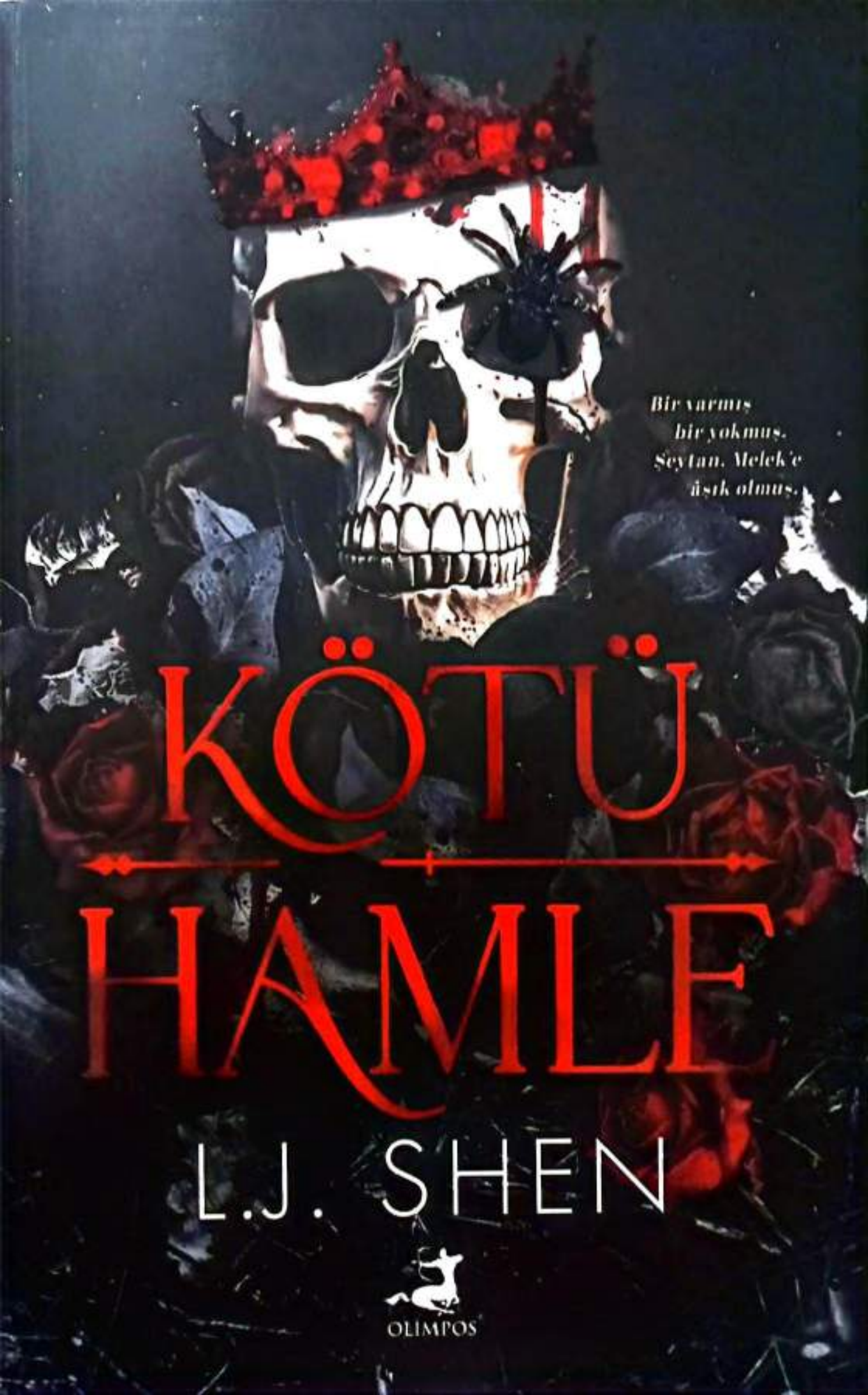
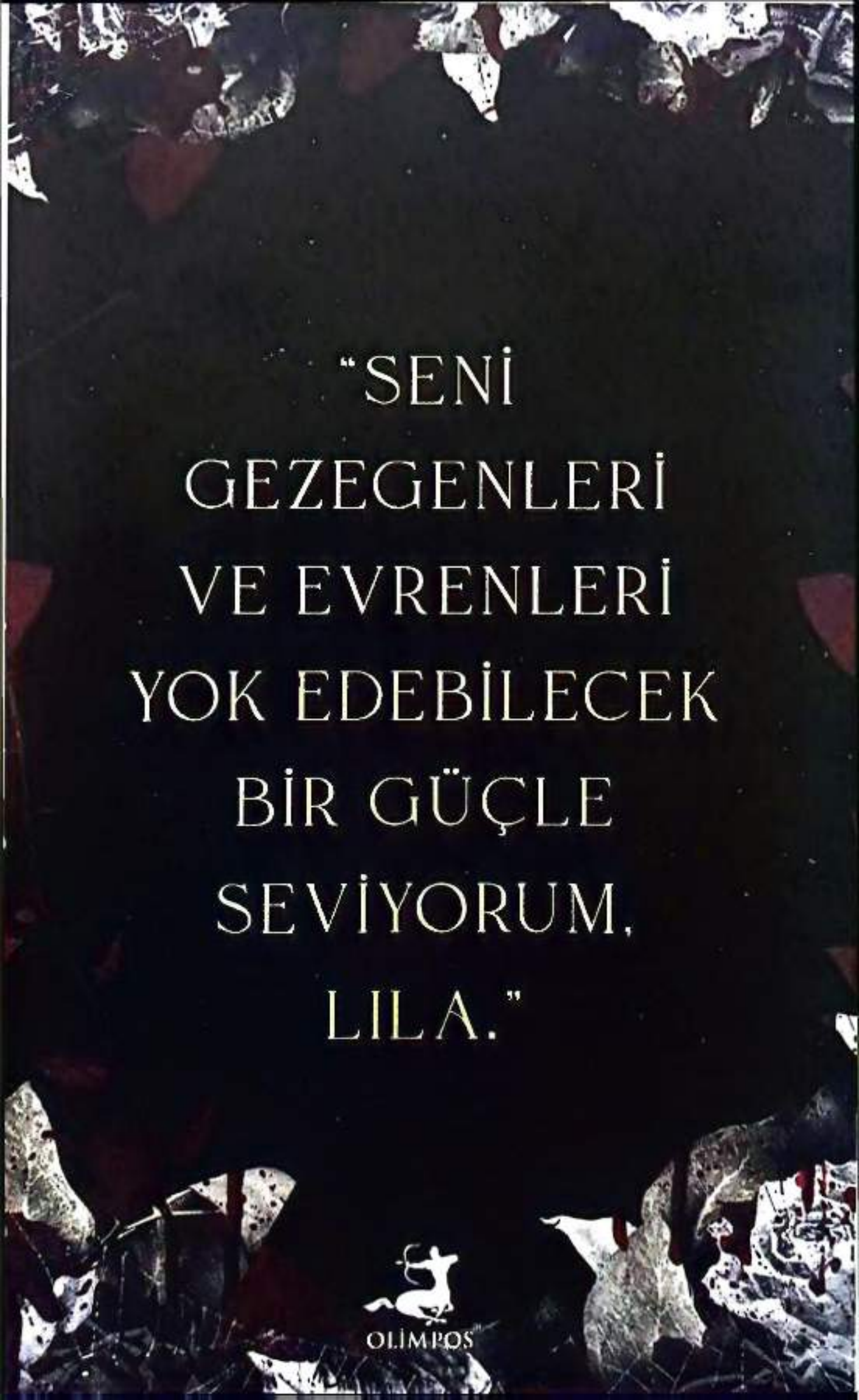

Bir varmış bir yokmuş. Şeytan, Melek'e âşık olmuş.
KÖTÜ
HAMLE
L.J. SHEN
OLIMPOS

"SENİ
GEZEGENLERİ
VE EVRENLERİ
YOK EDEBİLECEK
BİR GÜÇLE
SEVİYORUM,
LILA."
OLİMPOS

Kötüler
Cemiyeti

KÖTÜ HAMLE

L.J. SHEN

Kötü Hamle
L.J. Shen
Orijinal Adı: Bad Bishop

© 2026, Olimpos Yayınları
© 2025, L.J. Shen

Çeviren: Melis Tombul
Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Editör: Gülçin Özbek Kuyumcu
Son Okuma: Aydan Yalçın
Sayfa Tasarımı: Aslıhan Kopuz

1. Baskı: Haziran 2026
ISBN: 978-625-8729-99-3

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.'ye aittir. Yayıncısından izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yıldızlı Ayazma Yolu No: 8K: 1 D: 2
Davutpaşa/ İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: ZM BASIM
Maltepe Mah. Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Merkezi
No: 15/43 Zeytinburnu/ İstanbul Sertifika No: 32565

KÖTÜ HAMLE

L.J. SHEN

Çeviren: Melis Tombul

OLİMPOS®

ÇALMA LİSTESİ

(Tadını çıkarmak için bu sırayla dinlemenizi tavsiye ederim.)

- **NAnthem Vol 1**
  A.M., Shaone & Pepp J One
- **SuperVillain Origin Story**
  whatyoudid.
- **Aria**
  Lucariello feat. Raiz
- **In A Grave**
  notefly, HVLO & IOVA
- **Don't Talk**
  Cheska Moore
- **Won't Run Away**
  Kaphy & DEIIN
- **Animal Instinct**
  The Cranberries
- **Clubbed to Death**
  Skeler & Devilish Trio
- **Sugar**
  Apollo On The Run & Georgina Black
- **Pink Venom**
  BLACKPINK
- **Seven Nation Army**
  The White Stripes
- **Shout**
  Tears for Fears
- **No.1 Party Anthem**
  Arctic Monkeys
- **As the World Caves In**
  Matt Maltese
- **Forever Young**
  Alphaville
- **9 Crimes**
  Damien Rice
- **Only When I Sleep**
  The Corrs

Kahramanlarımın iflah olmaz birer pislik olduğundan şikâyet eden tüm okurlara...
Korkarım size çok kötü haberlerim var.

YAZAR NOTU

Bu kitap Amerikan İşaret Dili'nden alıntılar içermektedir. Dile mümkün olduğunca sadık kalmaya çalışsam da bazı sanatsal özgürlükler kullandım.

Bu kitap kan donduran betimlemeler ve vahşi ölümlerle bezenmiş, kapkaranlık bir hikâye anlatıyor. Eğer ahlaki açıdan gri karakterleri sindirmekte zorlanıyorsanız, bilmelisiniz ki hiçbir mide ilacı bu kitabı hazmetmenize yardımcı olmayacaktır.

TETİKLEYİCİ UYARISI

Bu kitap; şiddet, cinsel şiddet, ayrımcılık, psikolojik baskı, ruh sağlığı sorunları, hamilelik ve bebek kaybı ile bağımlılık gibi bazı okurlar için hassas ve tetikleyici olabilecek temalar içermektedir.

İçeriğin ağırlığı nedeniyle kitabın yetişkin okurlar tarafından okunması tavsiye edilir.

FERRANTE HANESİ

CAMORRA

VELLO — Don
CHIARA

- **LUCA (33)** — Danışman
- **ACHILLES (28)** — İkinci Adam
- **ENZO (24)** — Fedai
- **LILA (18)**

CALLAGHAN HANESİ

TYRONE

- **FINTAN (31)**
- **TIERNAN (28)**
- **TIERNEY (28)**

BANDINI HANESİ

CHICAGO ÖRGÜTÜ

ALONSO
ALLEGRA

- **ANGELO (30)**
- **SOFIA (20)**

RASPUTIN HANESİ

BRATVA

IGOR — Pakhan (vefat etti)

- **ALEXEI (28)** — Yeni Pakhan
- **JEREMIE (24)**
- **SLAVA (22)**
- **KATIA (19)**

TRISTAN HALE (32) — Paralı Asker
TOM ROTHWELL (38) — FBI Ajanı

Açtım kapıyı ardına dek;
Bir şey yoktu, karanlık vardı dışarıda bir tek.

—Edgar Allan Poe

Yağmurun neden bu kadar elzem olduğunu,
bize çiçekler hatırlatsın.

—Xan Oku

Kötü Fil

Satrançta kötü fil, kendi piyonları tarafından engellendiğinden hareket alanı ve kontrol edebileceği karelerin sayısı kısıtlanan fili ifade eder.

Kötü fil, iflah olmaz olarak kabul edilir.

KAPANIŞ

Don Machiavelli "Vello" Ferrante ölüyordu.

Bu, mafya dünyasının saklamayı pek de becerememediği sırdı.

Teşhisi tam bir muammaydı, çöküşüyse ani olmuştu. Ölüm, sivri pençeleriyle adamın kapısını tırmalıyordu.

Kâğıt kadar ince, sararmış tenine işlemişti.

Ferini yitirmiş, kurumuş gözlerinden damla damla süzülüyordu.

Bu adamın ölüm kokuyor olması acınasıydı, hatta *kabul edilemezdi.*

İşlevini yitirmiş karaciğerinin ve böbreklerinin kokusu, pörsümüş bedeninden dışarı sızıyordu.

O kokuşmuş nefesi.

Fâni varlığının dağılıp gidişi.

Vello, satranç haricinde oyunlardan nefret ederdi.

O usta bir satranç oyuncusuydu.

Onun için satranç iyiydi. Akıl doluydu. Stratejikti.

Satranç *savaştı.*

Fetheder ve bölerdiniz. Esir alır ve mahvederdiniz.

En önemlisi de satranç adildi.

Nirvana

Eğer Don Vello önemli biri olmasaydı tüm bunların hiçbir anlamı kalmazdı.

Gelgelelim o büyük patrondu. New York'un hükümdarıydı.

Ferrante Camorra klanının başında olması, vârisi olarak en uygun gördüğü kişiyi seçmekte özgür olduğu anlamına geliyordu.

En büyük oğlu ve asıl vârisi Luca vardı. Yarı aristokrat, yarı lider. Hesaplı ve sessiz. Mermer kadar pürüzsüz ve soğuktu.

Achilles, ortanca oğluydu. Herkesin korktuğu, kimsenin sevmediği. Bir Yunan savaşçısı. İnsan formuna bürünmüş, kalıbına sığmayıp her an patlamaya hazır bir canavardı.

Enzo ise en küçük oğluydu. Sıcak, kehribar rengi gözleri ve uysal doğasıyla bir erkeğin hakkı olandan çok daha yakışıklıydı. Cazibeli. *İkna edici.*

Şimdi bir de Lila'yla evlenerek hayatlarına giren damadı vardı. Gerçi o, cehennemden başka bir yeri yönetemeyecek kadar yozlaşmış görünüyordu.

Tabii bir de favorisi vardı. Gizli oğlu. Altın çocuğu. *Essere il Beniamino*[1].

Asil bir Ferrante olarak doğmamıştı belki ama yine de kabiliyetliydi.

Günü gelince o da oyuna dâhil olacaktı. Ancak şimdi değil. *Henüz* değil.

Vello'nun elinde bir kale, bir at, bir fil ve bir de şah vardı. Birkaç piyon ve bir de vezir.

Vello, ofisindeki Waterloo Savaşı temalı satranç takımına bakarken kalan son enerjisiyle çenesini sıvazladı.

Bu şekilde aylarca yaşayabilirdi. Hatta belki yıllarca. Ama ne zaman ve nasıl ölmek istediğini biliyordu. Tek ihtiyacı olan vârisini atamaktı.

İçlerinden biri onun yerini alacaktı. Onun kanla yıkanmış topraklarında hak iddia edecekti.

---

1 (İta.) Göz bebeği. *–ç.n.*

Doğu Yakası'ndan tutun da İtalya, Napoli'ye kadar.

Camorra'nın Don'u olacaktı. Yeraltı dünyasının tartışmasız hükümdarı.

Ama *kim?*

Luca
Achilles
Enzo
~~*Tiernan*~~
Essere il beniamino

1

Tiernan

KENDİ KENDİMİ YOK ETMEYE 362 GÜN KALA

Acı.

En sevdiğim lezzetlerden biriydi.

Keskin bir bıçağın alev gibi yalayıp geçişini, metal prangaların buz gibi öpücüğünü, yumrukların altında ezilen kemiklerin yakıcı hararetini tatmaya bayılırdım. Cidden, hayatta olduğumu hatırlamak için biraz pestilimin çıkarılması iyi geliyordu.

Gerçi görünüşe bakılırsa benim bile sınırlarım vardı.

O sınırları Ferrante suç ailesinin bodrumunda bulmuştum. Bok, sidik ve kurumuş kan kokan ahşap bir sandalyeye plastik kelepçelerle bağlanmıştım. Son kırk dakikadır eşek sudan gelinceye kadar dövülmekten yüzüm şişmişti.

İlk yirmi dakika yeterince keyifliydi. Hatta Achilles muştasını çıkardığında hafiften erekte olmuştum. Fakat şu an ipin ucu kaçmıştı. Benim gibi bir acı gurmesi için bile bu kadarı fazlaydı.

Mesele şiddet değildi, benim işimde ölüm ihtimali her zaman vardı.

Sadece ölüm sebebimin *can sıkıntısı* olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

Boğazımı kesip işlerini kolaylaştırmak için niyeti bozmak üzereydim.

Nihova

Aslında... nasıl desem? *Sanat projem* hakkında gevezelik etmelerini dinlemekten daha iyi olurdu.

"Bak sen şuna." Achilles yumruğunu suratıma öyle bir indirdi ki sandalyeyle birlikte geriye savruldum. Burnumdan oluk oluk kan fışkırdı. "Rasputinlerin sana neden Ölümsüz dediğini şimdi anlıyorum. Geberip gitmeye direniyorsun."

Nefesim kesilirken göğsümden kulak tırmalayan bir inilti yükseldi. Bileklerimi kendi ağırlığım altında ezmemek için vücudumu yana kaydırdım ve dilimi dışarı çıkarıp yanağımdan aşağı sicim gibi süzülen kanı yaladım. "Belki de sen insanları öldürme konusunda beceriksizsindir."

O sırada kaburgalarıma sert bir darbe indi. Bu seferki küçük kardeş Enzo Ferrante'dendi. Karaciğerimi patlatmış gibi hissettim. Sanki zavallı organımın başı yeterince dertte değilmiş gibi. "Taşaklarından suratına kadar derini yüzmeden önce kapa çeneni, Callaghan," diye uyarırken sesi neşeli ve samimiydi.

Asıl güzel kısma ne zaman gelecektik? Vakit nakitti ve Ferrantelerin aksine, ben ekmeğimi her gece taştan çıkarmak zorundaydım.

Enzo suratımdaki açık yaraya tükürdü, salyası derisi sıyrılan etimi yaktı.

Karşılığında ben de ayakkabısına kanlı bir balgam tükürdüm.

"Tanrı aşkına, bu Louboutinler Banksy tarafından elde boyandı," diye mırıldandı. "Senin hiç utanman yok mu? Bir de sana her yıl Noel kartı gönderiyorum."

Gönderiyordu. Gerçi o siktiğimin zarflarını hiçbir zaman açmamıştım.

Ferranteler New York'un yüzde doksanına hükmediyordu. Şahsen ben onları bir otomatik kapının bile başına geçirmezdim. Kalan yüzde onluk kısımdaysa çok daha ölümcül bir yönetimle ben hüküm sürüyordum. Ben gelecektim. Onlar geçmişti. Üstelik bunu biliyorlardı.

Kimi insanlar pul biriktirirdi. Kimileri madenî para. Bense düşmanlarımın kafataslarını biriktirirdim. Biraz ortalığı kirletse de ekonomik bir hobiydi. Ayrıca net bir mesaj veriyordu: *Ben taşak geçeceğiniz, kazık atacağınız ya da genel olarak bulaşmak isteyeceğiniz biri değilim.*

Nitekim tam aramızda bir insan kafatası duruyordu. Küçük hafta sonu şımarıklığımdı. Kafatası, Bratva'nın lideri Igor Rasputin'e aitti. Eh, belli ki artık *eski* lideriydi. Ferrantelerin asabını bozan şey de tam olarak buydu.

"Igor'un kafatasına dikkat et," dedim düz bir sesle. "Onu kalemlik olarak kullanmayı planlıyorum."

"Ellerin olmadan o kalem tutup mektup yazman biraz zor olacak, Alexander Hamilton," diye *cık cık*ladı Luca.

Yüzümden anlık bir rahatsızlık ifadesi geçti. Nadir görülen bir insaniyet belirtisiydi. Luca fark etti. Üstelemeye devam etti. "Seni buraya çağırdığımızda ne olacağını sanıyordun? Batı Yakası'nın Pakhan'ını bizim bölgemizde öldürdün."

"Rica ederim."

"Pardon?"

"Söz konusu bölgeye daha iyi sahip çıksaydınız eğer adam buraya gelip fahişelerinizi beceremez, uyuşturucularınızdan otlanamaz ve adamlarınızı kafalayamazdı."

Achilles üzerime yürüdü. Parmaklarını boğazıma sarıp başparmaklarıyla âdemelmamı gırtlağıma doğru ittirdi. Kendi kıkırdağımla boğularak mı ölecektim? Yaratıcı. Sıradan olan her şeyden nefret ederdim, buna sanattan yoksun cinayetler de dâhildi. Achilles Ferrante soğukkanlı bir canavardı ama hiç değilse vasat değildi.

Nefesimi tamamen kesemeden kardeşleri onu geriye çekip duvara yasladı. Üçü birden Napoli lehçesiyle tartışmaya başladı, dudakları inanılmaz bir hızla hareket ediyordu.

Tartışmalarının bitmesini beklerken can sıkıntısıyla etrafımı inceledim.

Bir işkence odasına göre burası fena sayılmazdı. Oda taş duvarlarla çevriliydi. Karanlıktı, soğuktu ve Orta Çağ'dan kalma işkence aletleriyle doluydu. Demir bâkire, gerdirme masası, ıstırap armudu. Ayrıca sıradan bir bıçak standı, bir motorlu testere ve bir cephanelik dolusu silah vardı. Burası psikopatlar için Disneyland gibiydi. Ancak benim oyuncaklardan hiçbirini denememe izin yoktu.

Dik merdivenin tepesindeki kapı, ses yalıtım süngeriyle kaplanmıştı. Kimse beni kurtarmaya gelmeyecekti.

Kurtarılacak bir şey de yoktu zaten.

Ruh yok.

Kalp yok.

Vicdan yok.

Ben yürüyen bir ölüydüm. Kemik, kas, et ve tehlikeden ibarettim. Yakıtım intikamdı, şimdilik beni ayakta tutmak için yeterliydi.

Nihayet Luca insan çemberini bozup yanıma geldi. Yakamdan tutup beni tekrar oturur pozisyona getirdi ve ağzıma bir sigara tıkıştırarak Zippo'suyla ucunu yaktı.

Demek ki gecenin iyi polis/kötü polis kısmına geçiş yapıyorduk. Şansımı sikeyim.

"Bratva'nın liderini öldürdün," dedi Luca, sesi sigaradan çatallaşmıştı. "Onlarla sağlam bir iş ilişkimiz vardı. Uyuşturucular, silahlar, sevkiyat rotaları... Bana para kaybettiriyorsun, Callaghan. Ve ben parayı *severim*. Peki neyi sevmem biliyor musun?"

"Bir çift temiz akciğeri mi?" Bakışlarım elindeki sigaraya takılı kaldı.

"Para kazanmama engel olan insanları. Onlardan kurtulmak için her zaman yaratıcı yollar bulurum."

"Faturayı bana gönderirsin," dedim pişkin pişkin.

"Mesele sadece para değil." Luca, Pakhan'ın kafatasını yana doğru tekmeledi. "New York bize ait. Bizim bölgemizde biri-

lerini öldürüp durman, bizi kendi topraklarımıza hükmedemiyormuşuz gibi gösteriyor."

"Yalan mı?" Sesim soğuk ve ilgisizdi. "Bir Bratva lideri Camorra bölgesinin göbeğinde ne bok yiyordu peki?"

"Ailevi bir mesele," dedi Enzo öfkesini bastırarak. "Yeğeninin mezuniyetiydi. Igor izin istedi, onayı da bizzat ben verdim. Beni aptal durumuna düşürdün."

Aptal durumuna düşmek için bana ihtiyacı yoktu. Kendi başına da gayet iyi iş çıkarıyordu.

"Onu senin kulübünden çıkarken gördüm," diye hatırlattım.

"Çok duygusal bir törendi, tamam mı?" dedi Enzo ciddi bir tavırla. "Yeğenini ilk içkisini içsin diye oraya götürmüştü. Bana sorarsan çok tatlıydı."

"Rasputinlerle olan meselem coğrafya ya da politikanın çok ötesinde. Tüm aileyi yok edene kadar durmayacağım." Ağzımda sigarayla konuşuyordum. Sigara içmezdim. En azından sık sık içmezdim. Arada sırada, o da genelde ot olurdu. Kendimi şiddet ve açgözlülük gibi diğer günahlara o kadar adamıştım ki üçüncüsüne yer kalmamıştı. "Bu şehre ayak basmaya cüret ederlerse önüme çıkan fırsatı kaçırmam."

"Umalım da onlarla olan hesabın öbür dünyada da devam etsin." Achilles sırtıma öyle bir vurdu ki az kalsın öksürürken ciğerlerim sökülecekti. "Çünkü bir dahaki sefere Camorra bölgesinde kafana göre iş yaparsan kıçını domuz budu gibi tütsülerim."

"Yıllardır New York'a göz diktiklerini düşünürsek araya girmeniz aptallık olur." Ferrantelere laf anlatmaya çalışmak, yol kenarındaki bir leşi becererek hayata döndürmeye çalışmakla birdi. Yine de tıpkı yolunu şaşırmış bir sincap gibi, bir şeyler beni bunu denemeye itiyordu.

"New York bizim," diye çıkıştı Luca.

"Öyle mi?" dedim hayretle. "Bronx benim elimde, Ruslar da yıllardır Manhattan'dan toprak satın alıyor. Onlarla aranız-

daki şey iş değil, resmen düşmanca bir işgal." Ağzımdaki sigarayı tükürdüm. "Tam on yıldır itibar kaybediyorsunuz. Yukarı Doğu Yakası'nı kaybettiğiniz an imparatorluk çökecek. Zaten çürümeye başlamış bile. Babanız, yerini almanız için neden hâlâ siz zavallı heriflerden birini seçmedi sanıyorsunuz? Acizlik kokuyorsunuz." Sesimdeki öfkeyi gizlemeyi başardım. *Zar zor.* "Rusların işini bitirmem için bana açık çek verin."

"İyiliğimizi düşündüğüne inanmamızı mı bekliyorsun?" Luca sigarasından bir fırt çekip dumanı yana doğru üfledi. "Bunca zamandan sonra?"

Bu şerefsizleri on dört yaşımdan beri tanıyordum. Yıllanmış bir ceset gibi yaşlanmışlardı.

"Onları kendi kişisel kan davam yüzünden öldürüyorum." Boynumu kütlettim. "Çıkarlarımız örtüşüyor, hepsi bu."

"Onlarla ne alıp veremediğin var?" Luca, sivri burunlu botunu Igor'un kafatasının üzerine koydu.

Ona kenetlenmiş bir çene ve bezgin bakışlarla karşılık verdim.

"Alex Rasputin'e ulaşmadan önce bir ton askeri öldürmen gerekecek," dedi Enzo dudaklarına vurarak.

Igor'un oğlu. Bratva'nın ikinci adamı. Bir sonraki Pakhan.

"Demek ki güzel vakit geçireceğim."

"Koca bir operasyondan bahsediyorsun." Achilles muştalı elini elmacık kemiğine sürttü. "Bu saplantılı görevine devam etmene izin versek bile o kadar adamın yok."

"Bir el atmanıza hayır demezdim." İmalı bir tavırla tek kaşımı kaldırdım.

"Kendimizi topyekûn bir mafya savaşının içine atmamıza imkân yok," dedi Luca başını sallayarak. "Bizi ilgilendirmez."

"İyi. O zaman yolumdan çekilin yeter."

Söylediklerimi tartarken Achilles'in gözlerindeki tehditkâr parıltı iyice keskinleşti. "Teklifinle ilgili iki önemli sorunum var."

Boktan bir nutuk çekme seansına başlamak üzere olduğunu bilerek ruhsuz bakışlarımı ona çevirdim. Kahrolası İtalyanlar ve bitmek bilmeyen laf kalabalığı sevdaları.

Achilles beni yanıltmadı.

"Birincisi; Alex, Hudson Nehri'nden ceset olarak çıkarıldığında bütün ihale bizim başımıza kalacak," dedi.

Bu kolayca çözülürdü. Onu haritanın herhangi bir yerinde öldürebilirdim. "Peki ya ikincisi?"

Achilles yaslandığı duvardan ayrıldı, üzerime doğru yürüyüp yüzlerimiz arasında bir parmak mesafe kalacak şekilde önümde çömeldi. Kör bir annenin bile sevemeyeceği suratıyla, korkunç bir orospu çocuğuydu. Söylentilere göre teninin her bir santiminde yara izleri, yanıklar ya da ikisi birden vardı. Çenesine kadar bütün vücudu özenle yapılmış dövmelerle kaplıydı.

"Filippo'yu öldürdüğün için seni hâlâ cezalandırmadım," diye çıkıştı.

Yine mi aynı terane.

On ay önce, koruduğu bir kadını kaçırırken Ferrante askerlerinden birini indirmiştim. Yoluma çıkan bir engeldi sadece. Kişisel bir durum değildi.

"Sana zaten söylemiştim. Onun evin süs köpeği değil, harcanabilir bir asker olduğunu sanmıştım."

"Bu bir şeyi değiştirir miydi?"

Aslında değiştirmezdi. Yine de insanlar, hatta sosyopatlar bile "ya şöyle olsaydı" oyununu oynamayı severlerdi. Hayatlarının girdiği yoldaki farklı ihtimalleri düşünmeye bayılırlardı.

"Yüzü İrlanda yahnisine benzemesin diye kalbine nişan alırdım."

Camorra açık tabut cenaze törenlerine bayılırdı. Meslekleri düşünüldüğünde bu bana biraz fazla iyimser geliyordu ama kimsenin benim fikrimi sorduğu da yoktu.

"*Che palle*[2]." Achilles silahının kabzasını suratıma vurunca başım yana savruldu. Can sıkıntım yerini sabırsızlığa bıraktı. Gerçekten gidip işimin başına dönmem gerekiyordu.

"Çok uzun zamandır ayağımıza dolanıyorsun, Callaghan." Luca kendi silahını kılıfından çıkardı. Bana doğrulttu.

Kimi kandırıyordu? Ölmemi isteseydi burada oturmuş onların vaazını dinliyor olmazdım. Ölüm, bana sunmadıkları bir lükstü. Onun yerine, öfke krizlerini başa sarıp sarıp izlemek zorundaydım.

"Yok ya. Bence İrlandalılar ve Ruslar birbirini haklamak istiyorsa bırakalım yapsınlar," dedi Enzo neşeyle. "*Muoia Sansone con tutti i Filistei*[3]."

"Bu kadar gevezelik yeter," diye gürledim. "Ne yapacaksanız yapın artık."

"Enzo. Bıçak," diye emretti Achilles. Enzo yavaşça yanımıza gelip bıçağını Achilles'in açık avucuna bıraktı. Achilles bir avuç saçımı kavrayıp yüzümü yukarı kaldırdı. Göz göze geldik.

"Bildiğin üzere." Achilles bıçağını boynumun tam ortasına bastırdı. Ucunu yukarı, çeneme doğru kaydırdı. "Filippo'nun kafasına sıktığın mermi göz çukurundan çıkmıştı. Gözünü asla bulamadık."

Hedef gözümdü yani.

Pek de büyük bir kayıp sayılmazdı. Bu dünyada göreceğimi görmüştüm. Zaten dünyadan da içindeki herkesten de nefret ediyordum.

"Filippo benim için de önemliydi." Luca ellerini ceplerine soktu. Achilles'in bıçağı yukarı doğru yol alıyor, yanağımı geçip sol gözüme doğru kayıyordu. "Ama tamamen kör olursan işime yaramazsın. Bana olan iyilik borcunu başka bir zaman alacağım."

---

2 (İta.) Sıktın artık. –ç.n.

3 (İta.) Bırakalım birbirlerini yesinler. –ç.n.

"Ne kadar da merhametlisin," dedim alayla, gözlerimi Achilles'in gözlerinden bir an bile ayırmadan.

"Sağ mı sol mu?" diye sordu Achilles.

"Sen seç." Omzumu silktim. "Ama önümüzdeki beş dakika içinde yap şunu. İşletmem gereken yeraltı kumarhanelerim var."

"Buradan sonra gideceğin yer acil servis olacak, pislik herif."

Eğer mizah anlayışım olsaydı buna gülerdim. Anestezi olmadan gözümün oyulması, bu gezegendeki yirmi sekiz yılımda başıma gelen en kötü elli olay arasına bile girmezdi.

"Bir gözü kaybetmenin avantajları da olacak."

"Öyle mi?" Achilles yemi yuttu.

"En azından Freddy Krueger'dan hâllice yüzünü artık cam gibi net görmek zorunda kalmayacağım."

Achilles'in burun delikleri genişledi, buram buram öfke yayıyordu. "*Occhio per occhio, dente per dente*[4]. İyice aç bakayım gözünü, orospu çocuğu."

Kılımı bile kıpırdatmadım. Ne bıçağın ucu gözümün kenarına batıp yuvasına girmeye zorladığında ne gözümü kafatasımın derinliklerinden söküp çıkardığında ne de o boşluktan kayıp çıktığını hissettiğimde kıpırdadım. Öylece durdum; kaslarım gevşek, duruşum lakayt, omuzlarım dimdikti. Sakinliğin ve huzurun vücut bulmuş hâli gibiydim.

Benim olayım da buydu.

Asla kılımı kıpırdatmazdım.

Asla. Kılımı. Bile. Kıpırdatmam.

Bana boşuna Ölümsüz demiyorlardı. Kendi sonuma meydan okumaktan zevk alıyordum.

Gözüm artık tamamen vücudumdan ayrılıyordu.

Oda, güçlükle alıp verdiğim nefesler dışında ölüm sessizliğine gömülmüştü. Achilles, gözümü parmaklarının arasına

---

4 (İta.) Göze göz, dişe diş. –*ç.n.*

alıp onu beynime bağlayan altı kası ve ardından optik siniri kesti. Geriye doğru bir adım attı.

Sıcak, yoğun bir sıvı göz çukurumdan yanağıma doğru süzüldü. Rahat bir gülümsemeyle sıvıyı yaladım. Omurgam ve kollarım bu şok edici saldırının etkisiyle titriyordu ama hissettiğim rahatsızlığı memnuniyetle karşılayıp onu bir parçam hâline getirdim.

Acıya dayanma konusunda çok iyiydim. Onu dağıtma konusunda da öyle. Bir sonraki turda Achilles'i elime geçirecektim. Ona ait olan bir şeye dokunacak ve onu o kadar kusursuz bir şekilde yok edecektim ki öncesinde nasıl olduğunu kendisi bile hatırlayamayacaktı.

Sabrım, irademe ve vaktim vardı. Eksik olan tek şeyimse ahlaktı.

"*Vay be.*" Enzo alçak sesle bir ıslık çaldı. "Bardağın dolu tarafından bak, Callaghan, artık Cadılar Bayramı'nda kostüm seçme derdin kalmadı."

"Zaten haddinden fazla yakışıklıydı," diyerek yere tükürdü Luca. "Ona iyilik yaptık."

"Sanırım bu senin." Achilles gözümü kucağıma fırlattı, arkasını dönüp elindeki bıçağı Enzo'ya teslim etti. Sağ gözümle sadece gölgeleri seçebiliyordum, muhtemelen aşırı adrenalin yüzündendi. Birkaç kadeh içki ve iyi bir saksoyla düzelmeyecek şey değildi.

"Burada işimiz bitti mi?" diye sordum soğuk, duygusuz sesimle.

"Rasputinlerin cesetlerini şehir sınırlarının dışına çıkardığından emin ol. Arkada iz bırakmak yok, Callaghan ve o siktiğimin federal ajanları da işe *karışmayacak*." Achilles masadaki viski bardağını alırken bana sırtını dönmüştü. "Enzo, damarlarını dağla da Mama'nın[5] yeni halılarını kana bulamasın."

---

5 (İta.) Anne. *–y.h.n.*

Enzo gözümü gazlı bezle kapatıp bileklerimi arkadan bağlayan plastik kelepçeleri kesti.

"Hey, aramız iyi, değil mii Callaghan?" Omzuma vurup göz kırptı. "Gelecek haftaki poker gecesi hâlâ geçerli mi?"

"Tabii." Sanki bir bowling topuymuş gibi işaret ve orta parmağımı Igor'un göz çukurlarına geçirip kafatasını koltuk altıma sıkıştırdım. Göz çukurlarının birinden bir örümcek fırlayıp kaçış yolu arayarak kolumdan yukarı doğru hızla tırmandı. "Aramız iyi."

Gözüm cebimde, çıkışa doğru ilerlerken ağırdan alıp farklı işkence aletlerini hayranlıkla inceleyecek kadar rahattım.

2

Lila

Çıplak ayaklarımın altındaki zemin sarsıldı.

Göz ucuyla gölge gibi bir karaltının hızla yanımdan geçtiğini fark ettim.

Tetikte bekleyerek bakışlarımı kucağımdaki çizim defterinden kaldırdım. Avludaki taş fıskiyenin üzerinde oturmuş, Amalfi Kıyısı'nın şeklini hafızamdan sayfaya döküyordum.

Üzerimde pembe saten geceliğim vardı, saçlarımı uzun ve gevşek bir örgü yapmıştım. Pencerelerden sızan kehribar rengi ışık dışında her yer zifiri karanlıktı.

Görüşüm her zaman iyi olmuştu. Mama, bunun sahip olamadıklarımın bir telafisi olduğunu söylerdi.

Giriş kapımızdan, üç garajımızdan birinin önünü kapatan metalik gri bir Mercedes-Benz G 63'e doğru sinsice ilerleyen bir silüet fark ettim. Alışılmadık derecede uzun boylu, vampir kadar soluk tenli ve bir o kadar korkutucu adam uzun adımlarla ilerliyordu. Koyu renkli bir kaban giymişti, geceye ait birinin tekinsiz akıcılıkta hareketleriyle karanlıkta bir yılan gibi süzülerek ilerliyordu.

Seni görmeden bakışlarını kaçır hemen, çabuk, diye azarladı Mama'nın zihnimdeki sesi. *İnsanlarla göz göze gelmemelisin, Lila!*

Ama ne zararı olabilirdi ki?

Beni fark edemeyeceği kadar karanlıktı.

İnsanları her zaman gizlice izlerdim. Bu, hâlâ yapmama izin verilen ufacık bir normallikti. Yalnızlığım o kadar içime işlemişti, o kadar tanıdıktı ki âdeta bir dosta dönüşmüştü. Mama ve Imma dışındaki tek yoldaşımdı.

Gelenin Tate Blackthorn olmasını umarak gözlerimi ayırmadan izlemeye devam ettim. O bana hayatımda aldığım en harika hediyeyi, bir dansı bahşeden adamdı. Bir kadın gibi hissettiğim o tek ânı.

Bir çocuk değil, engelli değil, bir *kadın*.

Bu olay bir yıl önce abim Luca'nın nişan töreninde olmuştu ve o günden beri her gece zihnimde tekrar tekrar dönüyordu. Bu gezegendeki on sekiz yılımın en unutulmaz ânını, beni karısını kıskandırmak için araç olarak kullanan tamamen yabancı bir adamla yaşamıştım.

İşin en acı tarafı da... aynı şeyi yapmasına yine izin verirdim. İnsanlarla bağ kurmaya bu kadar açtım işte.

Silüetini iştahla süzdüm. Sert çene yapısı, keskin elmacık kemikleri, kış ayazı kadar soğuk ve kusursuz hatları.

Tate olabilir miydi? Bana bir dans daha bahşedebilir miydi? Bunu isteyecek kadar aptal olabilir miydim?

Çakıl taşlı ön bahçede gezinen gölgelerin arasından süzülerek ilerledi. Durdu. Başını kaldırıp aya baktı. Sanki bir sırrı paylaşırcasına ay da ona karşılık veriyordu.

Pencerelerin birinden sızan ışık saçlarına vurup tellerinin arasında dolandı. Saçları bordo renginde parladı. Orta Çağ bakırı gibi paslı bir kızıldı. Tate Blackthorn'un parlak, kapkara saçları değildi.

Midem düğümlendi.

O değildi.

Bu adam sanki ateşten doğmuş gibiydi. Saçları dans eden alevler gibi dağınıktı. Yine de... dayanılmaz derecede soğuk

görünüyordu. Ona dokunsam ellerim donarmış gibi bir hisse kapıldım.

Kalem parmaklarımın arasından kaydı.

Arnavut kaldırımlı zemine duyamadığım bir *çınlamayla* düştü.

Adam aniden durdu. Donakaldı.

Siktir, siktir, siktir.

Duymuştu.

Dışarıda olmamam gerekiyordu. Karanlıkta yapayalnız olmamalıydım.

Bacaklarım taş kesildi. İstesem de kaçamazdım.

Başını benim olduğum tarafa çevirdi. Yavaşça. Telaş etmeden. Neredeyse alay edercesine.

Ay ışığının buzla kaplıymış gibi parladığı avluda bakışlarımız buluştu. Bir nehir karşılıklı iki kıyısında duran iki hayvan gibiydik; biri yırtıcı, diğeri av.

Gölgeler içindeki yüzü gerildi. Bir şey düşünüyordu.

Ölçüp tartıyordu. Plan yapıyordu.

Dudaklarının kenarı küstah bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldı.

Bir karar verilmişti. Karnıma kramplar girdi.

Bana doğru yürümeye başladı. Kalçam fıskiyenin kenarına sürtünüp uyluklarımın arkasına suyun değdiğini hissedecek kadar geri çekildim. Su buz gibiydi. Kaçmak anlamsızdı. Peşimden gelip beni yakalar ve sonra da cezalandırırdı.

Onu tanımasam da bunu biliyordum.

Yaklaştıkça bir gözünün yerinde olmadığını gördüm. Yüzünün sol tarafı boydan boya kıpkırmızıydı. Burnu kırıktı. Kolunun altında bir insan kafatası taşıyordu.

Yine de... güzeldi. Kana, akıntıya, göz çukurundan sızan sıvılara, morluklara ve vahşete rağmen.

Şiddet dolu bir sanat eseri kadar güzeldi.

Üzerindeki kanlar olmasa bile her hâliyle sertti. Sanki varlığı, benim varlığıma yönelik bir saldırıydı. Yine de gözlerimi ondan alamıyordum.

Kalbim sanki yanlışlıkla yuttuğum yabancı bir cisimmiş gibi hissettiriyordu. Onu kusup vücudumdan atmak istiyordum. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

Ağzı kıpırdayınca gözlerim dudaklarına kenetlendi.

"Vay, vay, vay. Kim varmış burada?" Sağlam olan tek gözüyle, tehditkâr bir keyifle beni süzdü. "Ferrantelerin masum küçük prensesi de buradaymış."

Dudaklarını okuduğum. Onu duyamadığım hâlde sesi bir şekilde tenimde yankılanırken ensemden yakalayıp beni bakışlarıyla yüzleşmeye zorladı.

Boştaki elini kaldırıp parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi. Gözlerim fal taşı gibi açılırken çığlığım boğazımda takılı kaldı. Hâlâ sıcak olan kanı yanağımı boyadı.

"Seninle ne yapsam acaba? Becersem mi, kaçırsam mı, yoksa direkt öldürsem mi?" diye sesli bir şekilde düşündü.

Üçünü birden yapacağına inanmak için her türlü sebebim vardı.

Abilerim iyi insanlar değildi ve yüzüne bakılırsa onlarla yaptığı görüşmenin planlandığı gibi gitmediği de belliydi. Bu bir misillemeydi. Ben onun intikamıydım.

Elini yanağımdan yukarı kayıp parmak uçlarını kulağımın kıvrımlarında gezdirdi. Duraksadı. Bir anlığına kulağımı kafamdan koparıp alacak sandım. Bunun yerine sarı saçlarımın örgüsünü tutan kurdeleyi yakaladı, yavaşça çekip parmaklarının arasında hayranlıkla ovuşturdu. Saçlarım sırtımdan aşağı döküldü.

Dudaklarının kenarını yalarken bakışları o kadar saldırgandı ki içimdeki savunma duvarlarının hepsini yerle bir etti.

Bakışlarına karşılık vermek için kendimi zorladım. Tüm vücudum korkudan titriyordu ama çığlık atmadım, kaçmaya çalışmadım, aptalca hiçbir şey yapmadım.

Psikopatlarla yaşıyordum. Av olmanın en kesin yolunun, av gibi davranmak olduğunu biliyordum.

"Sen aklı noksan olansın." Kısık, buz gibi bakan gözüyle beni süzdü.

Cevap vermedim ama sözleri canımı yaktı.

İnsanlar arkamdan hep böyle konuşurdu.

Hatta yüzüme karşı da.

Aklımın noksan olduğunu söylerlerdi. Aptal. Gözden çıkarılabilir. Ferrantelerin işledikleri ağır günahlar yüzünden sırtlarına yüklenen bir ceza. Hatta babam bile bana güzel, küçük yüküm derdi.

Vello Ferrante, ittifak kurmak istediği biriyle evlendirmeyecekse bir kızı olmasının hiçbir işe yaramadığını açıkça belli etmişti. Bu yüzden tüm hayatım, onun benim evlenilemeyecek durumda olduğuna inanmasını sağlayacak şekilde titizlikle kurgulanmıştı.

Bir mafya üyesiyle evlenmekten kaçmanın tek yolu, evlenmeye uygun olmamaktı. Daha açık konuşmak gerekirse, gelişimsel bir engelim varmış gibi davranmaktı.

Annem bu planı ben çocukken bulmuştu, ben de en doğrusunu onun bildiğine güvenerek buna uymuştum. Güzel olduğu kadar aptal bir kadın mafyanın hayallerini süslese de gerçek zorluklar çeken, yardıma ve bakıma muhtaç biri, bu iş kolundaki erkeklerin dikkatini çekmezdi.

Bunun ahlakla hiçbir ilgisi yoktu, tamamen onların dünyanın en aşağılık mahlukları olmalarıyla ilgiliydi.

Saçlarımı bırakıp cezalandırıcı bir sertlikle boğazımı kavradı. Bakışları yüzümde gezindi.

Yavaşça başımı gürül gürül akan fıskiyeye doğru indirdi. Beni boğacaktı. Bu farkındalıkla kalbim son sürat atmaya baş-

ladı. Parmaklarımı koluna dolayıp onu boğazımdan itme dürtüsüyle savaştım. Bir anlamı yoktu.

Bunun yerine suya ilk olarak saçlarım batarken gözlerimi kapattım. Buz gibi sıvı kafamı sardı.

Seni seviyorum, Mama.

Sizi seviyorum, Luca, Enzo ve Achilles.

Seni seviyorum, Imma.

Seni bile seviyorum, Papa, her şeye rağmen.

Sizi cennetten izleyeceğim.

Birden yukarı doğru çekildim. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bunu yapmaya yüreğinin el vermediğini düşünebilirdim ama onda öyle bir organın olmadığını biliyordum. Geniş yakalı kabanından bir çakı çıkarıp açtı ve ucunu gözümün kenarına bastırdı. Evet. Tam da korktuğum gibiydi. Beni parçalara ayırarak daha fazla kan dökebileceğini akıl etmişti.

Sırtımı dik, çenemi yukarıda tuttum ve sertçe yutkunmamak için kendimi zorladım.

Ölmem gerekiyorsa bir Ferrante gibi ölecektim.

İyi insanlar değildik ama savaşçıydık.

Ve savaşçılar korkup sinmezdi.

Meydan okuyan sert bakışlarımı ona çevirdim. Etrafımızdaki karanlık bile nefesini tutmuştu.

Bıçak tenimle buluştu, baskı yapıp bana neyin tehlikede olduğunu hatırlattı. Kör bir bıçaktı. Onun kör bıçak seçeceğini biliyordum. Sadistler genelde öyle yapardı.

Bıçak sol gözümün kenarı boyunca ilerlemeye başladı. Boğazımda biriken tükürük yüzünden boğulacak gibi oldum. Yine de dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

Bıçağın ucuyla çenemi yukarı kaldırıp beni o korkunç yüzüne daha yakından bakmaya zorladı. "Güzellik çok kırılgan bir şey, Raffaella. Tek bir bıçak darbesiyle yüzünü mahvedebilirim."

Yabancı, elindeki bıçağı havaya kaldırdı ve yüzüme doğru savurdu. Gözlerimi sımsıkı kapatıp nefesimi tuttum, o cezalandırıcı acının gelmesini beklerken kaslarım kaskatı kesildi.

Ama beklediğim acı gelmedi.

Titreyerek göz kapaklarımı araladığımda kalbim küt küt atıyordu. Vücudum terden sırılsıklam olmuştu.

Ferini yitirmiş gözünde belli belirsiz bir keyif parıltısı oluştu.

Bıçağını sanki sıradan bir iş yapıyormuşçasına tekrar kabanının cebine soktu. Hayatımla oynuyor, aklımla dalga geçiyor ve korkumun her zerresini iştahla yutuyordu, üstelik tüm bunları yaparken kılı bile kıpırdamıyordu.

Ağzım bir karış açık hâlde sonraki hamlesini bekleyerek ona baktım.

Cebinden bir şey çıkardı, parmaklarımı zorla aralayıp avucuma bıraktı ve yumruğumu üzerine kapatmamı sağladı. Küçük ve kaygandı. Yuvarlaktı. Kabuksuz bir salyangoz muydu?

Parmaklarımı yavaşça açıp avucuma baktım. Kalbim kaburgalarımı parçalayıp dışarı çıkmak istercesine çarpıyordu.

Bir göz.

İnsan gözü.

Onun gözü.

Onu elimden bırakmak istedim ama ona karşı gelmemem gerektiğini bilecek kadar akıllıydım.

Burunlarımız birbirine değdi değecek kadar öne eğildi. Kan, barut ve karanlık, tekinsiz bir orman gibi kokuyordu. Tuhaf bir şekilde hoş gelen bu uğursuz koku içime işleyerek varlığından bile haberdar olmadığım bir yanıma dokundu.

"Abilerine söyle, bir dahaki sefere bana bulaşırlarsa, bölgeme girerlerse ya da işlerimi bir şekilde baltalarlarsa senin peşine düşerim. Vücudundaki her deliği beceririm, o güzel boğazını keserim ve kan kaybından ölmen için seni kapılarının önüne fırlatırım. Anladın mı?"

Öyle bir şey yapmaya hiç niyetim yoktu.

Birincisi, konuşmak bir yana abilerimin onların dilini anladığımı bile bilmemeleri gerekiyordu. İkincisi, ben onun ayakçısı değildim.

Hiçbir şey söylemeden meydan okuyan bir tavırla ona baktım. İçimdeki bir his onu anladığımı bildiğini söylüyordu.

"Güzel." Doğrulurken boğazımı saran elini gevşetip beni serbest bıraktı. "Şimdi kaç, *Gealach*[6]. Çünkü ben yakaladım mı seni öldürürüm."

O fikrini değiştirmeden ayağa kalktığım gibi yalınayak içeri koşmaya başladım, tuvalleri ve kalemlerimi dışarıda bırakıp gücümün yettiği kadar hızlı kaçtım. Panikle aldığım her nefes ciğerlerimi parçalıyordu.

Kapıya giden yolu yarıladığımda geceliğimin ince askılarını kopardığını fark ettim. Memelerim tamamen açıktaydı. Gövdemin her santimine onun kanı bulaşmıştı.

Ellerinin hâlâ tenimde aşağı yukarı kaydığını hissedebiliyordum. Sıcak, nasırlı ve canlı.

Haftalar sonra, onun hayal gücümün bir ürünü olup olmadığını kendime sorup duracaktım.

Bir kâbus. Bir uğursuzluk alameti.

Hayır, o gerçek olmalıydı.

Biliyordum.

Çünkü gözü hâlâ bendeydi.

---

6 (İr.) Ay. –ç.n.

3

Lila

İKİ HAFTA SONRA

"*Madonna Santa*[7], Chiara, kızın tam bir afet. Hiç evlenemeyecek olması çok yazık!" Annemin arkadaşı Tammy, dilini damağına vurup *cık cık*layarak bakışlarını bedenimde gezdirdi.

Omuzları açık, pileli ve dar korseli pembe şifon bir elbise giymiştim. Kar beyazı güllerden yapılmış bir tacın çevrelediği solgun renkli uzun saçlarım, dalgalar hâlinde belime kadar dökülüyordu. Bunlar birbirine dolanmış gerçek güllerdi. Küçük dikenleri kafatasıma batıyordu ama annem her zaman güzelliğin acı çekmek olduğunu söylerdi.

Tacımı ve kıyafetimi annem seçmişti.

Gardırobuma o karar veriyordu. Aktivitelerime. Geleceğime.

Beyaz saten eldivenler ve yüksek topuklu ayakkabılar içindeyken kendimi biraz gülünç hissediyordum. Bebeklerimle evcilik oynuyor gibiydim, insanların zihinsel geriliğim olduğuna inanması için bazen toplum içinde yaptığım bir şeydi bu. Çay saati rutininden *nefret ediyordum* ve bunun her zaman aşırıya kaçmak olduğunu düşünüyordum. Ama annemin dediği gibi bizim dünyamızda bir kadın asla çok güzel ya da çok temkinli olamazdı.

---

7 (İt.) Kutsal Meryem Ana. *–ç.n.*

Sonuçta her gün en büyük abim evlenmiyordu. Hem de Örgüt'ten bir prensesle olması azımsanacak şey değildi.

Sofia'nın ailesi Chicago'nın tanınmış ailelerindendi. Bandiniler o kadar nüfuzluydu ki düğüne Amerika Birleşik Devletleri Başkanı Wolfe Keaton ve First Lady Francesca Rossi-Keaton bile gelmişti.

Luca ve Sofia odanın uzak köşesinde duruyor, davetlilerle nazikçe ilgilenirken birbirlerine dokunmamaya ya da bakmamaya özen gösteriyorlardı. Abimin hareketleri de düşünceleri de ölçülüydü. Ürkütücü derecede durgun ve bir balık kadar soğuktu. Kendi düğününe değil de cenazesine katılıyormuş gibi bir hâli vardı.

Sofia'nın da onun bu yıkılmışlığını paylaştığı belliydi. O güzel, buğday tenine işlemiş keder, bir kemerin bıraktığı öfkeli kırbaç izleri gibi belirgindi.

"Evet, bizim dünyamızda evlilik fazlasıyla abartılan bir şey zaten." Annem ofladı. "Raffaella'nın, onu aldatacak ve günlerce ortadan kaybolacak zalim bir adamla evlenmeyecek olması beni rahatlatıyor. Vello'ya üç oğul verdim ve o, onları merhametsiz birer ölüm makinesine dönüştürdü. Lila bu anlaşmanın üzerime düşen kısmını yerine getirmemin ödülü. Kendime saklayacağım ve koruyacağım bir ödül."

Tammy ve gruptaki diğer kadınlar başlarını sallayarak onayladılar.

"Berbat kocalardan bahsetmişken..." Annemin bir diğer arkadaşı Mina sinsi bir gülümseme takındı. "Geçen gün dükkânların orada Tony'nin karısı Alyssa'yı gördüm. Gözü mosmordu. Israrla göz altı dolgusunun hatalı yapıldığını söyleyip durdu. Daha üç ay önce kolu alçıdaydı. Hepimizi aptal mı sanıyor bu kız? Henüz yirmi yedisine yeni bastı. Üstelik şimdiden üç çocuğu var." Mina cık cıkladı. "Pietro'ma her zaman o adamdan uzak durmasını söylerim. Tony öfkesine hâkim olamayan biri."

"Peki ya Maggio?" Tammy dilini damağına vurdu. "Karısını her fırsatta aldatıyor. Evlilik dışı üç piçi var, hepsine nafaka ödüyor ve anneleriyle düzenli görüşmeye de devam ediyor. Hatta kadınlardan biri yanında çalışıyor. *Baldracca*[8]."

"Hepsi birbirinden beter." Annemin dudakları tiksintiyle büküldü. "Aldatırlar, karılarını döverler, kapımıza bela getirirler. Erkekler korkunç yaratıklar. Dünyayı kadınlar yönetseydi çok daha güzel bir yer olurdu."

"Ne yani, çalışırken haftalık kalıcı oje ve kuaför randevularımızı mı kaçıralım?" Tammy'nin burun kıvırmasıyla grupta bir gülüşme koptu. "Hayır, kalsın. Biz kendimizi şımartırken ağır işleri onlar yapsın. Bunu hak ettik."

"O kadar da kötü değil." Mina manikürlü eliyle malikânemizdeki balo salonunu işaret etti. Göz kamaştırıcıydı. Altın yaldızlı sütunlar, mermer kemerler ve üzerlerindeki Orta Çağ tablolarını seçmeyi neredeyse imkânsız kılacak kadar yüksek freskli tavanlar[9]. Oda mum ışıkları ve avizelerle altın rengi bir parıltı içindeydi, bu aldatıcı sıcaklık içerideki berbat insanları maskeliyordu.

Kabarık saç modellerinden oluşan denizin üzerinden boynumu uzatıp gözlerimle Tate Blackthorn'u aradım.

"Yazın Ischia'ya gidecek misiniz?" Rita, anneme bu soruyu sorarken kelimelerin dudaklarından dökülüşünü göz ucumla takip ediyordum. Hepsi şampanyalarını yudumlarken benim elimde pembe bir limonata vardı.

Bana dair her şey pembeydi. Gardırobum. Odam. Pembeleşmiş yanaklarım.

---

8 (İt.) Fahişe. *–ç.n.*

9 Bozulmadan yüzyıllarca kalabilmesi için nemli kireç sıva üzerine, su bazlı boyalar kullanılarak doğrudan tavana işlenen kalıcı duvar resmi tekniğidir. *–y.h.n.*

"Tabii ki." Yazlık evimizin lafı geçince annemin yüzü ânında rahatladı. "Lila ve ben güneşin, yemeğin ve kültürün tadını çıkarıyoruz. Ischia bizim evimiz."

Annem ve ben, ailemizdeki erkeklerden uzaklaşmak için yılın iki ayını İtalya'nın bu adasında geçirirdik. Oraya gitmeyi seviyordum. Orada daha özgür yaşayabiliyordum. Toplum içinde kitap okuyor, spor yapıyor ve sahilde taklalar atıyordum. Bir Latince hocam, bir de matematik öğretmenim vardı. Annem beni eski İtalyan filmlerini izlemem için sinemaya götürürdü ve orada asla bebeklerle oynamak ya da yüzüme o bomboş, ifadesiz maskeyi takmak zorunda kalmazdım.

Evdeyse bu yeteneklerimi gizlemem gerekiyordu. Zekâmı.

"Siz de gelmelisiniz," dedi annem üç kadına ama bunu gerçekten istemediğini biliyordum. Arkadaşlarından nefret ederdi. Camorra'yla bağlantılı olan herkesten ve her şeyden nefret ederdi.

"Ne harika bir fikir," diye şakıdı Rita. "Antonio'yla konuşup bir planımız var mı bakayım."

Bunu neden yaptıklarını merak ediyordum. Gerçekleştirmeyecekleri planlar yapmalarını. Umurlarında bile olmayan şeyler için sahte bir heyecana kapılmalarını.

Sonunda ilgimi çeken kişiyi bulduğumda kalbim bir anlığına durdu.

Tatum Blackthorn.

Odanın diğer ucunda Luca, Sofia, Enzo ve Achilles'in yanında duruyordu. Yarı insan, yarı tanrı. Sıradan ölümlülerin üzerinde yükselen zamansız bir mermer heykel gibiydi. Güzeller güzeli karısı Gia koluna girmişti. Kırmızı saten elbisesiyle hamile karnını sergiliyordu. Onun gibi sevilmenin nasıl bir his olduğunu merak ettim. Birinin senin her kusurunu, her zaferini, her nefesini kabullenip sana tapmasının nasıl bir şey olduğunu.

Annem ve arkadaşları arka planda atışıp duruyorlardı ama ne dediklerine bakmıyordum. Tüm dikkatimle Blackthorn çiftine odaklanmıştım.

Lila, bu hiç yakışık almıyor. Başkasının kocasına böyle bakıp duramazsın, dedi annemin sesi zihnimde beni azarlayarak. Blackthorn'a duyduğum ilgi hiç romantik olmasa da annemin haklı olduğunu biliyordum. Tek istediğim bir kere daha dans etmekti.

Gözlerim Tate'in dudaklarının kelimelere döktüğü şekilleri takip ediyordu.

"Eğer ona bir kez daha bakarsan, diğer gözünü de ben oyarım. Ve Ferrantelerin aksine, kan kaybını durdurmam."

Annemin bakmayı kesmem için kaburgalarıma indirdiği sert bir dirsek darbesi bakışlarımı hızla Tate'in konuştuğu kişiye kaydırdı.

Salondaki erkeklerin yüzde sekseni gibi şık bir takım elbise giymiş uzun boylu, çevik bir adamdı. Yine de onu tanıdığım anda boğazıma acı bir safra tadı yükseldi.

O bakır rengi saçlar.

Siyah göz bandı.

Bir sonraki hedefini sessizce gözetleyen bir avcıymış gibi salonu inceleyen o lakayt, meydan okuyan duruşu.

Tüm bu olup bitene karşı sergilediği o kayıtsız tavrı.

Beni neredeyse boğan ve sonra da kendi gözünü elime tutuşturan adam.

Beni fark etmesine fırsat vermeden bakışlarımı ondan kaçırdım.

Hemen yanında şüphesiz kardeşi, hatta belki de ikizi olan başka bir adam duruyordu.

"Ayy, müzik başladı." Rita heyecanla el çırptı. "Hadi ilk dansları için yeni evlilerin etrafında toplanalım."

Ayaklarım, Luca ve Sofia'nın etrafında oluşmaya başlayan insan çemberine doğru ağır ağır sürüklendi. Çift, robotik bir tavırla yerlerini aldı ve Luca'nın yönlendirmesiyle vals olduğunu tahmin ettiğim bir ritimle hareket etmeye başladılar. Yüzleri asıktı, gözlerindeki ışığın yerine donuk bir kayıtsızlık yerleşmişti.

Babam kurnaz bir sırıtışla annemle benim aramıza girip kollarını omuzlarımıza doladı. Çelimsiz ve sararmış görünüyordu ama değişiklik olsun diye bu sefer keyfi yerindeydi.

"Kim gelmiş gördün mü, Lila?" diye sordu bana dönerek. "Amerika Birleşik Devletleri Başkanının ta kendisi. Üstelik karısını da getirmiş. Bu evlilik bizi farklı bir lige taşıyor. Ferranteler yeni Kennedyler olacak. Demişti dersin."

Söylediklerini anlamıyormuş gibi davranıp gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Eh, *che Dio ti benedica*[10]. Kafan sanki sadece kulakların birbirinden ayrı dursun diye var." Başımın tepesini hafifçe okşayıp iğrenç bir kahkaha attı. "Tanrı sana gerçekten acımasız davranmış, *cara mia*[11]. Sana bu kadar güzellik verip onu kullanacak bir akıl vermemiş."

Sert bir cisimle kafasını ezme dürtüsünü bastırarak dikkatimi yeniden Luca ve Sofia'ya verdim. Vals sona erdi ve ardından yenisi başladığında çiftler dans pistine doluştu. Herkes mıknatıs gibi birbirine çekilerek mükemmel bir uyumla eşleşiyordu. Çiftler süzülüp salmıyorlardı. Gülüyor, sarılıyor ve dönüyorlardı. Tate Blackthorn'un karısını kendine çekip kulağına bir şeyler fısıldayışını izledim. Odadaki herkesin ayak uydurduğu o tempoya zerre aldırış etmiyordu.

Enzo ünlü bir modeli yere doğru iyice eğdi. Dudakları kadınınkilerden sadece bir nefes uzaktaydı.

Achilles ise elleri cebinde, bir omzunu duvara yaslamış hâlde donuk bakışlarıyla odayı süzüyordu. Dans etmiyordu, bunun kendi tercihi mi yoksa hiçbir kadının ona dokunacak kadar cesur olmamasından mı kaynaklandığını merak ettim.

"Roger, bakar mısın?" Annem bir garsonun omzuna dokundu. Üniforma giymiş orta yaşlı bir adam, ağzına kadar

---

10 (İta.) Tanrı yardımcın olsun. –*ç.n.*

11 (İta.) Canım. –*ç.n.*

şampanya dolu gümüş tepsisiyle arkasına döndü. "Lila'ya biraz daha pembe limonata getir," diye talimat verdi annem. "İki buz olsun. Plastik bardak."

Benim için kesici veya delici hiçbir nesneye izin yoktu. Anneme göre zihinsel geriliğim o kadar şiddetliydi ki gelişim ölçeğinde ancak altı yaş ve altında yer alabiliyordum.

Odanın ortasından yakışıklı, sarışın bir adam bize doğru yaklaştı. Onu ânında tanıdım. Angelo Bandini otuzlarının başındaydı. Kusursuz tavırları, şık giyimi ve aile işindeki önemli konumuyla biliniyordu. Sofia'nın abisiydi.

Annemle babamın yanaklarından öptü, sonra umut dolu bir gülümsemeyle bana döndü.

Kalbim, yeni kanatlarını deneyen bir kelebek gibi göğüs kafesimde çırpınıyordu. Ona gülümsememek için kendimi zorladım.

"En küçük Ferrante'yi dansa kaldırabilir miyim?" Dudaklarının hareketini izledim. Elini bana doğru uzatarak bekledi.

Parmaklarım iki yanımda sabırsızlıkla kıpırdandı.

"Kızım dans etmez," dedi annem.

Angelo hoşgörülü bir tavırla kıkırdadı. "Sadece bir kerecik olmaz mı? Yeni enişteşiyle. Tam bir beyefendi gibi davranacağıma söz veriyorum."

Annem öne atılıp aramızda âdeta bir duvar gibi durdu. Ne söylediğini göremiyordum ama Angelo'nun yüzündeki o ışık saçan gülümseme yerini bir çatık kaşlara bıraktı. Kollarının sert hareketleri, annemin ona bağırdığını anlatıyordu. Yüzümdeki bütün kan çekildi.

Annem bana karşı hep aşırı korumacı olmuştu. Çoğu zaman buna minnettardım ama bu sefer... bu sefer göğüs kafesimin ardında karanlık ve içerlemiş bir şeyler kıpırdandı.

"Ah, buna pek güvenmezdim, Leydi Chiara," dedi Angelo, geri çekilirken ağzı sakince hareket ediyordu. Yüzüne vahşi bir ifade çökmüştü. "Hayatım boyunca isteyip de elde edemedi-

ğim şeyleri bir elimin parmaklarıyla sayabilirim ve bunu böyle tutmaya niyetliyim." Bakışları odanın öbür ucundaki Başkan Keaton'a ve vals yaparken sahiplenici bir tavırla tuttuğu kadına kaydı. Karısı, Francesca'ya.

"Karımın kusuruna bakma." Babam, karaciğer lekeleriyle kaplı başını öne eğdi. "Düğün hazırlıkları onu yordu, perişan etti. Saygısızlık etmek istemedi, Bandini. Kızımın..." Babam yanağımı sıktıktan sonra parmaklarını öptü. "Gördüğün gibi, aklı noksan."

Pislik herif. Annem ona bu aşağılayıcı kelimeyi kullanmayı bırakmasını söyleyip dursa da babam asla dinlemezdi.

"Kusura bakılacak bir şey yok, Don Vello." Angelo'nun dudakları samimiyetsiz bir gülümsemeyle kıvrılınca babam da aynı şekilde karşılık verdi. Ardından annemi dirseğinden yakalayıp durumu kurtarmak uğruna onu dans pistine sürükledi. Angelo beni son bir küçümseyici bakışla süzdükten sonra uzun adımlarıyla uzaklaştı.

Çiftlerin arasında yapayalnız kalakaldım.

Kıskançlıkla boğazım düğümlendi. Normalde yalnız bırakılmayı dert etmezdim, hatta bunu tercih ederdim ama şu an bundan nefret ediyordum.

Arkamı dönüp oradan hızla uzaklaştım, hazırlık yapan personele ve üniformalı garsonlara çarparak geçtim. Ana giriş askerler ve güvenliklerle dolup taştığından şarap mahzeninin kapısından içeri süzüldüm.

Kendimi bir anda karanlık tarafından kucaklanmış hâlde buldum.

Crimson Key, Florida'yla Bahamalar arasına gizlenmiş bir adaydı. Aileme ait olan bağımsız bir bölge. Zenginlerin deyimiyle *Şeytan'ın Oyun Alanı*.

Malikânemizden, ihtişamıyla ödüller kazanmış birkaç otelden, golf sahalarından ve kumarhanelerden ibaretti. Ailenin

güvendiği dostlarının burada yazlık mülkleri vardı ama burası baştan aşağı Ferrante toprağıydı.

Tropikal nem tenime yapışıyordu. Sıcaktan, elbisemden ve hepsinden öte ailemden dolayı nefesim daralıyordu.

Omzumun üzerinden balo salonunun kemerli pencerelerine ters ters baktım. Normalde müzik başladığında bitişikteki boş bir odaya çekilir, yere uzanıp gözlerimi kapatırdım. Sırtımda yankılanan bas sesleri müziğin temposunu taklit ederdi. Müziği dinlemeye en çok bu şekilde yaklaşabiliyordum. Fakat şu an öylece hareketsiz yatmak istemiyordum.

Topuklu ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp attım, malikâneyi çevreleyen Roma tarzı korkuluklu havuzun ve sık dikilmiş servi ağaçlarının yanından geçerek mülkün arka tarafını saran gür ormana doğru yalın ayak yürümeye başladım. Pickleball[12] kortunu ve havuz evini geride bırakıp düğünle arama mesafe koyarken ayaklarım öfkeyle toprağı dövüyordu. Uçsuz bucaksız tropikal ağaçların bittiği noktada, Atlantik Okyanusu'yla buluşan inci beyazı bir kumsal uzanıyordu. Burası benim gizli yerimdi. Kimsenin dikkat etmediği zamanlarda adada sık sık uğradığım yerdi.

Elbisemin çamura, toprağa bulanması umurumda bile değildi. Babamın küplere binecek olmasına aldırmıyordum. Annemin endişelenmesine de. Yaralarımı kimsenin görmediği bir yerde sarmak istiyordum.

On dakika sonra ormanın bittiği yere ulaştım. Dizlerimin üzerine çöktüm, soğuk kum taneleri ince kemiklerime batarken dudağımı ısırarak kapkara okyanusa baktım. Bir avuç pürüzsüz taş toplayıp okyanusa fırlatmaya başladım.

Kıyıya vuran dalgaların sesini asla duyamayacaktım.

Zıp. Zıp. Zıp

---

12 Tenis, badminton ve masa tenisini birleştiren, delikli plastik bir top ve özel raketlerle oynanan öğrenmesi kolay ve hızlı oynanan bir raket sporudur. *–y.h.n.*

Canlı bir orkestra eşliğinde asla vals yapamayacaktım.

Zıp. Zıp. Zıp

Tanıdık bir melodiye asla eşlik edemeyecektim.

Zıp. Zıp. Zıp

Bir yabancının sıcak, yumuşak ve hayat dolu dudaklarını asla öpemeyecek, avcumun altında nabzını hissedemeyecek ya da bir sevgilinin kulağına sırlar fısıldayamayacaktım.

Son taş, hiç sekmeden suya gömüldü.

Boğazımdan öfkeli bir kükreme koptu. Kırık dökük ve çaresizdi, üstelik ben onu duyamıyordum bile.

Arkamda bir şato, dans, ışıklar ve *hayat* vardı.

Planlar, umutlar ve hayaller vardı.

Kendi kararları üzerinde söz hakkı olan insanlar vardı.

Aniden arkadan bir el ağzımı kapattı. Gözlerim dehşetle fal taşı gibi açılırken nefesim kesildi. Bir kol boğazıma sertçe dolanıp beni geriye doğru sürükledi. O kadar beklenmedikti ki ayak parmaklarımı kuma saplayıp debelenerek saldırıya direnmeye başlamam biraz vakit aldı.

Biri beni buraya kadar takip etmişti.

Üstelik o kişi, görülmeyecek veya duyulmayacak kadar uzakta olduğumuzu biliyordu.

İçimi saran panik içgüdülerimi en üst seviyeye çıkardı. Beni tutan her kimse bir erkekti, güçlüydü ve gözü dönmüştü.

Ağzımı kapatan elini ısırdım, kanının metalik tadı ağzımda patlayana dek dişlerimi etine geçirdim. Saldırganım sarsıldı, beni de beraberinde sürükleyerek kuma devrildi. Gövdesinin üzerine düştüm, ön kolu hâlâ boğazıma sertçe bastırıyordu. Basınç kulaklarımı doldurdu. Direndim, tekmeledim, tırmaladım; vahşi bir hayvan gibi çırpınıp kükredim. Yumrukları yüzüme ve boynuma indi, üst üste aldığım darbeler kulaklarımı çınlattı. Tırnaklarım derisini delip geçti, o kadar derine battı ki kırılıp parçalandılar. Uzun ve kalın bir şey kalçama yaslandı. Acı ve ceza vadeden bu his, damarlarımdaki kanı dondurdu.

Hayır. Asla. Buna izin vermeyeceğim.

Bir sürüngen gibi kıvrandım, keskin bir hamleyle büküldüm. Kolunu ısırıp dişlerimi derisi yarılana dek etine geçirmeyi ve kurtulmayı başardım.

Hava. Sonunda yanan ciğerlerimi havayla doldurabilmiştim. İçime açgözlü bir soluk çektim.

Zamanım kısıtlıyken arkama bakma lüksüm yoktu. Bunun yerine son bir gayretle gözlerimi acıtan kanı kırpıştırarak temizlemeye çalışıp kumların üzerinde sürünmeye başladım. Gül tacım kumların üzerine düştü. Karanlıkta, çiçeklerin artık beyaz olmadığını görebiliyordum. Koyu kırmızıydılar. Kendi kanımla ıslanmışlardı.

Nefesim, boş bir teneke kutudaki bozuk para gibi ciğerlerimde tıkırdıyordu.

Nefes al.

Nefes al.

Nefes al.

Ayak bileğimden yakalayıp beni sertçe geri çekti. Beni kabaca sırtüstü çevirdikten sonra bir bıçakla elbisemin önünü boydan boya kesip tenimde yakıcı, sızlatan bir acı bıraktı. Dehşet içinde çığlık atarak gövdemi yukarı doğru gerdim. Ona tekmeler ve yumruklar savuruyordum, karanlıkta yüz hatlarını seçemeyecek kadar paniklemiştim. Bir balık ağından kurtulmaya çalışmak gibiydi. Aynı anda her yerdeydi, hem çok ağır hem de çok yoğundu.

Karanlıkta parlayan keskin, cinnet dolu gözleri çıplak memelerimi, meme uçlarımı ve karnımı süzdü.

Bu gözleri tanıyordum. Onları daha önce görmüştüm. Bana doğrultulmuş bir tüfeğin iki namlusu gibiydiler.

Onu hafızama kazıdım. Yüzünün her kıvrımını, kaşlarındaki her bir kılı tek tek zihnime kaydettim.

Senin resmini çizeceğim.

Sonra seni bulacağım.

Ondan sonra da seni öldüreceğim.

Eğer bundan sonra beni yaşatacak kadar aptalsan.

İç çamaşırımı kalçalarımdan aşağı sıyırdığı sırada üzerime tuhaf bir sakinlik çöktü.

Beni öldürmemesi için başıma ne geldiğinin farkında değilmişim gibi davranmam gerekiyordu. Eğer yanına kâr kalacağını düşünürse beni azat ederdi.

Direnmeyi bırakıp kaslarımın gevşemesine izin verdim ve zihnimi başka yerlere sürüklenmeye zorladım.

Ischia gün batımları. Tekne gezileri. Kalabalık pazarlar. Kitaplar. Imma'nın ızgara prosciutto ve mozzarellalı sandviçi.

Yüzüme kimyasal kokulu bir bez bastırdı, bir eliyle de ağzımı kapattı. Sağ mememe sert bir tokat atıp eli bacaklarımın arasına doğru kayarken kahkaha attığında nefesimi tuttum.

Erkekler pistir. Annemin sözleri zihnimde çınladı. *Sana dokunduklarında seni acıtırlar. Sakın izin verme.*

Biraz zaman geçti. Sonra biraz daha. Oksijensizlikten başım dönmeye başladı. Bez, ağzıma ve burnuma daha da sert bastırıldı. Sonunda hain vücudum derin bir nefes aldı. Kimyasallar içime doldu. Göz kapaklarım ağırlaşıp vücudum gevşedi. Bir bez bebeğe dönüştüm.

Kemiksiz. Ağırlıksız. Savunmasız.

Vücudum kumun üzerinde erirken zihnim bulutlara doğru süzüldü. Artık çok uzaklardaydım, ne kadar çabalarsa çabalasın canımı yakamayacağı bir yerdeydim.

Aklımdan geçen son düşünce, bu *stronzo*'nun[13] beni hâlâ öldürebileceğiydi.

Umduğum son şey ise bunu yapmasıydı.

---

13 (İta.) Pislik. –ç.n.

4

Lila

SEKİZ HAFTA SONRA

Her günün ilk birkaç saati her şey bulanıktı.

Sanki dünyanın kenarları puslanıp silikleşmişti de gerçekliğime buzla kaplı bir pencerenin ardından bakıyordum.

Bu sabah da farklı değildi.

Terli alnımı klozetin soğuk kapağına yaslamış, mide bulantısının beni yeni bir kusma nöbetine sürüklemesini bekliyordum.

Artık içimden çıkan tek şey safraydı. Zaten zar zor yemek yiyordum, onu da kısa süre sonra öğürerek çıkarıyordum.

Küçük, soğuk bir el sırtıma bastırdı ve tenime yapışmış nemli buklelerimi kenara çekti. Perişan hâlimle anneme baktım.

"*Bu iblisi çıkar içimden,*" dedim işaret diliyle. "*Daha fazla dayanamıyorum, Mama.*"

"Hâlâ yüzünü hatırlamıyor musun?" diye sordu isteğimi görmezden gelerek.

Başımı salladım. "*Karanlıktı ve beni uyuşturmuştu.*"

Başımın tepesine nazik bir öpücük kondurdu. "Sakın korkma, *bambina mia*[14]. Mama bunu senin için halledecek. Ben her zaman hallederim."

---

14 (İta.) Benim küçük kızım. *–ç.n.*

Vücudum öne doğru sarsıldı. Ağzım benden bağımsız bir şekilde açıldı ve bir başka mide bulantısı içimden tsunami gibi geçti.

Şeytan, tohumunu içime bırakmıştı. Dudaklarını okuyamadığımı sandığı bir anda annem böyle söylemişti. Onun kıymetli kızı sonsuza dek mahvolmuştu.

Kendimi kirli hissediyordum. Kullanılmış. Sanki tüm varlığım o olayın yaşandığı birkaç dakikanın içine hapsolmuştu. Beni tanımlayan şey artık buydu. Beni yiyip bitiriyordu.

Dünyadaki tüm sular, evrendeki tüm sabunlar bile beni yeniden temiz hissettirmeye yetmezdi.

Morluklar geçmişti ama izleri sonsuza dek kalacaktı. Hayali yaralar geceleri yırtılarak açılıyor, kaçamadığım anılar çağlayarak içimden taşıyordu.

Son reglim gecikmiş olmasına rağmen sekiz haftadır kanamam durmamıştı.

Perişan hâlde klozeti bırakıp yere süzüldüm ve cenin pozisyonunda kıvrıldım. Gözlerimi kapatıp başka biri olarak uyanmak için yalvardım, yakardım, *dua ettim*.

Yarım saat sonra kendime geldiğimde hâlâ zihnimin içinde sıkışıp kalmıştım.

Titreyerek bacaklarımı uzattım, dirseğimi klozet kapağına dayayıp doğruldum. Banyodan çıkıp koridora doğru adım attım.

Imma'yı aramak için merdivenden aşağı inmek üzereydim ki babamın çalışma odasının kapısının aralık olduğunu fark ettim. Durdum.

Ebeveynlerim içeride, altın kaplama görkemli bir aynanın önünde duruyorlardı. Bu sayede dudaklarını okuyabiliyordum. Annem ağlıyordu, özenle yapılmış saçları darmadağındı.

Babam yine ne yapmıştı? Yeni bir metresi mi vardı? Yoksa annemin arkadaşlarından birinin kocasını mı öldürmüştü?

Ahşap kapıya yaslanıp parmaklarımı kenarına doladım ve onları aynadan izlemeye başladım.

"Onu İtalya'ya götürmeme izin ver. Capodimonte'de bu işi gizlilikle halledebilecek bir doktor tanıyorum. Orada kendini toparlar."

Babam soğuk ve ürpertici bakışlarıyla annemi izledi.

"*Chiara*," dedi babam. Ses tonunu duymasam da bunun bir uyarı olduğunu biliyordum.

"Lütfen. Kürtaj yaptırmamız lazım." Annem şişmiş gözlerini mendille sildi. "Çok geç olmadan."

"*Stai zitta*[15]! Lafını bile etme." Babam dökülmeye başlayan beyaz saçlarını kavrayıp çekiştirdi. "Bu Tanrı'nın takdiri. Ona karşı gelmeyeceğim."

"*Tecavüze* uğradı, Vello. Tanrı'nın *canı cehenneme*!

Babam annemin üzerine yürüdü ve elinin tersiyle ona sert bir tokat attı. Annemin yüzü yana savruldu. Babamın serçe parmağındaki yüzük, damga büyüklüğünde bir iz bırakmıştı. Çığlığımı bastırmak için avucumla ağzımı kapattım.

Babam anneme ilk kez vurmuyordu.

Ama bunu oğullarının önünde ilk kez yapıyordu.

Achilles, Luca ve Enzo görüş alanıma girdiler. Görünüşe bakılırsa bu, benim geleceğim hakkında yapılan bir aile toplantısıydı. Üstelik her zamanki gibi davet edilmemiştim.

"*Basta!*[16] *Basta!*" Enzo, babamı sertçe iterek ebeveynlerimi ayırdı. "Zaten yeterince berbat bir çocukluk geçirdik, işin içine bir de aile içi şiddeti karıştırma."

"Sen ne yaptığını sanıyorsun, baba?" Luca, annemle arasına engel koyacak şekilde babamı masasının arkasına ittirdi. "Anneme bir kez daha el kaldırırsan kıçını silecek bir elin olmaz. Anlatabildim mi?"

---

15 (İta.) Kes sesini. –*ç.n.*

16 (İta.) Yeter. –*ç.n.*

"Ağzını topla." Babam itildiği koltuğunda doğrulurken nefes nefese kalmıştı. "Ben senin baban ve Don'unum."

"İstersen kahrolasıca Papa ol, umurumda değil. Anneme dokunursan bedelini ödersin."

Babam titreyen elleriyle kendine bir içki koydu. Luca, Achilles ve babam arasındaki laf dalaşı seken bir pinpon topu gibi gidip geliyordu. Luca odanın öbür ucundaki koltuğa geçtiğinden ve babamın da arkası bana dönük olduğundan sadece Achilles'i net bir şekilde görebiliyor, yalnızca onun dudaklarını okuyabiliyordum.

İstemediğim bir bebeğim olacaktı. Bana tecavüz eden bir adamın bebeği. Onu nasıl sevebilirdim? Ona nasıl bakabilirdim? Onu doğurmama izin verirler miydi? Peki ya ben *ister* miydim? Her iki seçenek de korkunç ve yıpratıcıydı.

Babam ve abilerim zihinsel engelli olduğumu sanıyorlardı. Gerçeği sadece annem biliyordu.

"Luca'ya bir iyilik borcu var." Achilles kendine bir sigara yaktı. Midem kaskatı kesildi. "O yapar."

O? Kim o? Neyi yapar?

Bunu yapanın kim olduğunu biliyorlar mıydı? Beni onunla evlenmeye mi zorlayacaklardı?

Gerçek aşkın bir efsane olduğu sonucuna varalı çok olmuştu. Noel Baba ya da Diş Perisi gibi bir şeydi. Koca Camorra'da henüz tek bir mutlu çifte rastlamamıştım. Fakat beni, bana bunu yapan adamla birleştireceklerini de hiç düşünmemiştim. Yani benim ailem bile bu kadar zalim olamazdı.

Luca, Achilles'in yüzünü ekşitip homurdanmasına neden olan bir şey söyledi. "Tabii ya, aralarından seçebileceğimiz bir yığın muhasebeci, nazik ve saygın diş hekimi var zaten, değil mi?"

Akılalmaz gerçeği idrak ederken gözlerimi kırpıştırdım.

Beni evlendireceklerdi.

Bana tecavüz eden o canavara değil, böylesine aşağılık bir anlaşmayı kabul edecek ilk gönüllü adama verilecektim.

"Karakterini bir kenara bırakırsak onu Camorra kadar iyi koruyabilecek tek pislik o. Örgütsüz suçun kralı."

Karakterini bir kenara bırakırsak mı? Bu kulağa pek de umut verici gelmiyordu.

Achilles sigarasından derin bir nefes çekip dumanını öfkeyle burnundan verdi. "İrlandalılar hakkında ne dersen de, onlar da en az bizim kadar kendi insanlarına sahip çıkarlar."

Luca geri adım atmamış olmalıydı ki Achilles devam etti. "Bu saçmalığı kabul edecek kadar kaçık olan tek adam o. Elbette Lila'yı koruyorum."

"Aklını mı kaçırdın sen? Kız kardeşimizi o pislikle evlendiremezsin." Enzo elini Achilles'e doğru savurarak görüş alanıma daldı. "O bir psikopat. Muhbirlik yaptığı için bir adamın dilini kesip karısına yedirdiğine şahit oldum. Lila saf, masum ve–"

"Hamile." Babam avucunu maun masasına öyle bir vurdu ki gücüyle tüm zemin sarsıldı. "Hamile ve evlilik dışı doğum yapamaz. Onu Camorra'dan biriyle evlendiremeyiz çünkü laf olur. Birinin ona tecavüz etmeye cüret ettiğini anlarlar ve tüm dünyaya maskara oluruz."

"Burada, evde doğum yapar. Bunu sır olarak saklarız," dedi annem kararlılıkla. "Sonra da bebeği başka birine ver–"

"Olmaz. Eve girip çıkan çok fazla insan var." Babam başını iki yana salladı. "Çok fazla personel var. Duyulur."

"Ischia'ya gideriz–" diye söze başladı annem yeniden.

"Ve kürtaj yaptırırsınız," diyerek sözünü tamamladı babam, ağzı aşağılayıcı bir sırıtışla kıvrılmıştı. "Aptal değilim, *Amore mio*[17]. O kızla hiçbir yere gitmiyorsun."

O kız.

---

17 (İta.) Aşkım. –*ç.n.*

Düşürüldüğüm durum buydu işte. Bir problem. Bir utanç kaynağı. Halının altına süpürülmesi gereken bir mesele. Göğsüm öfkeyle kabardı. Milyonuncu kez, sözde durumum hakkında tüm dünyayı kandırarak doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorguladım.

Göz kamaştıran bir sosyete kızı olabilirdim. Talipler ve rütbeli adamlar, ailemi etkilemek için binbir takla atardı. Bir evliliğe adım atmadan önce kendim için daha iyi bir konumun pazarlığını yapabilirdim. Şimdiyse fazlalıktım. Artıktan ibaret-tim. Ailemin başkasının üzerine yıkmak istediği bir yüktüm.

"Tek derdin itibar!" Annem şömine rafındaki Deruta vazosunu kaptığı gibi hızla babama fırlattı. Antika vazo babamın şakağını sıyırıp geçtikten sonra yere düşerek parçalandı. Ardından şömine maşasını kavradı ve bu kez göğsünü hedef alarak babama doğru savurdu. "*Madonna Santa!*[18] İnsanların ne dediği kimin umurunda? Onu bir katilin eline teslim etmeyeceksin. O benim."

Annem babama bir darbe daha indirmeyi başaramadan Luca maşayı elinden aldı ama bu, annemin öfkeyle havayı tekmelemesine engel olmadı. Annemi hiç böyle görmemiştim. Babam metreslerinden birini hamile bıraktığı zaman bile bu kadar çileden çıkmamıştı.

"Hepsi sizin suçunuz." Babam parmağını abilerime doğru salladı. "Yumuşak davrandınız. Ruslara, İrlandalılara, Chicago Örgütü'ne karşı fazla yumuşak kaldınız. Dışarıda bir yerlerde tepemize binebileceğini sanan birileri var." Parmağıyla pencereyi işaret etti. "Kız kardeşinizin başına gelenlerin vebali sizin omuzlarınızda. Şimdi bakın onu kime vermek zorunda kalıyoruz."

"Vello, hayır." Annem kavgayı bırakıp yalvarmaya başladı, dizlerinin üzerine çöküp iki büklüm oldu. "Lütfen. Yapma bunu. O benim her şeyim."

---

18 (İta.) Kutsal Meryem. *–y.h.n.*

"Babam haklı. Evlenmesi şart," dedi Achilles, babamın suçlamalarını görmezden gelen buz gibi bir sesle.

Luca ve Enzo'nun beni sevdiğini biliyordum. Bunu her zaman ufak tefek kardeşçe hareketleriyle gösterirlerdi. Ama Achilles babama çekmişti. Kalbi her an acı çektirmeye hazır, sımsıkı demir bir yumruktu. Güç, para ve yozlaşma için atıyordu. Babamın masasına yayılmış satranç taşları kadar ruhsuzdu.

"Bu iş derhâl halledilmeli. İnsanların zaman çizelgesini sorgulamasına izin veremeyiz," diye ekledi Achilles.

"Peki ya bebek?" Enzo sinirini yatıştırmak için çakısını açıp başparmağına yüzeysel çizikler attı.

"Sofia ve ben bebeği alırız." Luca parmak boğumlarını çenesinde boylu boyunca gezdirdi. "Ya da bebek Lila ve birkaç dadıyla birlikte kalabilir. Imma'yı da onunla yaşaması için yanına göndeririz."

Immacolata, abilerimi ve beni büyüten dadıydı. Hâlâ malikânemizde yaşıyor ve çalışıyordu.

"Ama Callaghan fikrine pek sıcak bakmıyorum." Luca köşeli çenesini sıvazladı. "Enzo haklı. O bir bela."

"Güney Bronx'u yöneten ve düşmanlarının kafaraslarından oluşan dağın tepesinde oturan bir bela. Adamda ne korku var ne de ahlak. O bir ayak bağı. Başıbozuk biri. İrlandalılarla ittifak kurmamız şart." Babamın sözleri kısa ve kesindi. "Şu anda en büyük sorunum o. Bu işi daha da büyümeden bitirmem lazım. Bu durum işlerimizi onunkilerle bağlayacak. Onu teşvik edecek birkaç şey sunacağız, bölge vereceğiz ve bir taşla iki kuş vuracağız."

"*Sei un coglione*[19]," diye hırladı annem ayağa kalkarak. "O adam senin kızına kendi gözünü verdi."

Kanım çekildi.

Beni evlendirmek istedikleri adam *o* muydu yani?

---

19 (İta.) Tam bir aptalsın. –ç.n.

Beni boğmakla, doğramakla ve tecavüz edip öldürmekle tehdit eden gözü olmayan o korkunç adam?

"Ne saçmalıyorsun sen, Mama?" Achilles kaşlarını çatarak tamamen ona doğru döndü.

"Doğru söylüyorum." Annem çenesini yukarı kaldırıp sırtını dikleştirdi. "O korkunç yaratığı evime getirdiğiniz gece, kardeşiniz dışarıdaki fıskiyenin başında çizim yapıyormuş. Adam yanına gelip ona kendi gözünü vermiş. Onu bulduğumda her yeri adamın kanıyla kaplanmıştı, saçları fıskiyenin suyundan sırılsıklamdı. O adam işte bu kadar sapkın biri. Bu zavallı, masum kızla alay etmiş."

"Hmm, peki bunu –nasıl desem– *bize söylemeyi* hiç düşünmedin mi?" Enzo, anneme inanmayan gözlerle bakakaldı.

Annem omuz silkti. "Onu bir daha göreceğimizi düşünmemiştim, ayrıca Lila'yı tetiklemek istemedim. Ne kadar hassas olduğunu biliyorsunuz."

Luca gözlerini kıstı. "Peki ona tecavüz etmemiş mi?"

"Şey, hayır ama–"

"Ve onu *öldürmemiş* de?" Achilles kaşlarını çattı.

Sanki hayatımı bağışlamış olması kahramanca bir eylemmiş gibi konuşuyorlardı. Ciğerlerim alev alana kadar çığlık çığlığa bağırmak istedim.

Luca tek kaşını kaldırıp düşünceli bir tavırla, "Belki de engellerinden dolayı onun canını bağışlamıştır?" dedi.

Achilles ve Enzo ona inanmayan gözlerle baktı.

"Ayyyynen," dedi Enzo alaycı bir kıkırtıyla. "Çünkü öyle de düzgün bir adamdır."

"O, birini yakalayıp da salıverecek tipte biri değil." Achilles çenesini kaşıdı. "Ayrıca hata yapmaya meyilli değildir. Bu işten pis kokular geliyor."

"Muhtemelen nefesindir," dedi Enzo neşeyle. "Son zamanlarda yine eski sevgililerimden biriyle mi yattın?"

Bazen abilerim anlamadığım kaba şeyler söylerlerdi. Bu da o anlardan biriydi.

"Belki de yarım kalan işini Luca'nın düğününde bitirmeye karar vermiştir," diye hayretle mırıldandı babam.

"Bu senin için sorun değil mi yani?" Annem öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Onu tecavüzcüsüyle mi evlendireceksin?"

"Tiernan Callaghan'ın büyük hırsları var. Onunla karşı karşıya gelmektense birlikte çalışmayı tercih ederim. Lila evli bir kadın olarak doğum yapacak ve biz de tasmayı o *pazzo*[20]nun boynuna geçirmiş olacağız."

"Peki ya ona eziyet ederse?" Luca kollarını göğsünde kavuşturup omzunu duvara yaslamış, âdeta Tanrı'nın yonttuğu bir heykel gibi görünüyordu.

Babam ofladı. "Ne kadarını anlayacak ki zaten?"

Çok fazlasını, Papa. Hayal bile edemeyeceğin kadar çok şeyi anlıyorum. Yapamadığım tek şey duymak ve bu kesinlikle benim suçum değil.

"Bir görüşme ayarlayın," diyerek son noktayı koydu babam. "En geç yarın. Tüm İrlanda klanını burada istiyorum."

"Hayır, hayır, hayır!" Annem tekrar dizlerinin üzerine çöküp halı kaplı zemini yumruklamaya başladı. "Onu almana izin vermeyeceğim. Vermem. Bunu bana yapamazsın. Elimde kalan tek şey o."

Hiçbir anlamı yoktu.

Babam bir kez karar verdiyse geri dönüşü olmadığını ben de annem kadar iyi biliyordum.

Annemin beni güvende ve bekâr tutma planı görkemli bir şekilde suya düşmüştü. Uğruna çabaladığımız her şey boşa gitmişti.

Hamileydim ve Tiernan Callaghan'la evleniyordum.

Üstelik bu konuda hiçbir söz hakkım yoktu.

---

20 (İta.) Deli. –ç.n.

5

Tiernan

KENDİ KENDİMİ YOK ETMEYE 291 GÜN KALA

Bir Ferrante kardeşten daha fazla nefret ettiğim tek bir şey vardı.

O da tam G'yi bölmek[21] üzere olduğum âna, *iki* Ferrante kardeşin engel olmasıydı. Taze doldurulmuş Guinness'in ilk büyük yudumunu almak için harekete geçtiğim o ilahi âna.

Fermanagh's'da oturmuş hesap kitap işlerini gözden geçirirken Enzo ve Achilles kapımda belirdi.

Silahımı çekip namluyu Achilles'in kafasına doğrulttum. Dürüst olmak gerekirse bir kurşun onun suratına ancak güzellik katardı.

"Bu ne biçim selam verme şekli." Enzo dostane bir tavırla gülümsedi.

"Aşağılık yaşam formlarını muhatap almıyorum."

"*Ayıp*. Hiç yakışmadı," dedi Enzo somurturcasına. "Eğer o gün kıçını kurtarmamış olsaydım şu an bir barı değil, mezarlığı ziyaret ediyor olurdum."

---

21 *Splitting the G*: İrlanda kültürüne özgü popüler bir bar eğlencesidir. Guinness birası içerken alınan ilk büyük yudumla köpüğü, bardağa işlenmiş marka logosu olan G harfinin tam ortasına denk getirmeyi amaçlar. *–y.h.n.*

Ferrantelerin ne kadar geveze olduğunu unutmuştum. Daha şimdiden geçen her saniyemi geri istiyordum.

"Sizi mütevazı krallığıma hangi rüzgâr attı böyle?" diye sordum.

"Belki sadece seni özlemişizdir." Enzo omuz silkerek bıçağını havaya fırlatıp tekrar kabzasından yakaladı.

İtalyan şaklabanı şöyle bir süzdüm. Şık bir siyah kabanla siyah kapüşonluyu kombinlemiş, dar kesim keten pantolon giymiş ve üç yüz dolarlık bir saç tıraşı olmuştu. Korkutuculuk seviyesi küflenmiş bir marşmelovdan hâlliceydi.

"Hadi oradan, kazanova. Bölgeme habersiz girdiniz, bu durumda beyninizden lazanya yapmak için bin tane haklı sebebim var. Üstlerini arayın şunların," diyerek çenemle Camorrista adamlarına işaret ettim.

Adamlarımdan üçü ayağa kalkıp sert adımlarla kardeşlerin yanına gitti ve onları üstünkörü aradı. Kardeşler hoşnutsuz bir ifadeyle kollarını iki yana açtılar. Telefonumu kapıp bu küçük düşürücü ânın fotoğrafını çektim.

Şaşırtıcı bir şekilde ikisi de silahsızdı.

"Ne istiyorsunuz?" diye homurdandım.

"Bizimle gelirsen anlatacağız." Enzo başını eğerek dışarıda park hâlindeki Humvee'yi işaret etti.

"Burada söyleyin. Krallığınızın keyfinize göre hareket etmiyorum ben."

"Sana bir teklifimiz var." Achilles'in ses tonu, nedense siyanürü doğruca kaynağından içmeyi teklif edecekmiş gibiydi.

Silahımın namlusuyla çenemi kaşıdım. "Karşılığında ne istiyorsunuz?"

"Ne istesek az gelir," diye mırıldandı Achilles. "Ayrıca teklifin süresi kısıtlı, o yüzden kıçını kaldırsan iyi olur."

"Buraya kadar gelip benden bir iyilik istemeniz, bir de üstüne bana sınırlı zaman tanımanız büyük cesaret."

"Bak, ya bizimle gelirsin ya da bu anlaşmayı havada kapacak başka bir pisliğe gideriz."

"Silahlı gelirim." Silahımı kılıfına geri soktum. Kardeşler birbirlerine baktılar. Achilles başıyla onayladı.

Beni Humvee'lerine doğru götürürlerken kafalarına bir kurşun sıkmadığımdan emin olmak için ikide bir dönüp bana bakıyorlardı. Öyle bir niyetim yoktu. *Şimdilik.* Öfke insanı aptallaştırırdı, aptallıksa öldürürdü. Benden her ne istiyorlarsa nazikçe rica edecek kadar çaresiz durumdaydılar.

Achilles, Enzo ve şoför koltuğunda bekleyen Luca, Long Island'daki malikânelerine varana dek yol boyunca Napoli lehçesiyle atışıp durdular. Sesleri öfkeli geliyordu ama nedenini çözebilmiş değildim. O kısa süreli buluşmamızdan sonra öldürdüğüm tüm Rusları şehir sınırlarının çok uzağına atmıştım. Hatta Luca'nın düğününe bile katılmıştım. Onun ve karısının arasındaki çekim ancak bir kürdanla bir kova sidik kadar tutkuluydu.

Malikâneye vardık. Buraya son gelişimde bir gözümü kaybetmiştim. Şimdiyse sabrımı kaybediyordum.

İçeri doluştuk. Antrenin iki yanından sarmal şekilde yükselen görkemli merdivenler karşımda duruyordu. Fildişi ve altın rengi işlemeli sütunlar. Yüksek tonozlu tavanlar, gösterişli İran halıları, barok dönemi tablolar ve o kadar çok altın vardı ki sağlam gözüm kanayıp kör olma raddesine gelmişti. Evin tasarımı pahalı, zevksiz ve abartının bir karışımıydı.

Hizmetçiler paltomu almak ve ikramda bulunmak için koşturdular. Dudaklarımdan alaycı bir kahkaha döküldü. Buraya en son geldiğimde bir esirdim. Şimdiyse kraliyet üyesi gibi karşılanıyordum. Ah, devran nasıl da dönmüştü.

"Tek bir kelime bile etme, Callaghan." Achilles yanımda bitip işaret parmağını sağlam gözüme bir santim kalana dek yaklaştırdı. "Hatta nefes bile almamaya çalış. Senin lanet varlığın bile asabımı bozuyor."

Onu umursamadan içeri yürüdüm.

"Bu arada, korsan tarzına bayıldım." Enzo adımlarıma yetişip arkadan sırtıma vurdu. "Sana cidden yakışmış."

"Erkeklerden hoşlanmıyorum."

"Bendeki nefret ereksiyonunu sakın bir teklifle karıştırma," dedi sakin bir sesle ama kulaklarının ucu kızarmıştı. "Ben de karıştırmıyorum."

"Eminim öyledir, dostum."

Bu hayat okulundan terk, aptal adamla ağız dalaşını bir an önce bitirmek için sabırsızlanarak öne atıldım ve evin derinliklerine doğru ilerledim.

Luca'yla birlikte sarmal merdivenden yukarı çıktık. Enzo ve Achilles de arkamızdan geliyordu. Buraya gelirken yol boyunca her türlü teoriyi tartmış ama bu görüşmenin amacını hâlâ çözememiştim. Cesetlerini ortadan kaldırmam şartıyla Alex ve kardeşlerini öldürmeme onay vermişlerdi ki henüz bunu bile yapmamıştım. Bunun dışında İtalyanlarla aramda çözülmemiş bir husumet yoktu.

Koridoru geçip Vello'nun ofisine açılan ilk çift kanatlı kapıya doğru yürüdük. Luca kapıları açtı, Achilles de beni içeri doğru itti.

Masasının arkasında, desenli fuları ve üç parçalı takımıyla Don Vello oturuyordu. Takım elbise giymiş bir sfenkse benziyordu. Solgun, saçları tamamen dökülmek üzereydi, cildi buruş buruştu ve çatık kaşlarını ciddiye alamayacağım kadar cılızdı.

Demek dedikodular doğruydu.

Ölüyordu.

Sağındaki kadife döşemeli kanepede karısı ve kızı oturuyordu.

Hıçkırarak ağlayan Leydi Chiara, artık mendil olma vasfını yitirmiş bir şeyle gözyaşlarını silerken bana sanki bu sabah mısır lapasına işemişim gibi bakıyordu. Bunu kişisel algılama-

dım. Geçimimi neyle sağladığımı bilen kadınlar genelde böyle tepki verirdi.

Geniş odayı kaplayan maun panelleri düğünler, cenazeler ve vaftiz törenleri gibi Camorra etkinliklerinden kareler doldurmuştu. Vello'nun önündeki masanın üzerinde altın varaklı, gösterişli bir satranç takımı duruyordu.

Onun önündeki iki koltuktan birinde en iyi pazar kıyafetlerini giymiş, yüzünde sakin bir ifadeyle babam oturuyordu. Yanında abim Fintan ve ikiz kız kardeşim Tierney vardı.

İçimdeki asabiyet endişeye dönüştü. Tüm ailem ne bok yemeye buradaydı?

"Callaghan. Geldiğin için teşekkürler." Vello önündeki koltuğu işaret etti.

Etrafıma bakındım. "Mevzu ne? Parti mi veriyoruz? Yoksa Enzo sonunda milli mi oldu?"

Vello tekrar sandalyeyi işaret etti. "Otur bakalım."

Herkesin sinirini bozmak için inadına yavaş adımlarla ilerleyip Vello'nun karşısındaki koltuğa yayıldım.

"İnsanları kafalarını duvarlara vurma noktasına getirmekten zevk mi alıyorsun?" dedi Achilles öfkeden köpürerek.

"Elbette," diye cevap verdim gayet doğal bir tavırla. Bunu sorması bile tuhaftı.

"Şunu belirterek başlayayım, konuşacağımız hiçbir şey bu odadan dışarı çıkmayacak." Don Vello ayağa kalktı, bastonuyla içki arabasına doğru topallayarak ilerledi. "Tek bir kelimesini bile bir başkasının kulağına fısıldadığını duyarsam seni katletmeden önce tüm aileni gözlerinin önünde öldürürüm. Buna, bugün varlıklarıyla bizi onurlandıran baban ve kardeşlerin de dâhil."

Sakin ama ölümcül sözleri beni zerre etkilemedi. Küçük bir dondurucudan iki küçük kadeh ve bir şişe Amaro del Capo çıkardı, koltuğuna geri dönüp kadehleri önümüze bıraktı. Dizlerinin bağı çözülünce kendini koltuğa bıraktı. İçki şişesini tutan parmakları titriyordu. Ona yardım teklif edecek değildim. Bir

Ferrante alevler içinde kalsa bile üstüne işemeyip söndürmezdim. Bu bir prensip meselesiydi.

Vello kadehleri yarısına kadar doldurdu. Parmağımı şıklatıp yukarıyı işaret ettim.

"Doldurmaya devam et. İçimden bir his buna ihtiyacım olacağını söylüyor."

İçki kenarlarından taşana kadar kadehimi doldurdu. Kadehi alıp tek dikişte bitirdim ve masaya sertçe çarptım. "Neden buradayım?"

İşlemeli bir kutuya uzanırken, "Lila hamile," diye açıkladı. Bir Küba purosu çıkarıp burnunun altında gezdirdi ve yüzünü buruşturarak ucunu dişleriyle kopardı.

"Anlıyorum." Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek bu bilgiyi tarttım. "Siktiğimin Lila'sı da kim?"

Kimin nesi olursa olsun, onu hamile bırakan ben değildim. Camorra prenseslerinden nasibimi fazlasıyla almıştım ama hiçbirini geleneksel bebek yapma yöntemleriyle tatmamıştım.

"Raffaella. Lila. *Kızım.*" Vello dişlerini sıkıyordu.

Ah. Raffaella. En küçükleri. Poker masalarındaki çocuklar onun zekâ yaşının üç olduğunu fısıldardı. Bu da onu Enzo'dan daha zeki yapıyordu.

"Tebrikler?" diyerek esnedim.

"*Che idiota*[22]," dedi Achilles eliyle yüzünü ovuşturarak.

"Bu biraz ağır oldu," diyerek *cık cık*ladım. "Ne de olsa o senin kız kardeşin."

Bu iğneleme Achilles'in üzerime bir boğa gibi atılmasına sebep oldu. Fintan hızla ayağa fırlayıp onun bana ulaşmasını engelledi.

"Kardeşime doğru bir adım daha atarsan sonraki durağın öteki taraf olur."

---

22 (İta.) Ne aptal ama. *–ç.n.*

"Otur oturduğun yere, Fintan. Sen daha aileye kabul edilmiş bir adam bile değilsin." Luca'nın sesi aşağılama doluydu.

Serçe parmağımdaki yüzükle oynarken hâlâ bu boktan mevzu uğruna kusursuzca doldurulmuş bir bardak Guinness'i arkamda bıraktığıma yanıyordum.

"Lila, Luca'nın düğününde tecavüze uğradı," diye açıkladı Vello.

Odadaki herkes huzursuzca kıpırdandı. Bayan Ferrante boğuk bir hıçkırık koyverdi. Tanrı aşkına. Tüm bu tantana bir noktaya varacak mıydı?

Derken Vello bana öyle bir baktı ki tecavüzcünün *ben* olduğum iması havada asılı kaldı.

"Bana öyle bakma. Kırmızı çizgilerim çok azdır ama çocuklara tecavüz etmek onlardan biri değildir." Serçe parmağımdaki yüzüğe vurdum. "Ayrıca ben sadece oral ve anal yaparım. Böylece kadının orgazm olma ihtimali daha düşük oluyor."

Vello parmaklarını göz çukurlarına bastırdı. Luca gözlerini tavana dikmişti. Enzo ise elindeki bıçağı tam iki kaşımın arasına saplayacakmış gibi bakıyordu.

"Tanrı ruhuna merhamet etsin," diye mırıldandı Chiara.

"Ruhum yok ama teşekkürler."

"Aslına bakarsan burada bulunma sebebin tam da yeraltı dünyasındaki çoğu insanın senin bir çocuk tecavüzcüsü olduğuna inanacak olması," dedi Achilles.

"Size söyledim ya, yanlış adamı yakaladınız."

"Kimse seni bir şeyle suçlamıyor, evlat," diyerek araya girdi babam.

"Bana hiç de öyle gelmedi." Kadehimi masaya koydum, Vello'ya doldur der gibi bir işaret yaptım. "Babalık testi yapmaya dünden razıyım."

Vello kurnaz bakışlarını üzerime dikerek dolu kadehi önüme itti. "Buna gerek kalmayacak."

"Sizce bunu yapan bir Camorrista mı?" diye sordu ikiz kız kardeşim merakla. "İçeriden bir hain mi?"

Luca yüzünü ovuşturdu. "Hâlâ taşları yerine oturtmaya çalışıyoruz."

"Yani bu tecavüzcüyü bulmak için ağzı sıkı birine mi ihtiyacınız var?" diye tahminde bulundu Tierney. "Bizi buraya bu yüzden mi çağırdınız?"

Bu işi kendi adamlarından birine vermemeleri mantıklıydı. Geçimini korku salarak sağlayan bir suç ailesi için bu tam bir itibar felaketiydi.

"Onun izini sürebilirim," diye teklif ettim. "Ama ödemeyi peşin alırım, ucuza da çalışmam."

Vello ezici bakışlarını üzerime dikip sanki ona bir kâse dolusu kusmuk ikram etmişim gibi kıs kıs güldü. "Bir suikastçı isteseydim, Tristan Hale'i tutardım. Ben sadece en iyilerle çalışırım."

Hale insan öldürmeyi bir sanata dönüştürmüş olabilirdi ama benden daha iyi olduğunu söyleyemezdim. İnfaz tarzlarımız farklıydı. Benimki daha aykırıydı. Hayal gücümü konuşturmayı severdim. Üstelik Hale maskeli bir adamdı. Kimse neye benzediğini bilmiyordu. Teknik olarak ben bile o *olabilirdim*.

"Eee." Bıkkın bakışlarla kadehimi izlerken içindeki içkiyi dairesel hareketlerle döndürüyordum. "Neden burada olduğumu söyleyecek misin yoksa bir saat daha lafı dolandırıp duracak mısın?"

"Lila'yla evlenmeni istiyoruz," dedi Vello.

Kadehi çevirmeyi bıraktım. Gözlerimi ona diktim. Onu öldüren her ne boksa bu savaşı kaybetmek üzere olduğunu biliyordum. Ama kafayı da sıyırdığını fark etmemiştim.

"Kızımla evlen, Callaghan. Bebeği kendi vârisin olarak kabul et."

"Hayır," diye kestirip attım.

"Bekle!" Tierney oturduğu yerde öne doğru atıldı. "B-bekle. Adamı bir dinle."

Öfkeli bakışlarımı aileme çevirdim. Babam omuz silkti.

"İnsanlar senin... *Bayan Ferrante* gibi birine sahip olacak kadar acımasız olduğuna inanacaktır." Boğazını temizledi. "Sen zaten merhametsiz şöhretinden besleniyorsun. Bu senin de işine yarayacak. Ferrantelerin iş ağını, bağlantılarını ve kaynaklarını kullanacağız. Bizim için limanı açacaklar. Avrupa'dan gelen sevkiyatları alabileceğiz. Hem de hiçbir denetime takılmadan."

PANYNJ[23] her fırsatta tepemize biniyor, uyuşturucu sevkiyatlarımıza düzenli olarak el koyuyordu. Ferrantelerin böyle bir derdi yoktu. Liman, organizasyon ve işçi sendikası tamamen onlara aitti.

"Ben de Achilles'le yaptığım anlaşmayı bozabileceğim." Tierney çaresizlik akan sesiyle konuşurken benimle göz göze gelmeye çalıştı.

O *anlaşma*.

Achilles Ferrante'nin benim kitabımdaki en büyük günahı, gözümü oyması bile değildi.

Yaklaşık bir yıl önce, işimin bir parçası olarak kendi hâlimde takılırken milyarder Tate Blackthorn'un karısını kaçırdığımda, Achilles de Tierney'yi birkaç saatliğine rehin tutmuştu. Sonunda Tierney'nin gelecekteki kocasını Achilles'in seçmesine razı olduğu ve karşılığında Achilles'in onu serbest bıraktığı bir anlaşma yapmıştık.

"İyi denemeydi." Achilles ona yarım bir gülümseme bahşetti. "Kıçın bana ait, tatlım."

"Aşk hayatım neden umurunda ki?" Tierney ellerini havaya kaldırdı. "Sen eşcinselsin."

---

23 (İng.) New York ve New Jersey Liman İdaresi. –*ç.n.*

"O senin çıkardığın bir dedikodu," dedi Achilles istifini bozmadan. "Yine de bacakların dışında bir şeyler yaymayı bilmen güzel."

"İkimiz de hiçbir şeyi yaymadığımı biliyoruz. Başıma gardiyan diktin."

"*Yeter.*" Vello avucunu sertçe masaya vurdu. "Konu siz ikiniz değilsiniz. Yine de madem konusu açıldı, Achilles bu ağzı bozuk İrlandalı kızla evlenemezsin. O kirlenmiş."

"Hem de zehirli." Kız kardeşim sırıtan bir yüzle arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Siyah Chanel logolu çoraplar ve kısacık siyah bir elbise giymişti. "Ben Havva değilim. Daha çok Lilith'im."

Kız kardeşim göz kamaştırıcıydı. Erkekler onu arzulardı. Kadınlar ondan nefret ederdi. Yüzlerce sahte arkadaşı olmasına rağmen bu durum onu son derece yalnız birine dönüştürüyordu.

"Davranışların utanç verici," dedi Vello dudaklarını bükerek.

"Kız kardeşim hakkındaki fikirlerini kendine saklamanı öneririm," diye uyardım Vello'yu. "Bir adamı kendi ofisinde öldürmek benim için bile inanılmaz büyük bir kabalık olur."

"Aman, bırak içini döksün." Tierney gözlerini devirdi, somurtarak koyu renk ojesini incelemeye başladı. "Bir erkeğin ne dediğiyle ilgilendiğim tek an, kişisel alışveriş danışmanımın arayıp yeni Balmain koleksiyonunun geldiğini haber verdiği andır."

"Eee." Vello dikkatini tekrar bana verdi. "Pazarlığımıza geri dönelim."

"Pazarlığına başlatma şimdi." Fintan titreyen parmağını Vello'ya salladı. "Kızın artık defolu mal. Kardeşim, Francesca Rossi gibi bir mafya prensesiyle evlenebilecekken neden başkasının artığıyla yetinsin?"

"Sen az önce kardeşini şu anki *başkanla* mı kıyasladın?" Achilles başını yana eğerken koyu renk gözleri muzip bir kötülükle parlıyordu. "Tanrım, alkolik olduğunu biliyordum da bu kadar müptezel olduğunu bilmiyordum."

"Defolu mal, öyle mi?" Luca dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

"Doğru duydun." Fintan'ın dümdüz tonunda en ufak bir tereddüt yoktu. "Kardeşim bir sosyete güzelini hak ediyor, karnında piç taşıyan bir ergeni değil. O, yeraltı dünyasının yükselen kralı."

Luca başını iki yana sallayıp çenesiyle Fintan'ı işaret etti. Enzo başıyla onaylayarak abimin yanına ilerledi, onu yakasından kavradığı gibi o meşhur işkence aletleriyle dolu bodrumuna doğru sürüklemeye başladı.

Fintan'ın bir iki kaburgasının kırılacak olması beni memnun etmişti. Bu onu bir süreliğine kumar salonlarından uzak tutardı.

"Neden ben?" diye sordum Vello'ya.

"İyi bir soyadın var ve kadınları öldürmekle işin yok."

"Müthiş bir referans ama üç tane öldürdüm."

Chiara'nın nefesi kesildi. Hak etmediklerini söylememiştim. Fırsat eşitliğine inanan bir feminist olduğum için beni dava edebilirsiniz.

"Bekârsın, güçlüsün ve ağzın sıkı." Vello itirafımı görmezden geldi. "Ayrıca seninle savaşmaktansa birlik olmayı tercih ederiz."

Bir Ferrante'nin ağzından laf almak, hamamböceği sağmaya çalışmak gibiydi.

"Neden kürtaj yaptırmıyor?" diye sordum. "Onu birine kakalamaya çalışmaktan daha kolay görünüyor."

"Bir Katolik dindaşın olarak nedenini anlayacağından eminim," dedi Vello kaşlarını çatarak.

"İncil'deki her günahı işlemiş ve bu süreçte yenilerini icat etmiş bir adam olarak, kendimi Tanrı'nın oğlu saymıyorum." Masadaki purolarından birine uzanıp burnumun altına götürdüm. "Doğruyu söylemek gerekirse Tanrı'yla uzaktan akraba bile sayılmayız. Ayrıca o kız daha lanet olası bir fetüs."

"İki ay önce on sekizine girdi."

"Tiernan, Lila'ya çok iyi bakacaktır," dedi babam büyük bir ciddiyetle. Bu fikre nereden kapıldığını bilmiyordum. Yerinde olsam kendime solmaya başlamış bir ev bitkisini bile emanet etmezdim. Çok su istemeyen bir sukulente bile bakamazdım. "Ona zarar vermez. Üstelik bu evlilik, İrlandalılar ve Camorra arasındaki tüm bölge ve güven sorunlarını kökünden çözecek."

"Zihinsel engelli değil mi o?" diye sordum. "Bana ne kadar faydası dokunursa dokunsun, kimsenin altını temizleyecek değilim."

"Derdin ne lan senin?" Achilles dişlerini sıktı. "Şu aşağılayıcı dili kullanmayı kes artık."

Başımı arkaya atarak gülmeden edemedim. Achilles'in duyarlı takılması komedinin zirvesiydi. Ben bu adamın inşaat aletleriyle sorguladığı birinin göt deliğini yırtışını izlemiştim.

En iyi sakladığım sırrım, aslında bağnaz biri olmayışımdı. Tabii benim işimde cahil pisliğin teki olmamak da övünülecek bir meziyet sayılmazdı. Korumam gereken bir itibarım vardı. Ben, sakinlerini yoldan çıkarır korkusuyla Tanrı'nın cehenneme bile kabul etmek istemediği bir adamdım.

"Lila kendi kendine yetebiliyor." Chiara sırtını dikleştirdi, kızını savunma dürtüsü bana olan nefretinin önüne geçmişti. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. "Yemek yemek, kendi arkasını toplamak, ayrıca tuvaletini yapmak veya tek başına duş almak gibi temel ihtiyaçlarını karşılamak için herhangi bir yardıma ihtiyacı yok. Zaten her gün, sabahtan akşama kadar benimle olacak. Katılması gereken aktiviteleri var. Ergo-terapi. Yüzme. Binicilik. Senin o..." Burnunu tiksintiyle kıvırdı. "... *mekânında* neredeyse hiç vakit geçirmeyecek."

"Onunla evlenmiyorum," dedim kelimeyi uzatarak, ki pazarlığa başlayabilelim. Eğer beni nihai hedefime yaklaştıracaksa lanet bir uyuşturucu piposuyla bile evlenirdim. Sözü edilecek tek bir ahlaki değerim bile yoktu. Ama bu işi bedavaya yapmayacaktım.

"Kararımı bir daha gözden geçir, Callaghan," diye çıkıştı Luca. "Bana borçlusun. Filippo'yu hatırla?"

"Hesabı kapatmak istiyorsan adamlarımdan birini öldür." Ayaklarımı Vello'nun masasına uzatıp yakmadığım puroyu yere fırlattım. "Sizinle arayı düzeltmek için kız kardeşine yüzüğümü ve soyadımı vermeyeceğim."

"Ona bir bak." Vello, kanepedeki çaresiz yaratığı işaret etti. "Böylesine güzel bir kadını sahiplenmek o kadar korkunç mu olurdu?"

"*Vello*," diyerek uyardı Chiara. "Onun zihinsel engellerini suistimal ediyorsun."

"Şartları göz önünde bulundurursak bunu her halükârda yapardım," dedi Vello. "Biliyorsun."

Abisinin gözlerimden birini oyup çıkarması yüzünden Ferrante kızına bakabilmek için tamamen ona doğru dönmem gerekti. Elleri kucağında, gözlerini ayaklarına dikmiş hâlde kanepenin ucunda uslu uslu oturuyordu.

Bakmama bile gerek yoktu. Zaten onun nasıl bir afet olduğunu biliyordum.

Achilles'in gözümü aldığı gece, kızın o anlamsız hayatını tam da bu yüzden bağışlamıştım.

Onun yumuşak tenini kanımla lekeleyip safir mavisi gözlerine korku salmak aletimi sertleştirmeye yetmişti.

Bedeninin hatları ceylanı andırıyordu. Küçücük bir şeydi. Melek gibiydi. Soluk altın rengi saçları iri dalgalar hâlinde kalçasına kadar iniyordu. Vücudu ince ve narin, düğmeli eflatun elbisesinin altındaki memelerinin boyutuysa muazzamdı. Yüzü kusursuzluğun zirvesiydi. Elle çizilmiş gibi duran belirgin elmacık kemikleri, minicik bir burun, masmavi gözler ve dolgun pembe dudaklar. Kaşlarının o zarif kavisi nefis görünüyordu. Burun delikleri bile kusursuzdu. Kemerli burunları, köşeli çeneleri ve kehribar rengi tenleri olan erkek kardeşlerine zerre

benzemiyordu. Fransız buldoklarınkine benzeyen alt çenesi öne çıkık Vello'dan bahsetmiyordum bile.

Eğer bu yaratık safkan bir Ferrante'yse ben de Havari Petrus'tum.

Böylesine bir güzelliğin, onu asla silah olarak kullanamayacak bir kadında harcanmış olması çok yazıktı. Yine de şu an bana bakışı, beni en yakın paslı çite saplamak istiyor gibiydi. Bu tam da Ferrantelere yakışan bir tavırdı.

Vello'nun az önce tek kızını, ona canımın istediğini yapmam için feda ettiği gerçeği kafama dank etti. O biçimli bacaklarını çırpı gibi kırabilirdim. Abilerinin bana yaptığı her şeyin bedelini ona ödetebilirdim. Tek kelime edemezdi. Etse bile artık çok geç olurdu. O benim olacaktı.

Sahip olmak için.

Kontrol etmek için.

Mahvetmek için.

Odadaki herkes bu gerçeğin farkındaydı. Yine de bu bedeli ödemeye razıydılar. Hemen hemen hiç söz hakkı olmayan annesi dışındaki herkes.

Tekrar Don'a döndüm. "Kız harika görünüyor, hakkını yemeyeyim ama güzel de olsa am amıdır. Karanlıkta hepsi aynı hissettirir. Benim için şu anlaşmayı biraz tatlandır. Bana reddedemeyeceğim bir şey teklif yap."

"*Tiernan*," diye gürledi babam.

Vello elini kaldırdı. "Eğer onu karısı olarak alıyorsa bu evliliği yatağa taşımak onun hakkıdır. Fiziksel bir hasar vermediği sürece buna izin veririm."

O anda Chiara tamamen kendini kaybetti. Kanepeden fırladığı gibi Vello'nun üzerine atılıp parmaklarını adamın boğazına doladı. İtalyanca bağırmaya başladı.

Luca ve Achilles müdahale etmedi.

Dönüp ona bakma zahmetine bile girmeden, "*A santa Chiara dopp'arrubbato mettettero 'e porte 'e fierro*[24]," dedi Vello tükürürcesine. Esneyerek masasının altındaki panik butonuna bastı. İki Camorrista askeri içeri girdi.

"Ona nazik davran," dedi Luca soğuk bir tavırla. İki adam sinir krizi geçiren kadını kocasının üzerinden söküp aldılar ve odadan dışarı çıkardılar.

"Sen kötü bir filsin, Tiernan." Vello satranç tahtasındaki fili bir kareden diğerine sürükledi. "Bratva'yı ortadan kaldırmak, New York'un büyük bir kısmını ele geçirmek, siyasete atılmak gibi tonla hırsın var ama yeterli insan gücün olmadığı gibi elinde gereken fonun yarısı bile yok. Hangi yöne gitsen önün kesiliyor. Bir yanda Camorra, diğer yanda Ruslar, öte yanda federaller. Sağa, sola, ileri ya da geri hareket edemiyorsun. Sıkışıp kalmışsın." Elindeki filiyle satranç tahtasındaki bir piyonu devirdi. "Bu konuda sana yardım edebilirim. Açmaya can attığın tüm kapıları senin için açabilirim. *Tiernan*," derken bakışlarımı tartarak sesini yükseltti, "Anahtar bende."

"O piçi sadece soyadımı vererek sahiplenirim. Ne kızınla ne de çocukla bir bağım olur. Benim çatım altında yaşayabilir, arada bir onu becerebilirim ama o kadar."

"Devam et." Vello parmaklarını birbirine kenetledi. O eski kurttu. Ama eski de olsa kurt hâlâ kurttu. Krallığının yarısını öylece teslim etmeye niyeti yoktu.

"Buna karşılık, Rasputinlerin işini bitirmeme yardım edeceksin."

Oda bir anda sessizliğe gömüldü.

Oltaya ilk gelen Achilles oldu. "Siktir et." Duman, kelimelerini yuttu. "New York'u istiyorlar. Er ya da geç onlarla hesaplaşmamız gerekecek zaten. Ayrıca düşmanlarımıza da doğru mesajı veririz."

---

24 (İta.) İş işten geçtikten sonra dövünmenin kimseye faydası yok. –ç.n.

"Ne mesajı?" diye sordu Luca.

"Her zaman fark ettiğimiz ve asla ıskalamadığımız."

Vello dönüp Luca'ya baktı.

Luca çenesini yukarı doğru kaldırdı. "Geç bile kaldık."

Vello başıyla onayladı. "Adamlarım emrinde."

"Oğulların da."

Vello'nun bu kumarda gerçekten elini taşın altına koyması gerekiyordu. Üstelik bana yaptığı şey yüzünden Achilles'in hesabını kesme ihtimalini de henüz elemiş değildim.

"Ellerimiz çok uzun zaman temiz kaldı." Achilles'in sözleri sessizliği bir bıçak gibi kesti. "Kan. Güç. Savaş. Biz buna açız. Adamlarımız da öyle. Artık vakti geldi."

Vello bir an bunu tarttıktan sonra başıyla onay verdi.

Vay canına. Eğer bu onun açılış hamlesiyse bu birleşmeye gerçekten ihtiyacı vardı.

"Harlem'i de istiyorum. Kuzeyini, güneyini... tamamını," diye vurguladım.

"Rüyanda görürsün, yakışıklı çocuk." Achilles sigarasını pencereden dışarı fırlattı.

Ayağa kalktım ama kapı eşiğini geçemeyeceğimi adım gibi biliyordum. O kızdan kurtulmak için can atıyorlardı. Arkamı dönüp kapıya yöneldim. Vello'nun sözleri beni daha adımımı atamadan durdurdu.

"Sana Harlem'i bir şartla veririm," dedi Vello ölümü andıran boğuk sesiyle. "Lila'ya tecavüz edeni bulacak ve intikamını alacaksın. Sessizce. Bize olan sadakatini göster, Ferrante ve Callaghan aileleri arasındaki bu birleşmenin sadece işten ibaret olmadığını kanıtla. Eğer bunu benim için yaparsan, o adamı bulup öldürürsen, sana Harlem'i veririm. Daha öncesinde olmaz."

Callaghan bölgesini genişletmek ve Ferranteleri kendi savaşıma sürüklemek, geri çevrilemeyecek kadar tatlı bir teklifti. New York'u fethetmek istiyordum, böylece benden sonra

Tierney ve Fintan'a arkamda bir şeyler bırakabilecektim. Ben gittikten sonra rahatça yaşayabilmeleri için gereken imkânları verebilecektim.

Üstelik kirli işlerden asla kaçmazdım.

Kendi etrafımda dönüp satranç tahtasına uzandım ve fili kullanarak etrafındaki tüm taşları devirdim. "Düğünün yapıldığı hafta sonuna ait tüm kamera kayıtlarını bana gönderin."

Müstakbel karıma tek bir bakış bile atmadan ofisten dışarı çıktım. Chiara koridordaydı, hâlâ adamlarla boğuşuyordu. Yanından sıyrılıp geçtim. Arkamda Vello'nun avucunda parçalanan camın sesini, Achilles'in İtalyanca küfürlerini ve Luca'nın adamlara annesini bırakmaları için kükreyişini duydum.

Sadece Lila sessiz kaldı.

Çok sürmeyecek. Sırıttım.

İnsanlara çığlık attırma konusunda oldukça iyiydim.

6

Lila

Nişanlımı bir sonraki görüşüm düğünümüzdeydi. O zamana kadar olan biteni tamamen sindirmiştim ve kendimi savaşmaya hazırlamıştım.

Şansıma, annemin ezerek pembe limonatama karıştırdığı sakinleştiricinin etkisi, rahibin kocama gelini öpebilirsin dediği an geçiverdi.

Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırıp nefesimi tuttum. Düğünümüzde tam sekiz yüz davetli vardı. Tek bir kişi bile akli dengesinin yerinde olmadığı iddia edilen geline dair endişesini dile getirmedi ve hiç kimse bu maskaralığa itiraz etmedi.

Camorra'dan nefret ediyordum. İrlandalılardan. *Dünyadan.*

Kocamın gözü –içinde altın pırıltıların yüzdüğü yonca yeşili gözü– kötücül bir neşeyle parlıyordu. Bana diğer gözünün abim tarafından oyulup çıkarıldığını ve şimdi intikam vaktinin geldiğini hatırlatıyordu. *Benim üzerimden* alacağı bir intikam. Siyah göz bandı, yüzüne sert bir yakışıklılık katmıştı. Güzelce temizlenmiş bir korsana benziyordu. Beni gemiden aşağı atmaktan çekinmeyecek türden bir korsana.

Sahiplenici bir el belimi kavrayarak beni kendine çekip izleyenlerin alkış ve tezahüratları arasında geriye doğru eğdi. Onun o felaket namının abartılı olduğuna dair içimde taşıdı-

ğım her türlü umut, rüzgârda sönen cılız bir mum alevi gibi yok olup gitti. Dudakları benimkilere yapışırken yüzüne kin dolu bir gülümseme yayıldı.

"*Ne kadar da tatlı.*" Dudakları benimkilerin üzerinde hareket ediyordu. Sesini duyamasam da sözlerinin bir bıçağın ucu gibi tenime saplandığını *hissedebiliyordum.* "*Seni yoldan çıkarmak için sabırsızlanıyorum.*"

Karnımda belli belirsiz bir sıcaklık kıpırdandı. Daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi. Sanki içime tatlı bir şey dökülmüş gibiydi.

Davetliler kendinden geçti. Islıklar, alkışlar ve tezahüratlar havada uçuştu.

Babam düğünün Crimson Key'de yapılması konusunda ısrar etmişti. Herkese her şeyin yolunda olduğunu göstermek istiyordu. Burada kötü hiçbir şey yaşanmadığı mesajını vermenin peşindeydi. Ancak düğünümüzün, Callaghanlarla yapılan o acil toplantıdan sadece iki hafta sonra gerçekleşmesi başlı başına çok şey anlatıyordu. Bu durum babamın askerleri arasında şüphe uyandırmaya yetmişti. İtaatkârlardı ama aptal değillerdi.

Babam her fırsatta bunun Tiernan Callaghan'ın ısrarı üzerine olduğunu söyleyip duruyordu. Güya Tiernan, beni mutlu edebilmek uğruna Camorra'nın yanında yer alacağına dair yemin etmişti. Aptallıkla harmanlanmış yalanlar.

Artık bu malikâneyle ilgili her şey tenimin ürpermesine neden oluyordu. Her santimi abilerimin beni şafak vakti çamur ve kan revan içinde, yırtık pırtık bir bez bebek gibi taşıdığı o ânın hatırasıyla doluydu.

Bana tecavüz eden adam bu gece kalabalığın arasında mıydı? İzliyor muydu? Bahtsızlığımın tadını mı çıkarıyordu? Olan bitene bakıp gülüyor muydu? Taşları yerine oturtmuş muydu? Ne de olsa bu düğünle onun yaptıklarının bedelini ben ödüyordum.

Yüzünü hatırlayamıyordum. Aklımda sadece gözlerindeki o şeytani parıltı kalmıştı. Ama hatırlamayı isterdim. Ah, ha-

tırlayıp abilerime söylemeyi ve ona hak ettiği acı dolu ölümü yaşatmayı ne çok isterdim.

Hatırladığım *tek* şey, bir zamanlar bembeyaz olan o gül tacıydı. O adam dudağımı, yanağımı ve alnımı patlattığında gül yapraklarının nasıl kırmızıya döndüğüydü. O günden sonra güllere bakmaya bile tahammül edememiştim. Bu yüzden düğünüm sadece leylaklarla süslenmişti.

Tiernan beni bıraktı. Az kalsın kıçımın üzerine kapaklanıyordum ki son anda düğün kemerine tutunmayı başardım. Kocamın bunu fark edip etmediğini görmek için başımı kaldırdığımda onun o geniş sırtını coşkulu kalabalığın arasında ilerlerken gördüm, tıpkı okyanustan yükselen bir titan gibiydi.

Resmî tören bittikten sonra Mama ve Imma meraklı gözlerden uzaklaşmam için beni apar topar üst kata çıkardılar. Bana su ve kraker verdiler. Imma hamilelik sırrımı biliyordu. O benim ikinci annem gibiydi. Gümüş rengi saçları, şefkatli gözleri ve gösterişsiz gri elbiseleriyle dolgun yapılı, bronz tenli bir kadındı.

İkinci katın mermer korkuluklarına tutundum, aşağıdaki balo salonu bir tuval üzerindeki çıplak kadın figürü gibi önümde uzanıyordu. Beyaz kolezyum tarzı sütunlar yukarı doğru kavisleniyor, Raphael'in *Başkalaşım* tablosunun resmedildiği yuvarlak tavanla birleşiyordu. Odanın her köşesinden pembe ve mor leylak bulutları süzülüyor, binlerce mumun altın ışıltısı duvarlardaki fresklere yayılıyordu.

Bu herkesin kaynaşıp birlikte dans ettiği Luca'nın düğününden farklıydı. İrlandalılar ve İtalyanlar kaynaşmıyordu. Salonun farklı taraflarındaki farklı masalarda oturuyor, farklı içkiler içip farklı yemekler yiyorlardı.

"Düğünü izlemesine izin vermelisin, Leydi Chiara. Ne de olsa bu onun düğünü." Imma, gözlerimin önüne düşen sarı bukleleri geriye itip yüzümdeki pudrayı tazeledi. "Ayrıca ço-

cuklardan birinin Callaghan'ı ona karşı nazik olması için uyarmasını sağla."

Elimi dudaklarıma götürdüm. Tiernan'ın dudaklarının değdiği yer hâlâ sızlıyordu, yalnızca alan ama hiç vermeyen o açgözlü doyumsuz öpücüğün izi tenimdeydi.

Vereceği cevabı görebilmek için anneme döndüm.

"Luca her şeyin halledildiğine dair bana güvence verdi." Annem bir hap daha çıkarıp su bile içmeden yutuverdi, benimle göz teması kurmayı reddediyordu. Bugün içtiği üçüncü sakinleştiriciydi.

Görünüşe göre Luca, Tiernan'dan düğün gecemizde bana dokunmayacağına dair bir çeşit söz koparmıştı. Bu beni rahatlatmalıydı ama Luca'nın Enzo'ya, Tiernan'ın sözlerinin üç dolarlık bir banknottan bile daha değersiz olduğunu söylediğini duymuştum. O bir Camorrista değildi. Omertà'ya bağlı kalmazdı. Yani onur ve sessizlik yeminine.

Enzo, "*Blackthorn'a karısını kaçırmayacağına dair şeref sözü verdi ama on gün sonra kadın tamamen uyuşturulmuş, adamları tarafından hırpalanmış hâlde minibüsünün içinde bağlı bulundu*," demişti tükürürcesine.

"Daha ona dokunmadan canını yakıyor." Imma'nın gözleri kısıldı. "Herkesin önünde ona saygısızlık ediyor." Bakışları aşağıya kayınca ben de onu takip ettim.

Kocamın odadaki herkesin en az üç parmak üzerinde yükselen bakır saçlı başı, tebriklerini ileten kalabalığı yararak ilerliyordu. İnsanların ister istemez kenara çekilmeye ve durup ona bakmaya zorlayan baskın bir havası, karşı konulmaz bir çekimi vardı.

Esmer bir afet de onun peşindeydi. Kabarık saçları, kıpkırmızı dudakları ve abartılı bir dekoltesi vardı. Yan yana yürümüyorlardı ama kadın bej rengi mini kokteyl elbisesi ve kırmızı tabanlı topuklularıyla onun peşinde dolanıyor, bileğine dokunuyor, zafer kazanmışçasına gülümsüyordu.

Tırabzanları parmak eklemleri bembeyaz kesilecek kadar sıkıca kavrayarak, "*Che baldracca*[25]," diye tısladı annem. "Enzo'yu buraya gönder. Hemen."

Abim hemen geldi. Yüzü kızarmıştı ve belli ki çakırkeyifti. "Mama?"

"Onun düğününde ortalıkta gösteriş yapan bu *stronzo*[26] da kim?"

"Bir Dallas Cowboys amigo kızı." Enzo parmak boğumlarım çenesinde boylu boyunca gezdirdi. "Merak etme. Hepsi planın bir parçası."

"Plan bizi zayıf göstermek mi?" dedi annem küçümseyerek. "Çünkü işe yarıyor."

"Plan, damadın düğün süitine iyice doymuş ve... *tatmin olmuş* şekilde gelmesi." Enzo boğazını temizledi.

Annem biraz olsun rahatladı. "O fahişenin işinden kovulduğundan emin ol."

"Tamam, Mama."

Beni büyüten kadınların, iyi bir kadının nasıl olması gerektiğine dair çok net fikirleri vardı.

İyi bir kadın mütevazı giyinir, alçak sesle konuşur ve çalışmazdı. Hele ki vücudunu sergilemesini gerektiren bir işte asla.

"Ayrıca tepeden tırnağa beyaz giymiş. Bu düğün çiftine uğursuzluk getirir. O elbiseyi parçala ve üzerine gösterişsiz bir şeyler giydir."

"Hemen hallederim."

Damatla yatmasına öfkelenmek yerine, giyim kuralını ihlâl ettiği için kadına sinirlenmek tam anneme göre bir hareketti.

Ama Enzo mantıklı bir şey yapmıştı. Belki de o amigo kız, kocamın bu gecelik ihtiyaçlarını karşılayacaktı. Kesin olan bir şey vardı, o da bana dokunmasına asla izin vermeyecektim.

---

25 (İta.) Tam bir fahişe. *–y.h.n.*

26 (İta.) Pislik. *–y.h.n.*

Peki senden izin isteyeceğini kim söyledi?

Savaşacaktım. Sonuçları ne olursa olsun. Ne olup bittiğini anlamaması gereken o saf kız rolünü oynamak artık umurumda değildi. Oyun bitmişti. Rol yapacak hiçbir şeyim kalmamıştı.

Tiernan ve yanındaki kadın gözden kayboldu. Hafif bir rahatlamayla yakıcı bir huzursuzluk içimde birbirine karıştı.

Bizim dünyamızda erkeklerin bir veya iki metresi olması yaygın bir durumdu. Ancak onları gözden uzak tutmak nezaket göstergesiydi. Ortaklarından değilse bile, en azından karından gizlerdin.

Yaklaşık bir saat sonra annem ve arkadaşlarının etrafımı sardığı düğün süitinin kapısı bir Camorra adamı tarafından çekinerek çalındı. Nedime elbiseleri içindeki küçük kızlar yatağın üzerinde zıplayıp duruyorlardı, bu, yeni evli çiftin yatağına bereket çağırmak adına yapılan İtalyan geleneklerinde biriydi.

Annemin de dâhil olduğu evli kadınlar sandalyelerde oturuyordu. Geleneklere göre bu çarşafların üzerine sadece bakirelerin oturmasına izin verilirdi. Yine de bu durum, annemin yatağın kenarına oturmama izin vermesine engel olmadı.

"Leydi Ferrante." Adam başını eğerek selam verdi. "Raffaella konuşma yapılması için aşağıya çağrılıyor. Pastayı getiriyorlar."

"Fabio, o çok yorgun." Annem eliyle gitmesini işaret etti. "Bizi yalnız bırak. Ama buraya biraz yiyecek ve bir tepsi dolusu çay gönder."

Adam yerinden kımıldamadı.

Annemin gözleri kısıldı. "Ne oldu?"

"Kocası orada olmasını istiyor."

Sessizlik. Karanlık ve uğursuz bir enerji içerideki havayı zehirledi.

"Konuşma mı?" Annem asaletini bozmadan alaycı bir tavırla güldü. "Birbirlerini tanımıyorlar bile. Söylenecek ne olabilir ki? Ayrıca ben köylülerden emir almam, kızım da almaz."

"Don mesajı iletmemi istedi." Adam başını iyice öne eğerek İtalyancadan Napoli lehçesine geçti. "Bunun birlik aracılığıyla güç sergileyeceğini düşünüyor. Üzgünüm." Yutkunurken âdemelması hareket etti. "Gelmesi gerekiyor."

Ben de gittim. Annemin beni istemeye istemeye yeni kocamın yanına bıraktığı aşağı kata tekrar götürüldüm. Babası, abisi, kız kardeşi ve İrlandalı adamlarıyla çevriliyken dönüp bana bakma zahmetine bile girmedi.

Üç kardeşin de saçının o inanılmaz nadir görülen renkte olduğunu fark ettim. Kan kırmızısı bir bordo, yıllanmış şarap gibi yoğun ve koyu. Babalarınınsa sıradan, koyu kahverengi saçları vardı. Belli ki annelerine çekmişlerdi.

Anneleri burada mıydı? Öyleyse neden hâlâ onunla tanışmamıştım?

Damat hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Sadece vahşi ve alabildiğine şiddetle dolu olduğunu biliyordum.

Onlardan korkmadığı için ailemdeki erkeklerin, onu kontrol edilemez ve sinir bozucu bulduklarını biliyordum.

Birkaç dakika sonra Tiernan'ın kardeşi ayağa kalktı ve çatalıyla şampanya kadehine vurdu. Sırtı bana dönük olduğundan dudaklarını okuyamadığım bir konuşma yaptı. Kocamla hem birbirlerine inanılmaz derecede benziyorlardı hem de tamamen farklılardı. Aynı bronz saçlar ve yeşil gözler, atletik bir yapı ve aristokratik güçlü hatlar.

Ancak benzerlikler burada son buluyordu. Tiernan'dan güç ve acımasızlık akarken kardeşi Wall Street'te her köşe başında bulabileceğiniz bakımlı bir muhasebeciye benziyordu. Kocamın o dünya yansa umurunda olmaz tavrından ve asi karizmasından yoksundu.

Fintan'ın dudaklarını okuyamadığım için ailemin masasına doğru döndüm. Annemin yüzü kül gibi solgun ve cansızdı. Babamın ve abilerimin kayıtsızlık maskeleri yerindeydi ama ifa-

delerindeki çatlakların ardını görebiliyordum. Luca'nın alnında zonklayan damar. Babamın boynundaki gerginlik. Enzo'nun hafif çatık kaşları. Achilles'in o bitmek bilmeyen intikam ve vahşete susamışlığı.

Konuşma sırası kocama geldi. Ayağa kalkarken beni belimden kavradığı gibi sertçe yukarı çekti. Bu ani tavrı karşısında nefesim kesildi. Kolunu boynuma dolayıp sanki onun tutsağıymışım gibi beni koltuk altına hapsetti.

Davetliler huzursuzca yerinde kıpırdandı.

Odayı süzerkenki sessizliği nedense tüm seslerden daha gürültülüydü.

Dudakları hareket edince gözlerim onlara kilitlendi.

"Ona baksanıza." Çenemi kavrayıp yüzümü yukarı kaldırarak zafer ganimetini sergiledi. "Öyle temiz. Öyle saf. Öyle *masum* ki," dedi alayla.

Kokusu... sıcaktı. *Hayat doluydu...* Seks, şiddet ve tamamen korkunç olmayan ama yine de felaket tellalı olan başka bir şey gibi kokuyordu.

"Kıtanın en güzel kadını. Yakınına bile yaklaşabilecek ikinci bir isim yok. Ona bir hayal, bir şaheser, bir efsane diyorlar. Bundan sonra tek bir ismi var, o da *benim*," diye gürleyip gözlerine bakmam için çenemi kendisine doğru çevirdi. Dudaklarında sadistçe bir sırıtış belirdi. "Bu gece bu küçük yasağı yiyip bitirmek için sabırsızlanıyorum. Dokunulmaz olana dokunmak. Kusursuz olanı lekelemek. Zarif Ferrante prensesini bir Callaghan suçlusuna dönüştürmek."

Gürültülü kahkahalar duvarları sarstı ve mideme bir yumru gibi oturdu. Babam içtiği konyaktan boğulur gibi oldu, burun delikleri öfkeyle genişledi. Luca'nın eli kılıfındaki silahına gitti, savaş başlatmak için babamdan gelecek onay işaretini bekleyerek gözlerini ona dikti.

Ancak beni asıl saf panik hâline sokan annem oldu. Ayağa kalkıp dışarıya yöneldiğinde Camorra eşleri ordusu da peşinden gitti.

Ağlamak bir seçenek değildi. O piç kurusuna yıkıldığımı görme zevkini vermeyecektim.

Annemle birlikte duygularımı belli etmemem konusunda çok çabalamıştık ama planımız geri tepmişti. Güya zihinsel engelli biri olarak bilinmemin artık hiçbir önemi kalmamıştı. Hamileydim ve evliydim. Koruma duvarlarım birer birer paramparça olmuştu. Bir kazağın sökülen ipi gibi çözülüyordum. Biliyordum ki Tiernan, ben tamamen çıplak kalana kadar o ipi çekiştirmeye devam edecekti.

Kocam çenemi bıraktı. "Bunu ilk ve son uyarınız sayın." Tüm odaya hitaben konuşsa da gözlerini bana dikmişti. "Raffaella Callaghan benim. Kimse karıma bakmayacak, karım hakkında konuşmayacak, hatta onun olduğu yöne doğru nefes bile almayacak. O artık benim korumam altında. Çizgiyi aşan ilk kişi, bunu yapan son kişi olur. İbret olacak şekilde harcanır." Bakışlarını nefesini tutmuş onu dinleyenlerin üzerinde ağır ağır gezdirdi. "Eğer ona, yani *bize* saygısızlık edecek kadar aptalsanız, geriye gömülecek bir ceset, savrulacak bir kül, hatırlanacak tek bir anı bile kalmaz. Anlaşıldı mı?"

Yüzlerindeki dehşet dolu ifadelere bakılırsa hepsi anlamıştı. Tiernan'ın bakışları Angelo Bandini'nin üzerinde durduğunda sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. Gün boyu yavaşça içime sızan korku, dev bir dalgaya dönüştü.

Angelo neden beni bu kadar huzursuz ediyordu?

Enişteni görmek neden beni bu denli perişan ediyordu?

"Bilirsiniz, İtalyan düğünlerini hiç sevemedim." Tiernan başparmağını alt dudağımda gezdirdi ve beyaz dişlerimi ortaya çıkaracak şekilde dudağımı araladı. "Benim zevkime göre fazla acıklı bir havası var. Ama kan mı? İşte ona bayılırım. Sanırım bu gece biraz kan dökmenin zamanı geldi."

Çarşaflarda kan olmayacaktı, bunu o da çok iyi biliyordu.

Tabii, başka bir şekilde kan dökmediği sürece.

Odadaki tüm erkekler ayağa kalktı. Tezahürat yaptılar, alkışladılar, ıslık çaldılar.

Vakit gelmişti.

"Yürü," diye emretti Tiernan. Tek bir kelime. Yine de tüm evrenim bu tek kelimenin içine hapsoldu.

Ben hareket etmeyince sırtımdan ileriye doğru itti.

Sendelememle birlikte işin kalanını bacaklarım halletti, beni otomatikman fuayeye doğru taşıdı. Arkamdan gelirken bakışları ensemi yakıyordu. Kaçınılmaz olanı geciktirmek için insani olarak mümkün olan en yavaş tempoda yürümeye çalıştım.

O *stronzo*nun istediği kadar hızlı yürümeyince önüme geçip beni omzuna attı.

Davetliler bağırışlar ve üzerimize fırlatılan pirinç taneleri eşliğinde sarmal merdivenden yukarı bizi takip etti.

Tiernan kavisli koridoru geçerek düğün süitine yöneldi. Haftalar önce Luca ve Sofia'nın kaldığı odaydı. Onlardan önce kuzenlerim kalmıştı. Zamanı geldiğinde Achilles ve Enzo da orada kalacaktı.

Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattığı sırada gördüğüm son şey, kalabalığın arasından bana bakan annemin yüzüydü.

Ellerini işaret diliyle hızlıca hareket ettirerek konuştu.

İki kelime.

"Karşı koy."

7

Lila

Kapı kapanır kapanmaz, Tiernan beni eski bir valizmişim gibi odanın diğer ucundaki dört direkli yatağa fırlatıp çalışma masasına doğru ilerledi. Hareketleri, kurbanına saldırmak üzere olan bir engereği hatırlatıyordu. Soğukkanlı, kontrollü ve temkinli.

Pencereler açıktı, yaz aylarının tuzlu meltemi içeri doluyor ve perdeler duvarlarda oyunbaz bir edayla salınıyordu. Bedeninden orta ölçekli bir New York çetesini donatacak kadar silah çıkarmasını donakalmış hâlde izledim.

İki tabanca, bir susturucu ve birkaç bıçağı kılıflarından çıkarıp antika bir vazo, bir şarküteri tabağı ve iki kadehle birlikte soğutulmuş şampanyanın yanına özenle dizdi. İtalyan geleneklerine göre dikilmiş smokin ceketiyle kravatını çıkarıp gömleğinin manşetlerini, kas ve damarlarla kaplı dövmeli kollarına doğru sıvadı. Bana döndüğünde kalbim acıyla sıkıştı. Gözlerimiz kilitlendi.

Yeni kocam asla göz kırpmıyordu. Bu da kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu. Sanki diğer gözünün kaybını, sağlam olanı asla kapatmayarak telafi etmeye karar vermiş gibiydi.

Merhamet dilemek istedim. Beni durduran tek şey, onun korkumdan zevk aldığını bilmemdi. Bunu o gece fıskiyenin başındayken görmüştüm.

Zayıflık sadece daha fazla zulmü tetiklerdi.

Gözü yatak başlığının üzerinde asılı duran çarmıha gerilmiş İsa tablosuna takıldı.

"Ailen insanı havaya sokmayı gerçekten iyi biliyor." Şarküteri tabağından bir incir kapıp banyoya doğru ilerlerken ağzına attı. "Burada bekle ve aptalca bir şey yapma."

"*Ona zarar verme.*" Babamın sözleri zihnimde yankılanıyordu.

Beni görünen yerlerimde hiçbir iz bırakmayacak şekilde hırpalayabilirdi. Kimsenin ruhu bile duymazdı.

Geri kalan her yer onun insafına kalmıştı.

Vakit kaybetmedim. Hemen ayaklanıp masaya doğru atıldım, silahlarından birini kaptım –hayal ettiğimden çok daha ağırdı– ve titreyen parmaklarımla açık banyo kapısına doğrulttum. Birkaç saniye sonra pantolonunun fermuarını çekerek dışarı çıktı.

Başına bir silah doğrultulmuştu. Buna rağmen yaptığı tek şey, sanki Rubik Küp çözmeye çalışan bir laboratuvar faresiymişim gibi kaygısız bir eğlenceyle bana bakmak oldu.

Küçümsenmeye alışıktım. Yine de nedense bu adamın benim bu kadar zararsız olduğumu düşünmesine katlanamıyordum.

"İndir şunu, *Gealach*[27]. O bir yetişkin oyuncağı. Yarın annene söyleyeyim de boya kalemlerini ve boyama kitaplarını buraya göndersin." Tiernan telefonunu çıkardı, gelen bir mesaja kaşlarını çatarak baktı. Ailemdeki erkeklerin silah kullanmalarını izlediğim için silahların temel çalışma mekanizmasını biliyordum.

---

27 (İrl.) Ay anlamına gelir, İrlanda kültüründe aya olan saygı nedeniyle doğrudan ay kelimesi kullanmak yerine parlak, beyaz anlamındaki bu kelime kullanılır. Sevgi ve hayranlık ifade eder. –*y.h.n.*

Başparmağımla emniyet kilidini açtım.

O ses, Tiernan'ın bakışlarının hızla bana dönmesini sağladı.

İç çekti. "Tanrı aşkına." Üzerime doğru atılıp silahı namlusundan kavradı, makyaj masasından susturucuyu kaptığı gibi çevirerek yerine taktı. "Saat gecenin biri. Biraz adabın olsun." Silahı bana geri uzattı, gözünde ona zarar vermem için bana meydan okuyan bir parıltı vardı. Göğsünü silaha yaslarken karanlık bakışları ruhuma işliyor, buz gibi yumruğuyla sıkıyordu.

Susturucuya yaslanmış kalbi gümbürdeyerek atıyordu.

Yavaş. Kararlı. Sakin.

Yüzündeki tek bir kas bile oynamadı.

Blöfümü görüyordu.

Sadece blöfümü görmekle kalmayıp aynı zamanda ruhumu boğuyor, iznim olmadan bana dokunuyor ve beni daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı kadar sınırlarımı zorlamaya itiyordu. İçimde biriken öfke ve korku tıpkı hız ve ivme kazanan bir fırtına, yıllardır uykuda olan bir hiddet gibi toplandı...

Tetiği çektim.

Patlamanın gücü silahı yukarı doğru savurdu. Geri tepme beni sendeletince duvara çarpıp yere düştüm.

Kurşun omzunu sıyırdı. Tertemiz beyaz gömleğine kızıllık yayıldı.

Kocamı vurmuştum.

Amerika'nın en cani, en kana susamış adamını.

Dehşet beni esir alırken ellerimin ve dizlerimin üzerinde kapıya doğru emekledim.

Tiernan gömleğinin düğmelerini yavaşça açtı. Yüzü ifadesizdi.

Gömleğin kollarından aşağı kaymasına izin verdi, ayakkabısının ucuyla kapıyı itip kapatarak kaçmamı engelledi. Kendimi zorlayarak bakışlarımı ona doğru çevirdim.

"Biliyor musun, gerçek bir Callaghan olsaydın seni nişan alma becerinin üzerinde çalışman için atış poligonuna götürürdüm. Korumamız gereken bir itibarımız var."

Şekilli bir vücudu, belirgin karın kasları, hatları keskin göğsü ve kulağının yanından başlayıp sağ omzu boyunca uzanan bir dövmesi vardı.

Oderint Dum Metuant.

Nefret etmeleri sorun değil, yeter ki korksunlar.

Eğilip bana doğru uzandı. Kendimi irkilmemek için zorladım. Bana vuracağını sandım ama yaptığı tek şey, silahı parmaklarımın arasından çekip almak oldu. "Ağzını aç."

Ne kadar sakin görünürse görünsün gözlerindeki bir şey, söylediğini yapmazsam kafama bir kurşun sıkacağını söylüyordu. Benim aksime o ıskalamazdı.

Yavaşça çenemi serbest bıraktım. Tabancanın namlusunu dudaklarımın arasından içeri itti. Yavaşça, neredeyse şehvetli bir hareketle. Namlu hâlâ sıcaktı, barutun ekşi tadı dilime yayılıyordu.

"O güzel dudaklarını etrafına sar," diye talimat verdi soğukkanlılıkla.

Gözlerim yaşlardan yanarken anlamamam gereken talimatlarına uydum. Tamamen hayatta kalma içgüdüsüyle hareket ediyordum. Ölmek istemiyordum. Gerçi yaşamak da istemiyordum. Ama bana tecavüz eden adamı öldürmeden ve en azından bu piçin diğer gözünü oymadan bu dünyadan göçüp gitmeye niyetim yoktu.

Kocamın can sıkıntısından patlıyormuş gibi bir hâli vardı. Sanki insanların boğazına silah sokmak onun için sıradan bir günlük aktiviteydi.

"Bir dahaki sefere beni vurmaya kalkıştığında sakın ıskalama çünkü o zaman ağzındaki şey bu tabanca değil, aletim olur. Tabancadan daha kalındır. Ceza olarak da menimle boğulmanı izlerim. Anlaşıldı mı?"

Cevap vermedim. Canı cehenneme.

Öfkeden titreyerek ona dik dik baktım ve silahı ağzımdan tükürüp attım.

Sadece başını iki yana salladı. "Şimdi kıçını kaldırıp banyoya git, ben kendimi temizlerken sen de yatmak için hazırlan."

Sendeleyerek banyoya gittim ve arkamdan kapıyı kilitledim. Lavabonun kenarlarına tutunup aynaya bakarken biraz oksijen alabilmek için havayı âdeta yuttum. Keşke bir telefonum olsaydı. Annem almama asla izin vermezdi. Telefonların insanları zombilere çevirdiğini, hayattan beklediğim her şeyin kütüphanemizde bulunabileceğini söylerdi.

Gözlerim lavabonun üzerindeki ambalajında duran prezervatife takıldı. Onu birkaç yıl önce okuduğum bir anatomi ansiklopedisinden hatırlıyordum.

Demek bana tecavüz etmeyi planlıyordu.

Nefes aldığım sürece olmaz, stronzo.

Telaşla etrafımı ararken ayaklı küvetin yanında cam bir vazo buldum. İçindeki taze gülleri çöpe fırlattım –zaten onlara bakmaya tahammülüm yoktu– ve suyu lavaboya boşalttım. Vazoyu gelinliğimin eteklerinin içine gizleyip yere çömeldim.

Arkamdaki kapı sarsıldı. Bana güvenmiyordu. Belki de artık kendisine ait olanı almak için beklemekten sıkılmıştı. Her iki durumda da zamanım tükenmişti.

Vazoyu yere vurup parçalarken kumaş katmanlarının o boğuk sesi bastırmasını umuyordum. Parçaların arasından en keskin cam kırığını seçip aldım. Hızla ayağa kalkıp kapıyı açtım. Tiernan tam karşımdaydı.

Kaşını kaldırdı. "Sinir krizin bitti mi, fetüs?"

Cam kırığını ona doğru savurup tam dirseğinin üzerinden ona sapladım. Damarlarına nişan alıyordum ama boyu çok uzundu ve görüşüm adrenalinden bulanıklaşmıştı. Saldırı altındaki bir yılanın çevikliğiyle benden kaçtı. Tekrar deneyip körlemesine ona doğru atıldım ama ne olduğunu anlayamadan

arkamdan dolanarak beni sarmaladı ve cam kırığını elimden çekip aldı.

"Bunu bir kenara yazıyorum." Beni yatağa doğru sürükleyip direklerden birine yasladı ve kemerini kullanarak beni ustalıkla oraya bağladı. "Söz dinleme konusunda pek iyi değil."

Evliliğin beşinci dakikasında beni aldatan pisliklerden emir alacak değilim, diye terslemek istedim.

Banyodaki tüm cam kırıklarını temizledi ve odadaki bütün silahları sakladı.

Nihayet arkamı toplamayı bitirdiğinde bağlarımı çözüp beni yatağın kenarına oturttu ve önümde çömeldi. "Beni öldürmeye çalışmaktan vazgeçmelisin, Lila. Bu beni müthiş tahrik ediyor ve ben hazzı erteleme konusunda asla iyi olmamışımdır."

Ona şüpheyle dik dik baktım. Bununla ne demek istediğinden tam olarak emin bile değildim.

"Seni becermeyeceğim," diye açıkladı dümdüz bir sesle. "En azından bu gece."

Gözlerim kapısı açık banyodaki lavabonun üzerinde duran prezervatife kaydı, yutkunurken boğazım düğümlendi. O da bakışlarımı takip etti.

"Zamanıma değeceğini düşünmen oldukça iddialı." Dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Alaycı ve neşeden yoksundu ama onda gördüğüm ilk gülümsemeydi. "Prezervatif senin için değil. Başka birini becerecektim. Ama maalesef, canım bir esmerle yapmak istemedi."

Titrememem yavaş yavaş dindi. Daha önce hiç kimse benimle bu şekilde konuşmamıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse insanlar benimle neredeyse hiç konuşmazdı. Konuştuklarında da bana küçük bir çocukmuşum gibi davranırlardı.

Tiernan başını yana eğdi. "Ne kadarını anlıyorsun?"

Ona cevap vermedim. Bu evlilikte kendimi korumak için en iyi hareket tarzının hangisi olacağına hâlâ karar verememiştim.

"Beni öldürmeye çalışmaktan vazgeçecek misin?"

Umursamazca omuz silktim.

"Hayal kurmaya devam." Başparmağını alt dudağında gezdirdi. "Sabaha kadar altı saatlik bir ateşkese ne dersin?"

Bu sefer başımla onayladım. Bitkindim. Aç, susuz ve kendi varlığımın ağırlığı altında ezilmiş hâldeydim.

"Aynı yatakta?" diye teklif etti.

Kaşlarım çatıldı.

Buna karşılık sırıttı. "O zaman sana yerde iyi eğlenceler."

Banyodaki o ufacık halı parçasını kendime yatak belledim, dizlerimi karnıma çekip kıvrıldım ve ağlayarak uykuya daldım. Tiernan ne yatağa yatmamı teklif etti ne de hıçkırıklarla sarsılıp iç çeken karısını kontrol etmeye geldi.

Altımdaki mermer buz gibiydi, saçımdaki tokalar çok sıkıydı, korsem nefesimi kesiyordu ama güvendeydim.

Büyük, korkunç canavardan uzaktaydım.

En azından sabaha kadar.

8

Tiernan

Kapıya indirilen sert gümleme beni uyandırdı.

"Uyan bakalım, Bay Çok-Adam-Öldüren," dedi Enzo'nun sesi kapının ardından şarkı söylercesine. Elbette bu neşeli piç tam bir sabah insanıydı. "Pazarlığın sana düşen kısmını yerine getirme vakti."

Payıma düş–

Hay aksi. Şu saçma sapan çarşaftaki kan geleneğini tamamen unutmuştum. Vello, hamile kalmış kızının bakire olduğunu kanıtlamak için buna muhtaçtı. Normalde emir alma alışkanlığım yoktu ama bu durumda ortak bir cephe sergilememiz gerekiyordu. Evlendiğim kadının hamile olduğunun bilinmesi işler için kötü olurdu.

Telefonumu kapıp son mesajlarıma hızlıca göz attım.

LUCA:
Ona dokunayım deme sakın.

ACHILLES:
Yanağına bir öpücük bile kondurmayacaksın, göt herif.

TIERNAN:
Telefonumu mesajlarla patlatmayı kesin.

ENZO:

Saçındaki tek bir tele bile
dokunursan patlayan tek şey
telefonun olmaz.

Karımın dün gece beni hem bıçaklayıp hem de vurduğu düşünülünce o pahalı çarşafları lekeleyecek en az iki tane yarı açık yaram vardı. Komik olan, Don'un kızının şiddet eğilimli olduğundan hiç bahsetmemiş olmasıydı. Muhtemelen bunun beni tahrik edeceğini bildiğindendi.

"On dakika." Yatağa boylu boyunca uzandım. Enzo'nun kapının diğer tarafında, umumi bir tuvaletin suyunda yüzen bok parçası gibi dolandığını hissedebiliyordum.

"Lila iyi mi?"

Banyonun kilitli kapısına göz attım. Sabah dörde kadar oradan sinir bozucu iç çekişler ve hıçkırıklar gelmişti. "Harika."

Kapı aralığından içeri bir sessizlik sızdı.

"Pazarlığımıza..." Boğazını temizleyerek duraksadı. "Sadık kaldın mı?"

Zar zor, diye geçirdim içimden alaycı bir tavırla. *Beni ikinci kez bıçaklamaya kalkıştığında, bir Cinnabon çöreğinin üzerini kaplayacak kadar zevk suyu akıtmıştım.*

"Kaldım." Arkamdaki ipek yastık dağının üzerine kolumu attım. "Hem de sürekli yalvarmasına rağmen. Gerçekten çok istekliydi."

Süite tatmin olmuş hâlde çıkmam için törenden sonra birini becermem gerekiyordu. Ferrante kardeşler, kız kardeşlerine dokunmadığım her ay için bana elli bin teklif etmişlerdi. Hem de tamamen nakit. Maalesef amigo kız çok fazla konuşup çok az emdiğinden fermuarımı bile indirmeden onu sepetlemiştim. Gerçi fark etmezdi. İyi bir sikiş bile Lila'nın beni her öldürmeye çalıştığında içimde tutuşturduğu o yangını söndürmeye yetmezdi.

Ki birbirimizi tanıyalı sekiz saat bile olmamışken bunu epeyce sık yapmıştı.

Elbisesinin içinde vazo parçalaması şık bir hareketti. Zihinsel kapasitesinden emin değildim ama başına ne geldiğini gayet iyi anladığını ve bunun tekrarlanmasına hiç niyeti olmadığını kavramıştım.

Gözlerimi ovuşturarak ayağa kalktım ve banyo kapısına sertçe vurdum.

"Kalk." Sabah ereksiyonumu avuçladım, acilen işemem lazımdı. "Yola koyulmamız lazım."

Ferrantelerin özel uçağı öğlen kalkacaktı ve benim hâlâ çarşafları göstermem, bir yığın İtalyan ahmakla kahvaltı yapmam ve Bratva'ya yapılacak saldırıyı planlamak için Camorra'yla buluşmam gerekiyordu.

Kapı açıldı ve Lila belirdi. Dağılmış makyajına, buruşmuş elbisesine rağmen hâlâ fena hâlde muhteşemdi. Güzelliği bir problemdi. O güzel saçlarını kesmeyi, belki yüzüne bir iki yara izi eklemeyi aklımın bir kenarına yazdım.

"Kahvaltı on dakika içinde. Giyin." Yanından omuz atarak geçtikten sonra eşofman altımı sıyırıp işemeye başladım.

Sessizce kendi işine baktı, birkaç öldürücü bakış sayılmazsa bu sabah beni öldürmek için pek hevesli görünmüyordu.

Dişlerimi fırçalamayı bitirdiğimde banyoya geldi. Saçını gevşek bir balıksırtı örgüyle toplamış, yüzünü temizlemiş ve fırfırlı pembe bir elbise giymişti. Artık yürümeye yeni başlamış bir çocuk gibi giyinmeyi bırakması gerekiyordu. Gelinliği bir kenara bırakırsak üzerinde gördüğüm her şey sanki doğruca bebek mağazasından alınmış gibi duruyordu.

Bakışlarımdan kaçınarak hızlıca kapıya doğru ilerledi.

"Dur," diye emrettim.

Durdu.

"Otur." Henüz üzerinde bir şey yapılmamış yatağı işaret ettim.

Sert omuzlarından meydan okuyan bir öfke yayılsa da talimatlarımı yerine getirdi.

Ben en fazla bir sürüngen kadar iyi niyetli ve şefkatliydim ama ikide bir üzerime bıçak savurup duracaksa o bıçakla ne halt edeceğini bilmesi gerektiğini kabul ediyordum.

Cebimden bir İsviçre çakısı çıkardım. Önünde diz çöktüğümde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sana silah kullanmayı öğretmekten daha az zahmetli olduğundan, anatomi ve adam bıçaklama üzerine kısa bir ders vereceğim." İç çekerek bıçağın ağzını açtım. "Birine saldırdığında ölümcül ve stratejik olmalısın. Sinek yakalamaya çalışıyormuşsun gibi öylece sallama şunu." Bu anlattıklarımın ne kadarının beynine girdiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Sözlerimi tekrar etme alışkanlığım olmadığından dikkatli dinlese iyi ederdi. "Ana damarları hedef alırsın. Ne kadar hızlı kan kaybederlerse seni o kadar yavaş kovalarlar. Radyal ve ulnar arterler." Bıçakla bileklerimi işaret edip bir santimden az bir mesafede yatay bir kesme hareketi yaptım. Gözlerini kırpıştırdı. "Şah damarları." Kendi boynumu gösterdim. "Dirsek çukuru." Bıçağın ucunu dirsek içlerime dürttüm. "Göğüs cazip bir seçenek gibi görünür ama kalın kas ve kemik katmanları yüzünden yeterli güç olmadan içeri girmesi zordur."

Sessizce bana bakıp her kelimemi zihnine kazıyordu. Ya hayatımda tanıdığım en aptal yaratıktı ya da en zekisiydi. Bir casus olma ihtimali de vardı. Ferrantelerin benden bilgi sızdırmak amacıyla kullandığı bir yol. Bunu da aklımın bir köşesine yazdım.

"Şimdi, eğer sadece yüzeysel yaralar açmak istiyorsan omuzları, ön kolları veya avuç içlerini hedef almalısın." Bıçağı ona uzattım. Bıçağı alırken o soğuk mavi gözlerinde kararsızlık dalgalanıyordu.

Avucumu ona doğru uzattım. "Önümüzdeki bir dakika içinde şu çarşafları kirletmemiz lazım. Sinirlere denk gelme-

mesi için dikey kes. Şöyle." Parmağımı avucumun üzerinde kaydırarak yolu gösterdim.

Bu iki aşamalı bir egzersizdi. Birincisi, ona karmaşık bir talimat vererek bilişsel yeteneklerini ölçmek istiyordum. İkincisi, kanıma karşı duyduğu açlığını dışarı atmasını sağlamaktı. Tahminimce son on sekiz yıldır içinde hatırı sayılır miktarda öfke biriktirmişti. Kaşınan bir yeri vardı ve kendini rahatlatması gerekiyordu.

Kımıldamadı.

"Buraya geldiğimizden beri bunu yapmak istiyorsun." Gözlerine baktım. "Bu senin tek şansın. Bir dahaki sefere karşılık veririm."

Burun delikleri genişledi, Ferrante öfkesinin parıltısı göz bebeklerinde belirdi. Öne doğru eğilip bıçağın ucunu boğazıma doğrulttu. Kokusu baştan çıkarıcıydı. Bir insanın teninde daha önce hiç rastlamadığım baş döndürücü bir karışımdı. Çiçekler, yaz mevsimi, masumiyet ve *benimmiş* gibi kokuyordu.

Artık arkadan bakınca ona benzeteceğim sarışın, zarif bir metres aramaya başlasam iyi olacaktı.

"İşte böyle," diye mırıldanıp o bıçağı boynumda hızla atan damara bastırırken bile bakışlarımı onunkilerden hiç ayırmadım. "Şimdi uslu bir kız ol ve işi bitir."

Bileğimi kavrayıp avucumu açtı ve içini boydan boya yardı. Başparmağımdan bileğime kadar uzanan bir patoloğun hassasiyetiyle atılmış, dümdüz ve dikey bir kesikti.

Zihinsel engelliymiş, kıçımın kenarı. Karmaşık görevleri gayet iyi anlıyor.

Bu durum çiçeği burnunda karım için olayların talihsiz bir yöne evrilmesi demekti. Çünkü bir köstebek olduğunu öğrenirsem –ki artık bundan şüpheleniyordum– onu cezalandıracaktım. Hem de çok ağır.

Avucumu ikimizin arasında havaya kaldırdım. Kan, sarmaşık gibi dolanarak ön kolumdan aşağı süzülüyordu. İkimiz

de izledik. O büyülenmiş gibi bakıyordu, bense ruhsuz bir alaycılıkla.

"İlk kan akmışın mı?"

Sessizce dudaklarını yaladı.

"Al bakalım. Tadına bak." Kanlı elimi yüzüne doğru bastırdım. "Psikopat bir katille evlenmenin pek çok avantajından biri de seni yargılayacak komumda olmamamdır."

Onunla taşak geçiyordum. Sınırlarını test ediyordum. O porselen bebek maskesinin ardında neyin gizlendiğini ortaya çıkarmak için sınırlarını sonuna kadar zorluyordum.

Göz kapakları ağırlaşırken nefesi sıklaştı. O zarif parmaklarıyla bileğimi kavrayıp kiraz çiçeği rengindeki dudaklarına doğru hızla çekti.

Sıcak, ıslak dilini parmaklarımın arasından kaydırarak kanımın tadına bakıyor, aç ve vahşi bir yaratık gibi onu sömürüyordu. Kendi içinde yeni keşfettiği bu gaddarlığın sarhoşluğuyla hırladı ve o an onun kim olduğunu gördüm.

Ailesinin geri kalanı gibi bir canavardı.

Güzel bir canavar ama diğerleri kadar öldürmeye meyilli.

Kanımın tadına bakışım izlemek muazzam bir güzellikti. Vahşi doğasına teslim oluşu. Göz kapaklarının titreyerek kapanışı, memelerinin o tuhaf ve düzensiz ritimle hareket etmesine sebep olan sığ nefesleri. Tatlı dili parmaklarımın arasında gidip gelerek her bir damlayı yakalıyordu.

Umarım bir casus çıkardı çünkü o zaman onu cezalandırmak için elimde sağlam bir bahanem olurdu. Ve bir Ferrante'yi cezalandırmak, her zaman iştahımı kabartan bir şey olmuştu.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım ve lekesiz, kar beyazı çarşafları avuçlayıp pembeye boyadım.

Kapının çalınması, bu süitin dışında da bir dünya olduğunu ve onu fethetme vaktimin geldiğini hatırlattı. Karıma döndüğümde gözlerindeki orgazm sonrası sersemliğini, şişmiş

dudaklarını gördüm. Sabah ışığının altında artık o kadar masum ve uysal görünmüyordu.

Ona arkamı döndüm.

"Kahvaltıya gelirken topallayarak yürü."

Lila'yı verandadaki kadınlar masasına Fintan, Tierney ve iki adamımın yanına bırakıp Ferrante erkekleriyle buluşmaya girdim. Camorra'nın onun güvenliğini sağlayabileceğine güvenmiyordum. Bir kez çuvallamışlardı ve Lila tekrar hamile kalamayacak olsa da insanların benim olana dokunmasından hoşlanmazdım. Kardeşlerim güvenilirdi. Kaotik ve aşırı derecede sorunluydular ama güvenilirdiler.

"Çarşaflardaki kan nereden geldi?" Kardeşleriyle birlikte Vello'nun ofisine kadar bana eşlik eden Luca'nın işine odaklı tonu oldukça ifadesizdi.

Yumruğumu açıp ona kız kardeşinin el emeğini gösterdim.

Luca başıyla onayladı. "Yarın ödemeyi biriyle gönderirim."

"Gelecek ay miktarı elli binden seksen bine çıkarıyorum."

"Ne diyorsun lan sen?" diye itiraz etti Enzo. "Neden?"

"Bu sabah o giyinirken şöyle bir bakma fırsatım oldu. Bana düşük fiyat çekiyorsunuz. O amın değeri çok daha yüksek."

Üç kardeşin yüzü de ânında sert bir maskeye büründü ama titreyen burun delikleri öfkelerini ele veriyordu. İtalyan muhafazakârlığını hiçbir zaman anlayamamıştım. Tierney, kendi rızasıyla olduğu sürece bu adadaki her adamla düşüp kalkabilirdi.

Araya girerek, "Fahişelerini bir daha asla kız kardeşimin önünde sergileme," diye kestirip attı Achilles. "Bu aileye saygısızlık."

Siyah beyaz kareli mermerlerin ve başsız Roma heykellerinin arasından kıvrılan koridor boyunca onları takip ettim. "Ona tecavüz etmediğim için kendinizi şanslı sayın."

Bunu yapacağımdan şüpheliydim ama insanları diken üstünde tutmayı seviyordum. Para beni ancak bir yere kadar tatmin edebilirdi. Bana uysal, küçük bir kız sözü verilmişti ama elime zehirli bir iblis geçmişti. Artık tüm kurallar değişmişti.

Vello'nun Crimson Key sığınağına açılan uzun, çift kanatlı kapıların önüne ulaştık.

"Ona dokunduğunu öğrenirsem o gırtlağını lades kemiği gibi kırarım," dedi Luca sanki havadan sudan bahsediyormuş gibi sakin bir tonla.

"Kız kardeşiniz kahvaltıdan önce beni üç kez öldürmeye çalıştı," diyerek endişeli kardeşleri bilgilendirdim.

Achilles ve Luca şaşkınlıkla birbirlerine bakıp kaşlarını kaldırdılar.

"Düzeninin bozulmasından hoşlanmaz," diye açıkladı Enzo. "Bir düşün, adamım. Kız hiçbir boku kontrol edemiyor. Öngörülebilirlik, sahip olduğu tek güç."

"Ve eminim ki bu gelişme seni pek de şaşırtmamıştır." Luca'nın kurt gibi tehditkâr sırıtışı, bembeyaz dişlerini gırtlağına kadar gömmeyi istememe neden oldu. "İnsanların içindeki vahşi katili dışarı çıkarıyorsun, Tiernan. Tıpkı Enzo'nun bıçaklarla oynaması, Achilles'in sırf eğlence olsun diye kurbanlarına otopsi yapması gibi. Senin *olayın* da bu."

"Senin olayın ne peki?" diye merakla sordum. "Yeni terk edilmiş ergen bir kız gibi surat asarak etrafta dolaşmak mı?"

"Herkesin pisliğini temizlemek." Bir an durup düşündü. "Daima doğru olanı yapmak."

"Ahlak, vasatlığın arzulanmayan kız kardeşidir."

Vello'nun ofisinin Fransız tarzı kapılarını ardına kadar açarak içeri daldım ve kirletilmiş çarşafları masasının üzerine fırlattım. Masasının arkasında üniformalı iki hemşire onunla ilgileniyordu, görünüşe göre diyaliz tedavisinin tam ortasındaydı.

Beyazlamış çatık kaşlarının altından kan lekeli çarşafları inceledi. "Bunu herkes gördü mü?"

Başımla onayladım ve kendimi evimdeymişim gibi hissederek içki arabasına yönelip bir kadeh hazırladım.

"Sabahın sekiz buçuğunda içki içmenin bir adı var," dedi Enzo arkamdan.

"Evet. Adı eğlence." Karafı eğip üç parmak viski doldurarak kehribar rengi sıvıyı boğazımdan aşağı yuvarladım.

"Sana içki ikram ettiğimi hatırlamıyorum, evlat," dedi Vello.

"Ben de sorduğumu hatırlamıyorum."

"Güzel. Karşılıklı laf sokmanız bittiyse şimdi asıl meseleye gelelim." Luca ağzında duran sigarasını yaktı. Üç kardeş, Vello'nun masasının etrafındaki tekli koltuklara yerleşip bana yer bırakmadı. Zaten uzun süre kalmaya niyetim de yoktu.

"Stratejin nedir?" diye sordu Vello.

"Doğru anı bekleyeceğiz." Kadehimi tekrar doldururken bakışlarımı aralarında gezdirdim. "Sonra hiç beklemedikleri bir anda onlara pusu kuracağız."

"Pusu mu? Kendi bölgelerinde mi?" Enzo'nun gözleri kısıldı. "Bu bir savaş ilanı."

"Savaşlar, sen onları bitirmezsen seni bitirmeye eğilimlidir," dedim kestirip atarak. "Oturduğumuz yerde el el üstüne koyup Rusların saldırmasını beklersek kaybederiz. En iyisi taşaklarımızı masaya vurup bu işi bitirmek."

"Öylece içeri dalıp katliam yapamazsın," dedi Vello öksürürken. Ölmek üzere olup tutkal fabrikasına gönderilecek bir beygir gibiydi. Ferrantelerin onu gözlerden saklamasına şaşmamalı.

"Ne kadar da saçma bir laf bu. Tabii ki yapabilirim," diye karşılık verdim. "Çok fazla satranç oynamışsın, Vello. Atları ve filleri hareket ettirmeye, piyonları feda etmeye başladığın an düşmanına savaş meydanında olduğunu haber vermiş olursun. Oysa savaşta olduklarını kaburgalarının arasına bir kılıç saplandığında anlamaları çok daha iyidir."

"Tamam. Diyelim ki onlara pusu kurduk," dedi Achilles. "Peki sonra?"

"Batı Yakası'nda koca bir boşluk bırakacağız." Luca sigarasından derin bir nefes çekti, duman burun deliklerinden dışarı süzüldü. "Vegas, LA, San Francisco, Bakersfield ve sınır."

"Bölgeleri aramızda paylaşıp yönetimi devralacağız." Onlara yaklaşırken arka cebimden bir ABD haritası çıkarıp Vello'nun masasına yaydım. "Kendi adamlarımızı atayacağız, kendi şubelerimizi açacağız. Ruslar basit bir operasyon yürütüyor. Silah. İnsan kaçakçılığı. Kartel. Igor hiçbir zaman Amerikan hükümeti makamlarıyla ittifak kurmadı. Belediye başkanları, senatörler, federaller. İçeri girip kontrolü ele geçirmek çocuk oyuncağı olacak."

"Peki ya adamları intikam için bize saldırırsa?" Enzo kaşlarını kaldırdı.

Omuz silktim. "Ailelerini gözleri önünde öldürürüz. İlk ve ikinci rütbedekileri temizlediğimizde geri kalanlar kuyruklarını kıstırıp kaçacaktır."

Vello koluna bağlı diyaliz hortumlarını çekiştirerek çenesini sıvazladı. "Peki ne zaman saldırmamızı önerirsin?"

"Birkaç ay içinde, ortalık yatıştığında." Igor öldüğünden beri Bratva darmadağındı. "Oğlu Alex yetenekli bir adam ama şu an Rusya'da, babasının geride bıraktığı pisliği temizlemekle meşgul."

"Ne zaman dönecek?" diye sordu Luca.

"Tahminimce yakın zamanda değil. Igor son kırk yılını, yeni Rus hükümeti tarafından zulüm gören siyasi bağlantılı nüfuzlu ailelerle içli dışlı geçirdi. Alex'in orada bağlantıları yeniden kurması gerekiyor. Sıfırdan başlamak zorunda."

Ve bir eş bulmalı. Igor öldüğüne göre oğullarının acilen vârislere ihtiyacı vardı. Tıpkı Camorra gibi, Bratva da her şeyi aile içinde tutmayı severdi.

"Peki ya diğer kardeşler?" dedi Achilles.

"Jeremie ve Slava ABD'de," dedim. "Küçük kız kardeşleri Katya da öyle. Duyduğuma göre Doğu Yakası'nda üniversiteye gitmek istiyormuş, bu yüzden Alex onu Camorra bölgesine göndermek için izin istemek üzere sizinle iletişime geçebilir."

"Ek iş olarak okul danışmanlığı mı yapıyorsun?" diye homurdandı Enzo. "Kızın nerede okumak istediğini nereden biliyorsun lan?"

Çünkü bir Rasputin'in ne zaman sıçtığını, yediğini veya nefes aldığını bilmeyi kendime görev edindim.

"Sam Brennan benim için her şeyi takip ediyor. Kardeşler Vegas'ta kaleyi koruyorlar." Omuz silktim. "İşler sarpa sararsa her zaman *Moskva*'ya uçup Alex'in işini bizzat bitirebilirim. Sistemi altüst ederim, sonra buradaki geri kalan Rasputinleri indiririm."

"*Moskva* mı?" Vello'nun dudağının kenarı seğirdi.

"Moskova," diyerek düzelttim. *Siktir.*

"Az önce öyle demedin," diye araya girdi Luca.

"Tam olarak bu siktiğimin şeyini kastettim."

Ama artık çok geçti. Zırhımda bir çatlak oluşmuştu. Onu fark etmişlerdi. Pejmürde dış görünüşümün altında çürüyen o hastalığı. Sırrımı.

"Yani saldırmak için senden haberi mi bekliyoruz?" Achilles sonunda konuştu.

"Evet."

"Zaman aralığı?"

"Altı ila yedi ay."

Aralarında bakıştılar. Çenem gerildi. "İlk hamleyi onlar yapmayacak. Pakhan'ın ölümünün ardından kendilerini toparlamaya çalışıyorlar ve Alex'i bekliyorlar."

"Mevzu o değil." Luca başını iki yana salladı.

"Bir şeyi mi kaçırıyorum? O dönem için başka büyük planlarınız mı var?"

"Hayır, *stronzo*, senin var," dedi Enzo tükürürcesine. "Bebeğin olacak."

Bebeğim falan olmayacaktı. Ne kız kardeşleri için ne de rahmindeki o piç için buralarda oyalanmaya niyetim vardı. Başka planlar yapmıştım. İçinde bir aile barındırmayan planlar.

"Aynı anda birden fazla işi yürütebilirim." Vello'nun masasından bir kalem kapıp göz diktiğim Bratva bölgelerini daire içine aldım. "Hazırda bekleyin. Bir gelişme olduğunda haber vereceğim."

Çift kanatlı kapılara doğru ilerlerken Vello'nun ismimi tıslarcasına telaffuz etmesiyle duraksadım. Sesi de giderek küçülen bedeni kadar zayıftı.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Evet?"

"Lila'nın saldırganını aramaya başladın mı?"

Hayır. Aklımdaki en son şey bile değildi. Ancak bu işi ne kadar çabuk bitirirsem Harlem'e o kadar çabuk çöker ve bölgemi genişletirdim.

"Merak etme. O piç doğmadan saldırganın kellesi masanda olacak."

9

Lila

Tiernan'ın Mercedes'i Hunts Point yolunda şeritler arasında ilerlediği sırada güneş yoğun gri bulutların arkasına gizlenmişti. Tiernan telefonla konuşurken onun ilgi odağı olmadığım için rahatlamıştım. Tüm dikkatini üzerimde tutması çok tehlikeli olabiliyordu. Tekrar aynı şeyi yaşamaya niyetim yoktu.

Başka bir şey daha vardı.

Bana her baktığında bu maskaralığın ötesini gördüğüne dair bir hisse kapılıyordum. Yalanlarımın. Pembe kabarık elbiselerimin ve boş bakışlarımın.

Diğer insanlara karşı sahip olduğum tek koz sırlarımdı. Üstelik onun soğuk ve hesapçı bakışları, parmağını bile kıpırdatmadan her bir sırrımı söküp alabileceğini fısıldıyordu.

Düğün süitindeki o sabahın ardından tek kelime konuşmamıştık. Aramızdaki bu sessizliğin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordum. Sadece kanını vahşice tattığım için pişmanlık duymadığımı biliyordum. Kolay lokma olmadığımı anlamasını istemiştim, ayrıca bu, en nihayetinde onun da bir ölümlü olduğuna dair kanıttı.

Öyleydi. Kanı sıcak, yoğun ve çok tatlıydı. Ağzımda sıcak şekerleme gibi bir tat bırakmıştı.

Şehrin büyük çoğunluğu aileme ait olmasına rağmen New York'a sadece birkaç kez gelmiştim. O zamanlarda bile sadece Manhattan'ın lüks kısımlarına adım atmıştım. Bronx farklıydı. Bir çocuk gibi burnumu nefesimin buğusuyla kaplanan cama dayayıp yanımızdan akıp geçen kentsel manzarayı izledim. Mahallenin derinliklerine ilerledikçe binalar, sokaklar ve insanlar değişip kötüleşti; ta ki gördüğüm tek şey çöp içindeki kaldırımlar, harabeye dönmüş binalar ve uyuşturucu bağımlıları olana dek.

Mercedes kırmızı ışıkta durduğunda bir kadın kendini benim camıma çarptı ve nefesim kesilerek geriye sıçramama neden oldu. Başımı hızla Tiernan'a çevirdim. Bana göz ucuyla bile bakmadan otomatik camı indirdi.

Yeniden kadına baktım.

"Callaghan, McGee'ye söyle bana kıyak geçsin. Borcumu ödeyeceğimi biliyorsun." Kabuk bağlamış kolunu pencere pervazına yasladı. Teninde mor lekelerin oluşturduğu yoğun izler vardı.

Kolunu koltuk başlığıma dayayıp ön kolunu neredeyse kulağıma değecek şekilde yayan kocama döndüm.

"İki aydır *hiçbir borcunu* ödemedin, Stella. Ben sıktığımın bankası değilim. Kredili mevduat hesabı da sunmuyorum."

Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu.

"Bu prenses de kim?" diye çenesiyle beni işaret etti kadın.

Tiernan cevap vermedi. Sadece kadına bakmakla yetindi. Benden utanıyor muydu?

Kadın dudaklarını büzerek ıslık çaldı. "Klas duruyor."

Tiernan sanki orada olduğumu bile unutmuş gibi soğuk gözlerle bana baktı. Dudaklarını sertçe birbirine bastırmıştı. "Başka bir şey var mı?"

"Bak, The Pink Kitty'de tekrar mesaiye kalırım," dedi kadın diklenerek.

Tiernan karanlık bir ifadeyle sırıttı. "Bu hâlinde kimse seni sikmek istemez."

"Sıcak bir am için her zaman müşteri bulunur."

"Ben sadece temiz fahişeler çalıştırırım. Her hafta bir bardağa işeyenlerden. Polislerin bu mahalleyi yönetmeme izin vermesinin sebebi de bu."

"O zaman ne yapmamı önerirsin?" diye kekeledi kadın.

"Gebermeni," dedi Tiernan buz gibi bir sesle. "En insancıl seçenek bu."

"Bana aşırı doza sokacak bir şeyler verirsen geberir giderim."

"İçimde zerre kadar insanlık olduğunu düşünmen beni onurlandırdı." Camı tekrar yukarı kaldırdı. Konuşmalarını anlamamıştım. Sorgulayan bakışlarımı ona çevirdim.

"Bir fahişe," diye açıkladı.

Ağzım açık kaldı. Daha önce hiç öyle biriyle tanışmamıştım.

Kocamla ilgili en şaşırtıcı şeylerden biri, bana bir aptalmışım gibi davranmamasıydı. Bir ayak bağıydım, evet. Kesinlikle bir baş belasıydım. Yine de benimle konuşurken gözlerimin içine bakıyor ve her şeyi olduğu gibi açıklıyordu.

"Para karşılığında insanlarla seks yapıyor," diye netleştirdi. "Bazen de uyuşturucu karşılığında."

Acıma hissiyle boğazıma oturan yumruyu yutkunarak başımı tekrar cama çevirdim. Yanımdaki bedeninin sessiz bir gülüşle sarsıldığını hissettim.

Fermanagh's adında bir barın önünde durduk. Yıkık dökük harabelerin arasından yükselen kadim bir kale gibiydi, çevresindeki kasvetin ortasında neredeyse absürt kaçacak kadar güzel görünüyordu. Bur yerin sonradan bara dönüştürülmüş bir katedral olduğu bariz belliydi. Fransız gotik mimarisiyle, kavisli tonozlarıyla ve vitray pencereleriyle dikkat çekiyordu. Nabzım hızlandı. Yaşayacağım yer burası mıydı? Bir barın üst katı?

Fermanagh's çamur yığınının içindeki bir elmas gibi parıldasa da etrafındaki her şey korku filminden fırlamış gibi gö-

rünüyordu. Çöplerle dolup taşmış tel örgüler, her yere çizilmiş grafitiler ve rengi solmuş dükkân tabelaları.

Tiernan'ın kan dondurucu bakışları benimkilerle buluştu. "Artık Kansas'ta değilsin, değil mi Dorothy?[28]"

Burası alışkın olduğum yeşil meralardan, kulüplerden ve dev malikânelerden çok farklıydı.

Onu takip ederek barın girişine yürüdüm, kapıda devasa yapılı iki İrlandalı asker nöbet tutuyordu. Kocamın önünde başlarını eğerek bize yol açtılar. Birkaç ayakçı çocuk valizlerimizi almak için arabaya doğru koşturdu. Annem eşyalarımın çoğunu düğünden önce daireye göndermişti, bu yüzden fazla valizim yoktu.

Barın içine adım attığımızda bizi mum ışıklarıyla aydınlanmış, sıcak bir hava karşıladı. Kubbeli tavanı devasa bir İrlanda bayrağı kaplıyordu. İçerisi o kadar hıncahınç doluydu ki alkol, sidik ve ter kokusu burnumun direğini sızlattı. Midemden yukarı tırmanan safrayı güçlükle geri iterek karnımı tuttum. Tiernan beni geride bırakarak doğruca bara doğru ilerledi. Barın arkasında takım elbisesiyle duran kardeşi, personele emirler yağdırıyordu. Ayaküstü birkaç kelime konuştuktan sonra Tiernan kardeşinin sırtına vurdu ve peşinden gitmem için bana işaret etti.

Mutfağın bitişiğindeki yan merdivenden yukarı çıktık, orada iki asker daha bekliyordu. Burası en az Long Island'daki evim kadar sıkı korunuyor gibiydi. Nedense bu durum, içimde katlanarak büyüyen o düğümü hafifletmeye yetmedi. Siyah gömlekle füme kumaş pantolon giymiş, basamakları ikişer ikişer çıkan kocamın kaslı sırtını izledim. Sonunda karşılıklı iki kapının bulunduğu bir koridora vardık.

Soldaki kapıya soktuğu anahtarı çevirirken karşı kapıyı işaret etti. Sırtı bana dönük olduğundan ne dediğini anlaya-

---

28 *Oz Büyücüsü* filmine atıfta bulunuyor. *–ç.n.*

madım. Alt dudağımı ısırarak peşinden içeri girdim. Kafamda binlerce soru dolanıyordu.

Dairede çok az eşya vardı, temizdi ama buzdolabı kadar soğuktu. Sanırım annem bekâr evi derken bunu kastediyordu. Siyah ve gri tonlar, modern tasarım eşyalar ve Meryem Ana kadar el değmemiş bir mutfak. Ayakçı çocuklar valizlerimizi bırakıp tek kelime etmeden hızla uzaklaştılar. Tiernan koridorda ilerleyince ben de yeni gerçekliğimi sindirerek tereddütle peşinden gittim.

Sadece iki kapısı olan, kısa ve basık bir koridordu. İlk kapı benim odama açılıyordu. Kapıyı iterek açtı ve kenara çekilip yeni kafesime girmemi bekledi.

İçeriye göz attım. Annemin hizmetçileri burayı önceden hazırlamış olmalıydı. Pembe yorganlarım, devasa oyuncak bebek evim, ahşap oymalı sandalyelerimle nefret ettiğim porselen çay takımımın üzerinde durduğu masa. Bütün bunlar annemin oyuna devam etmem gerektiğini hatırlatma biçimiydi. Bana kitaplarımı gönderip göndermediğini merak ettim. Kindle'ımı. Çizim defterimi. Kalemlerimi. Sevdiğim ve akıl sağlığımı korumamı sağlayan şeyleri.

Sırtım Tiernan'a dönüktü. Ona bakmak için dönünce yüzünde aşağılayıcı, sert bir ifade gördüm. Başını iki yana salladı. Benimle konuşuyor olmalıydı ama ben onu tamamen görmezden gelmiştim.

Pekâlâ. Buna alışsa iyi olurdu. Sahte evliliğimiz boyunca stratejim tam olarak bu olacaktı.

Benimle iletişim kuramayacağına ne kadar çok inanırsa beni kendi hâlime bırakma ihtimali o kadar artardı. Buradan çıkıp ailemin evine dönmenin bir yolunu bulmalıydım. Annemle konuşmam gerekiyordu.

Ona bomboş bir ifadeyle baktıktan sonra yatağımın ayak ucundaki oyuncak bebek evine doğru ilerledim, dizlerimin üzerine çöküp sahte havuzun kenarındaki pembe şezlonglardan iki

Barbie'yi aldım. Gülümseyen figürlerden birini seçip küçük bir fırçayla bebeğin sentetik saçlarını taramaya başladım.

Birkaç dakika sonra omzumun üzerinden geriye baktım.

Tiernan gitmişti.

Ancak midemdeki burulma yerli yerinde duruyordu.

10

YİRMİ BEŞ YIL ÖNCE
OYMYAKON, RUSYA

Küçük solucan sonunda ölecekti.

Sadece üç yılını almıştı.

Şey... evet, pekâlâ, *biberonundaki mamasına ve daha sonraları da yemeğine ara sıra zehir katmıştı.*

Igor onun kafasına bir kurşun sıkamazdı. Savunmasız bir bebeği soğukkanlılıkla öldürmek, onu bir şeytan olmaktan ayıran son medeniyet katmanından da sıyrılmak gibi geliyordu.

İkizleri yanına almak bir hataydı. Bu gerçeği gönüllü olarak kabul ediyor ama sadece kendine itiraf ediyordu.

O sürtüğün rahminde ölmelerine izin vermeliydi.

Fakat içindeki dürtü çok güçlü, kederi çok taze, acısı ise çok yeniydi.

Tyrone Callaghan, Igor'un yerine koyamayacağı tek şeyi elinden almıştı; kalbini.

"Onu görmeye gelmelisiniz, efendim." Olga domuzu andıran yüzünü ofis kapısıyla pervazın arasından içeri uzattı. "Ateşi beş gündür düşmedi. En yakın hastane iki günlük yolda. Hayatta kalabileceğini sanmıyorum."

Igor kalemini bırakıp sandalyesinin arkasından kürk paltosunu kaptı. Ahşap kulübeden ağır ağır çıkarken paltosunun kıvrılmış kürk yakası sakallarını gıdıklıyordu. Çıkarken tüfeğini de yanına aldı. Merhamet ölümü, *dedi kendi kendine.* Luba bunun için bana kızmazdı.

Çatılar ve kampın dışına park edilmiş az sayıdaki araç kalın bir beyaz örtüyle kaplamıştı.

Igor'un, Sovyetler Birliği dağılmadan kısa süre önce Politbüro'dan satın aldığı eski çalışma kampı ıssız yollarla çevriydi. Burayı gelecekteki Bratva askerleri için eğitim kampına, düşmanları içinse hapishaneye çevirmişti.

Çalışma kampının imkânlarından iyi faydalanmıştı. Dikenli tel örgülü kapılar mahkûmların kaçmasını engelliyordu. Ceza hücreleri, değerli derslerin öğrenildiği sınıf işlevi görüyordu. Igor savaşçılar yetiştiriyordu, pısırıklar değil.

Şöminenin ateşiyle aydınlanan ofis kulübesinden yatakhaneye kadar, botlarının altında ezilen karın çıtırtısı eşliğinde güçlükle yürüdüler.

Olga –iri, kısa boylu ve katlanılamaz derecede pespembe bir kadın– savrulan rüzgârın şiddetiyle mücadele ederek kapıyı itip açtı. Keskin havaya hastalık ve çürük diş kokusu sinmişti. Çocuklar, ahşap kulübenin iki yanına uzanan uzun kalasların üzerinde, palto ve iş botlarıyla uyuyordu. Igor'un çürümüş döşemelerin üzerinde sert adımlarla yürümesinin sesiyle, fırtınaya yakalanmış bir gemi gibi sağa sola sallanan fenerle bile uyanamayacak kadar bitkinlerdi.

Igor kalasın başında durdu.

Tiernan –ne gülünç bir isim, diye hayret etti milyonuncu kez– kız kardeşi ve Alexei Rasputin'in arasına sıkışmıştı. Igor'un öz oğlu, arkadaşına sımsıkı sarılıp kürk paltosunu o küçük solucanın üzerine örtmüştü. Servet değerindeki nadir bir vizon samur kürküydü. O da bunu İrlandalı bir pisliğin üzerine örtmüştü.

Igor, Alex'i başından parmak uçlarına kadar kırbaçlamak istiyordu ama Luba hayatta olsaydı bunu onaylamayacağını biliyordu.

Kendine çoktan yeni bir eş bulmuştu. Natalia. İki kat daha genç ve üç kat daha güzeldi. Hem de hamileydi. Ama bir Luba değildi. Kimse onun Luba'sı olamazdı. Bu yüzden fazlasıyla hak etmiş olsa da çocuğa vurmadı.

Tyrone, Luba'yı kazara öldürdüğünü söylemişti. Igor ona inanmıyordu.

Ne yaşanmış olursa olsun onun Alex'i, yani Lyosha'sı, Luba'dan ona kalan tek parçaydı. Ve onu lekesiz tutmaya niyetliydi.

Igor, oğlunun elini Tiernan'ın üzerinden ayağıyla itip tüfeğini hasta çocuğa doğrulttu.

"Ah... bakın, Igor." Olga tombul elini solucanın alnına koyup parmaklarını nemli ve kan kırmızısı buklelerin arasında gezdirdi. "Ateşi sonunda düşüyor. Daha önce öyle feci havale geçiriyordu ki öleceğini sandım. Kız kardeşi ve küçük Lyosha onu sıcak tuttu. Ona zorla süt içirdiler. Görünüşe bakılırsa paçayı kurtaracak."

Igor memnuniyetsizlikle dudak büktü ve tüfeğini yavaşça indirdi.

"Hastalandığında ne yapıyordu?"

"Sadece patates soyuyordu, Bay Igor. Henüz üç yaşında. Kereste işi için çok küçük. Küçüklerin dışarıda, soğukta patates soymasına izin veriyorum. Sıcaklığa alışmaları onlar için iyidir. Ama güçlenene kadar içeride çalışmasına izin verebilirim."

"Hayır," dedi Igor kararlılıkla. "Dışarıda tut ve yarın çalışmasını sağla. Tam gün. Kendi rızkını kazanması lazım."

Igor, Olga'ya Alex ve Tiernan'ı birbirinden uzak tutmasını söylemek istedi ama bunun bir yararı olmayacağını biliyordu.

Oğlunu o küçük solucandan uzak tutmanın tek yolu, onu kamptan çıkarıp kendisi ve Natalia'yla yaşamasına izin vermekti.

Ancak o genç ve pervasız kadının her gece yatağına getirdiği neşeye, küçük bir çocuğun engel olmasına izin vermeyecek kadar bencildi.

11

Lila

Koca bir hafta akıp gitti.

Cesaret verici bir başarıyla kocamdan kaçınmayı sürdürdüm.

Bir tür rutine girmiştik.

Tiernan erken kalkan biri değildi ama ben öyleydim. Bu yüzden genelde sabah yedi sularında odamdan parmak uçlarımda çıkıp kendime kahvaltı için avokadolu kızarmış ekmek ve kahve hazırlıyordum. Arkamı toplayıp bulaşıkları yıkıyor, güne hazırlanmak için giyiniyor ve Fermanagh's'ın mutfağına süzülüyordum.

O saatte mutfak boş oluyordu, bu da annemin üç korumasıyla birlikte gelip beni Long Island'a götüreceği âna kadar bana biraz mahremiyet sağlıyordu. Orada günümü her zamanki gibi geçiriyordum; çizim yapıyor, kitap okuyor, ata biniyor ve müzik teorisi çalışıyordum. Konuşma terapisine katılıyor, fonolojik becerilerimi geliştiriyor, ayrıca rutubetli hanlar ve kömür ateşi gibi kokan kalın, eski kitaplar okuyordum. Annem hâlâ ata binmeme izin veriyordu, içimde bir his onun gizliden gizliye beni hem hamileliğimden hem de o zalim kocamdan kurtaracak bir kaza yaşanmasını umduğunu söylüyordu.

Annem beni her akşam saat altı ya da yedi gibi Tiernan'ın dairesine geri getiriyordu. Kocamsa sabahın üçünden veya dördünden önce asla evde olmuyordu. Bu durum da benim işime geliyordu. Babamın ve abilerimin beni ellerine teslim ettiği o kana susamış kötü adamdan kaçmayı başarmış olmama rağmen içimde en ufak bir huzur ya da rahatlama hissedemiyordum.

Şu âna kadar herkesin görmezden geldiği hamileliğim beni dehşete düşürüyordu, hepimiz düğün gecesiyle hamileliğimin başlangıcı arasında yeterli zamanın geçtiğini varsaymak için görünmez bir saatin dolmasını bekliyorduk.

Ailem doğumdan sonra bebeğin yanımda kalmasına izin verecek miydi? Peki ben bunu istiyor muydum?

Ayrıca bir noktada Tiernan'la yüzleşmek zorunda kalacağımı da biliyordum. Aynı odada kaldığımız son seferde onu öldürmeye çalıştığım ve onun da bana kanını içirdiği düşünülürse bu karşılaşma için pek de can atmıyordum.

İçimdeki aptal yeterince zaman geçerse Tiernan'ın sonunda varlığımı unutacağını umuyordu. Sessizce eski hayatıma dönecektim. Ailemin evine. Ischia'daki o yazlara. Annemin beni yeraltı dünyasından korumak için etrafımda titizlikle inşa ettiği o evrene.

Bizi Long Island'dan Hunts Point'e götüren Cadillac'ın arka koltuğuna yerleştiğimizde, "*Sana dokundu mu? Sana el uzatmaya yeltendi mi?*" diye sordu annem. Şoför ve korumalar fark etmesin diye işaret diliyle sormuştu.

"*Hayır,*" diye işaret ettim, zihnim düğün geceme kayarken. Onun kanını içerken bulduğum o pervasız, gelip geçici hazza. "*Onu görmüyorum bile.*"

"*Tanrı'ya şükür. Harekete geçmesine fırsat kalmadan seni oradan çıkarmalıyız.*" Annem ellerini de saçını, makyajını yaparken veya elbiselerini seçerken gösterdiği o aynı kusursuz hassasiyetle hareket ettiriyordu. Güzel ve bakımlı bir kadındı.

Ama ben ne ona ne de babama benziyordun. "*O adam patlamaya hazır bir saatli bomba.*"

"*Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?*"

"*Luca'yı bu anlaşmayı bozmanın bir yolunu bulması için ikna etmeye çalışıyorum. Zaten en başından beri bu evliliğe tam olarak sıcak bakmıyordu.*"

"*Sence bunu yapabilir mi?*" Neredeyse her saat başı günah işlemesine rağmen babam kendini dindar bir Katolik olarak görürdü. Bir çocuğu evlilik dışı doğurmama asla izin vermezdi.

"*Yapamazsa başka bir şey denerim. Seni kurtaracağım, bambina mia*[29]*. Ne pahasına olursa olsun.*"

Araba yaşadığım sokağın köşesini döndü. Anneme gerçekten nasıl olduğumu söylemeye can atarak dudağımı kemirmeye başladım. Uyuyamıyordum, –Luca'nın düğününden beri– her gün iki üç saatlik bölük pörçük uykularla ayakta duruyordum. İyi de beslenemiyordum. Sadece sabahları mide bulantımı bastırmak için bir dilim avokadolu kızarmış ekmek yiyordum. Ama annem zaten endişeden hastalanmış gibi görünüyordu. Onun kaygısını daha da artırmak istemedim.

"*Luca'nın başarılı olması için dua ediyorum,*" dedim işaret dilinde.

"*Başaracak. Bu arada şunu almanı istiyorum.*" Kucağındaki Birkin çantasını karıştırıp içinden yepyeni, son model bir cep telefonu çıkardı. Kalbim bir anlığına durdu. Daha önce hiç telefonum olmamıştı. Annem buna şiddetle karşıydı. Kindle'ım için Wi-Fi şifresini bile bana vermezdi. Bir kitap indirmek istersem önce onun onayından geçmem gerekirdi.

Telefonu ellerime bıraktı. "*Bana internete girmeyeceğine dair söz ver, Lila. Orası korkunç bir yer. Masumiyetini mahvedecek korkunç şeylerle dolu.*"

---

29 (İta.) Güzel kızım. *–y.h.n.*

Mahvolacak neyim kaldı ki, diye düşündüm. Başıma gelebilecek en kötü şeyi zaten yaşamıştım. Tecavüze uğramış ve hamile kalmıştım. Tecavüzcümün yüzünü bile hatırlamıyordum, bu yüzden ne adalet yerini bulacaktı ne de bu defter kapanacaktı. Annemin internetten uzak durmam konusunda bu kadar ısrarcı olmasının başka nedenleri de olabilir miydi? Gerçi önemi yoktu. Bu dünyada yanımda duran tek kişi oydu. Onu üzmek istemiyordum.

"Söz veriyorum."

"Güzel. Kendi numaramın yanı sıra Imma'nın ve abilerinin numaralarını da kaydettim. Bir de 911'i. Kendini yalnız hissettiğinde bana mesaj atabilirsin. Ama unutma, diğerleriyle sadece acil durumda iletişime geç. Senin okuma yazma bildiğini bilmemeleri gerekiyor."

Kaşlarım çatıldı ve tüm hafta boyunca zihnimin bir köşesinde duran o soruyu sordum. *"Bunun ne önemi var ki? Zaten evlendim. Planımız işe yaramadı."*

Annem bir anlığına bana bakakaldı, öfkesi yüzünü yakut kırmızısına çevirmişti.

Öne doğru eğilip kollarımı canımı yakacak kadar sertçe kavradı. *"Kaybedecek hiçbir şeyin kalmadığını mı sanıyorsun? Daha acı çekmeye başlamadın bile. Bir mafyayla evliyken çekilecek daha çok çile var. Eğer Tiernan senin zihinsel engelli olmadığını anlarsa evliliğin tamamlanmasını talep edecektir. Sadece bir kez değil, Lila, her gece tecavüze uğrayacaksın. Bazen günde birkaç kez. İçine bir bebek daha koyacak, sonra bir tane daha. Metreslerini görmeye de devam edecek ki eminim metresleri olmadığını düşünecek kadar aptal değilsindir. Düğün gününde yaptığı gibi onları gözünün önünde gezdirecek. Parfümlerinin kokusu çarşaflarına sinecek. Onların arzularının kokusu kocanın üzerinde olacak. Senin içine girmeden önce yıkanmayacak bile. Onların kokusunu almanı isteyecek. Onun için bir araçtan başka hiçbir şey olmadığını bilmeni isteyecek. Güzelliğin solduğundaysa seni*

daha genç biriyle değiştirip sana dokunmayı tamamen bırakacak. Ama o zamana kadar ona karşı farklı şeyler hissetmeye başlamış olacaksın. Seks bağlılık yaratır, Lila. Sen nasıl onun olduğunu hissediyorsan onun da senin olmasını isteyeceksin. Karşı koyacaksın ve o seni dövecek. Mafya adamları böyle yapar. Önce kalbini kırarlar, sonra ruhunu, en sonunda da bedenini. Eğer insanlar aklının başında olmadığını düşünmeye devam ederse seni bu evlilikten hâlâ kurtarabiliriz. Bu sırrı yaşatmak zorundasın, Lila. Mecbursun."

Gözyaşları, annemin derin bakışlı simsiyah gözlerinin parlamasına sebep oldu. Ailem beni sahilde hırpalanmış, morluklar içinde ve bacaklarımdan bir adamın menisi süzülürken bulduğundan beri onu hiç bu kadar sarsılmış görmemiştim.

Kendi tecrübelerinden bahsettiğini biliyordum. İçinde yer edip her yanı saran bir acıdan. Ayrıca bu evrenin bir yerlerinde bir abim daha olduğunu, babamın bir başkasıyla yaşadığı ilişkiden doğduğunu ve o abi –her kimse artık– babamın en sevdiği çocuğuydu. Babam onunla hâlâ sık sık görüşüyordu. Onu hediyelere, ilgiye ve öğütlere boğuyordu. Kimliği özenle saklanan büyük bir gizemdi, bu ayrıcalık hiçbir Ferrante kardeşe tanınmazdı. Kim olduğumuza dair bizim hiçbir seçim hakkımız yoktu. Bizler kanın, şiddetin, tarif edilemez günahların dünyasına doğmuştuk ve yollarımız babamın kanlı elleriyle çizilmişti.

Tekrar tecavüze uğrama düşüncesi beni iliklerime kadar sarsıp gerçek dünyaya geri döndürdü. Bunun yaşanmasına asla izin vermeyecektim.

"*Öğrenmediğinden emin olacağım,*" diye söz verdim, midemdeki burulmayı görmezden gelerek. "*Merak etme, Mama.*"

Beni kollarına çekip sarılırken gözyaşları lavanta rengi şifon elbisemin önünü ıslattı.

12

Lila

Bir hafta daha geçti.

Hâlâ ne bir şey yiyebiliyor ne de uyuyabiliyordum. Yüzsüz, isimsiz saldırganıma dair düşünceler ve korkular zihnimi kemiriyordu. Sanki hep oradaydı, varlığımın etrafında sinsice dolaşıp saldırmak için fırsat kolluyordu.

O özgür bir adamdı. Camorra ve İrlandalıların arasında yaşıyordu. Ne de olsa o gün gözlerden uzak ve sadece davetlilerin girebildiği bir adada, Luca'nın düğünündeydi. Bunu bir kez yaptıysa ikinci kez yapmasına ne engel olabilirdi ki?

Tiernan insanları bana dokunmamaları konusunda uyarmıştı ama ailem de doğduğum andan itibaren aynısını yapmıştı. Eğer içime bir bebek koyan o canavar, Don Machiavelli'den korkmadıysa kocamdan korkacağının garantisi neydi?

Onunla tekrar karşılaşmaktan ölesiye korkuyordum. Sadece gerçek hayatta değil, rüyalarımda bile.

Çünkü rüyalarımda İrlandalı adamlar ya da güvenlik ekipleri yoktu. Eşyalarına dokunmaya cüret edenlerin parmaklarını kıran, kafatası koleksiyoncusu heybetli kocam da yoktu. Kapıda bekleyen nöbetçiler yoktu. Tecavüzcüm içeriye elini kolunu sallayarak girebilirdi. Bana yine isteğim dışında sahip olabilirdi.

Her gece olduğu gibi zihnimde gece boyunca aynı düşünceler dönüyordu ama özellikle bu gece uzanmış odamın tavanını izlerken karnımı acı verecek kadar sıkmama neden oluyordu.

Kendine gel, Lila. Hâlâ bu evlilikten kaçmanın bir yolunu bulman ve hamilelik meselesini çözmen gerekiyor. Şimdi kriz geçirmenin sırası değil.

Küçüklüğümde uyuyamadığım zamanlarda neyin işe yaradığını hatırlamaya çalıştım. Imma bana bir kaşık balla ılık süt yapardı. Geriye dönüp baktığımda bu bir plasebo etkisi de olabilirdi ama her seferinde sihir gibi işe yarardı. Birdenbire bu tuhaf içeceği canım çekti, sanki içmezsem ölecekmişim gibi. Bu benim ilk hamilelik aşermem miydi?

Yeni telefonuma bakınca saatin gece yarısını geçtiğini gördüm. Kocam karanlık işlerinden eve dönmeden önce hâlâ bolca vaktim vardı. Pofuduk terliklerimi ayağıma geçirip kapıyı hafifçe araladım ve koridorda sessizce ilerledim.

Koridorun oturma odası ve açık mutfakla birleştiği köşeyi dönünce olduğum yerde donakaldım. Mutfaktaki tezgâh üstü aydınlatmadan yayılan ametist rengi parıltı hariç tüm ışıklar kapalıydı. Mermer, yumuşak mor bir ışıkla parlıyor ve sahneyi net bir şekilde görmemi sağlıyordu.

Kocam ve yanındaki kişi.

Benimkiyle aynı boyda ve tonda sarı saçları olan bir kadın, kocamın bedeninin altında mutfak tezgâhına dayanmıştı.

İkisi de tamamen giyinikti ama kocam ona arkadan ayıp bir şeyler yapıyordu. Tıpkı atım Silver Lady'nin, yetiştiricisi ona bir aygır getirdiğinde aldığı pozisyondaydılar.

Onunla *çiftleşiyordu*.

Ağzım bir karış açık kaldı, hissettiğim panik ve dehşetten boğazım kurudu. İşleri daha da kötüleştiren şeyse, o aptalın doğru deliğe bile girmiyor oluşuydu.

Elimdeki cep telefonu gürültüyle yere düştü. Sesle birlikte ikisinin de bakışları bana döndü. Üzerinde sarı ve mavi ke-

lebekler olan o saçma sapan pembe pijama takımımla orada öylece durmuş şok içinde onlara bakıyordum.

Olanların daha kötüye gidemeyeceğini düşünsem de bir şekilde gitti.

Tiernan temposunu artırdı, o sağlam gözü tüm dikkatiyle beni izliyordu. Soğuk. Sert. En ahlaksız, en berbat kâbuslarım kadar karanlık.

Beni kışkırtıyordu.

Öfke dolu bir inilti boğazımda takılı kaldı. Dışarı taşmasına izin vermedim.

Uzun, zarif parmaklarını sanki evcilleştirdiği bir hayvanı kavrarmış gibi kadının boynuna doladı ama bakışlarını bir an bile benden ayırmadı. İşte o an kadının pembe, diz boyu bir elbise giydiğini fark ettim. LoveShackFancy'nin klasik modellerinden biriydi.

Tanımıştım çünkü o elbise *benimdi.*

Kıyafetlerime mi dokunmuştu? Onları *çalmış* mıydı? Metreslerine mi veriyordu?

Kalbim öfkeyle atmaya başladı. Annem haklıydı. Erkekler şeytanın eseriydi. Bana dokunmasına asla izin vermeyecektim.

"Aman Tanrım, Callaghan." Kadın kafasını mutfak tezgâhından hızla kaldırıp beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Sert yüzeye bastırılmaktan alnında kırmızı bir iz oluşmuştu. Genel görünüşü dışında bana hiç benzemiyordu. Gözleri koyu renkli ve birbirine biraz fazla uzaktı, ağzı ince ve geniş, burnuysa hafifçe eğriydi. "Karın uyanık!"

Tiernan kadını saçlarından yakalayıp yüzü bana dönük olacak şekilde yanağını yeniden tezgâha bastırdı. Gözünü kapatırken yüzünde işkence çekiyormuş gibi bir ifade vardı. "Kes sesini."

"Bizi izliyor."

Tiernan kadının içine daha sert, daha derin girip çıkmaya başladı.

"Onun kafası basmaz," diye mırıldandı.

Aman Tanrım, diye çığlık attım içimden. *Ne yapacağım ben?*

Odama geri dönüp kapıyı kilitleyebilirdim. Beynimdeki her bir hücre bana bunu yapmamı emrediyordu. Ama bu mantıklı ve durumu kavrayan birinin yapacağı şey olurdu. Tiernan'ın toplumsal durumları anladığımı bilmemesi gerekiyordu. Özellikle de ilk gecemizi mahvedip onu iki kez öldürmeye çalıştıktan sonra tam da istediği gibi elini kestiğimden beri.

Sinmemeye, kaçmamaya ya da saklanmamaya karar verdim. Aklı yerinde bir insanın vereceği doğal tepki bu olurdu.

Bunun yerine her zamanki boş ifademi takınıp gayet doğal bir tavırla buzdolabına doğru yürüdüm. Göz ucuyla adımlarımı takip eden başlarını izliyordum. Beklediğim gibi bu durum kafalarını karıştırmış gibi görünüyordu.

Kayıtsız bir tavırla buzdolabının kapağını ardına kadar açıp parlak ışığın doğrudan yüzlerine vurmasını sağladığımda o hâlâ kadının rektumuna girip çıkıyordu. Kadın yüzünü buruşturup gözlerini kıstı.

Süt kutusunu çıkarıp kokladım. Pijamalarımın altında dizlerim titriyor, birbirine çarpıyordu. Fakat dışarıdan bakıldığında sütü sakince tezgâha bırakmış, parmak uçlarımda yükselip dolabı açarak cam bir bardak çıkarıyordum.

Yüzlerine bakmadım. Sanki yolunda gitmeyen bir şeyle karşılaşmamışım gibi davranmam gerekiyordu. Kendime biraz süt doldurup bir kaşık bal aldım ve bardağı bir dakikalığına mikrodalga fırına koydum. Sırtım onlara dönük hâlde mikrodalganın saatinden saniyelerin akışını izledikten sonra içeceğimi çıkardım.

Bir başkasını becermeye devam eden kocamdan muhtemelen iki metre kadar uzaktaydım ve şimdi onunla tekrar göz göze gelme vakti gelmişti.

Derin bir nefes aldım.

Arkama döndüm.

Gözlerim Tiernan'ınkilerle buluştu.

Ve kendime engel olamadım.

Onu alt etme arzum, kendimi koruma içgüdümün önüne geçti.

Ona kibirle gülümseyip selam verir gibi bardağımı hafifçe havaya kaldırdıktan sonra uzun bir yudum aldım. Küçük bir jestti. Karanlıkta zar zor seçilebilirdi. Sadece kafasını karıştırmak içindi.

Bu meydan okuma gözünden kaçmadı. Kocam kendini o fahişenin içinden çekip çıkardı, kadını saçlarından yakalayıp döndürdü ve dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Kadın ağzını ardına kadar açıp dilini düzleştirdi. Tiernan prezervatifi penisinden sıyırıp yere fırlattı. Nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu. Sağlıksız bir merakla kafa karışıklığı iç içe geçip beni allak bullak etti ve vücudumda tuhaf bir şeyler oldu. Karnımın alt tarafında sıcak bir tereyağı eriyormuş gibi hissettim. Titreyen ellerimle bardağı tezgâha bıraktım. Düşürmek istemiyordum.

"Kendi kendini emmeyecek ya, Becky."

Kadın aceleyle onun penisini ağzına aldı. Şaşkın şaşkın orada öylece durdum. *Madonna mia*[30], bu aptallar bebeklerin çıktığı delik dışında mümkün olan her deliği deniyorlardı. Üstelik az önce onun şeyi tam da kadının rektumundaydı. Bu hijyenik olamazdı.

Kesin olan bir şey vardı ki seks, çocuk doğurmak için eşlerin katlanması beklenen bir tür cezaydı. Annemin beni bundan korumak için elinden geleni yapmasına şaşmamalıydı.

Süt bardağımı kaptığım gibi yatak odasına doğru ilerledim. Süt kutusunu tezgâhın üzerinde bıraktım, onu yerine kendisi koyabilirdi.

Gayet doğal bir tavırla Becky'nin yerde duran *gerçek* kıyafetlerini –ucuz, neon kırmızı mini bir elbise ve file çorap– TV ünitesinin altına tekmeledim. Kim bilir? Belki de eve çıplak dönmek zorunda kalırdı.

Odamın kapısını arkamdan kilitledim.

---

30 (İta.) Yüce Meryem Ana. *–y.h.n.*

13

Tiernan

Bu kadının sorunu neydi *böyle?*

Daha da önemlisi, benim sorunum neydi?

Boşalamıyordum. Ne kadar uğraşsam da olmuyordu. Ne zaman boşalmaya yaklaşsam karımın o masmavi gözleri ve hoşnutsuzlukla kırışan o kibirli, kalkık burnu gözümün önüne geliyordu. Tuhaf bir şekilde boyun eğmez bir tavrı vardı.

Becky'yse öylece *var olmaya* devam ediyordu, aptal kadın.

O baş belası kadın, asla Lila'nınkiyle bir olamayacak sigaradan çatallaşmış sesiyle inledi. Zaten onun gibi de kokmuyordu. Üzerine sıktığı parfüm miktarı muhtemelen bir gergedanı boğmaya yeterdi. Elbise de üzerinde eğreti duruyordu. Lila'nın beli daha inceydi, memeleri daha dik ve dolgundu. Tenleri bile farklıydı. Dokusuyla. Rengiyle. Parmak uçlarımın altında hissettirdikleriyle. Lila'nın teni, İtalya tatillerindeki güneşin dokunuşundan hafifçe bronzlaşmıştı ve kadife kadar pürüzsüzdü. Becky'ninki ise çok fazla sikin, çok az güneşin ve zorlu bir hayatın hikâyesini anlatıyordu.

Bu, yıllanmış kaliteli bir viskiyi arzulayıp bayat sidikle yetinmekle eş değerdi. Kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Becky'nin karımla uzaktan yakından alakası yoktu. Tek ortak noktaları saç renkleriydi ve o bile ucuz bir taklit gibi

geliyordu. Becky'ninkiler boyaydı. Onu o kadar hızlı kapı dışarı ettim ki külotu dizlerinde toplanmış hâlde merdivenden sendeleyerek indi.

Ayrıca karım o lanet olası sütü gerçekten o kadar çok mu istiyordu?

Lila, onu açıkça ve kışkırtıcı bir şekilde aldatıyor olmamı zerre kadar umursamıyor gibiydi. Bu beni rahatsız etmemeliydi. Tanrı şahit, beni hiçbir şey rahatsız etmezdi zaten. Yine de nedense kendimi... tatmin olmamış hissediyordum. O kadının *cüreti.*

Kâğıt üzerinde, az önce gördüğü şeyi anlamıyor olması gerekiyordu. Fakat gerçekte, avucumdaki tüm önemli noktaları teğet geçen kusursuz derecede yüzeysel ve dümdüz bir kesik açmıştı.

Lila'da gelişim geriliğine dair en ufak bir belirti yoktu ve teknolojiden sorumlu adamım terapistinin dosyalarına sızdığında, teşhisin en iyi ihtimalle muğlak olduğu ortaya çıkmıştı.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek oturma odasında volta atmaya başladım.

Beni en çok sinirlendiren şey –ki abartılı derecede uzun lanet bir liste vardı– gösterdiğim asil davranışı hiç takdir etmiyor görünmesiydi.

Ona günde dört kez sahip olabilirdim. Bu benim evlilik hakkımdı. Hatta *görevimdi.* Kimilerine göre Hristiyanlık yükümlülüğüydü.

Yeni yetme Katolikliğin gözlerimi yaşartıyor, dostum. Cinayet ve işkencelere mükemmel uyuyor doğrusu.

Bu evlilikle ilgili asıl sorunum –varlığı dışında tabii– karımın durumunun sahte olduğundan şüphelenmemdi.

Düğün gecemizde, hayatının geri kalanını düşmanlarının kafataslarını hatıra niyetine saklayan bir adamla geçirmek üzere olduğunun gayet farkında olan korkmuş genç bir kadın gibi davranmıştı.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca ailesinin yanına gitmek dışında odasından neredeyse hiç çıkmamıştı. Stratejikti. Kurnazdı. Yalancılardan nefret ederdim. Bana fena hâlde kendimi hatırlatıyorlardı.

Fakat taşların yerine oturmadığı başka şeyler de vardı.

Ağzımdan çıkanların yarısını idrak bile etmiyordu. Diğer yarısmıysa boş, anlamsız bakışlarla karşılıyordu. Buraya taşındığı gün, kontrolü kaybeden bir araba doğruca Fermanagh'a dalmış ve sokağa bakan tüm camları aşağı indirmişti. Sadece o ses bile duvarları zangırdatmaya yetmişti. Yine de korkuyla sıçramasını bekleyerek ona baktığımda gürültüden bihaber, yatak odasının tavanındaki aydınlatmalara memnuniyetsizlikle baktığını fark etmiştim.

Sağduyuma karşı gelerek hışımla odasına doğru ilerleyip kapısına vurdum. Gece yarısını yarım saat geçmişti ama ölmezdi ya. Yarın sabah halletmesi gereken çok önemli boktan işleri falan yoktu sonuçta.

Cevap gelmedi. Daha sert vurdum. "Aç."

Bir saçmalığı kokusundan anlardım. Peki ya karım? Resmen samimiyetsizlik kokuyordu. Bir yanda atom bombası patlasa duymuyordu, diğer yandaysa elimi sanki karpal tünel ameliyatı yapıyormuş gibi kesiyordu.

Aynen. Yemezler. *Sikerim. Böyle işi.*

Tam tekmeyle indirmek üzereyken kapıyı açtı. Çıplak ayaklıydı, ifadesizdi ve hâlâ doğrudan gözlerime bakmıyordu. Sanırım güzel şeyler, dünyadaki çirkinliklerin onlara hatırlatılmasını istemiyordu.

Şansına küs, sevgilim.

"İki artı iki kaç eder?"

Masumca gözlerini kırpıştırdı, sırf beni kudurtmak için bu rolü iyice abarttığından şüpheleniyordum.

"Kaç parmak gösteriyorum?" Havaya üç parmağımı kaldırdım.

Bakışları inatla göğsüme takılıp kalmıştı.

Belki de bir ödül vermenin zamanı gelmişti. "Şu güzel kafanı sadece boş boş bakmak yerine birazcık çalıştırmayı denersen ve bana bir cevap verirsen, sana yeni bir oyuncak bebek evi almama ne dersin?"

Alaycı bir tavırla tek kaşını kaldırdı, etraftaki tek alaycı pisliğin ben olmadığını bilmek güzeldi. Kişisel alanına girerek aramızdaki mesafeyi kapattım ve Becky'nin o lanet olası vücudunun tamamından çok daha davetkâr olan o küçük, sivri çenesini kavradım.

"Beni iyi dinle, Lila. Ben korkunç şeyler yapan kötü bir adamım ve işimi olağanüstü derecede iyi yaparım. Yoluma çıkmazsan yaşarsın."

Yavaş ve kışkırtıcı bir şekilde, *Bitti mi?* der gibi gözlerini kırpıştırdı.

Görünen o ki bitmemişti.

"Ama eğer bir köstebeksen, eğer buraya casusluk yapmaya gönderildiysen, seni öldürürüm." Başparmağımla o kadifemsi çenesini okşadım. "Muhtemelen seni becererek öldürürüm. İnsanları tetiklemeyi severim. Bu gece Becky'yle olanlar başlangıç bile sayılmazdı, *Gealach*."

Verdiği tek tepki, Becky'nin hâlâ burada olup olmadığını görmek için omzumun üzerinden kayıtsızca kontrol etmekti.

"Gitti," dedim.

Lila elinin tersini ağzına götürüp esnedi ve benim de aynısını yapmamı bekledi. Haklıydı. Beni burada tutan hiçbir şey yoktu. Gece yarısıydı ve istenmeyen ziyaretimi haklı çıkaracak hiçbir şey yapmamıştı. Aksine her sabah avokadolu kızarmış ekmeğini yediği tezgâhın üzerinde başka bir kadını beceren bendim.

Birbirimizden ustalıkla kaçındığımız bir rutinimiz vardı ve bu düzeni bozmak için hiçbir sebep yoktu. İkimizin de istediği şey tam bir kopukluktu.

İnsanlar benim fevri bir *orospu çocuğu* olduğumu düşünürdü, oysa bu seviyede bir psikopat olmak ciddi bir strateji gerektirirdi. Ben laf olsun diye bir bok *yapmazdım.* Enine boyuna düşünürdüm. Üstelik ilgilenmem gereken milyon tane acil işim varken şu anda neden onun önünde dikildiğime dair mantıklı tek bir sebep bulamıyordum.

Yine de içimdeki bir şey bu işin peşini bırakmayı reddediyordu.

O şey her neyse hiçbir mantığı yoktu.

"Bir dahaki sefere beni iş üstünde gördüğünde ya çekip gidersin ya da eğlenceye katılırsın." Parmaklarımı çenesinden çektim.

Yine aynı boş bakış.

"Bu arada gece sana seslenirsem kapıyı açma. Seni cehenneme sürüklemesine hazır değilsen şeytanın içeri girmesine asla izin verme."

Kapıyı yüzüme çarptı.

İçeriden kilitledi.

Sonra bir sürgü sesi duydum.

Sürgü mü? Ben odaların kapısına sürgü falan taktırmamıştım.

Kapıya bakıp sırıttım.

Bir şeyi söylemeyi unutmuştum.

Şeytan bir kere bir şeyi istediğinde ne mi olurdu?

Hayır cevabını asla kabul etmezdi.

14

Lila

Solup gidiyordum.

Tıpkı Luca'nın düğününde başıma taç diye taktığım o güzel beyaz güller gibi. Kendi kanımla lekelenen o güller gibi.

Saldırıya uğradığım o gecenin puslu anılarını zihnimden söküp atamıyordum. Onlardan kaçmak için ne kadar çabalasam da her seferinde beni yakalıyorlardı.

O acı. O aşağılanma. O yüzsüz adamın hırıltıları, iğrenç bakışları, bana *sahip oluşu.*

Sadece bu da değildi. Hamileliğimin duyurulacağı zaman yaklaşıyordu. Doktor randevuları alınacaktı. Her şey gerçek olacaktı ama ben anne olmaya hazır değildim. Daha eş olmaya bile hazır değildim.

Gerçi kocamın bir eşle ilgilendiği falan da yoktu.

Bir de uykusuzluk vardı. Bitkin ve tedirgindim, hata yapmaya meyilliydim. Tiernan'a asla o kin dolu tavırla gülümsememeliydim. Pandora'nın kutusunu açan şey buydu. Şimdi ailem için casusluk yaptığımdan şüpheleniyordu. Eğer şüphelerinin doğru olduğuna karar verirse nasıl bir ceza alacağımı da bana açıkça söylemişti.

Annem Chicago'daydı. Luca ve karısıyla ilgili bazı sorunlar çıkmıştı. Sofia evi terk etmişti ve babam, onu sakinleştirmesi

için annemi Sofia'nın ailesinin yanına göndermişti. Annem beni de yanında götürmek istemişti ama görünüşe göre kocam olacak o *stronzo*, bu talebi reddetmişti.

Şimdi gotik bir katedralden bozma bu barda yapayalnız ve yapacak hiçbir şeyim olmadan tıkılıp kalmıştım.

Yanımda ne Kindle'ım vardı ne de bir kitabım. Annem, Tiernan'ın bulma ihtimaline karşı bunun çok büyük bir risk olduğunu söylemişti. Çizim defterimdeki sayfalar da tükenmek üzereydi.

Biraz param vardı. Nakit. Ama daireden ayrılamıyordum. Her taraf koruma kaynıyordu. Bir yanım bizimkinin tam karşısındaki kapıyı çalmak istiyordu. Ama en nihayetinde o kapının ardında kimin beklediğini öğrenmekten çok korkuyordum.

Ya Becky'yse? Ya da başka bir metres?

Eğlence niyetine telefonumla oynamaya başladım. Ayarları kurcaladım. Her dokunuşumda komutuma boyun eğen o farklı simgeleri inceledim. Seçilebilecek pek çok seçenek vardı. Okunacak kitaplar, oynanacak oyunlar, keşfedilecek makaleler. Görünüşe bakılırsa avucumun içinde keşfedilmeyi bekleyen koca bir dünya vardı. Fakat aynı mesaj sürekli ekranda belirip durarak beni çileden çıkarıyordu.

İnternet bağlantısı yok.

İnternet bağlantısı yok.

İnternet bağlantısı yok.

Ağzımdan hüsran dolu bir hırıltı çıktı. Başımı sallayıp telefonu yatakta yanıma fırlattım. Sırtımdan yukarı bir titreme yayıldı. Bu, giriş kapısının güm diye kapanışının işaretiydi. Donakaldım.

Saat henüz öğleden sonra dörttü. Tiernan işte olmalıydı, muhtemelen kumarhanelerini ve genelevlerini kontrol ediyordu.

Peki içeri giren kimdi?

Belki de korumalarından biri, bu savunmasız kızın üzerinden bir tur geçmeye karar vermişti.

Komodinin çekmecesini hızla açıp içinden bir kasap bıçağı çıkardım. Buraya ilk taşındığımda Tiernan bunu saklamayı unutmuştu. Amatörce bir hata. Dairedeki diğer tüm ölümcül aletleri kaldırmıştı. Telefonu eşofmanımın beline sıkıştırdım ve koridora doğru ilerledim.

Diz hizasında Louboutin çizmeleri ve siyah suni kürk paltosuyla, uzun bacaklı bir kadın silüeti görünce yüreğim ağzıma geldi. Yüzünü kocaman Miu Miu güneş gözlükleri kapatıyordu.

Harika. Kocamın seks işçilerinden biri daha, diye geçirdim içimden. Tam o sırada bana doğru dönünce muazzam kan kırmızısı saçları omuzlarının üzerinden ağır çekimde savruldu.

Tierney.

"Ah, güzel. Hâlâ hayattasın." Gözlüklerini çıkarıp Chanel çantasıyla birlikte mutfak tezgâhına fırlattı. Salınarak buzdolabına doğru yürüdü. "Tiernan sana bir bakmamı istedi."

Öyle mi? Neden ki? Oysa beni iki hafta boyunca burada tek başıma çürümeye bırakırken gayet mutluydu.

"Elindeki kasap bıçağı mı?" Kafasını buzdolabından çıkarıp taze yumurtaları ve bir kavanoz zeytini göğsüne bastırırken, buzdolabının kapağını *stiletto*sunun ucuyla tekmeleyerek kapattı. "Seni suçlayamam, kızım. Ben de günde en az beş kez kardeşimi öldürmek istiyorum." Işıldayan zümrüt yeşili gözlerini devirdi. "Bu noktada beni durduran tek şey bencillik. Ne bileyim, ya günün birinde böbrek nakline ihtiyacım olursa, anlarsın ya?"

Bıçağı tezgâha bırakıp büyülenmiş gibi onu izledim. Hayatımda hiç bu kadar kendiyle barışık bir kadın tanımamıştım. Tanıdığım tüm Camorra kadınları, hayatlarındaki adamların onlar için yarattığı kalıba girmeye çalışırdı.

"*İsa aşkına*, burası yanıyor! Termostatı yirmi dört dereceye getirmene izin mi veriyor?" Paltosunu üzerinden çıkarınca altından saçlarının rengine yakın, bordo bir gece elbisesi çıktı. "Sana fena tutulmuş, kızım. Birlikte geçirdiğimiz yirmi sekiz

yıl boyunca, soğukla baş etmek için pencereyi kapatmama bile izin vermemiştir."

Buradaki üçüncü günümde termostatın ayarını değiştirmiştim. Öncesinde beş dereceye ayarlanmıştı. İki kat çorap ve kalın bir kazak bile soğuğu kesmeye yetmemişti. Tahminimce değiştirdiğimi fark etmemişti. Zaten eve hiç uğramıyor sayılırdı.

Ayrıca... yirmi sekiz mi? Yaşı bu muydu? Ben henüz on sekiz yaşındaydım. Hayat tecrübesini hesaba katmasak bile bana karşı zaten haksız bir üstünlüğe sahipti.

Dirseklerimi mutfak tezgâhına yaslayıp neden burada olduğuna dair bir açıklama bekleyerek onu inceledim. Tierney tezgâhın diğer tarafında yiyecekleri diziyor, daha önce fark etmediğim bir kâğıt torbadan küçük *ciabatta* ekmekleri çıkarıyordu.

"Tiernan epey kilo verdiğini söyledi. Camorra'yla yaptığı anlaşmanın verimli olmasını istiyor, bu yüzden yediğinden emin olmamı istedi. Korkma, seni zorlayacak değilim." Bana ukala bir şekilde gülümsedi. "Tunus usulü *fricasseemi*[31] yemek *isteyeceksin*. Tadı enfestir."

Boynunun yanından omzuna doğru uzanan bir dövmesi olduğunu fark ettim.

Oderint Dum Metuant.

Solgun, mavimsi ve düzensiz görünüyordu. Hapisteki bir amatörün elinden çıkmış gibi görünen bir dövmeydi.

Tiernan'da da birebir aynısından olduğunu hatırladım. Muhtemelen birlikte yaptırmışlardı.

"Aman Tanrım, şuna bak." Tezgâhın üzerinden uzanıp çenemi siyah ojeli badem şeklindeki tırnaklarının arasına kıstırdı ve kafamı sağa sola çevirerek inceledi. "Nefes kesicisin. Doutzen Kroes'un gençliğine benziyorsun."

---

31 Kızartılmış küçük ekmeklerin içine ton balığı, haşlanmış yumurta, patates, zeytin ve Tunus'un acı biber ezmesi *harissa* doldurularak yapılan popüler bir sokak lezzetidir. *–y.h.n.*

Ne dediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Belki de dudaklarını yanlış okumuştum. Uykusuzluk artık gerçekten etkisini göstermeye başlıyordu.

Tierney ona cevap vermiyor oluşumu umursamadan hatta hızını bile kesmeden konuşmaya devam etti.

"Benim gizli malzemem bu." Tırnaklarıyla içinde kırmızı bir ezme olan küçük cam kavanoza vurdu. "*Harissa* yerine *Pilpelchuma*[32]. Acı biberli ve sarımsak ezmesi. İtalyan damak tadının bunu takdir edeceğini düşünüyorum." Göz kırptıktan sonra bir ton balığı konservesini süzüp birkaç yumurta ve patatesi kaynayan suya bıraktı. "Tiernan ve ben Kuzey Afrika'da birkaç ay vakit geçirdik... *fazla hevesli arkadaşlardan* saklandık diyelim." Maydanozu ve kırmızı soğanı ince ince doğradı. "Saklanıyorduk, on dört yaşındaydık ve okul pek gündemimizde değildi. Bu yüzden yemek yapmayı, ata binmeyi, araba sürmeyi ve hayatta kalmayı öğrenmek için bolca vaktim oldu." Omzunu silkti. "Bu arada hayatta kalma konusunda *fazlasıyla* iyiyizdir. Olur da onu öldürmek istersen diye söylüyorum."

Beynim resmen durdu. Bir şeyler yerine oturmuyordu. Düğünümüzden önce Enzo ve Luca'nın Tiernan hakkında konuştuklarına şahit olmuştum. Babası onu ve kardeşlerini New York'a götürene kadar, yani on dört yaşına dek İrlanda'da yaşadığını söylemişlerdi. Kimse Kuzey Afrika'dan bahsetmemişti.

Kocamın geçmişi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Tierney'ye güvenilemeyecek olması ne kötüydü. Onun zihnini kurcalamayı çok isterdim.

"Ama benim şu ihtişamlı hayatımdan konuştuğumuz yeter. Sende ne var ne yok? Alışabildin mi buralara?" Tierney elindeki keskin bıçağı yalayarak dilini yeşil yapraklı kenarın üzerinde gezindi. Az önce yağda kızarttığı ekmeğin üzerine

---

32 Orta Doğu ve Kuzey Afrika mutfağına özgü, kırmızı biber ağırlıklı keskin ve baharatlı bir ezme türüdür. *–y.h.n.*

bolca kırmızı ezmeden sürdü. Sonra ekmeğin içini haşlanmış yumuşak patatesler, ton balığı, dilimlenmiş yumurta, maydanoz ve yağı damlayan mürdüm eriği gibi simsiyah zeytinlerle doldurdu. Sandviç resmen taşıyordu.

Bana dönüp inatçı sessizliğim karşısında iç çekti. "Bana güvenebilirsin. T'ye karşı hiçbir sadakatim yok. Hele de o aşağılık abinin aşk hayatıma hükmetmesine izin verdiğinden beri hiç yok. Achilles'in birileriyle yatmamı engellemek için peşime bir koruma takıp beni öyle dolaştırdığını biliyor musun?"

Bilmiyordum ama bu tam da Achilles'ten beklenecek bir hareketti. Yine de bununla uğraşmış olması beni şaşırtmıştı. Luca ve Enzo'nun aksine, Achilles hiçbir zaman başka bir insanla çaba sarf edecek kadar ciddiyetle ilgilenmemişti.

Anlayışla yüzümü buruşturdum. Bu hareketimi yakalayınca dolgun dudakları kurnazlıkla kıvrıldı. "Gündüz vardiyası korumam şu an dairenin kapısında bekliyor. Bir Camorra adamı. Onlardan nasıl kurtulunacağını biliyor musun?"

Neredeyse başımı sallayacaktım. *Neredeyse.* Daha önce hiçbir korumadan kurtulmamıştım. Hiç denememiştim bile.

"Şimdiye kadar sadece benimle geçirdikleri zamanı onlara zehir etmeyi başardım ama tamamen başımdan savamadım. Onları günlerce süren alışveriş turlarına ve tanıdığım en sıkıcı sosyetiklerle yapılan dedikodu seanslarına sürüklüyorum." Dolaptan bir spatula kapıp bana doğrulttu. "Eskiden önlerinde soyunup onları beni izlemeye zorlardım. Onları delirtirdim. Tüm bu mevzu benim başkalarıyla yatmamı engellemek içindi. Ben de Achilles'in adamlarını azdırıp öylece bırakırdım. Eminim ona söylemişlerdir çünkü artık yatak odama girmelerine izin verilmiyor." Duraksayarak bir sır veriyormuşçasına gülümsedi. "Hatta daireme de."

Spatulayı sandviçin üzerine bastırıp sosu ve malzemelerin hepsini içine hapsetti. Tezgâhın etrafından dolanarak yanına gittim, böylece ne dediğini görebilecektim.

"Benim kardeşim bir kral kobradan daha zehirlidir. Maalesef insan ailesini ve metabolizmasını seçemiyor, o yüzden elimdekiyle idare etmek zorundayım. Ama ben sadece kendime sadığım. Eğer arkadaş olmak istersen olabiliriz. Tüm sırlarını saklarım. Üstelik Achilles'ten kurtulmama yardım edersen..." Duraksadı. "Birbirimize yardım edebiliriz, anlarsın ya? Biz kadınlar birbirimize destek olmalıyız. Özellikle de bu şovenist yeraltı dünyasında."

Teklifi cazipti. En az tabağa koyup bana doğru ittiği o ağız sulandıran sandviç kadar. Ayrıca bana dondurulmuş mango, muz, çilek, süzme yoğurt ve bir miktar hurma şurubuyla *smoothie* de yaptı. Belki sonunda bana eşlik eden birinin olmasından, belki de haftalardır doğru dürüst yemek yememem yüzündendi ama yemeği ve *smoothie*yi dört dakikada silip süpürdüm. Aylarca süren kış uykusundan sonra kayıp zamanı telafi etmeye çalışan bir hayvanmışım gibi bana bakıyordu.

Minnetle dolarak yemek masasında arkama yaslandım. Ona teşekkür edebilmeyi isterdim ama Tierney'ye yeterince güvenmiyordum. Karşımda oturmuş beni dikkatle izliyordu. Kocamla olan bağına rağmen ondan çok hoşlanmıştım. Ayrıca abimin ona yaşattıkları karşısında dehşete düşmüştüm.

"Hey. Numaramı telefonuna kaydedeyim." Masada ikimizin arasında duran annemin verdiği telefona uzandı. "Şifren ne?"

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Telefonun bir sır olarak kalması gerekiyordu. Bırakın kullanmayı bilmeyi, bir telefonum bile olmamalıydı. Onu giyinme odamda, kıyafet yığınlarının altında şarj ediyordum ve oradan çıkarmamın tek sebebi Tierney'nin içeri sızan bir saldırgan olduğunu sanmamdı.

Bu noktada kullanabildiğimi inkâr etmenin anlamı yoktu. Zaten elimde telefonla dolaştığımdan yalan söylemek durumu daha da beter yapardı. Telefonu onun parlak tırnaklarının arasından alıp dört haneli şifreyi tuşladım ve ona geri verdim. Kendi numarasını kaydederken kaşlarını çattı.

"Neden internete bağlı değilsin? Tiernan sana Wi-Fi şifresini vermedi mi?" diye gülerek bakışlarını bana çevirdi.

Yüzümü görünce gülümsemesi bir anda soldu. Yüzümden yansıyan o çaresizlik ve umut karışımı ifadeyi görmüştü. Dudaklarını yaladı.

"Sana vermemi ister misin? Ben her gün onun Wi-Fi bağlantısını kullanıyorum. Zenginleri sömürmek gerek, değil mi?"

Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Onu anladığımı göstermem için beni kışkırtıyordu. Bu oyuna gelmemeliydim. Tehlikeliydi. Yine de...

Tırnaklarımı avuç içlerime bastırarak yavaşça başımı aşağı yukarı salladım.

Derin bir nefes alıp telefonumda hızlıca birkaç şeye tıkladıktan sonra bana geri verdi.

"Hallettim."

Ona güvendiğime pişman olmayacağımı umarak teşekkür edercesine gülümsedim. Daha önce hiç arkadaşım olmamıştı. Ama eğer bir tane olabilecekse... Tierney'nin olmasını isterdim.

"Ben artık çıksam iyi olur." Tierney etrafına bakındı. "Bir Emilia Spencer resim sergisine gideceğim."

Sanatçının adını duyunca yüzüm aydınlandı. Eserlerine bayılırdım. Hatta annem, on yedinci yaş günümde bana onun kiraz çiçeği tablolarından birini almıştı. Pembeler içindeki eski odama da çok uymuştu.

"Ne, onu seviyor musun?" Tierney tırnaklarını masada tıklattı. "İyi olduğunu söylüyorlar. Dürüst fikrim ne mi? Sanattan zerre anlamıyorum. Ama kocası önemli biri ve ben de Frankie'ye Wolfe'un ikinci dönem başkanlığını desteklemesi için onu ikna etmeye çalışacağıma söz verdim."

Frankie, yani Francesca Keaton. Başkan Keaton'ın karısı. Babam her zaman, karısı İtalyan asıllı Amerikalı olmasına rağmen İrlandalıların başkanla bu kadar yakın dost olmasının ne kadar adaletsiz olduğundan dert yanardı.

"Hey, gelmek ister misin?" Tierney kaşlarını kaldırdı. "Seni Emilia'yla tanıştırabilirim. Çok tatlı bir kadındır. Tabii kocası için aynı şeyi söyleyemem."

Anlık bir duraksamadan sonra cevap olarak başımı iki yana salladım. Eğer onunla gidersem ne olduğumu –ve *ne olmadığımı*– itiraf etmiş olurdum. Buna henüz hazır değildim.

Tierney iç çekerek ayağa kalktı ve eğilip omzumu sıktı. "Yakında yine gelirim. *Yemek ye.*"

Beni çalışan bir internet ve bolca boş vakitle baş başa bırakıp gitti.

Üç saat sonra telefonumu şarja takmış, sırtımı giyinme odamın duvarına yaslayarak oturuyordum ve tamamen sersemlemiştim.

Nefes almakta zorlanıyordum.

İnternet tonla şeyle doluydu. Faydalı şeyler. Korkutucu şeyler. Varlığından bile haberim olmayan pek çok icat.

İşitme engellilerin konuşmasına yardımcı olan akıllı eldivenler.

Çevrenizdeki farklı seslere karşı sizi uyaran titreşimli bileklikler.

Robotik çevirmenler.

Telefon görüşmelerini yazıya döken uygulamalar.

Hatta bölgenizdeki sinemalarda altyazı ve sesli betimlemeli film seçeneklerini bildiren bir sinema uygulaması bile vardı.

Nutkum tutulmuştu. Seçenekler sonsuzdu ve bunların her biri işitme engelli bir birey olarak yolculuğumda bana yardımcı olabilirdi. Annemin tüm bunları bilip bilmediğini merak ediyordum. Peki biliyorsa neden tek kelime etmemişti?

Hayatımdaki tek güvence, beni ayakta tutan tek şey, Mama'nın benim için her zaman en doğrusunu yapacağını bilmemdi.

Şimdiyse artık o kadar emin değildim.

Kısa bir araştırma, hayatımı daha keyifli hâle getirecek pek çok seçenek ve kestirme yollar olduğunu göstermişti. Yine de bunlardan asla haberdar edilmemiştim. Dahası annem internet kullanmamı resmen yasaklamıştı. *Neden?*

Bu durum içimde yükselen öfke ateşini daha da körükledi.

Eskiden hâlimden memnun olduğumu düşünmem ne komikti. O küçük güvenli baloncuğumun içindeyken.

Geçen on sekiz yıl koca bir yalan, bir aldatmaca gibi geliyordu.

Öz annemin beni içine ittiği, sonra kapıyı kilitleyip anahtarı okyanusa fırlattığı bir kafes.

O baloncuk patlamış, parmaklıklar erimişti ve artık geleceği net bir şekilde görebiliyordum.

Ya insanlara kim olduğumu gösterip bana saygı duyulmasını talep edecektim.

Ya da sonum tıpkı annem gibi olacaktı.

Görünmez, önemsiz ve hınç dolu.

15

Tiernan

TIERNEY:

Yemeğini silip süpürdü. Onunla biraz ilgilenmen lazım. Ailesinin pislik, kocasının da psikopat olması onun suçu değil.

Kız kardeşimin gönderdiği kısa mesaja bakakaldım.

Konu aletim değilse kadınların ağızlarına ne soktukları şimdiye kadar hiç umurumda olmamıştı, karım da bir istisna değildi. Şu âna kadar.

Lila kilo veriyordu. Hem de çok.

Bu işin uzmanı değildim ama mevcut durumunda kilo vermesi değil, alması gerektiğinden epeyce emindim. Sinir bozucu olan şuydu ki vücudu zayıflasa da güzelliğinden hiçbir şey eksilmiyordu. Kendi iyiliği için fazla iştah açıcı olmaya devam ediyordu.

Güzelliği benim açımdan pek bir anlam ifade etmiyordu. Asıl ihtiyacım olan şey, bu kadının yetersiz beslenmeden nalları dikmemesini sağlamaktı. Ferrante ailesinin ordusu, Rasputinlere karşı yürüttüğüm planlarım için hayati önem taşıyordu.

Kardeşlerimin güvende olmasını istiyorsam Rusların işini bitirmeliydim.

İçinde bulunduğum bu çıkmazın çözümünü biliyordum. Özetle Dünyanın En Berbat Kocası Guinness rekoru için yarışmayı bırakmalıydım. Bunu yapabilirdim. En azından teoride. Asıl sorunum, o sevimsiz annesinin karıma eşlik edecek tek bir personelini bile buraya göndermeyi reddetmesiydi.

Küçük kızlarla evcilik oynayacak vaktim yoktu. En iyisinin, yanına tanıdığı ve güvendiği birini atamak olduğuna karar vermiştim.

Luca'yı arayıp Lila'nın çalışanlardan hangisini yanında isteyeceğini sordum. Imma'yı isteyeceğini söyledi.

Chiara'yı arayıp o kadını istediğimdeyse kesin bir şekilde reddetti.

"Onu Chicago'ya götürmeme izin vermedin, şimdi de ona bakıcı mı istiyorsun?" diye tersledi. "Avucunu yala, *stronzo*."

"Yanında düzgün bir İrlandalı koruması olmadan hiçbir yere gitmeyecek ve ben de adamlarımı Chicago'ya gönderemem çünkü Örgüt daha güneş doğmadan kafalarını uçurur," diye sabırla açıkladım. "Onu benim üzerimden cezalandırmak aptallığın zirvesi. Bu kadar kalın kafalı olamazsın herhâlde. Ailenin asıl salağı Enzo."

Enzo aslında salak falan değildi ama hem çok neşeli hem de çok uyumluydu ki bu daha kötü sayılırdı.

"Kızım seninle bir dakika daha yaşamamalı, Callaghan."

"Durumdan şikâyet edip durman hiçbir şeyi düzeltmeyecek," diye karşılık verdim. "Kızın ceset gibi görünüyor. Ne yemek yiyor ne de uyuyor. ● benim korumam altında ama ikimiz de biliyoruz ki benim zerre umurumda değil. Ya onu toparlayacak birini gönderirsin ya da yavaş ve acılı ölümünü izlersin," diye tehdit ettim. "Fotoğraflarını göndermekten mutluluk duyarım."

Bunun üzerine lanet hizmetçiyi makam araçlarından birine bindirip bana göndereceğini sanmıştım.

Şaşırtıcı bir şekilde o cadı geri adım atmadı.

"Bırak ölsün o zaman. Bakalım bu senin işine nasıl yarayacak. Kocam pek umursamayabilir ama ya oğullarım?" diye *cık cık*ladı. "Senin muhitinde İrlanda soyadı taşıyan kimi bulurlarsa öldürürler."

Parmaklarım şimdi ekranın üzerinde hızla hareket ediyordu.

TIERNAN:
Önümüzdeki birkaç ay için bütün programlarını iptal et. Yeni görevin onu doyurmak ve uyuduğundan emin olmak.

TIERNEY:
O bir Tamagotchi[33] değil, Tiernan.

TIERNAN:
Bilmez miyim hiç. Yirmi dolardan çok daha fazlasına mal oldu. Bu yüzden ona göre davran.

Kız kardeşim her zamanki zarafeti ve inceliğiyle orta parmak emojisi göndererek cevap verdi.

Telefonumu arka cebime tıkıştırıp dairemin kapısını açtım. İçerisi ürkütücü derecede sessizdi, duyulan tek ses mutfaktaki sanayi tipi buzdolabından geliyordu.

Karımla vakit geçirmek, yapılacaklar listemin en son sırasındaydı ancak tarih boyunca amaca ulaşmak uğruna çok daha büyük fedakârlıklar yapılmıştı.

Kim bilir? Belki beni yine öldürmeye çalışırdı da işler biraz ilginçleşirdi.

Lila'nın yatak odasının kapısını çalmak için yumruğumu kaldırdım ama kapının hafifçe aralık olduğunu fark ettim.

Nadir görülen bir ihmalkârlıktı. Lila kendini benden uzak tutma konusunda uzmandı.

---

33 90'larda çok popüler olan dijital bir oyuncak, sanal bebek. *–ç.n.*

Bu hatasını davet kabul ederek içeri adım attım ama oda boştu. Bitişikteki ebeveyn banyosu da boş olduğuna göre muhtemelen giyinme odasındaydı. Yatağının yanındaki komodinin önünde durdum. Deri kapaklı çizim defteri orada duruyordu, sayfaların arasına bir kalem sıkıştırılmıştı. Sessiz ya da tedbirli olmaya zahmet etmedim. Eğer çıplaksa beni karşılamadan önce giyinmesi için vakit kazanmış olur diye düşündüm.

Kaşlarımı çatarak çizim defterinin kapağını araladım. Ne beklediğimi bilmiyordum. Belki parmak boyası belki de gövdesi çizgiden, kafası daireden oluşan çöp adamlar. Ama *bu* değildi.

Bu...

Hasiktir, bu *muhteşemdi.*

En ince ayrıntısına kadar gölgelendirilmiş gerçekçi bir karakalem çizimi, eski bir siyah beyaz fotoğraf gibi duruyordu.

Çizimdeki adamın portresi son derece canlı, hayat dolu ve... tanıdıktı. Çok tanıdık.

Ha. Siktir. Oradan.

Tate Blackthorn.

Karım, Tate Blackthorn'un o meymenetsiz suratını tüm ayrıntısıyla çizmişti. *Hafızasından.* Dudaklarının arasında bir sigarayla görünmez bir kameraya bakıyormuşçasına o ukala gülümsemesini sergiliyordu.

Çizim defterini tüm sokakla birlikte ateşe verme arzusu içime çöreklense de kendimi tuttum. Tabii ya, başkasının bebeğine hamile kalan karım, bir de üstüne baş düşmanıma takıntılı çıkmıştı.

Tabii ki. Amına. Koyayım.

Belki de tecavüze falan uğramamıştı? Tate, Luca'nın düğünündeydi. Belli ki bu orospu çocuğuna tapıyordu. Evet, herif evliydi ama gencecik, çıtır bir şey önünde kuyruk salladığı için karısını aldatan ilk ultra zengin pislik kodaman o olmazdı.

Ya o süt beyazı bacaklarını onun için araladıysa?

Başımı geriye atıp hırsla, derin bir nefes aldım. Geberteceğim insanlar listesi kabardıkça kabarıyordu. Şu söz çok doğruydu, günahkârlar için gerçekten huzur diye bir şey yoktu. Ama yani, siktiğimin bir öğleden sonrasını da boş geçirsem ölmezdim herhâlde.

Tate, Birleşik Krallık'ta yaşıyordu. İşimi Avrupa'ya doğru genişletmeye ayıracak vaktim yoktu.

Çiziminin öznesi bir yana, karım ya belirli konularda üstün zekâlıydı ya da bir dâhiydi. Onun iyiliği için birincisi olmasını umdum. Onu, karnındaki o piç kurusuyla birlikte öldürmekten gerçekten nefret ederdim.

Hayır.

Bu doğru değildi.

Gerçek şu ki onları öldürmek bir sürü sorunumu kökten çözerdi. Ama sonrasında bin tane yeni sorun yaratırdı.

Artık onun mahremiyetine saygı duymak gibi bir niyetim kalmadığından defteri komodinin üzerine bırakıp giyinme odasına daldım.

Gerçekten de giyinmişti.

Ayrıca sahip olmaması gereken bir cep telefonuna gömülmüş hâlde yerde bağdaş kurmuş oturuyor, gözlerini ekrandan ayırmıyordu. Göz bebekleri bir sağa bir sola gidip geliyordu.

Sol. Sağ. Sol. Sağ.

Okuyabiliyor.

Damarlarıma saf zehir yayıldı.

Okuyabiliyor musun?

Başka neler yapabiliyorsun?

Buraya casusluğa mı geldin?

Bebeğinin babası Blackthorn mu?

Şu an ona mı mesaj atıyorsun?

Onu tutup ayağa kaldırdığım gibi yatağa mıhlamayı ve tüm cevapları ağzından onu becererek almayı istedim.

Ya da, diye geçirdim içimden hayretle, belki de bir şey izliyordu. Annesi, klasik müzik konserlerini izlemesine izin verdiğinden bahsetmişti. Ne de olsa bu yapmaması gereken bir şeyi yaparken yakalanan birinin vereceği tepki değildi. Varlığımı tamamen görmezden geliyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturup kapı pervazına yaslandım ve duvara sertçe vurdum.

Başını kaldırıp bakmadı bile.

Küçük pislik.

İçeri adım atıp görüş alanına girdim. Başını hızla yukarı kaldırırken ağzı bir karış açık kaldı.

O güzel gözleri önce bir tanımayla ardından da korkuyla doldu.

"Selam, *karıcığım*."

Hızla ayağa fırlayıp telefonu cebine tıkıştırdı ve çenesini meydan okurcasına yukarı kaldırdı. O tepkisiz çocuksu maskesi, benim bu evliliğe olan sabrım kadar hızla kayıp gitti.

Doğrudan sormanın hiçbir işe yaramayacağını biliyordum. Lila her zerresiyle bir Ferrante'ydi. Kan bağıyla olmasa bile doğası gereği öyleydi. Onu işkenceyle falan kıramazdım.

Ama denemesi bile eğlenceli olurdu.

"Evli adamları becermeyi seviyor musun, *Gealach?*" Kapı pervazından ayrılıp onun alanına daldım. O çizim defterinden sonra hayatı buna bağlı olsa bile zihinsel engelli olduğuna beni inandıramazdı. Ki bir bakıma, hayatı gerçekten de buna bağlıydı.

Geri adım atmayı reddederek gözlerini dikip kararlılıkla bana baktı.

"Yaşlı adamlar için bacaklarını aralamaktan hoşlanıyor musun?" Ağır adımlarla ona doğru yürüdüm. Blackthorn onun iki katı yaşındaydı. O ihtiyarın aletini yalamak onun harcı değildi.

"Ona Babacık mı diyorsun?" diye alay ettim.

Bana yavaş, sıkılmış bir tavırla gözlerini kırpıştırarak cevap verdi. Dizlerinin üzerine çöküp af dileyecek değildi. Genç karım gururluydu ve gözlerinden ateş fışkırıyordu.

Karın kaslarım onun göğsüne değene kadar dibine girdim. Küçücüktü. Onu mahvetmek, bir sineği öldürmekten daha kolay olurdu.

"Karısını senin için asla terk etmeyeceğini biliyorsun." Tek kaşımı kaldırarak sırıttım. "Ona deli gibi âşık. Karısını kaçırdığımda krallığının anahtarlarını bana vermeye dünden razıydı. Sen onun için sadece hızlı bir kaçamaktın."

Yanakları kızardı ve sonunda, *sonunda* o maske düşerken duyguları açığa çıktı.

"Onu becerdin mi?" Yüzünü avucumun içine alıp yukarı doğru kaldırdım, onu karşısındaki korkunç görünüşlü kocasına bakmaya zorladım. Gözü olmayan. *Ruhu* olmayan.

Burun delikleri genişledi. Hiçbir şey söylemedi.

"*Cevap ver.*" Çenesini sertçe kavradım.

Cevap vermek yerine suratıma tükürdü. Tükürüğü sol yanağıma isabet etti.

"Büyük hata, tatlım."

Ondan cevabı terör estirerek almanın vakti gelmişti.

Yumruğumu geriye doğru savurdum.

Lila inecek darbeyi bekleyerek başını yana çevirse de gözlerini kapatmadı. Çenesi kilitlenmiş, gözleri öfkeden alev alev yanıyordu. Yumruğum tam omzunun üzerinden duvara inip içeri doğru göçertti. Oluşan çatlak örümcek ağına benziyordu.

Ağzından hafif bir inilti kaçtı. Çıkardığı ilk sesti bu. O kadar kısıktı ki gerçekten duyup duymadığımdan şüphe ettim.

Siktir. Ne yapıyordum ben, bir çocuk gelin yüzünden kontrolümü mü kaybediyordum?

Başka bir taktik deneme zamanıydı.

Onu tecavüzle, cinayetle ya da zaten mahvolmuş hayatını yerle bir etmekle tehdit etmek işe yaramamıştı. Belki de tatlı dille yola getirmek daha mantıklıydı.

"Sokağın aşağısında bir İtalyan şarküterisi var." Geriye doğru bir adım attım. "Üstüne başına çekidüzen ver. Üzerine pembe olmayan bir şeyler giy." Çenemi kavrayıp sağa sola oynatarak kütlettim. "Biraz temiz hava sana iyi gelir." Annesi Chicago'ya gittiğinden beri daireden dışarı adımını atmamıştı.

Beklediğim gibi bana cevap vermedi. Ama düşünceli bir ifadeyle dişlerini alt dudağına bastırdı.

Evden çıkma fikrinden nefret etmemişti.

Bir zayıflık. Bunun üzerinden ilerleyebilirdim.

Üsteledim.

"Ev yapımı dondurmaları var."

Boğazı bir yutkunmayla sarsıldı. Kararsızdı. Kafası karışmıştı. Benden nefret etmekle onu içine tıktığım şu kafesten kaçma arzusu arasında kalmıştı.

Beslenmesi, iyileşmesi ve Bratva'yı yerle bir etme yolumda önüme taş koymaması gerekiyordu. Gerisini sonra hallederdim.

Mesela, Tatum Blackthorn'u hangi yöntemle infaz etmeyi planladığım gibi.

Şu anki tercihim, üzerine benzin döküp ondan güzel bir kamp ateşi yapmaktı. Etinin ateşiyle S'mores[34] pişirir, sonra da kıza yedirirdim.

Ona izletirdim de.

"Kımılda, Barbie." Geçmesi için yana çekilip yolu açtım. "Acele et, belki şu meşhur Hunts Point gün batımına yetişirsin."

34 Kamp ateşinde kızartılan marşmelov ve çikolatanın iki bisküvi arasına konularak hazırlandığı popüler bir Amerikan tatlısıdır. *–ç.n.*

Çöplerle dolu sokakta yan yana, sessizlik içinde yürüdük. Mantığım hükmettiğim yerde yaşamamı emrediyordu, bu yüzden adresimiz Hunts Point'ti.

Fintan, babamla birlikte banliyöde yaşıyordu. Tekinsiz mahallelerden pek haz etmezlerdi. Ancak Tierney ve ben, burayı kalemiz yaparak gücümüzü kanıtlamıştık.

Babamın buralarda olmaması pek bir şeyi değiştirmiyordu. Tyrone hiçbir zaman gerçekten yanımızda olmamıştı zaten. Teknik olarak hayattaydı. Ancak ölüden bir farkı yoktu. Annemi öldürdükleri gece o da öldürülmüştü. O bir hayaletti. Yaşayan. Nefes alan. Toplantılara katılan. Hayattaymış gibi davranan... Aile işlerini küçüklüğümden beri ben yönetiyordum. Tierney ve Fintan da bana yardım ediyordu.

Lila, çiçekli pembe bir elbisenin üzerine pembe suni kürk bir palto giymişti. Daha az çocuksu bir şeyler giymesi yönündeki emrime verilmiş sessiz bir siktir git cevabıydı. Canlı bir flamingoyu üzerine geçirmek dışında, istediğim her şeyin tam tersini yapacağını göstermek için elinden geleni yapmıştı.

Üzerine dikilen aç ve meraklı gözler, benim ölümcül ve tehditkâr bakışımla ânında sönüp gidiyordu.

Gittiğim her yere dehşet saçardım ama özellikle de sözümün kanun olduğu Güney Bronx'a.

Turuncu güneş, kentsel çürümenin yuttuğu harap binaların ardında kayboldu. Lila, kocaman açılmış, tetikte gözlerle her şeyi inceliyordu.

Maggiano's'a girince bir sepet alıp ona doldurmaya başlamasını işaret ettim. Dairemdeki yiyecekler pek iç açıcı değildi. Ben besleyici, protein açısından yoğun olanları tercih ederdim. Şçi çorbaları[35], havyar, soğuk et, yumurta turşusu, fermente süt ürünleri ve esmer ekmek.

---

35 Rus mutfağının geleneksel ve ulusal yemeklerinden biri olan Shchi patates, havuç, kereviz ve domatesle yapılan ekşimsi bir lahana çorbasıdır. *–y.h.n.*

Hayat bana, insanı cezbedebilecek her şeyin aynı zamanda zayıflatabileceğini öğretmişti. Bir dilenci gibi yer, bir kral gibi savaşırdım. Ve kardeşlerim dışında, fani olan hiçbir şeyi sevmezdim.

Mini marketin dar koridorlarında gezinen karım farkında değildi ama herkes ona bakıyordu. Raf dizen bir adam onu izlerken merdivenden düştü, kucağında bebeğiyle solgun kıyafetler içindeki bir kadın o yanından geçerken nefesini tuttu ve sivilceli bir grup genç, ağızlarının suyu akarak oldukları yerde donakaldı.

Lila sepetine çeşitli kuru makarnalar, beyaz trüf mantarlı tereyağı, vişne reçeli ve biscotti[36] attı. En üst raftaki limonlu *panettone*ye[37] ulaşmak için parmak uçlarında yükseldiğinde arkasına geçip onu sepete bizzat ben koydum. Başının tepesi çeneme bile gelmiyordu. Bakışlarımı aşağı çevirip koca ayaklarımın arasında kaybolan o küçücük bedenini görünce, Crimson Key'de bir pisliğin ona vahşice tecavüz edişinin görüntüsü zihnime üşüştü ve yumruğum istemsizce sıkıldı.

Kolumun altından başını eğerek sıvışıp hızla şarküteri reyonuna ilerledi ve sıra numarası veren makineden bir bilet kopardı. Bunu yapacak kadar akıl yürütebildiğini gördüğümü fark eder etmez duraksadı.

Sıradaki onca insanın en önüne kayıtsızca yürüyüp yanıma gelmesini işaret ettim. Sıraya kaynak yapmaktan bariz bir şekilde huzursuz olarak yüzünü ekşitti ama olay çıkarmadan istediklerini hızlıca işaret etti.

---

36 İtalyanca kökenli, 'iki kez pişirilmiş' anlamına gelen badem, fındık veya kuru meyvelerle pişirilen sert bir kurabiyedir. Genellikle çay ya da şaraba batırılarak tüketilir. –*y.h.n.*

37 İtalya'da geleneksel olarak Noel ve yılbaşı zamanlarında tüketilen kubbe şeklinde şişkin bir tatlı ekmek çeşididir. İçinde kuru üzüm ve şekerlenerek kurutulmuş meyve kabukları bulunur. –*y.h.n.*

Zeytin. Soslu enginar. Focaccia ekmeği. Ton balığı dolgulu kırmızı acı biber.

Kasaya yöneldiğimizde gözleri dondurma dolabına takılıp kaldı.

Kilo alması gerekiyordu yoksa abileri onu elimden alırdı ve tüm operasyonum boka sarardı. Kolundan yakalayıp onu dondurma tezgâhına doğru yürüttüm. Pastel renkli dondurmaları görünce gözleri parladı. Güçlükle yutkundu ama hamle yapmadı.

Örnek olup üç top sipariş verdim. O da aynısını yaparak renkleri işaret etti. Her şeyin ödemesini yapmak için kasaya geldiğimizde dükkân sahibinin oğlu –mantar kesim saçlı, şişirilmiş kasları olan yirmili yaşlarının ortasında bir tip– ürünleri okuturken bile bakışlarını onun üzerinden çekemedi.

Lila'nın güzelliğini hayranlıkla izleyecek iki sağlam gözü olması zaten en başta tepemi attırmıştı. Üstelik durumu hakkında yalan söylememiş olsaydı muhtemelen sonunda beraber olacağı o yakışıklı İtalyan çocuk tipiydi. Bu da tüm bu boktan şeylerin üzerine tüy dikmişti. Çocuk ona sırıtınca Lila utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi. Çocuğun bir sonraki yılı görecek kadar yaşama şansı ciddi ciddi düşmüştü.

"Aradığınız her şeyi bulabildiniz mi?" diye tatlı bir sesle sordu.

"Bütün mahallenin sahibi olan bir koca buldu," diye cevap verdim onun adına. Bakışları hızla bana kaydı. Gözlerinde beni tanıdığına dair bir ifade belirdi ve yüzündeki bütün kan çekildi.

"E-evet, efendim. Tabii ki. Sadece nazik olmaya çalışıyordum." Yutkunarak aldıklarımızı hızla poşetlere tıkıştırmaya başladı, ürünlerin yarısını okutmayı bile unutmuştu.

"Karıma karşı fazla nazik olmak, sağlığın için tehlikeli olabilir."

"Ö-özür dilerim. Fark etmemiştim..."

"Aptallık bir mazeret değildir. Bu senin ilk ve son uyarın."

Her şey paketlendiğinde poşetleri daireme çıkarması için ayak işlerime bakan çocuklardan birini gönderdim ve Lila'yı su kenarına götürdüm. Karşımızdaki manzara doğrudan Rikers Island'a[38] bakıyordu –tam olarak Paris ışıkları sayılmazdı– ve pek de iç açıcı değildi. Yine de hayatım boyunca kimseye karşı romantik olmamıştım ve karım için de istisna yapacak değildim.

Suya bakan tüm banklar doluydu ancak en yakındaki bankta oturan yaşlı çifte attığım tek öfkeli bakış, onları sokağın öbür ucuna kadar kaçırtmaya yetti.

Lila banka yerleşirken kaşları memnuniyetsizlikle çatılmıştı.

Suyu izledik. Ona uzatabileceğim bir zeytin dalı bulabilmek için zihnimi didikledim. Yatıştırmak, hatta pazarlık yapmak bile benim doğamda yoktu ama Tierney haklıydı. Bu kızın hayatta kalmasına ihtiyacım vardı.

"Burada mutlu olabilirsin," dedim yalan söyleyerek, dondurmamı yemeden elimde tutuyordum.

Sorgulayıcı bakışlarını bana çevirirken o narin kaşları daha da çatıldı.

Gelişme var. Annesinden koparılmış olmak ona ağır gelmişti.

"Yoluma çıkmadığın ve kurallarıma göre oynadığın sürece gelişmene izin veririm. İstediğin gibi gelip gidebilirsin. Kendi personellerini işe alabilirsin. Sana ailenin evinin yanında bir yer satın alabilirim." *Asla adımımı bile atmayacağım bir yer.* "Sanatsal hırslarının peşinden gidebilirsin. Eğitim alabilirsin." Bunu gizlemeyi başaramadan yüzü aydınlandı.

Artık tüm dikkatini üzerime çektiğimi bilerek devam ettim, üstelik bu sefer öncekilerden farklı olarak yanlış bir sebeple çekmemiştim.

"Luca bana her yaz Ischia'ya gittiğini söyledi. Bunu hâlâ yapabilirsin. Bu yıl değil ama bir dahaki yıl." Gelecek yıla

38 New York'un meşhur ve tekinsiz ana hapishane kompleksi. –*ç.n.*

kadar buralarda kalmaya niyetim yoktu. Ama boş vaatlerde bulunmak neden umurumda olsundu ki?

Bana kaşlarını çatma cüretini gösterdi. Küçük pislik, belki Tate Blackthorn'un ona dokunmasına izin vermişti. *Hamile bırakmasına*. Onun bana ait olan bir şeye dokunduğu düşüncesinin yarattığı cinnet dışında, bunun pek bir önemi yoktu.

Ufka doğru gözlerini kıstı, küçük kaşığı ağzına atıp emdi. Bu hareket doğrudan aletimi zonklatmıştı. Merhametli İsa. Karma'ya, Tanrı'ya ya da bilimle desteklenmeyen başka hiçbir şeye inanmazdım ama görünüşe bakılırsa yeryüzündeki en çekici varlıkla evlenip ona asla sahip olamayacağımı bilerek günahlarımın bedelini ödüyordum.

Dondurma elimde eriyordu, hiçbir yere boşaltamayacağım öfkeli bir ereksiyonun üzerine bir de yapış yapış bir el eklenmesinin verdiği sinirle dondurmayı bankın yanındaki çöp kovasına fırlattım.

Bu problemlerden biri hızlı bir el yıkamayla çözülebilirdi. Diğeriyse kalıcıydı.

Lila dondurmasını ve külahını bitirdi. Sessizce, dondurmaya bulanmış elimi tutup parmaklarımı araladı. Başını yana eğerek avucuma bakarken parmaklarımı açık tutuyordu.

Bende açtığı yarayı kontrol etmek istiyordu. Ne yazık ki yaranın üzeri yeşil dondurmayla kaplıydı.

Dondurma lekesini incelerken kaşlarını çattıktan sonra elimi ağzına götürdü, sıcak ve ıslak dilini üzerine bastırıp dondurmayı yalayarak temizledi.

Damarlarımda kükreyen kanın etkisiyle inledim. Coşkulu bir arzu dalgası içimi kapladı. Bu his, bugüne dek dokunduğum en profesyonel eskortla yaptığım analdan bile daha iyi hissettiriyordu.

Lile tehlikeliydi.

Planlarım için.

Hedeflerim için.

Hatta göğsümün içindeki o işe yaramaz şey için.

İz tekrar ortaya çıktı. Yara iyileşmiş, geriye sadece soluk pembe bir iz kalmıştı. Küçük başparmağını izin üzerinde gezdirdi ve bu basit hareket tüm beyin kimyamı değiştirmekle tehdit etti. Elimi sertçe geri çekip ayağa kalktım.

"Yeter." Tek elimle ceketimin düğmesini iliklediim. "Sen bir köpek değilsin, Lila. Karşına çıkan her şeyi yalamayı kes."

Daireye dönüş yolunu, o fıskiyenin başındayken onu öldürüp neden kendimi bu dertten kurtarmadığımı sessizce düşünerek geçirdim. Daha önce hiç kimseye merhamet etmemiştim.

Ve kurtardığım tek şey, sonunda benim ölümüme sebep olabilirdi.

16

Tiernan

"*Siktir.*"

Kanamayı durdurmak için elimi gövdemdeki on santimlik derin kesiğe bastırarak abimin nikel grisi Porsche'unun yolcu koltuğuna yığıldım.

Fintan, Fermanagh's'ın üç sokak ötesinde bıraktığım cesedi yerden kazıyacak polisler gelmeden gazı kökledi. Arnavut bir mafya özentisi benim bölgemde metamfetamin satmaya kalkışmış, mülküme izinsiz girdiğini söylediğimdeyse beni bıçaklama cüretini göstermişti.

İç çekerek olay yerinden topladığım iki boş mermi kovanını abimin imha etmesi için orta konsola fırlattım.

Amatörlerden nefret ediyordum. İnsanların organize suç alanına girmesi için bir yeterlilik sınavından falan geçmesi gerekiyordu. Yemin ederim, benim iş kolum dünyadaki bütün aptalları kendine çekiyordu.

"993 Turbo'mun her yerini kan içinde bırakmak zorunda mısın, Tiernan evlat?" Fin, yeşil gözlerini bana dikti. Sadece yarı yarıya şaka yaptığını biliyordum. O lanet arabaya âşıktı.

"Beni bir yerde indir, eve yürürüm."

"Eve!" diye kükredi. "Seni doğruca hastaneye götürüyorum, kardeşim." Nefesi viski kokuyordu.

"Eve gidince pansuman yaparım." Elimi bıçak yarasından çekip siyah gömleğimin üzerinden yaraya baktım. Oluk oluk kan fışkırıyordu. İnleyerek avucumun içini tekrar yaranın üzerine bastırdım.

"Emin misin?" Fintan bir kolunu açık pencereden dışarı sarkıtmıştı.

"Kesinlikle. Kafamın gövdemden kopup tekrar dikilmesi gerekmediği sürece gecenin ikisinde Barnabas'a gitmem. Öyle bir durumda bile muhtemelen taksiyle Presbyterian'a giderim."

"Neden?" diye üsteledi Fintan, kaşlarını çatarak önündeki yola bakarken. "Natalie orada çalışıyor. Seni görmekten her zaman mutlu olur."

"Mutlu olur tabii. Ona tıp fakültesini ben okuttum."

Natalie mahalleden desteğe ihtiyacı olan fakir bir kızdı. Ayrıca anal seksi tercih ediyordu, biz de bir nevi anlaşma yapmıştık. Ben okul masraflarını ödüyordum, o da karşılığında benim seks partnerim oluyordu. Yine de yaklaşık bir yıldır onu görmemiştim. Asistanlığa başladığından beri.

"Beni Fermanagh's'a bırak," dedim. "Ve Tanrı aşkına, şu hesap kitap işlerinin üzerinden bir kez daha geç ve babama limandaki malzemeleri alması için birini göndermesini söyle."

"Sen nasıl istersen, evlat."

"Kanında bir deniz kızını boğacak kadar alkol var."

"Sadece birkaç bardak bira içtim," diye mırıldandı savunmaya geçerek. "İçkiyi kaldırabildiğimi biliyorsun."

"Sorun şu ki genelde sekiz ya da dokuz bardak kaldırıyorsun. Her gece."

Surat astı. "Kontrol altında dedim ya."

"Git de bunu kan ağlayan kumarhanendeki iki yüz binlik borcuna anlat." Bu konuyu nadiren açardım ama canım her yandığında suç dürtülerim zirve yapardı. Aletim sertleşirdi ve genelde ya bir kavga ya da becerecek birini arardım. Yakın ge-

lecekte birini becermem pek mümkün görünmediğinden kavgayı seçmiştim.

"İlerleme kaydettim, dostum. Gerçekten." Parmakları direksiyonun üzerinde geziniyordu, eklemleri öfkeden bembeyaz kesilmişti. "Artık terapiye gidiyorum. Çabalıyorum."

"Blackjack masasına oturmayalı ne kadar oldu?"

"Üç haftadan fazla. Hayatım üzerine yemin ederim."

Sağlam gözümü kısıp ona baktım.

Gergin bir şekilde güldü. "Ciddiyim! Terapistime sor."

Gerek yoktu. Callaghanlar ve Ferrantelerin sahip olduğu her yeraltı kumarhanesinde gözcülerim vardı.

Başımla onayladım. "Böyle devam et, Fin. Bratva'nm peşine düştüğümüz an hepimiz hedef tahtasına döneceğiz. Tetikte olman lazım."

"Öyleyim, kardeşim. *Mionnaím ar uaigh ár máthar*[39]."

Çenem kasıldı. Tierney ve ben çok az İrlandaca bilirdik. Bu bizim isteksizliğimizden kaynaklanmıyordu.

Kendi ana vatanıma hiç ayak basmamıştım. O da basmamıştı.

Olduğum her şey –aksanım, geleneklerim, gururum, bayrağım– hepsi birer düzmeceden ibaretti. Babam bir İrlandalıydı. Fintan da öyleydi. Ama biz değildik. Tierney ve ben her zaman onlardan ayrı bir grup olmuştuk. Aramızdaki tek fark, ben Tyrone ve Fintan'ı deli gibi seviyordum, başımıza gelenler yüzünden onlara asla kin gütmemiştim. Tierney ise asla unutmamış ve asla affetmemişti.

"Maggie nasıl?" diye konuyu değiştirdim.

"Küçük kardeşim evlendiğinden beri ona evlilik teklifi etmem için başımın etini yiyor. Noel'e kadar süre tanıdı bana. Peki ya Becky?"

---

39 (İr.) Annemizin mezarı üzerine yemin ederim. –ç.n.

"Bir karım varken neden bana iki ayda bir gördüğüm sürtüğü soruyorsun?"

"Pek de karın sayılmaz, değil mi?" Porsche'u Fermanagh's'ın önüne çekip kontağı kapattı. "Bu durumun itibarına yaptıklarından hoşlanmıyorum, kardeşim. Bu çocuk-kızla yattığın yönündeki suçlamalar. Hâlâ bunun bir hata olduğunu düşünüyorum."

"Olan oldu artık." Kapıyı açıp bacağımı kaldırıma uzattım.

Başım dönüyordu. Hem de çok. *Siktir.*

Arabadan inmeden duraksayıp omzumun üzerinden ona baktım.

"Bir şey mi unuttun?" Fintan gözlerini kırpıştırdı.

"Evet," dedim. "İş başındayken bir kez daha içki içersen seni öldürürüm."

Göğsüme bastırarak karanlık daireme doğru sendeledim.

Belki de hastaneyi pas geçmek bir hataydı. Bu fikir değişikliğinin sebebi, merdivene sümüklüböcek gibi bulaştırdığım üç litre kandı.

Tıslayarak kendimi koridordan ana yatak odasına doğru sürükledim, duvara çarpıp her yeri kırmızıya buladım. Banyoya girdiğimde ışığı açıp gömleğimin düğmelerini çözdüm.

Ödlek değildim ama bu ciddi bir bıçak yarasıydı. Derine girmişti. Bir çıkış noktası olmamasına şaşırmıştım.

Mahremiyete en çok ihtiyaç duyduğum anı sezmiş gibi, benimle vakit geçirmekle hiç ilgilenmeyen karım banyo kapısında beliriverdi. Belli ki tam da şimdi bana eşlik edesi gelmişti. Açık renkli saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı, üzerindeki beyaz saten gecelik nefis kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu.

"Şu an hiç sırası değil." İlk yardım çantasını hızla açıp Betadine, bant ve gazlı bezleri banyo tezgâhına dizdim.

Ağzı bir karış açık hâlde arkamda bıraktığım kan izini izlediğini aynadan görebiliyordum. Eh, demek bu yüzden buraya kadar gelmişti. Muhtemelen beni ölü bulmayı umuyordu.

"Ya o açık ağzını bana sakso çekmek için kullan ya da buradan git de huzur içinde yaramı dikeyim." Bir yandan yaramın üzerine baskı uygularken diğer yandan dişlerimle Betadine spreyinin kapağını açmaya çalışıyordum.

Tehdidimi gerçekleştiremeyecek kadar meşgul olmamdan cesaret almış olacak ki eşikte oyalanmaya devam etti. Kan parmaklarımın arasından süzülüyordu. Bana yardım etmesi için adamlarımdan birini çağırmam gerekiyordu.

Karım başparmağının kenarındaki tırnak etlerini kemirerek bana bakmaya devam etti.

"Tanrı aşkına, Lila." Ona doğru döndüm. "Çık dışarı. Kanı dert etme. Pisliği temizleyecek birini gönderirim."

Bileğimi kavrarken keskin mavi gözleri buzdan bir ateş gibi parlıyordu.

Beni banyodan dışarı doğru çekiştirdi. Bu saçmalıklara ayıracak vaktim yoktu ama bir şey beni ona uymaya zorluyordu.

O şey, büyük ihtimalle benim geri zekâlı aletimdi.

Beni yatağıma götürüp omzuma nazikçe bastırarak uzanmamı sağladı ve yastıklarımı kabartıp beni yatağa boylu boyunca yatırdı.

Lila avucunu kaldırarak beklememi işaret ettikten sonra banyoya geri döndü. Lavaboda suyun aktığını duydum. Yatağa geri döndüğünde baş ucu lambamı açtı. Odaya dolan ışıkla homurdandım. Karım o dik ve küçük kalçasını yanıma, yatağın kenarına yerleştirip elimi açık yaradan ayırdı.

Omzumu kavrayarak beni sabit tutarken ılık, ıslak bir havluyla kanı sildi ve yaranın üzerine Betadine boca etti. Burun deliklerim genişledi, asit dökülmüş gibi tenime yayılan yanma hissi beni yiyip bitiriyordu. "Siktir."

Konuşma tarzımı pek beğenmediğini belli eden onaylamaz bakışlarını bana çevirdi, ardından yaraya temiz bir gazlı bez bastırdı.

"Daha fazla gazlı bez ve bant getir," dedim acıyla. "Ben sararım."

Bakışları her zaman olduğu gibi dudaklarıma kaydı. Eğer bir öpücük istiyorsa sorması yeterdi.

Başını inatla iki yana sallayıp elleriyle işaretler yaparken bana ters ters bakıyordu. Başta görünmez çatal bıçak tutuyormuş gibi görünüyordu. Sonra fark ettim ki dikiş atma hareketini taklit ediyordu.

Beynimde bir şeyler yerine oturdu.

Beni yarayı yüksekte tutacak uygun pozisyonda yatırmıştı, dezenfekte etmişti ve şimdi de dikmeden önce temizliyordu...

Beni dikecek miydi?

Ne yani şimdi de başıma hemşire mi kesilmişti?

"Eğer dikmeyi bilmiyorsan koridorun sonundaki Tierney'nin kapısını çal. O yardım çağırır." Vaktim olduğundan şüpheliydim ama defalarca delik deşik edilme havasında da değildim.

Kaşları çatıldı. Yeteneklerinden şüphe etmeme sinirlenmiş görünüyordu.

"Pekâlâ," diye inledim. "Banyodaki dolapta dikiş seti var. Ağrı kesici spreyi getirme zahmetine girme. Ben acıyla beslenirim."

Ağır adımlarla banyoya gitti. Bu işin içinden nasıl çıkacağını merak ederek onu gözlerimle takip ettim.

Az önce tüm kozlarını açık etmişti. Sadece zihinsel bir sorunu olmamakla kalmıyor, aynı zamanda ölümcül olabilecek yaraları nasıl tedavi edeceğini de biliyordu. Abileriyle de böyle mi ilgileniyordu? Başka erkeklere –kendi kanından olsalar bile– dokunuyor olması düşüncesi tüylerimi diken diken etti.

Lila geri döndü. Gazlı bezi kaldırıp dezenfekte etmek için yaraya tekrar sprey sıktı ve ardından iğneyi tutmak için por-

tegüyü[40] kavradı. Elleri titremiyordu, nefesi sakindi. İğneyi yaramın kenarına doksan derecelik açıyla bastırarak beni dikmeye başladı.

Yüzüne baktım. Bir meleğe benziyordu. Aletimi içine gömmeyi çok isteyeceğim bir meleğe. Soğukkanlı bir pratiklikle dikiyordu. Ona zekâ katan gözleriydi. Her şeyi görüyorlardı. Konu o olduğunda ne kadar boka battığımı da fark ediyorlar mıydı acaba?

O, kontrol edemediğim her şeydi ve bu beni çıldırtıyordu.

"Bu oyunu daha ne kadar sürdüreceğiz, Lila?" Bakışlarım saten geceliğinden aşağı; o dolgun, dik memelerine ve sertleşmiş uçlarına kaydı. Dümdüz karnından aşağıya, külotunun güneşte bronzlaşmış ince uyluklarının arasında gizlenen o birleşme noktasına. "Senin acizmiş gibi davrandığın, benimse buna inanıyormuş gibi yaptığım oyun hani?"

Yutkunurken boğazı aşağı yukarı hareket etti.

"Bana Ölümsüz derler, biliyorsun," derken sesim çatallaşmıştı. "Altı suikast girişiminden ve kim bilir kaç çatışmadan sağ çıktım. Ne idüğü belirsiz birinin göğsüme savurduğu kıytırık bir bıçak darbesinin beni bitirmesi ironik olmaz mıydı?"

Lila'nın yüzü ifadesizliğini korudu. Çıplak tenimde hareket eden elleri tatlı bir işkenceydi. Parmakları, cildimi yalayan küçük alevler gibi karıncalandırıyor ve beni kışkırtıyordu.

Başka hangi yeteneklerini sakladığını merak ettim.

Bir de Tate Blackthorn'un bunlardan haberdar olup olmadığını.

"Kan kaybından ölmemi beklemelisin," diye mırıldandım, sarsılmaz ifadesini izleyerek. "Bunu istediğini biliyorsun."

Kusursuz yüzündeki tek bir kas bile kıpırdamadı. Kırılmayacaktı. Çatlamayacaktı bile. Anlayamadığım bir sebepten ötürü

---

40 Cerrahlar ve doktorlar tarafından tıbbi müdahale, ameliyat sırasında dikiş iğnesini sıkıca tutup kontrol etmek ve dokudan geçirmek için kullanılan pens benzeri cerrahi bir alettir. *–y.h.n.*

Lila hayatımı bağışlamaya karar vermişti ama beni itiraflarına layık görecek kadar güvenilir bulmuyordu. Kelimelerine de.

En son ne zaman bu kadar muazzam bir şey gördüğümü merak ederek yüzünün narin hatlarına odaklandım. Kesin cevap şuydu, hiçbir zaman.

Sağlam gözümün yavaşça kanmasına izin verdiğim sırada, "Seni bırakmayacağımı biliyorsun," derken sesim sakin ve netti. "Sen benimsin. Sadece benimsin. Son nefesime kadar."

İğneyi tenime bu sefer bilinçli bir sertlikle batırdı.

Sırıttım, beni duyduğunu biliyordum.

17

Lila

Aptal, aptal, aptal.

Neden ona yardım ettim ki? Neden kafamı çevirip karmanın işi bitirmesine izin vermedim?

Her zamanki gibi uyumamış tavana bakıyordum ki giriş kapısının sert çarpma sesini omurgamda hissettim. Odadan dışarı çıktığımda o vahşeti gördüm.

Ölmesine izin vermek istedim...

Ama içimdeki bir şey, hayatımdaki adamlar kadar acımasız olmayı reddetti. Tiernan berbat bir insan olsa da kırmızı çizgilerimi hiç aşmamıştı. Bana zorla sahip olmaya çalışmamış, her zaman yemek yediğimden emin olmuştu, hatta beni gün batımını izlemeye bile götürmüştü.

Annemin onayıyla izlediğim o eski filmlerde biliyordum ki karının seni bıçaklamasına veya vurmasına izin vermek romantizm sayılmazdı. Ancak bizim dünyamızda, bu durum adamı düzgün bir koca yapmaya yetiyordu.

Ayrıca dikiş atma fırsatını asla kaçırmazdım.

İlk kez bir insanı dikiyordum. Tabii bunu bilmesine gerek yoktu. Diğer tüm deneyimlerim domuz karınları ve tavuklar üzerineydi. Imma ailemize katılmadan önce Napoli'de hemşi-

reydi. Okula gitmediğim için vakit geçirmeme yardımcı olsun diye bana bazı yararlı beceriler öğretmişti.

Fakat hepsinden daha tehlikeli olan şey, Tiernan'ın benim zihinsel engelim olmadığını hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde anlaması değildi. Yarası üzerinde çalıştığım süre boyunca acıya zerre tepki vermeyen sabit nabzı ve feri sönmüş, sert bakışlarıyla beni korkutması da değildi.

Hayır. Asıl tehlike, en ufak bir temasımızda vücudumda patlak veren o mutlak ve katıksız kaostu.

Düğün gecemizde karnımın alt kısmındaki o yapış yapış, ılık balı andıran hissi yaşamak için ona zarar vermem gerektiğini sanmıştım. Şimdi anlıyordum ki sadece ona *dokunmam* yetiyordu.

Vücudu iyi hissettiriyordu. Çevik, heykel gibi biçimli kaslarla şekillenmişti. Parmaklarımla üzerinden geçmek, incelemek hatta belki de öpmek istediğim dövmelerle kaplıydı. Sıcak. Canlı. *Güvenli.* Sonuncusunun aptalca olduğunu biliyordum. Adam casus olduğumu anlarsa bana zorla sahip olacağına dair yemin etmişti.

Ama eline o kadar çok fırsat geçmişti ki.

Dünyamızın ona ait olduğunu söylediği şeyi alması için çok imkânı olmuştu.

Yine de yapmamıştı.

Sıkı sıkıya tutunmak istediğim nefret, parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gidiyordu. Belki Stockholm Sendromu'ydu. Belki de öfkemin asıl hedefinin babam ve bana tecavüz eden adam olması gerektiğini fark ettiğimdendi.

Her iki durumda da "Ölümsüz" Tiernan Callaghan artık en nefret ettiğim adam değildi.

Daha da kötüsü, artık düşmanım gibi de gelmiyordu.

18

Tiernan

Üç gün sonra Fermanagh's'ın arka ofisinde Luca, Achilles, Fintan ve Sam Brennan'la çevrelenmiş hâlde oturuyordum.

Sam, Boston'ın en dişli eski mafya babasıydı. Şimdilerde doktor karısı ve açıkçası akılalmaz sayıdaki çocuklarıyla İsviçre'de emekliliğin tadını çıkarıyordu.

Onu emekliliğinden çekip çıkardım çünkü Sam, bir bok yığınının içindeki tek bir tuz tanesini bile bulabilirdi. Kendi işlerim başımdan aşkınken karıma saldıran kişiyi bulma arayışımda takviye kuvvet kullanmanın faydalı olabileceğini düşünmüştüm.

Bana hatırı sayılır bir paraya mal olmuştu ama harcanan her kuruşa değdiğini biliyordum.

"Ham kamera görüntülerini, Lila'nın salondan ayrıldığı ânın yirmi dakika öncesi ve sonrasına göre kırptım." Sam dizüstü bilgisayarını bana çevirip parmağıyla ekrana tıkladı. Karım, düşük çözünürlüklü görüntüde çıkışa doğru aceleyle gidiyordu. "Bilişim uzmanım, odadaki ve binadaki diğer tüm kameralı alanlardaki kişi sayısını çıkardı. Sekiz yüz davetli ve personelin tamamı tespit edildi. O zaman diliminde ortadan kaybolan on beş adam hariç. Onları bir listeye topladım."

"Peki onları ana kapıdan çıkarken yakaladın mı?"

Sam başını iki yana salladı. "Lila yan kapıdan, muhtemelen şarap mahzenindeki gizli geçitten sıvışmış. Saldırgan da onu takip etmiş. O kısımda kamera yok."

"Listeyi göster bana."

Luca masanın üzerinden listeyi bana doğru itti. İsimlere dik dik baktım. İki tanesi özellikle gözüme çarptı.

Tatum Blackthorn.

Angelo Bandini.

"Ayrıca Lila'nın yirmi metre gerisinden onu takip eden bir adamın bulanık bir görüntüsü var." Brennan arkamdan öne doğru eğilip parmaklarını klavyede hızla gezdirdi. Lila'nın çıkışından kırk saniye sonrasına sardı, görüntüyü yakınlaştırıp çözünürlüğü netleştirdi.

"Bu iyi bir başlangıç," dedi abim.

Fintan bu sabah izbe bir gece kulübünün zemini gibi kokmuyordu. Doğru yönde atılmış bir adım.

"Kimliğini tespit ettik mi?" diye sordum.

Sam *cık cık*ladı. "Bize hiç düzgün bir açı vermedi. İnsanın aklına mekânı önceden kolaçan edip etmediği sorusunu getiriyor."

"Bu listedekilerden hangisi düğünden önce malikâneye gelmişti?" Kâğıda parmağımla vurup Ferrante kardeşlere geri uzattım. Achilles yüzünü buruşturarak kâğıdı kaptı.

"Tate ve Angelo. Geri kalanların hepsi yabancı. Çoğu gelin tarafının tanıdıkları. Ayrıca şu oksijen tüpüyle gezen yetmiş altı yaşındaki adamın üstünü çizebileceğimizden eminim." İtalyan bir adamın ismini işaret etti. "Böyle bir saldırıya dermanı olduğunu sanmıyorum."

Elimi gömleğimin üzerinde gezdirdim. Yaram güzelce iyileşiyordu. Dikişler düzgünce atılıp üzerine antibiyotik sürülmüş ve yapışkan bandajlarla kapatılmıştı. Lila beni toparladığı gecenin sabahında, tedarik etmem gereken tıbbi malzemelerin

listesini içeren bir not bırakmıştı. Bu da okuma yazma bildiğini itiraf etmesinin sessiz bir yoluydu.

"Çıktıkları noktayı unutun," dedi Sam. "Listedeki her ismi araştırmanız lazım. *Her. Birini*," diye de vurguladı.

Ne demek istediğini gayet iyi anlamıştım.

"Ben söyleyene kadar kimsenin üstünü çizmeyin," diye emrettim. Kamera görüntüleri, ana kapıdan çıkan insanlarla ekranda akmaya devam ediyordu. Gözüme bir hareketlilik çarpınca koltuğumda dikleştim.

"Brennan, geri sar."

Dediğimi yaparak otuz saniye geriye aldı.

"Dur."

Onu kenara itip parmağımı dokunmatik yüzeyde gezdirerek daha iyi bir açı bulmak için on iki kamera arasında geçiş yaptım. İstediğim şeyi bulunca görüntüyü yakınlaştırdım. "Şunu görüyor musunuz?"

"Neyi?"

"Şüphelimizi. Bu farklı bir açıdan. Sırıtıyor."

Görüntü bok gibi bulanıktı, herkes monitöre bakarken gözlerini kısmak zorunda kaldı ama onlar da gördü. Yüzünün üst kısmı salondaki mermer kemerlerden birinin arkasında kalmıştı ama sanki doğrudan kameraya bakarak sırıtıyor gibiydi.

"Uzun boylu biri." Luca sakallarını kaşıdı. "Bir doksan, belki bir doksan iki. Pasqualino'yla arasındaki boy farkına baksanıza."

"Ve beyaz tenli," diye ekledi Sam. "Üzerinde kaliteli bir takım elbise var. Ama başka bir şeyi seçemiyoruz."

"*Henüz*," dedim.

Gereğinden fazla abartılan bu gezegende yapacağım son şey olsa bile bu aşağılık döl israfının izini sürecektim. "Bir eşleşme yakalayana kadar görüntüler üzerinde tüm programları kullanın. Bu sırada," şüpheli listesini elime aldım, "bu listedeki dikkat çeken her adamın takibe alınmasını istiyorum. Peşlerine yirmi dört saat dedektif takın, hatlarını dinleyin, telefonlarını

hackleyin, hayatları hakkında tez yazın ve ay sonuna kadar bana getirin."

"Hepsini mi?" diye tekrarladı Fintan.

"*Hepsini.*"

"Tamamdır." Abim evrakları topladı.

"Bu ani acelen niye?" Luca kaşını kaldırdı. "Haftalardır harekete geçecek hiçbir şey yapmadan bu işin üstüne yatmaktan gayet memnundun. Vello, unutmadığından emin olmamız için seni biraz dürtmemiz gerektiğini söylemişti."

"Unutmadım," diye kestirip attım.

Aslında unutmuştum.

Fakat sonra Vello'nun kızı hayatımı kurtardı ve bir şekilde ona olan borcumu ödeme ihtiyacı hissettim.

Ona zarar veren adamı katletmek hesabı kapatırdı. Üstelik bonus olarak Callaghan klanı Harlem'in tüm kontrolünü ele geçirmiş olurdu.

"Alex'ten haber var mı?" diye sordum Sam'e.

"Hâlâ Rusya'da, izini kaybettirmiş durumda." Başını iki yana salladı. "Banka hesaplarında da hiçbir hareketlilik yok."

Başımla onayladım. Elbet ortaya çıkacaktı. İşlerinin çoğu Vegas'taydı. Malikânesini, depolarını ve onu köşeye sıkıştırabileceğim her yeri kolaçan etmek için zamana ihtiyacım vardı.

"Sen ve Ferrante kızı..." Sam dizüstü bilgisayarını kapatıp deri postacı çantasına yerleştirdi. "Bu bir aşk evliliği mi yoksa stratejik bir ittifak mı?"

"Stratejik," diye araya girdi Luca.

Sam beni şöyle bir süzüp alaycı tavrıyla kaşını kaldırdı. "Callaghan'ın bu işte kişisel bir çıkarı olduğuna yemin edebilirdim."

Hiçbir şey söylemedim. Aptalları eğlendirmek benim görev tanımımda yoktu.

"Her şey böyle başlar," dedi Sam, motorcu ceketini giyip fermuarını çekerken.

"O sadece bir iş."

"Eşim Aisling de öyleydi." Rolex'ini kontrol edip beyzbol şapkasını kafasına geçirdi. "Altı çocuktan sonra rahatlıkla söyleyebilirim ki benim işim keyfe dönüştü."

Hâline acıyarak gidişini izledim.

Sırf o bir amcığa bağlandı diye, aynı şey benim de başıma gelecek değildi.

19

YİRMİ YIL ÖNCE

"Şşşt. Tiernan. Tierney. Buraya gelin."

Lyosha, bir yığın kabuğu soyulmuş kütüğün arkasından fısıldadı. Tiernan ona uymayacak kadar akıllıydı.

Artık sekiz yaşındaydı.

Ağaçlara tırmanacak ve onları kütük hâline getirecek kadar büyüktü.

Bir tavşanın postunu tek hamlede gövdesinden sıyıracak kadar büyüktü.

Karanlık maden deliklerine sürünecek kadar büyüktü.

Sibirya'nın vahşi doğasında dövüşecek, ateş edecek, öldürecek ve hayatta kalacak kadar büyüktü.

Tiernan baltasını bir kütüğe savurup ortadan ikiye ayırdı. Ayağa kalkıp alnını sildi ve ikiz kız kardeşine baktı. Tierney paltosuna sıkıca sarılmış kütükleri düzgünce üst üste diziyordu, pembe dudaklarından gümüş rengi bir buğu yükseliyordu. Kirpiklerinin uçlarında karlar birikmişti.

"Sakın kanma," diye uyardı onu.

Kardeşi başını iki yana sallayıp işine devam etti.

"Hadi ama, misket oynayabiliriz," diye ikna etmeye çalıştı Lyosha, kütüklerin arasından başını uzatmış kocaman sırıtıyordu.

Gözleri etraflarındaki manzara kadar soluk bir buz mavisiydi ve saçları kral tacı gibi parlak bakır tonlarında bir altın sarısıydı. O, Pakhan'ın oğluydu ve bu gerçek gözden kaçmıyordu; daha fazla yemek, daha fazla süt, daha sıcak kıyafetler alıyor ve işlerden kaytarmasına izin veriliyordu. Çalışmak yerine ona fizik, matematik, klasik müzik ve edebiyat öğretiliyordu. O da bu bilgileri hevesle ikizlere aktarıyordu.

Alex her yılbaşı zamanı kamptan kaybolurdu. Igor onu bale izlemesi ve karnını en iyi yemeklerle doyurması için Moskova'ya götürürdü.

"Misket mi?" İlgisini çekince Tierney duraksadı. Kar, saçlarına ve kaşlarına yapışmıştı. Aylar önce don yüzünden bir ayak parmağını kaybetmişti. Kardeşi, büyüdüklerinde bu kaybı gizlemek için paranın satın alabileceği tüm o güzel ayakkabıları satın alacağına söz vererek onu teselli etmişti.

"Tam olarak misket sayılmaz. Ama ormanda bazı mermi kovanları buldum." Alex, prens edasıyla parmaklarını açıp elini ona doğru uzattı. "Onların yerine bunları kullanabiliriz. Hemen hemen aynı şey."

İkizler oyun oynamalarına izin verilmediğini biliyorlardı. Böylesine kötü bir suçun cezası kafaya sıkılacak bir mermiydi ve nedenini tam olarak bilmeseler bile ikisi de ölmek istemiyordu.

Artık buraya nasıl getirildiklerini biliyorlardı. Igor'un annelerini öldürdüğünü, karnını yarıp onları içinden çekip çıkardığını biliyorlardı. İrlandalı olduklarını, uzaklarda bir yerlerde bir babaları ve bir abileri olduğunu biliyorlardı. Igor, hayatlarının yapbozunu oluşturan parçaları onların önüne atıp bunları birleştirme çabalalarını izlemekten zevk alıyordu.

Alex'e bakıp, "Yapamayız," dedi Tiernan. "Kurallara aykırı."

"Aman, siktir et kuralları." Alex burun kıvırdı. "Birazcık yaşa be."

"Eğer birazcık yaşarsam çokça ölürüm."

Alex elindeki mermi kovanlarıyla bir sirk palyaçosunun toplarla oynaması gibi jonglörlük yaparak güldü.

"Keyfin bilir." Omuz silkip arkasını döndü ve beyaz örtüyle kaplı ormanın açıklığına doğru yavaşça yürüdü.

Tierney bir kez daha duraksayarak avuçlarına baktı. Her santimi su toplamış yaralar ve nasırlarla kaplıydı. Derisi o kadar sertleşmişti ki elini harlı yanan ateşin içinden geçirse bile hiçbir şey hissetmezdi. Özlem dolu gözlerle ormana baktı.

"Değmez," dedi Tiernan kestirip atarak, baltasını kaldırdı ve bir kütüğü daha ikiye böldü.

Tierney sessiz kaldı.

Çevrelerindeki diğer tüm çocuklar gayretle çalışıyordu. Olga aralarında dolaşarak yaptıkları işi denetliyordu.

"Eğer yaşamıyorsak hayatta kalmanın ne anlamı var?" diye yüksek sesle sordu Tierney. "Hâlimize bak. Koşamayalım diye tendonlarımızı kestiler. Savaşamayalım diye bizi aç bırakıyorlar. Ben hiç oyun oynamadım. Tenimde güneşi hiç hissetmedim. Senden başka kimse tarafından sevilmedim."

"Babamız bizi seviyor," diye sertçe hatırlattı Tiernan. "Abimiz de."

"Evet ama burada değiller, değil mi? Bildiğimiz kadarıyla bizi unuttular."

Tierney'nin yanağından bir damla yaş süzüldü. Yere düşemeden dondu.

Suçluluk duygusu Tiernan'ın içini kemiriyordu. Kardeşini mutsuz görmekten nefret ediyordu. Sahip olduğu tek şey oydu. Sevmeyi bildiği tek şey.

"Öğle yemeğine otuz dakika var," diye seslendi Olga, yemek hazırlığını denetlemek için hızla ana kulübeye çıkan merdivene yöneldi. Yemeği Tierney yaşındaki kızlar hazırlıyordu; sıcak çay, çavdar ekmeği, bir parça tereyağı ve şanslılarsa sardalya. Ancak Tierney'nin mutfak gibi lüks bir göreve atanmasına asla izin verilmezdi. Igor onun bir savaşçı olması gerektiğini, böylece bir

gün onu ve Tiernan'ı babalarını öldürmeleri için gönderebileceğini söylerdi.

Tiernan, Olga onları tekrar kontrol edene kadar otuz dakikaları olduğunu biliyordu.

"İyi," dedi söylenirken bile şimdiden pişman olmuştu. "Ama çabuk olacağız."

Karda Alex'in ayak izlerini takip ederek koştular.

Çok geçmeden onu bulduklarında mermi kovanları bir ağaç kütüğünün üzerine yayılmıştı. Ona katıldılar. Alex, Tiernan'ın kaburgasına dirsek attı. "Hey, merak etme. Eğer yakalanırsak suçu ben üstlenirim."

Ona inandı.

Lyosha her zaman yemeğini, sütünü, kıyafetlerini ve sıcaklığını onunla paylaşırdı.

Zaman, bir oyuna dalıp gitmiş tüm çocuklara ihanet ettiği gibi onlara da ihanet etti. Farkına vardıklarında hissettikleri dehşetin şiddeti altlarındaki karı eritiyormuşçasına hızlı koştular.

Kampa ilk varan Tiernan oldu. Doğrudan Igor'un gövdesine çarptı.

Pakhan, yemekhanenin kapısında durmuş girişi kapatıyordu.

Tiernan'ın nefesi boğazında düğümlendi.

Igor silahını tutuyordu. Silahı ikizlere doğrulttu. "Siz ikiniz. Benimle arkaya gelin."

"Baba, hayır!" Alex kendini Igor'un üzerine attı.

Adam sanki kuduz bir hayvanmış gibi onu üzerinden silkeleyip öfkeyle soludu. "Kuralları çiğnediler."

"Ben de çiğnedim." Alex dikleşti. "Onlara gelmelerini ben söyledim. Benim fikrimdi."

Lanet olası aptal oğlu ve onun o eksik hayvani içgüdüleri. Callaghan ikizleri düşmandı. Eğer Alex bunu göremiyorsa asla iyi bir pakhan olamayacaktı. Şanslıydı ki Natalia ona iki oğul daha vermişti, Jeremie ve Slava. Jeremie zaten burada, kampta yaşıyordu. Slava da yakında kardeşlerine katılacaktı.

Jeremie ve Slava, ebeveynlerinin iyi bir karışımıydı; soğuk, bıkkın ve duygusuz. Alex ise Luba'nın DNA'sıyla lekelenmişti. Nazik, şefkatli ve fazlasıyla cömert.

"Alex, kapa çeneni," diye gürledi Igor.

"Eğer onları öldürürsen beni de öldürmek zorunda kalırsın."

"İyi. Onlara hayatta kalmaları için bir şans vereceğim. Rus ruleti oynayacağız." Igor gülümsedi. "Ve sen Alex, ateş etme şerefine nail olacaksın."

Tiernan'ın kalbi tekledi. Tierney'yle bakıştılar. Igor üçüne de geldikleri yere geri dönmeleri için işaret verdi. Alex sessiz ve kaskatıydı. Ormandaki kütüğün yanına vardıklarında Igor silahı oğluna uzattı.

"Revolver altı mermi alır. İçine üç tane koy."

Alex söyleneni yaptı. Silahlarla arası iyiydi. Nişancılığı harikaydı. Bu durum Igor için küçük bir teselliydi.

Lyosha silahı önce Tierney'ye doğrulttu. Kızın çenesi titriyor, gözleri yalvarıyordu. Alex tetiği çekti.

Klik.

Boştu. Tierney dizlerinin üzerine çöktü, hıçkırarak güçlükle soluk alırken altına kaçırdı. İdrarının sıcaklığı, soğuktan donmuş bacaklarındaki hissizliği bir anlığına alıp götürdü.

Alex silahı Tiernan'a çevirdi. İrkildi.

Onu seviyordu, işin gerçeği buydu. Babasından, kardeşlerinden hatta belki kendisinden bile çok.

Çünkü Tiernan ona nasıl cesur olunacağını öğretmişti. Koşullar ne olursa olsun kurban olmayı reddetmişti.

Tiernan titremedi. Gözleri yalvarmadı. Ona dik dik baktı.

"Ateş et!" diye kükredi Igor.

Alex acıyla haykırarak tetiği çekti.

Klik.

Boş.

Tiernan irkilmedi. Rahatlamayla iç bile çekmedi. Sadece orada öylece dururken soğuk, dirençli ve hepsinin toplamından daha canlıydı.

Alex tek dizinin üzerine çöküp kendi kucağına kustu.

"Koshchei[41]," diye hüsranla tükürürcesine konuştu Igor. Bu, o küçük solucanın sekiz yıl içinde ölümden kaçtığı on birinci seferdi. Onca hastalık. Kaza. Kaza kurşunları. Vücudunun kabullenmişçesine sindirdiği fare zehirleri. Igor her an Callaghanları kendi elleriyle öldürmenin eşiğine geliyordu. Onu durduran tek şey, merhum karısının bunu istemeyeceğini bilmesiydi. Çocuklar ne kadar lekeli soydan ve kötü olurlarsa olsunlar, onun gözünde kıymetliydi.

"Bu çocuk düpedüz ölümsüz. Bir gün hepimizi öldürecek."

41 Slav mitolojisinde "Ölümsüz Koşçey" olarak bilinen, ruhunu vücudunun dışında bir yerde sakladığı için öldürülmesi imkânsız olan karanlık bir figür. *–ç.n.*

20

Tiernan

Lila duş alırken çizim defterini tekrar karıştırdım.

Karım hatırladıklarını çiziyordu ve eğer saldırganın yüzünü hatırladıysa bu önemliydi.

Yeni bir portre bulamasam da nota kâğıtları buldum. Onlarca, dizelerce. Alex biz çocukken bana solfej öğrettiği için bazılarının Mozart ve Beethoven'ın besteleri olduğunu tanıdım. Bu beni pek etkilemedi. Herhangi bir maymun da internetten nota kâğıtlarını kopyalayabilirdi. İlgimi çekenler, aşina olmadıklarımdı. Üstelik bunlar aslında hiç de klasik eserler değildi.

Telefonuma bir piyano uygulaması indirip notaları çaldım. Tamamen özgün parçalardı. Hem de son derece harikalardı. Duygulu, dramatik, zarif ve gotik.

Başkasına ait olabilirlerdi. Lila'nın onları yazmış olması, bestelediği anlamına gelmezdi.

Öyle olabilirlerdi.

Fakat bir şekilde, sarsılmaz bir netlikle biliyordum ki bunları besteleyen kişi karımdı.

21

Lila

Annem Chicago'dan dönmüştü ama hissetmeyi beklediğim o rahatlama duygusu bir türlü gelmemişti.

Günde sekiz saatimi telefonda geçiriyordum. İşitme engelliler için üretilen cihazları araştırıyordum. Komodinimin alt çekmecesinde, satın alıp denemek istediğim şeylerin bir listesi vardı. Tiernan'ın yardımını istemeden bunları internetten nasıl sipariş edebileceğimi bulmam gerekiyordu. Maalesef satıcılar nakit kabul etmiyor gibi görünüyordu.

Ne yazık ki Tiernan hayatını kurtarmamdan sonra daha da katlanılmaz biri hâline gelmişti. Artık her akşam yemeğini birlikte yememiz konusunda ısrar ediyordu. İtalyan şarküterisinden lezzetli yiyecekler getiriyor ve yemek boyunca zümrüt yeşili gözüyle beni izleyerek o acımasızca soğuk dış görünüşüyle tek kelime bile etmeden etrafıma ördüğüm duvarları yıkıyordu.

Dört koruma eşliğinde olduğu sürece dilediğim gibi gidip gelmeme izin veriyordu. Erkeklerden korktuğum için annemi her ziyaretimde yanımda Tierney'yi gönderiyordu. Anneme internetin varlığını benden sakladığı için o kadar kızgındım ki vaktimin çoğunu zaten Tierney'yle geçiriyordum.

Görümcemin benimle bu kadar çok vakit geçirmeye neden razı olduğundan emin değildim. Bu, ne onun kişiliğine ne de

yoğun sosyal hayatına uyuyordu. Yine de benimle olmaktan mutlu görünüyordu. Durmadan bir şeyler anlatıyor, telefonundan komik resimler gösteriyor, benden de ona ahırları, bahçeleri ve geride bıraktığım şeyleri göstermemi istiyordu.

Bugün Long Island'dan biraz uzaklaşmaya karar verdim. Sırtımı kapıya vermiş, oturma odasının penceresinden kirli sokağı izliyordum ki kulağımla boynum arasındaki boşluğa sürünen yumuşak bir şey beni gıdıkladı. Yerimde kıpırdanıp onu savuşturdum ve bakışlarımı yukarı çevirdim. Kocam önümde dikiliyordu. Üzerinde şık bir kaban, gevşekçe bağlanmış gri bir atkı ve yansımamı görebileceğim kadar parlak, pahalı klasik ayakkabılar vardı.

Giyimi kusursuzdu. Bir Camorrista kadar gösterişli değildi –mücevherleri, elmas küpeleri, pahalı saatleri veya ipek gömlekleri yoktu– aksine tam bir *adam* gibi giyinmişti.

Kararsız kalbim, onu görünce bir an tekledi.

Göz bandına bile alışmaya başlamıştım.

Uzun parmaklarının arasında bir tüyü evirip çevirirken kaşları alaycı bir keyifle yukarı kalkmıştı. "Aklın beş karış havada bakıyorum, *Gealach?*"

Bu hareketin altındaki anlam beni neredeyse ağlatacak kadar sarsmıştı. İsmimi seslenip cevap alamayınca duyamadığımı fark etmiş ve bu yüzden varlığından beni haberdar etmek için dokunmak yerine aramıza bir engel, bir tampon koymuştu.

Şimdi düşününce kocam o tek taraflı tartışmalarımızdan birini yapmadığımız sürece benimle arasına hep sağlıklı bir mesafe koyuyordu.

İçimde bir şeyler eridi ve ona küçük bir gülümseme sundum ama karşılık vermedi. Tüyü büfenin üzerindeki dekoratif kâsenin içine geri bıraktı. "Otuz dakika içinde kadın doğum uzmanıyla randevun var. Hazırlan."

Keyfim kaçarak yerini korkunun o metalik soğukluğuna bıraktı. Her şey gerçek olmaya başlıyordu. Hamilelik. Bebek.

Evlilik. Olduğum yerde donakalmıştım, yerimden kımıldamayı reddediyordum.

Annem beni randevuya kendisinin götüreceğine dair söz vermişti. Bunu tamamen unutmuştum. Büyük ihtimalle hafızamdan silip atmıştım.

Peki *o* neden burada değildi?

Tiernan mutfağa gidip kendine bir protein içeceği hazırladıktan sonra o aşılmaz buz gibi tavrıyla geri döndü. "Kımılda. Saat beşte şehir merkezinde görüşmem var."

Kararsızlıkla etrafıma bakındım. Onunla iletişim kurmamak artık canımı yakıyordu. Annemi sormak istiyordum.

Milyonuncu kez zihnimi okuyarak içini çekti. "Annen seni benim götürmemi istedi. Biraz rahatsız olduğunu söyledi."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bana dokunup dokunmayacağını görmek için bekliyordum. *Canımı yakıp yakmayacağını.* Hastalıklı yanım bunu yapmasını umuyordu. Bu sayede ona güvenme dürtümü durdurabilirdim. O odaya her girdiğinde çılgınca atan hain kalbim belki o zaman durulurdu.

"Pekâlâ." Ağır adımlarla odama gidip bir an sonra elinde telefonumla geri döndü. Gözlerim panikle parladı. Telefonumu elimden alamazdı. Beni hayata bağlayan tek şey oydu.

Onu nasıl bulabilmişti ki? Kullanırken beni yakaladığından beri onu yerdeki gevşek bir döşeme tahtasının altında saklıyordum.

"İki seçeneğin var. Birincisi, bana zorluk çıkarmazsan bu şeyi parçalara ayırmam." Yumruğu cihazın etrafında sıkılaştı. "İkincisi, giyinip bir saat boyunca itaatkâr eşi oynarsan PayPal hesabımı telefonuna bağlarım ve çekmecendeki o küçük alışveriş listene yazdığın tüm ıvır zıvırı almana izin veririm."

Ağzım açık kaldı. Onu ne zaman görmüştü? Muhtemelen annemi ziyaret ettiğim zamanlardan birindeydi. Odama girip eşyalarımı karıştırmıştı. Ben de aynısını ona yapmamış olsay-

dım buna kızabilirdim. Şu anda onun yatak odasında rehberli turlar düzenleyebilecek kadar her şeye hâkimdim.

"Bu arada el yazın güzelmiş." Gülümsemesi daha da yayıldı. "Çok düzenli."

Yanaklarım kızardı.

Kocamı kandırmanın mümkün olmadığını anlamaya başlıyordum. Eşyalarımı nerede sakladığımı biliyordu. Ne düşündüğümü. Ne yaptığımı. Beni neyin harekete geçirdiğini. Zihinsel bir engelim olmadığını. Söylediği ve yaptığı her şeyi anladığımı.

Soğukluğunun beni aynı anda hem ittiğini hem de büyülediğini biliyordu.

Ayrıca PayPal de neydi? Muhtemelen bir çeşit kredi kartıydı.

Teklifini düşünerek dudaklarımı yaladım. Doktora gitmem neden umurundaydı ki?

Bir kez daha zihnimi okuyarak, "Seninle ilgilenilmediği sürece ailen anlaşmanın kendi üzerine düşen kısmını yerine getirmeyecek," dedi.

Tabii ki *onun* umurunda değildim. Bu konuda kendimi kandırmıyordum.

Öyleyse neden kaburgalarımın hemen altının hayal kırıklığıyla sızladığını hissediyordum?

"Maskeni çıkar artık, Lila. Okuyabildiğini biliyorum. İnternette gezindiğini biliyorum. Yazabildiğini, yaralı bir herifi dikebildiğini ve muhtemelen atomu bile parçalayabileceğini biliyorum. İtiraf etsen de etmesen de benimle geliyorsun. Akıllı bir kız ol ve anlaşmayı kabul et."

Ayağa kalktım ve onu sinir etmek için sert adımlarla odama gidip üzerime iğrenç derecede pembe bir şeyler giydim. Evden iki araca bölünmüş bir koruma ordusuyla ayrıldık. Kocam yol boyunca telefonla konuştu.

Mercedes, Manhattan'da lüks bir binanın önünde durdu. Önce Tiernan, ardından da iki adamı araçtan indikten sonra

çıkmam için bana işaret verdi. İkinci koruma grubu arkamızdan geliyordu.

Şık lobideki asansöre bindiğimizde adamlarından ayrıldık. O kadar midem bulanıyordu ki kusup kalbimi oracığa çıkarmadığıma şaşırıyordum. Avuçlarım terlemişti ve uzuvlarım fazla pişmiş makarna gibi hissettiriyordu.

Karnım hâlâ dümdüzdü ve sabah bulantılarım neredeyse tamamen geçmişti, bu yüzden çoğu gün hamile değilmişim gibi davranarak kendimi kandırıyordum. Şimdi biri bana dokunacaktı. Bana bebeği gösterecekti. Bana tecavüz eden adamın çocuğunu. Üç aydır görmezden geldiğim o gerçekle yüzleşmemi sağlayacaktı.

Henüz on sekiz yaşındaydım. Doğru düzgün bir öpücük bile almamıştım. Düğün törenindeki o öpücük sayılmazdı. Üstelik bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Resepsiyona vardığımızda paniğim saf bir dehşete dönüştü.

"Dr. Driscoll ne yazık ki şu anda müsait değil." Flörtöz bir resepsiyon görevlisi kocamın karşısında takma kirpiklerini kırpıştırdı. Abilerimin metreslerinden birine benziyordu. Kabarık saçlar, koca memeler ve bunlara eşlik eden küçük bir beyin. "Ancak kocası Dr. Maguire, öğleden sonraki geri kalan randevuları devralmak için onun yerine bakıyor."

Bir *adam* mı bana dokunacaktı?

Bir *adam* ellerini benim en mahrem yerlerime mi koyacaktı?

Sarsılarak parmaklarımı Tiernan'ın ön koluna dolayıp tırnaklarımı onun sert kaslarına geçirdim.

"Bu kabul edilemez," dedi Tiernan sakin ama kayıtsız bir tavırla. "Özellikle kadın doktor talep etmiştim."

Öyle mi talep etmişti?

"Kesinlikle, elbette, anlıyorum." Neşeli resepsiyonist gülümseyerek saçlarını savurdu. "Ve Dr. Driscoll ilerleyen süreçte yine hastalarını devralacak. Sadece bu randevuya özel olarak–"

Kadın durdu. Tiernan tek bir şey söylememişti. Taş kadar sert bakışları, bunun pazarlığa kapalı olduğunu anlatıyordu. Sesi nasıldı acaba? Derinden gelen boğuk bir ses olmalı diye hayal etmiştim. Tıpkı kendisi gibi sert bir yanı olmalıydı.

"Mutlu olmadığınızı görüyorum," dedi kadın.

Yüzünde belli belirsiz, keyifsiz bir gülümseme belirdi. "Akıllı kız."

Resepsiyonist yutkundu. "Dr. Lockerby müsait mi bir bakayım..."

"Dr. Lockerby bir kadın mı?"

"Hımm, evet. Adı Meredith."

"Sen ona bakarken ben de karımın muayene odasına yerleşmesine yardımcı olayım. Unutma, eğer o huzursuz olursa ben de huzursuz olurum. Ve ben huzursuz olursam..." Cümlesini yarıda kesip omzunu kayıtsızca duvara yaslarken özel dikim kabanının altındaki kılıfında duran silahı açıkça gösterdi. "Herkes *ciddi şekilde* huzursuz olur."

Koridor boyunca ilerleyip yedi numaralı odaya girdik. Muayene masasının kenarında düzgün bir kare şeklinde katlanmış, soluk mavi hastane önlüğü duruyordu.

Tiernan'a başka tarafa bakmasını söylemek için ona doğru döndüm ama kapının kapandığını gördüm. Gitmişti, pahalı deri ve misk kokusu, öpülmekten şişmiş dudakların tatlı sızısı gibi havada asılı kalmıştı.

Saldırıdan beri ilk kez yeni bir yerde tek başımaydım.

Geri gelecek miydi?

Doktorla tek başıma mı yüzleşecektim?

Kaygım galip geldi. Telefonumu elime alıp anneme mesaj attım. Chicago'dan döndüğünden beri onunla ilk kez bir konuşma başlatıyordum.

LILA:

Neden kadın doğum randevuma gelmedin?

CHIARA:
Üzgünüm, hayatım. Korkunç bir baş ağrım var. Çok kötü olmayacaktır. Sadece doktorun dediklerini yap.

Saçmalık. Bunun benim için ne kadar tetikleyici olduğunu biliyordu. Bu hamileliğin nasıl gerçekleştiğini biliyordu.

Titreyerek elbisemin arkasındaki fermuara uzandım. Çıkarmayı ancak üçüncü denememde başarabildim. Hastane önlüğünü elime alıp inceledim. Bir parçası eksik gibiydi. Önü mü arkası mı, kestiremiyordum. Ama bir tarafı tamamen iplerden ibaretti.

Doğru taraf hangisiydi?

Gözyaşları göz pınarlarımda birikmeye başladı. Karnımı kontrol edecekleri için ön tarafımın açık olması gerekeceğini düşündüm. İpleri göğsümün hemen altından ve karnımın etrafından hızla bağladım. Bir hastane önlüğü için ne kadar aptalca bir tasarımdı bu! Ne anlamı vardı ki?

Muayene masasına uzandım ve her iki yanında bacak tutucuların olduğunu fark edince kahroldum. Uyluklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Dokunulmak istemiyordum. Görülmek. Bir hayvan gibi dürtüklenmek.

Tiernan'ın yokluğu, ona itiraf etmek istediğimden çok daha fazla güvendiğimi anlamamı sağlamıştı. Kalbim ya da mutluluğum konusunda değil ama vücudum konusunda... Bunu abilerim dışında hiçbir erkek için söyleyemezdim.

Kapı açıldı ve Tiernan içeri girdi. Kendimi gizlemek için hızla bir kolumu memelerime doladım ve diğer elimi kasığıma bastırdım. Yaşadığım utanca rağmen onun geri dönmesi beni rahatlatmıştı. Kapıyı kapatıp bana doğru dönünce bakışları açıkta kalan tenime takıldı.

Gözbebeklerindeki o buz gibi ifade eriyip yerini başka bir şeye bıraktı. Yakıcı ve sabırsız bir şeye. İlk kez... *rahatsız* görünüyordu. Bir şeyden. Birinden.

"Bu ne?" Sıktığı çenesinin üzerinde dudakları hareket etti. Bakışlarını ısrarla yüzüme odaklamıştı, aşağıya kaydırmayı reddediyordu.

Neye benziyor? Muayene edilmeyi bekliyorum dercesine inanmazlıkla baktım.

Dudaklarını birbirine bastırışından gülmemek için kendini zor tuttuğuna dair berbat, yıkıcı bir hisse kapıldım. Kapı tekrar hafifçe aralanınca arkasını dönüp sertçe kapattı.

Neler oluyordu?

Panikle masanın kenarına doğru kayarken onun aramızdaki mesafeyi tek bir adımda aşmasını izledim. Avuçlarını görebileceğim şekilde teslim olurcasına kaldırmıştı.

"İznin olmadan sana dokunmayacağım."

Bana dokunmasına *neden* gerek olsundu ki?

Aman Tanrım. Önlük ters giyiliyordu, değil mi? Yüzüm kulaklarımın ucuna kadar kıpkırmızı oldu.

"Yardım edeyim mi?" diye teklif etti.

Başımla onayladım. Kulaklarım alev alev yanıyordu.

"Sana dokunmam gerekecek."

Kalbim neredeyse göğsümden dışarı fırlayacaktı. Çenemi hafifçe yukarı kaldırarak ikinci kez onayladım.

Beni belimden kavradı ve bana dokunup dokunmadığını sorgulatacak kadar narin davranarak yere indirdi.

Utançla midem düğümlendi. Aşağılanmış ve yerin dibine girmiş gibi hissediyordum.

"Eğer çok fazla geliyorsa, gözlerini kapat."

Önümdeki bağlı iplere uzanıp tenime dokunmadan onları çözdü. Vücudunun sıcaklığı ve elektrik dalgaları gibi etrafına yaydığı o erkeksi enerji, meme uçlarımın büzülmesine neden oldu. Pembe, sert ve muhtaç bir hâlde dikleşmişlerdi. Fazlasıyla muhtaçlardı. Sanki bedeni benimkiyle sadece ikisinin anladığı bir dilde konuşuyordu. Ona yaslanma, vücudumu onunkine bastırma dürtüsüyle savaştım.

Eğer bir yerime, *herhangi bir yerime* dokunursa yanıp kül olacağımdan korkuyordum. Büyük, yabancı ve heyecan verici bir şeyi deneyimlemenin eşiğinde gibiydim.

Önlüğün kollarını omuzlarımdan aşağı kaydırırken ifadesi belirsizliğini koruyordu.

Aramızdaki havanın tenimi yumuşacık okşamasıyla içim bir tuhaf oldu ve meme uçlarım daha da sertleşti.

Şimdi onun pahalı gömleğinin kumaşına sürtünüyorlardı.

Nefesim kesilirken ellerimle üzerlerini kapattım. Kızarmış yanaklarımı gizlemek için bakışlarımı ayaklarıma diktim.

Neyim vardı benim? Vücudum neden böyle yapıyordu?

Kocam çenemi kavrayıp onu görebilmem için başımı yukarı kaldırdı.

"Bu normal." Boynundaki damarlar daha önce hiç görmediğim şekilde gerilmişti. "Meme uçların birazdan normale döner."

Onun önünde tamamen çıplak duruyordum. Hava, bizi birbirimize bağlayıp görünmez iplerle sarmalayan bir enerjiyle uğulduyor ve cızırdıyordu.

Bana neler olduğunu anlayamıyordum, aniden bana sarılmasını istedim. Beni *öpmesini*. İnternetten nasıl sipariş verileceğini bana göstermesini. Beni gün batımlarını izlemeye götürmesini.

Sırrımı Tiernan'a açıklamamı gerektiren sebeplerin sayısı artıyor, saklamaya devam etmem içinse ortada hiçbir sebep kalmıyor gibi görünüyordu.

Peki ya benimle seks yapmak isterse? Belki de o kadar kötü olmazdı. Eğer seks gerçekten berbat bir şey olsaydı, insan nesli tükenmez miydi? Bu durum, medeniyetin temelleriyle çelişiyor gibi görünüyordu.

Tiernan önlüğü diğer tarafa çevirip göğsümle karnımı örttü. Arkamı döndürüp ipleri sırtımda sıkıca bağladı. Duraksadı. Kendi ciğerlerimde bile hissedebildiğim derin ve uzun bir nefes aldı, sanki vücudunun kontrolü yeniden ele almaya çalışıyordu.

Sonra benden uzaklaştığını hissettim.

Hızla muayene masasına geri döndüm, o da kapıyı açıp doktora içeri girmesi için işaret verdi. Bir kadındı. Kısa, kırlaşmış saçları, kalın gözlükleri ve ciddi bir yüzü vardı. Muayene sırasında kocamın yanımda olmasını onaylayıp onaylamadığımı sordu.

Başımı aşağı yukarı salladım.

Tiernan yanıma oturup pantolonunu düzeltti. Sürekli bacak bacak üstüne atıyor, yerinde duramıyormuş gibi pozisyon değiştiriyordu. Bana bakmayı reddediyordu.

Doktor, kocamın benim adıma doldurduğu formu incelerken kaygım bir üst seviyeye çıktı. Konuştukları sırada bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu.

"Anladığıma göre Bayan Callaghan konuşamıyor?" diye sordu doktor.

"Hı-hı."

Bana yardım etmek onu gerçekten *konuşamayacak* kadar kötü bir ruh hâline mi sokmuştu?

"Onun adına iletişimi siz mi sağlayacaksınız?"

"Hı-hı."

Şey, pek sayılmazdı, zira *konuşmayı* bile reddediyordu. Tanrım, bana dokunmak ona gerçekten bu kadar mı iğrenç gelmişti?

Doktorun yüzündeki ifade, Tiernan'ın beni hamile bıraktığı düşüncesinden tiksindiğini gösteriyordu ve bunu gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyordu.

"Doldurduğunuz formda, son âdet döneminin altı hafta önce sona erdiğini belirtmişsiniz." Doktor muhtemelen boğazını temizlemek için elini ağzına götürdü.

"Düğünümüzden sekiz gün önce."

Bu doğru değildi. En az on üç hafta olmuştu. Ama babam ve Tiernan, düğünümüzle örtüşecek bir zaman çizelgesi uydurmuş olmalıydılar.

Kadın doğum uzmanı formu tezgâhın üzerine bırakıp okuma gözlüklerini çıkardı ve camlarını beyaz önlüğünün

ucuyla temizledi. "Bu durumda vajinal ultrason öneriyorum. Karından yapılacak bir ultrasonla kayda değer bir şey görmemiz pek olası değil, kalp atışını kontrol etmek ve tahmini doğum tarihinizi belirlemek isterim."

"Karından kontrol edilecek," diye yanıtladı Tiernan gözünü bile kırpmadan.

"Hamileliğin bu aşamasında tavsiye edilmez. Ayrıca hamileliğin ilerleyen dönemlerinde, rahim ağzı açıklığını kontrol ettiğimizde bunlara zaten katlanmak zorunda kalacak–"

"Gidip İngilizce konuşan bir doktor mu isteyeyim?" Tiernan başparmağıyla kapıyı işaret etti. "Kimse ona o vajinal muayene yapmayacak dedim."

Yanaklarımın ısındığını hissederek elimi koluna koydum. Bakışları titreyip benimkilerle buluştu. Ona bakarak başımla onayladım.

Doktor haklıydı. *Zaten* er ya da geç buna katlanmak zorunda kalacaktım.

Tiernan'ın çenesi o kadar gergindi ki dişlerinin kırılacağından korktum ve eğer onu biraz olsun tanımasam bu durumdan en az benim kadar rahatsız olduğunu düşünürdüm.

Bakışlarını benden ayırmadan, "İyi," diye tersledi. "Ama onun bir bakire olduğu varsayımıyla hareket edeceksin."

Doktor ona küçümseyen gözlerle baktı. "Beni aptal mı sanıyorsunuz?"

"Kesinlikle. Benimle tartışıyor olman bunun kamtı." Elimi üzerinden silkeleyip attı. "Gözüm üzerinde, *doktor*."

Tiernan beni umursamıyordu. Bunu kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım. Ama sanırım yarasına dikiş attığımdan beri saygısını kazanmıştım. En azından fiziksel olarak birbirimize göz kulak olacağımıza dair aramızda sözsüz bir anlaşma vardı.

Birkaç sorudan sonra Dr. Lockerby saç maşasına benzeyen bir şey çıkarıp üzerine devasa bir prezervatif geçirdi. Üstüne

şeffaf bir jel sürdü. Dudakları hareket ediyordu ama takip edemeyecek kadar şaşkına dönmüştüm. Dizlerimi birbirine daha sert bastırarak muayene masasında yukarı doğru kaydım.

Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

"Beş dakikaya ihtiyacımız var," dedi kocam.

Doktor ayağa kalktı ve bu gecikmeden hiç de memnun görünmeyerek odadan dışarı çıktı.

Yaşlı gözlerimi onun yüzüne çevirdim. Kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki sesi kulaklarımda yankılanıyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Başımı iki yana salladım. Yapılması gerekiyordu.

"Artık kimse canını yakamaz, *Gealach*. Bunu unutma."

Derin bir nefes alarak açık avucumu ona doğru uzattım. Anlık bir tereddütten sonra parmaklarımızı birbirine kenetledi ve elimi sıkıca kavradı. Teni sert ve pürüzlüydü, *sıcaktı*. Gözlerini üzerimden ayırmadan doktoru geri çağırmak için ağzını açtı.

Dr. Lockerby geri döndü. Ayaklarımı çatala yerleştirmesine izin verdim ve yüzümü Tiernan'ın boynuna gömdüm. O kadar güzel kokuyordu ki başım döndü, sarhoş gibi hissettim. Cihazın girişime dokunuşu soğuk ve yabancı bir histi, ağlamamaya kararlı bir şekilde hıçkırıklarımı yuttum.

Cihaz yavaşça içime kayıp hassas etimi araladı. Bir dirençle karşılaştı. Kaslarım cihazın etrafında kenetlenerek onu geri itti, teslim olmayı reddetti.

O kadar kötü yanıyordu ki nefes almayı tamamen bıraktım.

Birkaç saniye sonra Tiernan beni boynundan hafifçe uzaklaştırdı, parmaklarıyla çenemi kavrayıp gözlerimin içine baktı. "Hey. Doktor rahatlamaya çalışmanı istiyor."

Söylemesi yapmasından kolaydı ama gözlerimi çaresizce onun yüzüne dikerek başımı aşağı yukarı salladım.

İçimin dolduğunu, gerildiğini ve rahatsız edici bir hisle kaplandığını hissederek derin bir nefes aldım. Çığlığımı tutmak

için dudaklarımı birbirine bastırıp kocamın yüzünün sert hatlarına odaklandım, bunu bana penisiyle yaptığını hayal etmeye çalıştım. Becky'yle birlikte olduğu gece yakaladığım o anlık görüntüden bildiğim kadarıyla, onun şeyi bir Dyson Airwrap boyutundaydı.

"Kaslarını benim için serbest bırak, Lila." Başparmağı yanağımı okşadı. Yumuşacık, yumuşacık, *yumuşacık.*

Benim için.

Kaslarım kendi rızalarıyla çözülüp cihazı kabul etti. Dr. Lockerby cihazı birkaç santim daha içeri kaydırdı.

Tiernan bakışlarını benden ayırmıyordu ve zihnimi okuyabildiğini hatırladığım anda baştan ayağa kızardım çünkü orada cihaz yerine onun olduğunu hayal ediyordum.

Ve... bundan iğrenmemiştim. Hem de hiç.

Tiernan başparmağıyla eklemlerimi okşuyor, diğer eliyle de alnıma düşen saçlarımı düzeltiyordu. "İşte böyle. Aferin kızıma," diye mırıldandı. "Bunu başarabileceğini biliyordum. Çok iyi gidiyorsun. Seninle gurur duyuyorum."

İki dakikalık süre içinde bana, tüm evliliğimiz boyunca kurduğundan daha fazla cümle kurmuştu. Ben de güneşe dönen bir çiçek gibi serpilip onların tadını çıkardım. Göğsümde bir şeyler kıpırdadı. Arzu, sıcaklık ve gururun karışımıydı. Küçük bir zevk iniltisini yuttum.

Kaslarım cihazı tekrar kavradı ama artık orada olmasını istemediği için değildi.

Doktorun yuvarlak sandalyesinde küçük bir ekrana doğru döndüğünü fark ettim ve ne dediğini anlamak için bakışlarımı istemeyerek de olsa Tiernan'dan ayırdım.

"Evet, Bay ve Bayan Callaghan, kesinlikle bir kalp atışı var, hem de sağlıklı bir tane." Ekranda yanıp sönen beyaz bir noktayı işaret etti.

Bir nabız. Bebeğimin bir nabzı var.

Bu gerçek hem hiç şaşırtıcı değildi hem de dünyamı sarsmıştı. Sırrım, yüküm, utancım. Gözlerim o küçük beyaz noktaya kilitlendi.

Güm. Güm. Güm. Güm. Güm.

Küçük kalbi, köpeğin dişleri arasına sıkışmış bir tavşan gibi atıyordu. Köşeye sıkıştırılmış ve var olmaya zorlanmış.

Babasının bana tecavüz etmesi bebeğin suçu değildi. Dünyaya gelmeyi o istememişti. Tıpkı benim gibi o da masumdu.

"Görünüşe göre eşiniz altı değil, on üç haftalık hamile."

Tiernan omuz silkti.

"Bay Callaghan?" Doktor bir açıklama bekleyerek kaşını kaldırdı. Tüm bu durumdan oldukça tiksinmiş görünüyordu.

"Ne diyebilirim ki? Benim spermim fazlasıyla azimlidir."

İkisi arasında karanlık bir bakışma geçti. Ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden olan bir bakıştı bu. Gözlerini ilk kaçıran doktor oldu ve boğazını temizledi.

"İyi haber şu ki bir Noel bebeğiniz olacak. Doğum tarihini 25 Aralık olarak belirliyorum."

"13 Şubat," diye düzeltti Tiernan.

Doktor dudaklarını yalarken gözleri odanın içinde, gelmeyecek bir yardım ararcasına gezindi. "Bay Callaghan, bunu yapamam–"

"Eğer bebek prematüre doğarsa –diyelim ki aralık sonu gibi– buna mutlu bir sürpriz deriz." Parlak ayakkabısının ucuyla kadının tekerlekli sandalyesini monitörden uzağa doğru iterken elimi bıraktı. Öne doğru eğilip klavyenin kontrolünü ele geçirdi ve bilgisayardaki doğum tarihini düzeltti. Tavrı tamamen değişmişti.

Bu randevuyu bu yüzden ayarlamıştı. Trajedimizin zaman çizelgesini düzeltmek için. Şimdi her şey anlam kazanıyordu.

"C-cinsiyeti öğrenmek için doğum öncesi kan testi yaptırmak ister misiniz?" Onu duyamasam da dudaklarının titremesinden kekelediğini anlayabiliyordun.

"Gerek yok." Ben başımla onaylayamadan Tiernan saatine göz attı.

"Belki eşiniz aynı fikirde değildir."

"Öyleyse tercihini dile getirmekte özgür."

"Getirebilir mi?" Doktor dehşet dolu bakışlarını bana çevirdi.

"Ah, tabii." Tiernan arkasına yaslandı. Az önce kaslarımı gevşetmem için üzerime titreyen, bana güzel sözler söyleyen o adam gitmişti. Elimi tutan ve eklemlerimi beni ağlatacak kadar nazikçe okşayan adam artık yoktu. "Getirmemeyi kendisi seçiyor. Değil mi, Lila?"

Cinsiyeti öğrenip öğrenmeyeceğime karar verme cüretini nereden buluyordu? İrade gücümü elimden alarak beni kendisiyle iletişim kurmaya zorluyordu. Özgürlük zaten sadece hayalini kurabildiğim kıymetli bir lükstü.

Doktor sandalyesini bilgisayarına doğru sürükleyip klavyede bir şeyler yazmaya başladı. "Nerede doğum yapmak istediğinizi biliyor musunuz?"

"Evde," dedi Tiernan, tercihlerimi yine hiçe sayarak. "Evde doğum yapacak."

Doktorun parmakları klavyenin üzerinde duraksadı. "Evde doğum tavsiye etmiyorum."

"Ne tesadüf. Benim de tavsiyeleriniz zerre umurumda değildi zaten."

"Şimdi derin bir nefes alın, Bayan Callaghan." Doktor avucunu karnımın üzerine bastırdı ve cihazı yavaşça bacaklarımın arasından çıkardı. Prezervatifi ve lateks eldivenleri çöpe atıp ellerini yıkamak için ayağa kalktı.

Randevular ve programlar hakkında doğrudan Tiernan'la konuştuktan sonra odadan çıktı.

Çenem titremesin diye dişlerimi sıkarak masadan aşağı kaydım ve katlanmış elbisemin durduğu köşedeki sandalyeye

doğru paytak adımlarla yürüdüm. Arkamı döndüğümde Tiernan tam karşımda dikiliyordu. Öfkeden kan beynime sıçramıştı.

Elbiseyi elimden çekip aldı ve giymeme yardım etmeye yeltendi ama onu önümden itip bacaklarımın arasındaki o yapışkan soğukluğu görmezden gelerek ayakkabılarımın olduğu yere yürüdüm.

Aynadan bana bir şeyler söylediğini fark etsem de dudaklarını okumaya tenezzül bile etmedim. Bir tür ateşkes ilan ettiğimizi sanmıştım. Sonra gidip üzerine vazife olmayan kararlar vermişti. Bunu ona iletememenin, beni neyin kızdırdığını açıklayamamanın verdiği huzursuzluk, boynuma kadar kızarmama neden oldu. Harika. Artık onunla konuşmamaya karşı *alerji* geliştiriyordum.

Hızla giyindim ve flörtöz resepsiyonistin bize bir sonraki randevuyu ayarladığı danışma masasında onun arkasında bekledim. Kadın, üzerinde tarihin yazılı olduğu klinik kartını ona uzatırken kendi numarasını da araya sıkıştırdı. Tiernan kartı soğukkanlılıkla cebine atıp bana döndü ve dışarı doğru yürüdü.

Şu an sadece burnumdan solumuyordum.

Tamamen *gözüm dönmüştü.*

O piç kurusunun yarasını asla dikmemeliydim. Asansör kapıları açılıp lobiye çıktığımızda elini belime koydu. Dört adamı orada durmuş, inanamayan gözlerle bize bakıyor olsa da eline sertçe vurdum.

Onların şaşkın ifadelerini görmezden gelerek bileğimi kavradı ve beni asansörlerin sıralandığı koridorun arkasındaki bir girintiye yönlendirdi. Sırtım gümüş renkli kat planı panosuna yaslandı. Dişlerini sıkarak yüzüme doğru sokuldu.

"Bana *söyleyecek* bir şeyin mi var, karıcığım?"

Ona orta parmağımla birlikte meleksi bir gülümseme sundum.

Başını arkaya atıp keyifsizce güldü.

"Daha ne kadar boyun eğeceksin, Lila? Senin adına kararlar alıyorum, iradeni, kelimelerini, o lanet özgürlüğünü elinden alıyorum. Yukarıdaki o fahişenin numarasını aldım." Eliyle üst katı işaret etti. "Sen kırılana kadar damarına basmaya devam edeceğim çünkü ailenin geri kalanı gibi salağa yatmayı reddediyorum. Abin gözümü çıkardı ama bu seni yanıltmasın, maskenin ardını hâlâ görebiliyorum."

Haklı olduğu bir nokta vardı. Yine de zorbalığını güvenimle ödüllendirmeyecektim.

Zaten neden kelimelerimi bu kadar çok önemsiyordu ki?

"Herkes seni hafife alıyor. Zekisin, kurnazsın ve becerikli-sin," diye açıkladı. "Benim için bir kazanç olabilirsin. Pek çok ölümcül silahımdan biri."

Tabii ki beni kullanmak istiyordu. Onun gibi adamlar sadece imparatorluklarını genişletmeyi önemserdi.

Tiernan çenemi yukarı kaldırdı. "Kelimeleri senden söküp almadan önce konuşman için son bir şans. Yöntemimden hoşlanmayacaksın, *Gealach*. O yüzden konuşmaya başlasan iyi olur."

Beni *tehdit* mi ediyordu?

Beni delirtiyordu. Öfke ve arzuyla vahşileştiriyordu. Derin bir nefes alıp başımla onayladım. Hatları gevşedi.

"Güzel. Şimdi ne–"

Yüzüne tükürürken dudaklarımda kışkırtıcı bir gülümseme vardı.

O alaycı keyif ifadesi bir anda yok oldu. Bakışları ağır bir bedel ve acı vadediyordu.

Ona inandım. Kocam boş tehditler savuracak biri değildi.

Yine de kim olduğumu hatırlaması gerekiyordu.

Evet, bir kızdım.

Ama aynı zamanda bir Ferrante'ydim.

O gece, banyomdaki aynanın önünde dümdüz karnıma baktım.

Yan dönüp karnımı sonuna kadar içime çektim, kaburgalarım dışarı fırlarken rahmimin bir tepenin yamacı gibi kavislenen silüetini görmeye çalıştım.

Orada bir bebek var.

Kendime bir anlık neşelenme izni verdim. Anne olmayı hep istemiş olsam da söylediğim yalan yüzünden bunun asla mümkün olmayacağını düşünmüştüm. Şeytanı kedi yavrusu gibi masum gösterecek bir kocaya mahkûm olabilirdim ama çocuğum her zaman yanımda olacaktı.

Onu sevecektim.

Onu el üstünde tutacaktım. Onu, biyolojik babası ve kâğıt üzerindeki babasının asla sunmayacağı bir sevgi ve şefkatle büyütecektim.

Hiçbir zaman kendime ait bir şeyim olmamıştı. Şimdi mi? Şimdi en kıymetli şeye sahip olacaktım.

Bir müttefike.

Bir mirasa.

Uğruna savaşmaya değer bir şeye.

Uğruna *yaşamaya* değer birine.

22

Lila

Ertesi gün, Long Island'da annemi ziyarete gittim. Tiernan'la olan günlük akşam yemeğimi atlamaya karar vermiştim. Onu davranışlarından dolayı cezalandıracaktım. Bu nedenle Tierney'yi yanımda getirmemiştim. Abisinin kurallarına sadık kalır ve tekmeler savurup çığlıklar atsam bile beni saat yedi olmadan eve sürüklerdi. Bana sadık olmadığından değil, Tiernan Callaghan'ın klanın başı olması yüzündendi. Onun sözü kanundu.

Tiernan'ın adamlarına yakın olma cesaretini göstererek tek başıma gittim. Bana dokunmak bir yana, yüzüme bakmaya bile korkuyor gibiydiler. Kocamın varlığı, temas kurduğum az sayıdaki insanı dehşete düşüren her an üzerimde taşıdığım görünmez bir pelerinden farksızdı.

Hayatımda hiç kimseyi cezalandırmamıştım. Hiç kimseye tükürmemiştim. Orta parmak çekmemiştim. Bu kadar şiddet yanlısı ve kana susamış birinin karşısında bunları yaparken neden bu kadar rahat hissettiğimi anlamaya çalıştım. Kocamla aramızdaki şeyler ne kadar kötü olursa olsun bana asla fiziksel zarar vermemişti, bu yüzden ona meydan okumaktan çekinmiyordum.

O gece fıskiyenin başında beni öldürmesi gerekiyordu. Düğün gecemizde bana tecavüz etmesi gerekiyordu. Ya da sonrasındaki herhangi bir gecede.

Yine de bunların hiç yapmamıştı.

Onun o dikkatli, sarsılmaz kontrolü, gazabı karşısında her zaman güvende olduğum anlamına geliyordu. Kendini dizginliyordu.

Gece saat onda eve dönüş yoluna geçtiğimde kendimi güvende hissetmeme yardımcı olması için annem de bana katıldı.

Aramızı düzeltmeye çalışıyordum ama öfkem ve hayal kırıklığım hâlâ tazeydi.

"*Doktor randevuma nasıl gelmezsin?*" dedim işaret diliyle. "*Sorunun migren olmadığını biliyorum. Her zaman migrenin tutar ama hiçbir zaman programlarını iptal etmezsin.*"

"*Hamileliğinin benim için ne kadar zor olduğunu biliyorsun.*" Dudaklarını çocuksu bir huysuzlukla büzdü. "*Hâlâ bu durumu kabullenmeye çalışıyorum.*"

İçimdeki öfke katlandı. Kocamın da durumun meraklısı olmadığına emindim ama oraya gelip bu süreçte yanımda durmuştu.

"*Neyse. Sanırım Luca'yı evliliğini sabote etmesi için ikna etmeye yaklaşıyorum.*" Gümüş rengi topuzunu düzeltti. "*Tiernan'la konuşacağına dair söz verdi. Bakalım bir çıkış yolu bulmak için pazarlık yapabilecek miyiz.*"

"*Papa, çocuğun evlilik dışı doğmasına asla izin vermez.*"

"*Bekâr kalmayacaksın ki.*" Gözbebeklerinde sinsi bir parıltı belirdi. "*Chicago'dayken Angelo'yla konuştum. Devreye girip seninle evlenmeye istekli olduğunu söyledi. Angelo iyi adamdır. İşindeki başarısı ve karakteriyle beni etkiledi. Senin için daha iyi olur.*"

Sırtımdan aşağı iliklerimi donduran bir ürperti indi.

"*Papa boşanmama izin vermez. Bu onun inancına aykırı.*"

"*Bir seçeneği olmayabilir. Luca ve Achilles yönetimi ele geçiriyor ve işleri nasıl yürüteceklerine dair başka fikirleri var.*"

Şu anki kocam beni deliliğin eşiğine getirse de içgüdülerim Angelo'nun trilyon kat daha kötü olacağını söylüyordu. Bu düşünceyi destekleyecek hiçbir kanıtım yoktu. Tamamen saf,

ilkel bir içgüdüydü. Görmezden gelmemem gerektiğini bildiğim türden bir histi.

"*Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim,*" diye itiraf ettim. "*Tiernan tam bir pislik ama bildiğin şeytan bilmediğinden iyidir.*"

Daha dün kocamı adamlarının önünde aşağılayıp yüzüne tükürmüştüm, buna rağmen bana İtalyan yemeği yedirmiş ve kıyafetlerimi kendininkilerle birlikte kuru temizlemeye göndermişti.

"*Sakın bana ona ısınmaya başladığını söyleme.*" Annemin elleri havada çılgınca hareket ediyordu. "*Sen o* stronzo*nun yanına değil, benim yanıma aitsin. Angelo soyadını vermeye razı olduğunu ve yılın büyük kısmında benimle yaşayabileceğini söyledi. Seninle işi olmayacakmış. Harika olacak!*"

Bu plan benim ve bebeğimin iyiliği için miydi yoksa annem için miydi? Artık ayırt edemiyordum.

"*Angelo'yla evlenmek istemiyorum, Mama.*"

Yüzü sertleşti. "*O pis adamın sana dokunmasına izin mi veriyorsun, Lila?*"

Nefesimi kesecek kadar büyük bir hayal kırıklığıyla başımı iki yana salladım.

"*İşitme engellilerin hayatını kolaylaştıran o cihazlardan neden bana hiç almadın?*" diye konuyu değiştirdim.

"*Ne?*" Gözleri öfkeyle parladı.

"*Neden beni internetten uzak tuttun?*"

"*Bu adam senin kafanı nelerle dolduruyor böyle?*" Yüzünü ekşitti. "*Bunları senin iyiliğin için yaptım. Ve eğer başarabilirsem Angelo'yla evleneceksin çünkü senin için neyin iyi olduğunu hâlâ herkesten çok ben biliyorum.*"

Araç Fermanagh'ş'ın önünde durduğunda benimle konuşmadan plan yapmaması için onu uyarmak istedim ama bunun bir faydası olmayacağını biliyordum.

Annem dağları yerinden oynatabilir, ayı yerinden söküp alabilirdi ama yine de beni Tiernan Callaghan'ın pençelerinden kurtaramazdı.

Tiernan, kendine ait olan bir şeye kimsenin dokunmasına izin vermezdi.

Ona zerre kadar değer vermiyor olsa bile.

Dört adam bara, ardından da apartman dairesine çıkan merdivene kadar bana eşlik etti. Kapıma ulaştığımda koridorda beklediler. Tierney'nin dairesinin önünde, Achilles'in emriyle onu gözetleyen Camorra askeri Marco'yu gördüm. Penisi olan her şeye ve herkese karşı duyduğum bıkkınlıkla ona ters ters baktım.

Kapıyı iterek açtım, ceketimi çıkarıp askıya astım. Ev karanlıktı. Saat on bire yaklaşıyordu ve akşam yemeğine gelmeyen ben olsam da Tiernan'ın evde olmaması içimi kemiriyordu.

Odamın kapısını açıp içeri girer girmez şokla geriye sendeledim.

Öfke gözümü öyle bir kararttı ki etrafı bulanık görmeye başladım.

Pembe saten örtülerin ve yumuşak yastıkların olduğu yatağımda kocam, kadın doğum uzmanının resepsiyonistiyle yan yana oturmuş kadını saçlarından tutuyordu.

İkisi de tamamen giyinikti ve kadın yatağımın üzerinde yüzüstü uzanmış, aptalca bir ifadeyle ona bakıyordu. Tiernan onu bir kol boyu mesafede tutuyordu, birbirlerine dokunmayacak kadar uzak ama yine de onu öldürmek istememe sebep olacak kadar yakındı.

Tate Blackthorn çizimim minicik parçalara ayrılarak yere atılmıştı, o delici gözleri yaşanan kaosun ortasından bana bakıyordu.

İçimde somut bir şey koptu. Göğsümü yarıp geçtiğini hissettim ve tüm öfkem irin gibi dışarı aktı.

Artık canıma tak etmişti.

"Devam et. Becer onu." Yıllar boyu gizlice süren konuşma terapilerinden sonra yeterince anlaşılır olacağını bilerek kelimeleri dudaklarımla şekillendirdim. "Ben de gidip kendime bir oyuncak bulacağım."

Arkamı dönüp kapıya yürüdüm.

Yanaklarımdan süzülen yaşlar sıcak, öfkeli ve kesinlikle durdurulamazdı.

Beni kırmak istemişti ve başarmıştı.

Konuşmuştum.

Konuşmuştum.

Konuşma terapistimle pratik yapmıştım ama asla doğal hissettirecek kadar yeterli sayıda olmamıştı. Hâlâ dişlerimin arasında taş çiğnemeye çalışıyormuşum gibi geliyordu, üstelik bunu daha önce hiç kimseyle denememiştim. Annemle bile.

Sınırı çok aşmış ve aramızdaki o kırılgan güveni yerle bir etmişti. Tam bir sürtük olan o kadın benim yatağımda, benim *çarşaflarımın* üzerindeydi.

Beni gördüğünde sırıtmıştı. Sanki yakalanmak istiyormuş gibiydi. Tabii ki istiyordu. Bunu benim odamda yapmıştı.

Kapıyı sertçe açıp Tiernan'ın adamlarından oluşan duvarı omuz atarak geçtim ve basamakları inmeye başladım. Hepsi o kadar şaşkındı ki öylece durup izlediler. Daha dört adım atamadan kocam beni elbisemin arkasından yakalayıp havaya kaldırdı ve devasa kollarının arasında duvara sıkıştırdı.

O kadının kokusu hâlâ üzerindeydi. Boğucu, çiçeksi bir parfüm ve Victoria's Secret vücut spreyi karışımı.

"Konuşuyorsun demek." Tüm dünyada şaşırmaktan en uzak insan oymuşçasına yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. "Resmen mucize."

Adamlarının şahit olmasına sevinerek yüzüne sert bir tokat attım. Belki sonunda o da bana vururdu.

Bana vurmasını umuyordum, böylece abilerime söyleyebilirdim ve onlar da onu öldürürlerdi.

Yüzü milim oynamadı, sağlam olan gözünü kırpmadı bile. Acıya, duygulara, *insanlığa* karşı bağışıklığı vardı.

"Ne olduğunu çözdüm," dedi sıradan bir şeyden bahseder gibi, işaret parmağıyla yanağımdaki bir damla gözyaşını silip ağzına soktu.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atsa da ona sahte bir sıkılmışlıkla baktım. Vücudumdaki her kas ona zarar vermem için çığlık atıyordu.

Tiernan öne doğru eğilirken dudakları yavaşça hareket ediyordu: "Sen sağırsın."

Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

Bunu kimse bilmiyordu. Mama ve Imma dışında kimse. Nasıl çözmüştü?

Dudaklarını okuyuşumu izlerken, "Konuşma şeklin tabuta çakılan son çivi oldu," diye açıkladı. "Gerçi bir süredir şüpheleniyordum. Dudaklarımı okuyabileceğin şekilde tam önünde durmadığım sürece beni asla fark etmiyor gibiydin. Aynı odada olduğumuzda bir şeyler düşürmeyi denedim –kupalar, ciltli kitaplar, küçük mobilyalar– hiç gelmeyen o tepkiyi bekledim."

Yutkundum. Mutfakta ne zaman kırılmış bir bardak bulsam sakarlığının karakterine hiç uymadığını düşünmüştüm.

Konuşmamı komik mi bulmuştu? Garip mi? Keşke bunun bir önemi olmasaydı. Benim için bir önemi *olmamalıydı*. Ama vardı. Çünkü ondan ne kadar nefret etsem de hakkımdaki düşüncelerini önemsiyordum.

"İşaret dili biliyorum," dedi bir süre sonra. "Tierney de biliyor."

Şaşkınlıkla başımı geriye çektim.

Bu nasıl olabilirdi? Hem ikizler neden işaret dili öğrenmişlerdi? Çocukluklarının tamamını babalarının ve abilerinin yanında geçirmediklerinden şüphelenmeye başlıyordum.

Parmağını bir kez şıklattığında adamları koridoru boşalttı. Camorrista bir anlığına tereddüt edip kararsız kalmış olsa da Tiernan'nın bir bakışı, adamı merdivenden aşağı yuvarlanırcasına kaçırmaya yetti.

Yalnızdık.

Tiernan bana işaret diliyle sordu. "*Bana bir şey söyle. Herhangi bir şey. Şimdi.*"

Hareketleri akıcıydı. Özgüvenliydi. Yalanımın tabutuna çakılan son çivi buydu. Annem olmayan biriyle konuşmanın cazibesi karşı konulamayacak kadar büyüktü.

Ona cevap vermek için titreyen ellerimi kaldırdım. "*Cehenneme git.*"

"*Orada büyüdüm. Bir daha asla dönmem. Tekrar deneyelim.*"

"*Senden nefret ediyorum.*"

"*Sana tahammül ediyorum.*" Bu itiraf istemsizce yapılmış gibiydi çünkü çenesi huzursuzlukla kilitlendi. "*Ve ben insanlara pek sık tahammül etmem. Üçüncü deneme uğurlu gelirmiş. Bir şey söyle.*"

"*O fahişenden kurtul.*"

İlk kez onun alayla değil, gerçek bir neşeyle gülümsediğini gördüm. Önceki seferlerde sırıtan ifadesi hep karanlıkla lekelenmişti. Yine de gözünü kırpmadı. Acaba uyurken gözünü kapatıyor mu diye merak ettim.

"*İşte böyle, Gealach.*"

Geri daireye girdi. Onu takip ettim. Resepsiyonist odamın kapısında durmuş, akıllı telefonunu ayna niyetine kullanarak parlatıcısını tazeliyordu.

Şiddet yanlısı biri değildim ama o kadın Tiernan'ın evli olduğunu ve bir *bebek* beklediğini biliyordu. Onu öldürebile-

ceğimden ve jüri tarafından beraat ettirileceğimden oldukça emindim.

"Brandy?"

"Ne var?" Küçük aynasını kapatıp kirpiklerini ona doğru kırpıştırdı.

"Siktir git buradan. Amacına hizmet ettin."

Kadının ağzı şokla açık kaldı. "Ciddi misin sen?"

"Ben her zaman ciddiyim."

"Sen daha hiçbir şey... biz daha hiçbir şey... dur." Parmağını havaya kaldırdı. "Neydi benim amacım?"

"Karımın bana bağırmasını sağlamak." Ceketinin cebinden cüzdanını çıkardı, rulo yapılmış bir deste nakit çıkarıp parayla kadının yanağına hafifçe vurdu. "Al. Bununla kendine biraz özsaygı satın alırsın."

"Birlikte olmadığınızı söylediğini sanıyordum."

O sırada sabrımı kaybettim. Bir hışımla Tiernan'ın kılıfındaki silahını çekip kadına doğrulttum.

Kadın çığlık atarak gerileyince duvara çarptı. Hayatımda ilk kez duyamadığım için mutluydum.

"Kes şu saçmalığı, Lila. Evrak işleri çok baş ağrıtır." Tiernan omzuma dokundu.

Ona kes sesini der gibi bir bakış attım.

İç çekti. "Onu öldürmeyi bu kadar çok istiyorsan en azından bizi ıssız bir yere götürmeme izin ver."

Tiernan'a dönüp silahı yüzüne doğrulttum.

"Düğün gecemizin tekrarını ister misin?" diye konuştum.

Alaycı bir tavırla kaşını kaldırırken duruşu büyük kediler kadar gevşek ve rahattı. "Hiç itiraz etmem. Bana dokunduğun sürece nasıl dokunduğun umurumda değil."

Tekrar Brandy'ye döndüğümde artık orada değildi. Muhtemelen ben kocamın kafasını uçurmayı düşünürken kaçıp gitmişti.

"Silahım?" Silahı ona geri vermem için avucunu açtı.

"Hayır." Silahı pembe takımımın beline sıkıştırdım. İşaret diliyle konuşmak için elimi kaldırdım. "*Bir dahaki sefere fahişelerini benim daireme getirirsen intihara niyetlendiğini varsayacağım.*"

Gözlerinde onaylayan bir parıltı, yüzünde kurtlara has o sırıtışla beni inceledi. Neredeyse... gurur duymuş gibi görünüyordu.

"*Ciddiyim, Tiernan. Bir daha burada bir fahişe görmeyeceğim.*"

"Peki kıçının üzerine oturup tüm sorularıma cevap vermeye ne dersin? Eğer cevaplarını yeterli bulursam isteğini gerçekleştirebilirim. Yok eğer bulmazsam beni tüm Kuzeydoğu nüfusunu becerirken izlemeye hazır ol."

Bu cevabı yüzünden diğer gözünü oymam gerekirdi ama bazı açıklamaları hak ettiğini kabul ediyordum. Kanunen evli olduğum kocamı kandırmak pek ahlaklı bir davranış değildi. Her ne kadar kana susamış bir katil olsa da.

Kanepeye yaklaşıp kenarına iliştim. O da karşımdaki tekli koltuğa oturdu.

"Sağırsan nasıl müzik besteliyorsun?"

Sorusu beni şaşırttı. Birincisi, sorulacak çok daha büyük sorular vardı. İkincisi, bunu bilmiyor olmalıydı.

"*Eşyalarımı mı karıştırıyorsun?*" dedim kaşlarımı çatarak.

"Günde en az bir kez," dedi gayet rahat bir tavırla.

"*Neden?*"

"Beni büyülüyorsun."

Onunla tartışmayı düşündüm ama bu ikiyüzlülük olurdu. Ben de aynısını yapıyordum. Tamamen yabancı biriyle yaşamanın doğasında vardı bu.

"*Beethoven nasıl yaptıysa öyle,*" dedim. "*O da sağırdı.*"

"O işitme yetisini yavaş yavaş kaybetti. Sen de mi öyle kaybettin?"

Başımı iki yana salladım. "*Hayır. Ama prensip aynı. Kalıpları incelersin, işaretleri takip edersin ve birbiriyle uyumlu görünen diziler oluşturursun. Müzik yazmak, her şeyden önce analitik bir iş.*"

"Abilerin senin zehir gibi zeki olduğunu biliyor mu?"

Benim zeki olduğumu mu düşünüyordu?

Kaburgalarımın arkasında yayılan o sıcaklığı görmezden gelerek dudaklarımı yaladım. "*Gerçeği sadece Mama ve Imma biliyor.*"

"Neden?"

"*Böylesi daha iyi. Doğuştan sağırdım. Ben iki yaşındayken sorunları elemek için bazı testler yapmaya başladılar. Kendi ismime tepki vermiyor, tek kelime etmiyordum. İlk teşhisleri otizm spektrumunda olduğum yönündeydi. Bu korkunç bir tıbbi uygulama hatasıydı ve hayatımın gidişatını tamamen değiştirdi.*"

İçimi dökmek, ilk kez dışarı çıkıp güneş ışınlarını tenimde hissetmek gibiydi. Oksijen ciğerlerimin en derinlerine ulaşıyordu. Kim olduğum gerçeğini sahiplenmek özgürleştiriyordu.

"*Mama ve Imma beni her şeye rağmen sevdiler. Mama beni kurslara ve terapistlere götürdü. Tüm hayatını bana bakmaya adadı. Imma bana yemek yapmayı, örgü örmeyi, fırın işlerini ve dikiş atmayı öğretti.*"

Gözlerimiz buluştu ve o yosun yeşili gözlerinin ardında bir şeyler yumuşadı.

"*Yanlış teşhis konulduğunu anladıklarında altı yaşındaydım. O zamana kadar okumayı, yazmayı ve üç yüz parçalık bir yapbozu yapmayı kendi başıma öğrenmiştim, Mama hepsini gizli tuttu. O ve Imma bu adaletsizliğe çok öfkelenmişlerdi ve başta dava açmak istediler. Ama o zamana kadar insanlar beni fark etmeye başlamıştı bile. Yeraltı dünyasının güçlü adamları, ben on sekizime bastığımda yapılacak anlaşmalı bir evlilik için Papa'nın kapısını çalmaya başlamıştı. Cosa Nostra. Bratva. La Eme. Mama bu yola girersem kaderimin onunkinden farksız olacağını anladı; elleri kanlı, aldatan, suçlu bir koca. Bana belâ ve kalp*

ağrısından başka bir şey getirmeyecek biri. Beni evliliğin getireceği o acılardan korumaya karar verdi, bu yüzden yeteneklerimi sır olarak sakladık."

Tiernan'ın yüzü yine okunmaz bir hâl aldı. Parmaklarını birbirine kenetlemiş, sessizce bana bakmaya devam ediyordu.

"*Abilerim Don'un tahtı için rekabet ettiğinden Mama onlara sırrım konusunda güvenilemeyeceğini söyledi. Babamın gözüne girmek için beni satmalarından korkuyordu. Ergenlik dönemimin bir noktasında zihinsel uyarım eksikliği benim için dayanılmaz olmaya başladı. İşte o zaman Mama beni Ischia'ya götürmeye başladı. Napoli'deki merkezimize yakındı ama yine de evde yapamadığım şeyleri yapabileceğim kadar Camorrista'nın gözlerinden uzaktı. Her yaz Latince, matematik ve fizik öğrendim. Futbol maçlarına gittim ve tenis oynadım. Tek güzel anılarım Ischia'ya ait,*" diye itiraf ettim. "*Oraya dönmek istiyorum. Belki bebekle. Eğer şartın korumalarla yaşamamsa buna itiraz etmem. Ayrıca birbirimize katlanmak zorunda kalmayız. Sadece özgür olmak istiyorum.*"

Kömür rengi pantolonundaki hayali bir tüyü silkelerken sözlerimi tamamen görmezden geldi.

"Annen seni bir mafya babasıyla evlenmekten kurtarmak istemiş. O tren çoktan kaçtı. Peki neden rol yapmaya devam ettim?"

Ona karşı tamamen dürüst olup olmamam gerektiğini düşünerek dudaklarımı birbirine bastırdım.

Evet. Her şeyi içimde tutmaktan çok yorulmuştum.

"*Eğer her şeyin farkında olduğumu anlarsan evliliğimizi tamamlamakta ısrar edeceğini söyledi. Ayrıca benden Camorra'ya dair sırlar koparmaya çalışacağını. Bu arada hiçbir şey bilmiyorum.*"

Tiernan çenesini sıvazladı.

"*Yapacak mısın?*" diye sordum.

Cevap vermedi. Doğuştan bir stratejistti ve hâlâ kararını vermemişti.

"Tate Blackthorn'a âşık mısın?" diye sordu durup dururken.

"*Hayır ama ona karşı bir yakınlık hissediyorum.*"

"Neden?"

"*Benimle dans etmişti. Normalliği ilk kez onunla tattım. Hayalim, müziği dinleyebilmek ve müzikle dans edebilmek. O da bunun bir kısmını gerçekleştirdi. Benim için ne kadar önemli olduğunu bilse de bilmese de nezaketini asla unutmayacağım.*"

"Hayalin bu mu?" diye sordu. "Müziği duymak ve onunla dans etmek mi?"

Başımla onayladım. Şaşırtıcı bir şekilde bu konuda utangaç ya da mahcup hissetmiyordum. Ruhumu çırılçıplak soyuyormuşum gibi hissettirse de bana dair mahrem bir şeyi bilmesini istedim.

"Peki ya sanatın?"

Göğsüme bir sıcaklık daha yayıldı.

Daha önce kimse çizimlerimden sanat diye bahsetmemişti. Annem onlara küçük karalamalar derdi.

"*Vakit geçirmek için çiziyorum. Ama ben bir sanatçı değilim.*"

"Tanımlamak sınırlamaktır."

Tiernan ayağa kalktı ve içki arabasına gidip iki kadehi ters çevirdikten sonra içlerine brendi doldurdu. Karafın içinde gerçek bir mermi duruyordu. Yanıma dönüp bardakların birini bana uzattı.

"*Yirmi bir yaşında değilim,*" dedim, reşit olmayan birine alkol vermenin kocamın suç dosyalarındaki en hafif şey olduğu gerçeği düşünülürse bu yaptığım oldukça gülünçtü.

"Ama on sekiz yaşındasın."

"*Evet.*"

"İtalya'da yasal. Sen de İtalyansın. Bu mantıkta bir kusur göremiyorum."

"*Hamileyim.*" Ona inanmayan gözlerle baktım.

"Olmak zorunda değilsin." Brendisinden bir yudum alıp beni bir şahin gibi süzdü. "Kürtaj yaptırmana engel olmam.

Babana düşük yaptığını söyleyebiliriz. Bu seni annelik yükünden kurtarır. Tecavüzcünün piçinin üzerine titremek zorunda kalmazsın. Bilmen gereken tek şey, yine de evlilik bağıyla bana bağlı kalacağın. Gitmene izin vermeyeceğim. Bratva operasyonumda Camorra'yla ittifakı bozmayı göze alamayacağım kadar çok şey tehlikede."

Önerisini değerlendirirken güçlükle yutkundum. Üzerinde düşünülecek bir *durumdu*. Bebek şiddet yanlısı bir tecavüzcüye aitti. Çok gençtim...

"Eğer onu doğurursan, onu asla sevmeyeceğim. Asla benim olarak görmeyeceğim." Dudaklarının hareketleri, düşüncelerimin içinden süzülüp geçiyordu. Bir kez daha yutkundum.

"*Onu doğurmak istiyorum.*" Brendiyi aramızdaki sehpaya bıraktım. "*Her zaman kendime ait bir çocuğum olsun istemiştim.*"

Omuz silkip içkisini bir dikişte bitirdi ve boş kadehinin dibine baktı.

Bir an için düşüncelere dalmış gibiydi ve onun ilgisini tekrar kendime çekmek istedim. İlgisi beni ne kadar huzursuz ederse etsin, tuhaf ve anlam veremediğim bir şekilde hayatta olduğumu hatırlatıyordu.

"*Sen üstünde birini becerdikten sonra ben o yatakta nasıl uyuyacağım?*"

Tiernan bana mesafeli bir bakış attı. "Onu becermedim. Dokunmadım bile. O sadece bir sorgulama aracıydı ve işe yaradı. Soruna gelirsek, aslında orada hiç uyumaman gerekirdi. Senin yerin benim yatağım."

"*Beni aldatıyorsun, bir de senin yatağında uyumamı mı istiyorsun?*"

"Senin olmayan birini aldatamazsın."

"*Senin olmamı mı istiyorsun?*" İnanamayarak gözlerimi kırpıştırdım.

"Pek sayılmaz." Sözlerinde çıkarcı bir hava vardı. "Cinsel olarak uyumlu değiliz."

"Neden?"

"Sen şefkat ve sıcaklık istersin. Bense kadınları sadece arkadan beceririm ve lütfedersem bana sakso çekmelerine izin veririm."

"Bu benim de bir sevgili edinebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Tabii." Eliyle kapıyı işaret etti. "Keyfine bak."

Oyununu anlayarak yüzümü ekşittim.

"Senin karın olduğum için kimse bana dokunmaz."

"Buna o kadar güvenme. Dünyada aptaldan bol bir şey yok." Gömleğinin düğmelerini açarak ayağa kalktı. "Ama şunu bilmelisin ki senin olduğun yöne bakma aptallığını gösteren herkesin başına konmuş bir ödül var, buna kendi korumaların da dâhil. Tamı tamına altı milyon dolar. Şimdi, başka kadınların dokunmadığı bir yerde uyumak istiyorsan eşyalarını benim yatak odama taşımanı öneririm. Fahişelerimi asla yatağıma sokmam. Ya da." Etrafımıza bir göz attı. "Yine banyonun zemininde uyuyabilirsin. Ama kanepeden uzak dur. Üzerinde oldukça iğrenç şeyler yaşandı."

"Iyy." Tiksintiyle burnumu kırıştırıp hızla ayağa kalktım.

Bunun ardından piç kurusu koridora doğru ilerledi. Koridorda gözden kaybolmadan hemen önce durdu ve omzunun üzerinden bana bakarak parmağını şıklattı.

"Ah, iki şey daha. Birincisi, geçerli bir sebebin olmadan bir daha asla akşam yemeğini kaçırmayacaksın. Bu bizim aramızdaki kutsal zaman dilimi."

Kutsalmış, hadi oradan. Her akşam yemeğin tamamını birbirimizi nefret dolu bakışlarla öldürmeye çalışarak geçiriyorduk.

"Peki ikincisi?"

"Kendin için bu kadar üzülmeyi bırak. Trajediler inanılmaz öğreticidir, Lila. Öğren, özümse ve fethet."

23

Tiernan

KENDİ KENDİMİ YOK ETMEYE 362 GÜN KALA

Sağır.

Zihinsel engelli değil.

Gelişimsel bozukluğu yok.

Sağır.

Dikkatli. Zeki. Kurnaz. Yetenekli. Biraz da dengesiz ki – kabul edeyim– bu durum onun cazibesini artırıyordu.

Kelimelerin, sanatın ve kültürel standartların ötesinde bir güzellik.

Tatlı, saf ve iyi kalpli ama aynı zamanda ona yamuk yapanın kafasına bir kurşun sıkacak kadar da kana susamış.

Tanrı'ya şükür kalbim yoktu, yoksa başımız büyük belada olurdu.

Yatak odamdaki tekli koltuğa çöküp dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Elimde şimdiden sert bir içki daha vardı ama bu kıtada, kafamın içindeki bu sikik karmaşayı uyuşturmaya yetecek kadar alkol yoktu.

Son kırk sekiz saat tam bir felaketti. İlk olarak kadın doğum randevusu vardı. O kadar ufacıktı ki doktor ultrason çubuğunu içine sokmak için resmen boğuşmuştu. Yaşlı cadının alnında boncuk boncuk terler birikirken ben doktorun kafasını koparıp atmaya hazırdım.

Lila o masmavi gözlerini yüzüme dikip elimi tuttuğunda içimdeki sadistin tek düşünebildiği devasa aletimi o tatlı, küçük amma gömmekti.

Rahatsızlıkla kıvranıp inlemişti ama yanındaki sandalyede otururken aletim pantolonumu delip geçmesin diye yedi kez duruşumu düzeltmek zorunda kalan ben olmuştum.

Doktor da fark etmişti. Eğer namım olmasaydı kurumdan men edileceğimden oldukça emindim.

Ve vücudu. *İsa aşkına.* O vücut, her heteroseksüel erkeğin sonu olurdu. İncecik bir zarafetle gençliğe özgü o hafif dolgunluk arasında bir yerdeydi. İnce beli, uzun bacakları ve zarif kolları güneşte kusursuzca bronzlaşmıştı. Memeleri iri ve dolgundu, kalçasının kıvrımıysa yuvarlak ve cüretkârdı.

Resepsiyondaki o aptal sürtük, benim kurguladığım ucuz bir oyundu. Onun, birkaç yıl önce mekânlarımdan birinde çalışan eski bir egzotik dansçı olduğunu hatırlamıştım. O da vaktiyle bana yaptığı günah dolu şeylerden sonra beş yüz dolarlık bahşiş bırakan adam olduğumu hatırlamıştı.

Onun karım için kırılma noktası olacağını biliyordum. Son haftalarda Lila'yı incelemiştim. O pembe elbiselerin ve masum bakışların altında fevri bir İtalyan yatıyordu.

Hayatımda ilk kez düşüncelerim onlarca farklı yöne dağılmıştı. Normalde mikroyla makroyu, önemliyle önemsizi birbirinden ayırma yeteneğimle gurur duyardım.

Şu âna kadar.

Şu an çok fazla değişken vardı.

Birincisi, bebekti.

Lila onu doğurmak istiyordu. Bu beni şaşırtmamıştı. Masum hiçbir şeye, üzüm tanesi kadar olan henüz doğmamış lanet bir fetüse bile zarar verebilecek biri değildi.

İkincisi, Chiara ne sikim yapıyordu da kızına zihinsel yetileri yokmuş gibi rol yaptırarak onu zevklerinden ve fırsatlarından mahrum bırakıyordu?

Neden ona hayatını kolaylaştıracak imkânları sağlamamıştı? Bir işitme cihazı? Uygulamalar ve teknolojik cihazlar?

Karım sadece yeraltı dünyasındaki kadınlar için standart olan özgürlüğünden ve seçimlerinden değil, aynı zamanda eğitimden, müzikten, kültürden, sanattan ve spordan da mahrum bırakılmıştı. Sağır insanlar dolu dolu, tatmin edici hayatlar yaşıyordu. Doktor, bilim insanı oluyorlardı. Dağlara tırmanıyor, cam tavanları paramparça ediyorlardı.

Vello'dan bir beklentim yoktu. O sikik herif, etrafında dönen bir dünya olduğunu bile zar zor fark edecek kadar narsistti. Peki Lila'nın bu numarası Luca, Achilles ve Enzo'nun radarından nasıl kaçmıştı? Tanrı aşkına, onunla birlikte büyümüşlerdi.

Onlar doğuştan katildi. İşleri gözlemlemek, öğrenmek, planlamak ve infaz etmekti. Onlara duyduğum tiksinti bir yana, yetenekli adamlardı. Lila bu kadar mı kusursuz bir oyuncuydu yoksa onlar mı bu kadar kendi dünyalarına gömülmüştü?

Cevabın bir önemi yoktu. Önemli olan onu yüzüstü bırakmış olmalarıydı. Ferrante ailesinin her bir ferdi. Dahası kötü haber şuydu ki ben de onlardan pek farklı sayılmazdım. Chiara haklıydı. Kızı ağzını açıp konuşmaya ve ben de onu duymaya başladığım anda zihnimde şimşek gibi çakan ilk şey, artık onu becerebileceğimdi.

Artık bana serbestti.

Achilles'in para dolu çantalarını sikeyim.

Doktorun muayenehanesindeyken vücudunun benimkine verdiği tepkiyi görmüştüm. O tatlı, gül pembesi meme uçları beni çağırıyordu. İlk defa ağzımı bir memeye dayamak istemiştim. İlk kez bir amı becermenin nasıl hissettireceğini merak etmiştim.

İşin komiği, yatak odası meselelerinde ben de deneyimsizdim. Daha farklı, daha sapkın deneyimlerim olsa da teknik standartla göre bakirdim.

Lila benim ilk öpücüğümdü –ona öpücük denebilirse– ve eğer onu bir gün becereceksem bunu düzgün yapmalıydım. Buna hazır değildim. Belki de bunu yapabilecek kapasitem bile yoktu.

Beni delirtiyordu. Tek nefeste onu boğmak, öpmek ve becermek istiyordum. Birinin benden korkmamasını istemek, kendi beyin kimyama aykırıydı. Korku benim en güvenilir silahımdı. Tierney ve Fintan dışındaki herkes üzerinde onu kullanırdım.

Ama Lila'nın amını gerçekten istiyorsam –ki durumun bu yöne evrildiğinden şüphelenmeye başlamıştım– dozajı azaltmalıydım.

Hatta belki de artık fahişe falan olmamalıydı.

Pekâlâ *kesinlikle* artık fahişe falan yoktu.

Seks benim için olmazsa olmaz bir şey değildi. Programıma, iş yüküme ve müsaitlik durumuna bağlı olarak bir kenara itebilirdim. Ondan mahrum kalmak ne bir ilkti ne de zordu.

Ama şu anki durum, beklemediğim bir baş ağrısıydı. Anlaşmanın parçası olmayan bir karışıklıktı.

Yine de bununla sonra ilgilenirdim.

İçkimi kafaya diktim.

Hallederdim.

Ben her zaman hallederdim.

24

Tiernan

Ertesi sabah, işe yaramaz kayınbiraderlerimi ve o bok çuvalı babalarını, zeytinliklerinin hemen yanındaki golf sahasında buldum.

Lila'yı ana eve bıraktıktan sonra ahırlardan onların emektar golf arabalarından birini ödünç aldım ve tüm çiçek tarhlarını ezip geçmeye, değerli olduğunu tahmin ettiğim Meryem Ana ve İsa figürlü bahçe cücelerini devirmeye özen göstererek yanlarına doğru sürdüm.

Golf sahası bakımlı çimler, koruluklar, vadiler ve çukurlarıyla beş dönümlük bir alana yayılıyordu. Deniz kenarındaki uçurum, sahil şeridi boyunca doğal delikler sunuyordu. Ferrante erkekleri bir kova topla vuruş alanındaydılar, havadan sudan konuşup topları doğrudan okyanusun ağzına fırlatıyorlardı. Golf arabalarının yolunu kapatacak şekilde ani bir frenle durup araçtan atladım.

Beni ilk fark eden Vello oldu. Eğildiği bastonunun üzerinden doğrulup Napoli lehçesiyle bir şeyler mırıldandı. Hiç şüphesiz yürekten bir selamlamaydı.

Yürürken deri çantaların birinden rastgele bir golf sopası kaptım. Oldukça pahalı görünen antika bir parçaydı.

"N'aber, adamım?" Enzo başını toptan kaldırdı, ben de bu fırsatı kullanıp sopayı savurdum ve kolunun yan tarafında parçaladım.

"*Stu puorc e merd!*[42]" Serçe öksürerek dizlerinin üzerine çöküp kolunu tuttu. "Bu neydi şimdi lan?"

"Ne s–" Luca devam edemeden bir golf sopası daha kaptım, dizimde ikiye böldükten sonra ucuyla omzunu deştim. Bir bıçak darbesinden hafif ama ufak bir çizikten derindi. Kan akıtmaya yetecek ama dikiş gerektirmeyecek kadar.

Şaka yapmadığımı anlayan Achilles, yarı ölü babasını yanındaki yolcu koltuğuna fırlatarak golf arabasına atladı.

"Bir sonraki hamleni iyi düşün, Callaghan," diye uyardı Achilles dümdüz bir sesle. "Kız kardeşim dul kalmak için çok genç."

Üçüncü bir golf sopası seçip damarlarımda şampanya gibi köpüren kanla birlikte onlara doğru yürürken sopanın sapını işaret parmağımla çeviriyordum.

"Onu zerre umursuyormuş gibi davranma."

"Callaghan," diye hırladı Vello. "Her neye öfkelendiysen eminim ki bunu–"

"Onun zihinsel bir engeli yok, sizi koca cüsseli kullanılmış prezervatifler." Sopayı kaldırıp emektar golf arabasına indirdim. Enzo'nun yüzünü buruşturmasına bakılırsa araba epey pahalıya patlamıştı. "O *sağır*. Ama bu ailedeki herkesin toplamından daha zeki."

"Ne?" Luca, babasına inanmayan gözlerle baktı.

"Kekeleyerek mi konuşuyorum lan?"

Enzo başını salladı. "Yani hiçbir öğrenme güçlüğü olmadığını mı söylüyor–"

"Bir cerrah gibi dikiş atıyor ve Da Vinci gibi çizim yapıyor."

Luca'nın dudakları sert bir çizgi hâlini aldı, bu bilgiyi sindirirken gözleri kararda.

---

42 (İta.) Pis domuz. –*ç.n.*

Achilles hiçbir şey söylemedi. Öylece bakarken kömür karası gözleri sığ bir mezar kadar tekinsizdi.

"Yani aslında çok da uzak bir ihtimal değil." Enzo kardeşlerine bakarak kolunu ovuşturdu. "Düşününce... komutları takip ediyor, Mama ve Imma'yla göz teması kuruyor. Ve o haklı. Karakalemde bayağı iyi. Çizdiği şeyleri gördünüz. Gayet *iyiler*."

"Yine de neden insanların onun aciz olduğuna inanmasını istediğini açıklamıyor." Luca çenesini sıktı.

"Taliplerini peşinden savuşturmak için," dedi Achilles ciddiyetle. "Bir mafya piçiyle evlenmekten kurtulmak istedi. Ama işe yaramadı." Gözlerini bana dikti, sonra keskin bakışlarını babasına çevirdi. "Sen ne diyorsun?"

Vello'nun dünyayla ilişiği kesilmiş gibiydi. Tahminimce ağrı kesiciler etkisini göstermiş ve zihnini yavaşlatmıştı. Başını salladı. "Bunu ilk kez duyuyorum."

"Mama'nın senden sır sakladığını mı düşünüyorsun?" Luca şüpheyle baktı.

"Sakladığı ilk şey olmazdı," diye mırıldandı Vello acı bir ifadeyle. "Zaten Lila'nın bu camiadan biriyle evlenmesini hiç istememişti." Bir an sessiz kaldı. "Onun sayesinde Bratva'yla ittifak kurabilirdik. Oğulları onunla ilgileniyordu."

Alex Rasputin'in Lila'ya dokunduğunu düşünmek bile bu asalakların her birini tek tek okyanusa fırlatmam için yeterliydi.

*Cık cık*ladım. "Korkarım bana kaldınız."

"Mama'nın bunu bizden sakladığına inanamıyorum." Enzo parmaklarıyla çenesini ovuşturdu. "Lila'nın da."

"Lila, o dâhi anneniz tarafından bunun onun iyiliği için olduğuna ikna edilmiş," dedim alayla.

"Neden ki?" Enzo kaşlarını çattı.

"Çünkü çoğu mafya bozuntusu ıslak bir osuruğa benziyor ve cazibeleri de ancak o kadar," diye açıkladı Achilles. "Ayrıca annem işlerin nereye varacağını biliyordu."

"Mama'yla konuşmamız lazım," dedi Luca.

"İyi fikir." Yeni bir sopa kapıp omuzuma attım ve golf arabama doğru yürüdüm. "Onun yanına gitmeden önce sizi almaya geldim."

"Neden?" diye sordu Luca.

"Çünkü yalnızca sizler beni onu öldürmekten alıkoyabilirsiniz."

Ferrante erkekleri malikâneye benden önce varmışlardı, muhtemelen ailenin kadın liderini vurma tehdidimi gerçekleştirecek kadar gözümün döndüğünü anlamışlardı. Golf arabasını park edip içeri girdiğimde hepsi mutfakta ekmek, çorba ve salatalarla donatılmış bir sofraya oturmuştu. Altın varaklı bir çerçevenin içindeki televizyonda futbol maçı yayınlanıyor, yemek sandalyelerinin üzerinden mavi bir *Forza Napoli* atkısı sarkıyordu. Adamlar sanki onları duyabiliyorlarmış gibi televizyondaki futbolculara emirler yağdırıp bağırıyorlardı.

Sonunda o meşhur Imma'yla tanıştım. Lila'yla oturmuş, karıma besleyici bir İtalyan düğün çorbası içiriyor ve ona sevgi dolu sözler mırıldanıyordu. Chiara da oradaydı. Herkes yemeğe başlamıştı bile ama umursamadım. Biz gerçekten aile değildik, zaten iyi ki de değildik.

"Chiara. Seninle konuşacak iki çift lafım var." Onunla karımın arasında dikildim.

Dudaklarını büzerek, "*Leydi* Chiara diyeceksin," dedi üstüne basa basa. "Ayrıca bu üslubundan hiç hoşlanmadım."

Sandalyelerden birine yayılıp sigarasını yakarken, "Ona ne söyleyeceksen burada söyleyebilirsin," diye araya girdi Achilles.

Masaya uzanıp sigarayı ağzından kaptım ve içkisinin içine fırlattım. "Karımın önünde olmaz. Bu kural hem sigaran için hem de bu konuşma için geçerli."

"Az önce onu *öldürmekle* tehdit ettin, dostum," dedi Enzo kaşığıyla beni işaret ederek.

"Eğer bir uzlaşmaya varırsak muhtemelen yaşamaya devam eder."

"Karımı bir daha tehdit edersen kendini yerin iki metre altında bulursun," diye mırıldandı Vello, muhtemelen midesinin kaldırmadığı yemek kâsesine acı acı bakarak. "Küstahlığın sinirlerimi bozmaya başladı, evlat."

"Bunu beni ailene davet etmeden önce düşünecektin."

Bileğimdeki bir çekiştirme karıma bakmamı sağladı.

"*Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır,*" dedi işaret diliyle.

"İyi," diyerek elimi çektim. "Annenin acınası hayatı senin için bir şey ifade ediyorsa yaşamaya devam etsin bakalım."

Chiara elini elmaslarla bezeli boynuna götürürken kızına öfke ve ihanet dolu gözlerle bakıyordu.

"Artık onunla konuşuyor musun?"

"Konuşuyor," diye araya girdim. "Olması gerektiği gibi. Ben onun kocasıyım."

"*Mama, lütfen.*" Lila'nın gözleri yalvarıyordu.

Chiara bakışlarını başka yöne çevirdi. O an vücudumda bir şeyler oldu. Çocukken kız kardeşimin bir Rus ruletinde neredeyse vurularak ölmesini izlediğimde bile hissetmediğim bir şeydi.

Öfke. Saf, kor gibi ve kaçınılmaz.

"Mama, Lila'nın bizi anlayamadığını söylemiştin." Luca şakaklarını ovuşturdu. "Zihinsel olarak dört yaşında olduğunu söylemiştin."

"Onu güvende tutmak için ne söylenmesi gerekiyorsa onu söyledim." Chiara sırtını dikleştirdi.

"Bunca zaman... onunla konuşabilirdik." Enzo'nun alt dudağı büküldü.

"Ucuz atlatmışsın." Achilles, Lila'ya döndü. Bu gerçeğin onda yarattığı etki, yarınki hava durumu tahminini duymak kadar sıradandı. "Bu pislik kafanı şişirirdi."

"*Achilles,*" diye azarladı Chiara.

"O başlattı," dedi Achilles gayet ciddi bir tavırla.

"Bana baksana. Tam bir örnek abiyim," dedi Enzo o bebeksi yüzünü işaret ederek. "Ben nasıl başlatmış olabilirim?"

"Doğarak," dedi Achilles ifadesiz suratıyla.

"Yani şimdi hepimiz işaret dili mi öğrenmek zorundayız?" Enzo bir kaşık çorbayı ağzına götürdü.

"Evet," diye gürledi Luca. "Hepimiz. Tartışmaya kapalı."

"Öf, diller konusunda berbatım."

"Her konuda berbatsın," diye teselli etti onu Achilles.

Çatık kaşları yumuşayan Luca, Lila'ya döndü. "Hemen işaret dili öğrenmeye başlayacağım. Bu süreçte bir şeye ihtiyacın olursa bize mesaj at."

Lila başıyla onaylayıp ona sıcak bir gülümseme sundu.

"Bu delilik." Vello karısına dik dik baktı. "Bana sağlam bir iş anlaşmasına mal oldun. Seninle sonra konuşacağız."

"Bir dakika." Enzo elini kaldırıp bana döndü. "*Sen* işaret dilini nereden biliyorsun?"

"Askeri okulda büyüdüm. Günde sadece bir saat konuşmamıza izin verirlerdi ve biz çenesi düşük piçlerdik." Bu, gerçeği tam olarak ifşa etmeden verilen kaçamak bir cevaptı.

Vello, bakışlarını ona çeviren kızına işaret etti. "Lila. Buraya gel."

Lila çorbasını bırakıp çekinerek ona doğru ilerledi. Gözlerimi bir an bile üzerlerinden ayırmadım. Kendi kızını benim gibi birine elleriyle teslim eden hiç kimseye güvenmezdim.

Elini Lila'nın yanağına koydu. Parmaklarım, karımın boş sandalyesinin arkalığını sımsıkı kavradı. "*Bambina mia.*" Başını yana eğdi. "Seni sinsi küçük pislik. Senin aptal olmadığını her zaman biliyordun. Benim hiçbir çocuğum aptal olamaz."

Burun deliklerim öfkeyle titredi. Karımın yüzündeki tüm renk çekildi.

"Lila," dedim sertçe. "Bu kadar yeter. Gel de yemeğini bitir."

Ancak karım, insanların ona emirler yağdırmasından bıkmış görünüyordu. Bana orta parmağını gösterip mutfaktan hı-

şımla çıktı. Enzo, "Aferin size, *stronzi*[43]," diye mırıldanarak arkasından gitti.

"Bunu bir ay önce asla yapamazdı." Achilles, Lila gittiği için artık içebileceğine karar vererek yakılmamış bir sigarayla beni işaret etti. "Onu şımartıyorsun, Callaghan."

Aslında tek yaptığım, kendi karakterini keşfetme yolculuğunda önünde durmamaktı. Burada o kadar çok kısıtlanmıştı ki ailesi doğal olarak onun uysal küçük bir şey olduğunu sanıyordu.

"Mama." Luca, Chiara'ya döndü. "Ona yaptığın şey affedilemez. Gerçekten bunun yanma kâr kalacağını mı sandın?"

Chiara konuşmak için ağzını açtı ama ben artık yıllık Ferrante ailesi kotamı doldurmuştum ve defolup gitmek istiyordum. Tekrar ona döndüm. "Ya seninle iki çift laf ederiz ya da karımın o muazzam zekâsıyla ilgili bu müjdeli haberi Times Meydanı'ndaki bir reklam panosunda ilan etmemi istediğini varsayarım." Telefonumu çıkarıp gösterişli bir şekilde salladım. "Hızlı davranırsam Post Malone'un bu gece Madison Square Garden'da vereceği konserinde bir duyuru yapmasını bile sağlayabilirim."

Ültimatomumu düşünürken yüzündeki yaşam belirtileri yavaşça silindi. Söylediğimi yapacağını biliyordu. Çok daha önemsiz şeyler için çok daha beterlerini yapmıştım.

Chiara, kızını hatırlatan bir hareketle çenesini dikleştirerek ayağa kalktı. "Beni takip et."

Zevksizce dekore edilmiş, altın varaklı tablolar ve parlak kumaşlarla dolu ikinci oturma odasına geçtik.

Kumaş döşemeli bir koltuğa oturmak üzereyken, "Imma'yı kahve yapması için çağırmalı mıyım?" diye sordu.

"Gerek yok. Kısa kesmeye niyetliyim."

"Pekâlâ." Ayağa kalkıp ifadesini bozmadan yanıma geldi.

---

43 (İta.) Pislikler. *–ç.n.*

"Lila'nın normal bir hayat yaşama hakkını elinden aldın, ki bu en asgari insan hakkıdır. Tüm dünyanın onun aciz olduğunu sanmasına sebep oldun, oysa gerçekte çocukların arasında ağır makine kullanmasına izin vereceğim tek kişi o."

"Ona ihtiyacı olan her şeyi verdim," diye karşı çıktı. "Tek günahım onu *senin* gibi adamlardan korumaya çalışmaktı."

"*Benim* gibi adamlar kaçınılmazdır." Gömleğimin manşetlerini düzelttim.

"Peki ne yapacaktı? Okula mı gidecekti? Erkek arkadaş mı bulacaktı?" Chiara nefesini verdi. "Asla gerçekten sahip olamayacağı normal bir hayatı neden burnunun ucunda sallandırayım ki? Sadece perişan olurdu."

"Hayatı *zaten* perişandı. Onu kendinden başka herkesten kopardın."

"Imma da yanındaydı," dedi savunmacı tavrıyla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çok sayıda özel ders öğretmeni. Ischia'da kültür ve eğlence dolu yazlar–"

"Onu evlilik hayatına hazırlayacak hiçbir şey yoktu," diyerek sözünü kestim.

"Eğer planım işe yaramış olsaydı, buna gerek kalmayacaktı zaten." Elleri öfkeyle yumruk oldu. "Onun psikopat bir canavarla evlenmemesi gerekiyordu."

"Yine de olan oldu artık."

"Uzun sürmeyecek." Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "Bu evlilik bitecek."

"Bu konuyu açmana sevindim." Bir adım öne çıkarak kişisel alanına girdim. "Çünkü bir daha onu benden koparmak için komplo kurmaya kalkarsan daha az konuşup cesedinin üzerine daha çok toprak atıyor olacağız."

Burun burunaydık. Kızı gibi ufak tefek ama hırçındı. O özenle toplanmış saçların, özel tasarım elbiselerin ve narin hatların altında, Vello'nun serbest bırakmaya korktuğu güzel bir

iblis yatıyordu. Onun kaybıydı. Ben Lila'nın karanlığını kana kana içmek istiyordum.

"Bir kadına vuracağına inanmamı mı bekliyorsun?" Sahte bir cesaretle çenesini yukarı kaldırdı.

Dudaklarım tembel bir sırıtışla kıvrıldı. "Chiara, karımı yanımda tutmak için *sadece* bir kadına vurmakla kalmam, Tanrı'nın kendisini bile beyzbol sopasıyla kovalarım."

"Vello'ya beni öldürmeyeceğini söylemiştin."

"Yalan söyledim."

"Bir savaş başlatırsın."

"Bu bir teşviktir, caydırıcı bir sebep değil." Gözlerinin içine baktım. "Başka bir şey var mı?"

"Onu önemsiyormuş gibi davranmayı bırak." Hayal kırıklığıyla göğsümü itti. Yerimden bile kıpırdamadım.

"Neden? Yarana mı bastım?" Başımı yana eğdim. Don için pahalı bir rahimden başka bir şey olmadığı apaçık belliydi.

Titreyen elini saçlarında gezdirdi. "İsa'nın senin günahların için öldüğüne inanmak çok güç."

"Ona bunu yap diyen olmadı."

"Bu aileye daha yeni girdin ve şimdiden onun için neyin doğru olduğunu bildiğini mi sanıyorsun? Söylesene, Bratva'yla topyekûn bir savaş planlarken gerçekten onun iyiliğini mi düşünüyorsun?"

Haklı olduğu bir nokta vardı. Lila benim birinci önceliğim değildi. Ama listenin ortalarında bir yerlere kendini zorla sokmuştu. Seks yapmanın üstünde, Bratva'yı yok etmenin biraz altındaydı.

"Onun iyiliğini düşünüyormuşsun gibi davranma," diye bastırdı Chiara. "Senin için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Yanılıyorsun. O benim için bir şey ifade ediyor. O benim açık ara en iyi iş anlaşmam ve ben bu pazarlığın payıma düşen kısmına sonuna kadar sadık kalmaya niyetliyim."

"Bu Vello'nun benimle yaptığı iş anlaşmasının aynısı ve sonunun ne olduğunu hepimiz gördük." Gözleri doldu. "Lila, onu seven birini hak ediyor."

"Onu koruyan birine razı olacaktır. Bu arada bugün Imma'yı da yanımda götürüyorum, gerekirse onu senin soğuk, cansız parmaklarının arasından söküp alırım. *Imma.*" Parmaklarımı yüksek sesle şıklattım. Imma koridorda belirip başını kapı eşiğinden içeri uzattı. Dinlediğini biliyordum çünkü kimsenin bakmadığını sandığı anlarda yüzü kapı aralığından sürekli görünüp kayboluyordu.

"Biri bana mı seslendi?" diye sordu Imma, sahte bir masumluk ve ağır bir İtalyan aksanıyla.

"Bavulunu topla," diye emrederken Chiara'ydan gözlerimi ayırmadım. "Bizimle geliyorsun."

"Onu nerede barındıracaksın?" Chiara alaycı bir tavır takındı. "Senin o ayakkabı kutusu kadar dairene fare bile sığmaz."

"Lila'nın odasında kalacak."

"Tabii," diye burun kıvırdı Chiara. "Peki Lila nerede uyuyacak?"

"Benimle."

"Kızımın bu kadar alçalacağını sana düşündüren ne?"

"*Çoktan* alçalmış olduğu gerçeği."

Lila dün gece yatakta dönüp durmuş, bir türlü uyuyamamıştı ama yatağımdan da hiç çıkmamıştı.

Chiara'nın ağzı bir karış açık kaldı. Tek parmağımla uzanıp ağzını kapattım.

"Oyun. Set. Maç."[44]

---

44 Teniste hakemin maçın bittiğini ilan ederken kullandığı, son sayıyı alan oyuncunun aynı anda hem sayıyı hem seti hem de maçı kazandığını belirten spor terimidir. Günlük hayatta mecaz olarak bir tartışma ya da rekabet ânında kesin bir zafer kazanıldığını vurgulamak için de kullanılır. *–y.h.n*

25

Lila

Bu sefer gerçekten yapacağımı yapmıştım.

Annem yüzüme bile *bakmıyordu.*

Akşamın geri kalanında varlığımı tamamen görmezden geldi.

Tiernan ona ne söylemişti?

İçim panik, suçluluk ve daha önce hissedebileceğimi bile düşünmediğim başka bir duyguyla buruldu; nefretle.

İşler zorlaştığında annemin kumdan bir kale gibi yıkılmasından nefret ediyordum. Dünyadaki en doğal şeyi yaptığım, yani kocamla iletişim kurup ona açıldığım için benden uzaklaşmasından nefret ediyordum.

O gece yine kocamın yatağına süzüldüm. Bunu yapmaktan, annemin bana söylediği kadar nefret etmiyordum. Hatta yanımda sert ve sıcak bir vücudun olmasından bir nevi hoşlanmıştım. Kendimi güvende hissettiriyordu.

Artık yan odada Imma da vardı. Bana eşlik edecek, gün boyunca internette gezinerek geçirdiğim o saatleri dolduracaktı. Kocama karşı, aşina olmadığım bir duyguyla boğazımın düğümlendiğini hissettim. Arzuyla şefkat arasında bir yerlerde, içine ağır dozda hüsran katılmış bir duygu.

Her zamanki gibi yatakta dönüp durdum, ta ki sabaha karşı üç sularında Tiernan beni kendine doğru çevirene dek. Tamamen uyanık görünüyordu. Normalde geceleri çıkardığından şüphelensem de hâlâ göz bandını takıyordu. O şey göründüğü kadar rahatsız edici olmalıydı çünkü bandı sık sık düzeltiyordu, bu da bandı tutan ipin teninde bıraktığı izi ortaya çıkarıyordu.

"Sorun ne?" diye sordu sertçe.

"*Yok bir şey*," dedim. "*Geceleri pek uyuyamıyorum.*"

"Hep mi böyleydin yoksa tecavüzden beri mi?"

"*Tecavüzden beri*," diye itiraf ettim. "*Tekrar peşime düşmesinden korkuyorum.*"

"Dua et düşsün, *Gealach*. Çünkü eğer peşine düşerse onu yüzlerce kez öldürmenin bir yolunu bulurum."

Ona hafifçe gülümsedim. Hâlâ çekilmez biriydi ama kulağa ne kadar tuhaf gelse de kendimi onun yanında güvende hissediyordum. Gerçi onu uyandırdığımın farkında bile değildim.

"*Eğer kendi odama geçmemi istersen—*"

Cümlemi tamamlamama izin vermeden bileklerimi yakaladı. "Diğer odayı unut. Artık senin yatağın burası."

"Peki."

"Şu lanet huzursuzluğu üzerinden atmam için yapabileceğim bir şey var mı?"

"*Şey...*"

Neredeyse zifiri karanlıkta bile dudaklarını okuyabilmemin tek nedeninin, onları yeryüzündeki en büyüleyici şey olarak görmem olduğunu fark ettim. Onları binlerce kez çizmek, hafızama kazımak istiyordum. Onlara dokunmak. Hatta... bazen onları öpmek.

Tiernan çok güzeldi. Ayrıca içimden bir his bana, onun da beni çekici bulduğunu söylüyordu. Hatta Becky'yi benim kıyafetlerimle giydirip benmişim gibi davranmasından hastalıklı bir zevk bile almıştım.

Tiernan cevabımı beklerken bana meraklı bir ifadeyle baktı.

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Belki bilseydim yatağında uyumak bu kadar tuhaf gelmezdi."

"Ne bilmek istersin?" Komodinine dönüp loş bir ışık açtı.

"En sevdiğin yemek?"

"Kurutulmuş et."

"En sevdiğin renk?"

"Yok."

"Bir tane olmalı," diye üsteledim. *"Herkesin vardır."*

Karanlıkta bir an gözlerimi inceledikten sonra nihayet, "Mavi," dedi.

"Amerika'ya ne zaman geldin?"

"On dört yaşındayken."

"Becky'den beri başka biriyle birlikte oldun mu?"

Kaşını kaldırıp beni süzdü.

"Fark eder mi?"

"Benim için eder."

"Neden?"

"Çünkü sen bana sadık kalmazsan ben de sana sadık kalmam. Ve sonrasında onu öldürüp öldürmemen hiçbir şeyi değiştirmez. Tüm hayatım ailem tarafından görmezden gelinerek ve saygısızlığa uğrayarak geçti. Aynı hatayı seninle tekrarlamayacağım."

"Hayır." Çenesindeki bir kas seğirdi. "Başka kimse olmadı."

İçim rahatladı.

"Bekâretini ne zaman kaybettin?"

"On iki yaşındayken," dedi gayet doğal bir şeyden bahsediyormuş gibi.

"Ne?" dedim tuhaf bir gülümsemeyle. Kesinlikle dudaklarını yanlış okumuş olmalıydım.

"On iki yaşındayken," diye işaret diliyle tekrarladı. "Gerçi buna geleneksel anlamda seks denemezdi. Silah zoruyla birine anal seks yapmaya zorlandım."

Sırtımı yatak başlığına yaslayarak doğrulurken şok içinde ona bakıyordum.

"Boşalana kadar durmama izin vermediler. En son kim boşalırsa herkesin prezervatifinin içindekileri içmek zorundaydı. Bu fikir beni o kadar iğrendirdi ki kendimi buna zorladım. Kadın aletimin her yerini kana buladı. Ama başardım." Bana samimiyetle gülümsedi. "Hâlâ hakkımda bir şeyler bilmek istiyor musun, *Gealach?*"

Aslında istiyordum. Hiç olmadığı kadar çok.

"*Bunu sana kim yaptı?*"

Bana ters ters baktı. "Sıradaki soru."

"*Bu yüzden mi anal seksi tercih ediyorsun?*" Becky'ye ne yaptığını Google'da aratacak vaktim olmuştu. Anlaşılan bu tesadüf değil, kasıtlıydı.

"Bildiğim tek şey bu."

Kaşlarım hayretle havalandı. "*Bundan zevk alıyor musun?*"

Soruyu uzunca düşündü. "Bunu yaparken zihnimi bedenimden ayırmayı öğrendim. Benim için risk barındırmayan bir cinsel etkileşim bu. Sadece zevk için. Ayrıca beni buna zorlayanlara karşı siktir git deme şeklim. Artık bunu kendi seçimim olduğu için yapıyorum, başıma silah dayalı olduğu için değil." Bir an sessiz kaldı. "Bana kim olduğumu hatırlatıyor."

"*Peki sen kimsin?*"

"Kusursuz kıyafetlerin altına gizlenmiş pislik bir canavar."

Sözlerini düşündüm ve karşılığında ben de ona bir itirafta bulundum. "*Tecavüz ânına dair pek bir şey hatırlamıyorum ama canımın çok yandığını hatırlıyorum. Sadece başıma aldığım darbeler veya vücuduma yediğim yumruklar değil. İçime girdiği yer. Sanki beni paramparça ediyormuş gibi hissetmiştim.*"

"Tecavüz ve seks aynı şey değildir, Lila. Seks harika bir şey olabilir."

"*Nereden biliyorsun? Hiç o türden bir seks yapmamışsın ki.*"

"Kaynaklarım var."

Doğruyu söylediğinden şüphelenmeye başlamıştım ama o benimle seks yapmayı teklif etmediğinden ben de kendimi öne

atmadım. Yine de annemin bir erkekle aynı yatağı paylaşmak konusundaki fikirlerinde yanıldığını zihnimin bir köşesine not ettim. Papa'nın ter ve o sürtük metresleri gibi koktuğunu, üstelik horladığını söylerdi. Oysa Tiernan sadece Tiernan gibi – deri, misk, tehlike ve karanlık ormanlar– kokuyordu. Horlasa bile duyamazdım zaten.

"*Bana taktığın o lakap ne?*"

"*Gealach.*"

"*Evet. Hangi dilde bu?*"

"İrlanda Galcesi."

"*Anlamı ne?*"

"Ukala."

"*Pek hoş değilmiş.*"

"Ben pek hoş biri değilim, *Gealach.*"

"*Ya Bratva seni öldürürse?*" Yatakta biraz kıpırdanıp kolumu pek de kazara olmayacak bir şekilde onun sıcak tenine sürttüm. "*O zaman beni kim koruyacak?*"

"Abim, kız kardeşim ve Camorra." Elini uzatıp bir tutam saçı kulağımın arkasına itti. Altın sarısı tellere uzaklara dalmış gibi bakıyordu. "Asla korumasız kalmayacaksın. Baban, üç abini birden benimle göndermeyecektir çünkü hâlâ yeni bir Don'a ihtiyacı var. Ayrıca." Bir başka saç tutamını yakalayıp bu kez parmaklarıyla okşadı. "Eğer ölürsem, dul kalırsın. Hamileliğin hâlâ meşru sayılır. Doğumunu yaparsın ve ileride hiçbir leke ya da önyargı olmadan başkasıyla evlenebilirsin."

Bu senaryonun işime gelmesi gerekse de ihtimali bile beni hasta ediyordu. Başka birini istemiyordum. Onun beni istemesini istiyordum. Bunun ne anlama geldiğinden, henüz hazır olup olmadığımdan emin olmasam bile.

"*Bu konuşma çok saçma çünkü ölmeyeceksin.*"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda görmeye alıştığım o köpekbalığı gibi donuk bakışlarının yerinde çocuksu, neredeyse... *umut dolu* bir ifade vardı.

"Neden? Bu seni üzer miydi?"

"*Neden üzmesin ki? Sen bir insansın. Kaybedilen bir hayat her zaman üzücüdür.*"

Gözlerindeki o ufacık umut pırıltısı, hızla ve şiddetle öldü.

"Düğün gecende sana tecavüz etmeyi aklından geçiren bir adam hakkında böyle düşünmen gerçekten çok hoş."

Benden uzaklaştı. İfadesinden alaycılık akıyordu. Ona inanmıyordum. Ama yine de canım yanmıştı. Sertçe arkamı dönüp yastığımı kabarttım ve kafamı içine gömdüm.

Bana arkamdan sarılırken çıplak, kaslı göğsünden gelen gümbürdemeyi sırtımda hissettim, sağa sola dönmemi engellemek ve sabitlemek için vücuduyla beni tamamen sarmalamıştı.

Kaslarımın gevşemesini, vücudumun dokunuşunu kabullenip onunkine rahatça yaslanmasını bekledi. Nefesi ensemde geziniyordu. Nane ve viskinin baş döndürücü karışımı. Beni, sevgiye ve bir başkası tarafından sarmalanma ihtiyacına teslim olmanın sadece benim için değil, onun için de hazmetmesi zor bir şey olup olmadığını düşünmeye iten şey o viski kokusuydu.

Nefesimi düzene sokmam ve aşırı tedirginliğimi üzerimden atmam yirmi dakika sürdü. O zamana kadar onun tekrar uykuya daldığını sanmıştım.

"Lila." Dudakları ismimi kulağımın hemen üzerinde, yavaşça ve şehvetle şekillendirdi. "*Lii-la.*" İçim bir hoş oldu, bedenime yayılan sıcaklık kasıklarıma kadar indi. "Ben mükemmel bir nişancıyım ve berbat bir düşmanım. Hadi uyu, tatlım. Benim olduğunu ilan ettiğim andan itibaren artık hiçbir şey canını yakamaz."

26

Tiernan

Şu an yapmam gereken şey, Sam Brennan'ın gönderdiği Lyosha'nın Moskova maceralarını içeren dosyayı okumak ve bir sonraki hamlesini kestirmeye çalışmaktı.

Ancak pratikte yaptığım şey, Luca'nın düğün gecesini baştan sona tarayıp Lila'yı hangi konuğun takip ettiğini bulmaya çalışmaktı: Angelo ya da Tate.

Tate'in motivasyonu en iyi ihtimalle pamuk ipliği kadar inceydi. Mutlu bir evliliği vardı, karısı daha yeni bir oğlan doğurmuştu ve onu kaçırdığımda neredeyse tüm şehri ateşe verdiği düşünülürse bir gecelik kaçamak için ilişkisini tehlikeye atması pek olası görünmüyordu. Öte yandan Angelo, Chicago Örgütü'nün üyesiydi. Camorra Prensesi'ne dokunmak bir savaş ilanı olurdu. New York merkezli mafyanın ezici bir üstünlükle kazanacağı bir savaş.

Her çaba sonuçsuz kalıyordu. Olay yeri artık kirlenmişti ve şüphelilerim, dikkatsizce hareket etmeyecek kadar yüksek profilli isimlerdi. Telefon ve bilgisayar kayıtlarının hepsi tertemiz çıkmıştı.

"Bunu yapan Angelo değil," dedi Achilles.

"En güçlü adayım o." Parmaklarımı kütlettim.

"Yeterince açık konuşmadıysam senin için tane tane anlatayım." Achilles, Fermanagh's'taki masama ayaklarını uzatıp rahatça arkasına yaslandı. "Sırf senin sezgilerine dayanarak Örgüt'ün üyesi ve aileden olan bir adamı zindanıma sürüklemene, sonra da onu sorgulamak için derisini bir döner bıçağıyla yüzmene sikseler izin vermem."

"Bu sadece bir sezgi değil," dedi Fintan hiddetle. "Lila'nın hemen ardından ortadan kaybolup tam bir saat sonra geri döndü. Ayrıca şüpheliler arasında bekâr ve çocuksuz olan tek kişi o, yani ayak bağı daha az."

"Diğer on dört adam da aynısını yaptı," diye belirtti Achilles.

"On üç, oksijen tüplü moruğu listeden sildik ya," diyen Tierney skor tutuyordu.

"Kes sesini, *piccola fiamma*. Şu anda büyükler konuşuyor."

"*Piccola fiamma* mı?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Küçük alev." Tierney cilveli bir tavırla gözlerini devirdi. "Hafif bir takıntı problemi var. Ona bir imza ve kullanılmış iç çamaşırı hediye etmeye çalıştım ama adam pes etmiyor."

Achilles'e dik dik baktım. Kız kardeşimi susturmasından hiç hoşlanmamıştım. Zaten nereye gitse onun peşinde bitmesinden hiç mi hiç hoşlanmıyordum.

"Ayrıca konuşmak için senden izin istediğim de yok," dedi Tierney bakışlarıyla onu âdeta öldürerek. "Bay Henüz-Yeterince-Büyük-Bir-Prezervatif-Üretilmedi."

"Sana bir müjdem var, tatlım. O prezervatif üretildi. Denemek ister misin?"

"İş üzerindeyken kız kardeşim ve kayınbiraderimin sözlü ön sevişmesini izlemesem de olur." Dikkatimi tekrar önümdeki şüpheli listesine verdim. "Konuya odaklanalım."

"Luca Chicago'da, bu yüzden onun adına konuşuyorum," dedi Achilles. "Ve sana şunu söyleyeyim, elinde somut bir kanıt olmadan karısının kardeşini sorgulamana asla yanaşmayacaktır."

"Tamam, burada şeytanın avukatlığını yapabilir miyim?" Tierney küçük ofis boyunca volta atmaya başladı.

"Eğer bir işi sürdüremeyecek kadar tembel olmasaydın şeytanın halkla ilişkilerini yürütmek tam sana göre bir meslek olurdu zaten," dedi Achilles düşünceli bir tavırla. Tierney ona ölümcül bir bakış atsa da konuşmaya devam etti.

"Angelo, Ferranteler için neredeyse aileden biri. Önümüzdeki on yıllar boyunca sosyal ortamlarda Lila'yı görmeye devam edecek. Neden Lila'nın kendisini ele verme riskini göze alsın ki?"

"Nasıl ele verebilir lan?" Fintan kaşlarını çattı. "Kız konuşamıyor."

Achilles başını salladı. "Bu yanlış bir teşhismiş. İşitme engelli ama zihinsel olarak zekâsı zehir gibi."

"*Ne?*" Fintan'ın gözleri yuvalarından fırlayacak kadar açılırken bana baktı. "Bundan haberin var mıydı?"

Başımı onaylarcasına salladım.

"Ne zaman öğrendin?"

"Aşağı yukarı düğün gecemizde, beni birkaç kez öldürmeye çalıştığında," dedim soğukkanlılıkla. "Birkaç gün önce de itiraf etti."

"Konuşuyor mu yani?"

"İşaret diliyle, evet. Zekâsının yerinde olduğu en başından beri belliydi zaten." Tierney açık mutfakta durup kendine üç saatlik bayat bir kahve doldurdu. "Abisi için aynı şeyi söyleyip söyleyemeyeceğimiz meçhul."

"O kahveden ben de alırım." Achilles sigarasını tuttuğu eliyle Tierney'yi işaret etti. Odadaki herkes hatta o kahve makinesi bile bu emrin yerine getirilmeyeceğini biliyordu.

Hayret verici bir şekilde Tierney ikinci bir bardak daha doldurdu. Masanın Achilles'in olduğu tarafına doğru kasılarak yürüdü, kolunu kaldırdı ve koyu sıvıyı onun başından aşağı boşalttı. Achilles kâğıt bardağı hızla kaptı –giysisine sadece birkaç damla kahve değmişti– ve bardağı Tierney'nin elbise-

sine doğru savurdu. Tierney derin bir nefes alıp öfkeyle ona baktı. Yaptığı bu hesap hatası beni şaşırtmıştı. Her şeyden öte adam bir suikastçıydı, onu hayatta tutan şey katil içgüdüleriydi.

"Seni pislik!" diye gürledi.

"Tierney, dışarı çık," diye emrettim.

"Ne? Neden ben?"

"Çünkü en sonunda ona vuracaksın ve içimden bir ses onun da sana karşılık vereceğini, sonrasında onu öldürmek zorunda kalacağımı söylüyor ki bu da tüm planlarımı rayından çıkaracak."

"Asıl gitmesi gereken o!"

"Angelo meselesini onunla müzakere etmem lazım."

"Biliyor musunuz? Hepinizin canı cehenneme." Tierney duvarları sarsacak kadar sert bir biçimde kapıyı çarparak çıkıp gitti.

Bir dahaki sefere onun icabına bakardı. Öfkeyi güce dönüştürme konusundaki o tekinsiz yetenek ikizimde de vardı.

Achilles, Tom Ford gömleğindeki kahve damlalarını silkeleyerek bana döndü. "Dediğim gibi, Angelo'nun motivasyonu mantıklı gelmiyor."

"Tate'inki de öyle," diye karşılık verdim.

"Lila neden bu sorunu çözmüyor?" Fintan kaşlarını çatarak önümüzdeki belgeleri bir yığın haline getirdi. "Eğer ona söz konusu tüm adamların fotoğraflarını gösterirsen saldırganı parmağıyla işaret edebilir herhâlde."

"Sorun da bu ya." Kalemi masama ritmik bir şekilde vurdum. "Neler olduğunu hatırlıyor ve hayal meyal geri dönüşler yaşıyor ama adamın yüzünü hiç hatırlamıyor. Muhtemelen bir savunma mekanizması olarak hafızasından sildi. Achilles de itibarını kız kardeşinden daha çok önemsediği için..." Gerisini getirmedim.

"Bunu onun yaptığına dair küçücük bir kanıt getir, onu canlı canlı deşmene yardım edeyim," dedi Achilles. "Yanlış

adamın peşindesin, Callaghan. Eğer seni tanımasam şu duygu denen sinir bozucu şeylerin muhakemeni bulandırdığını düşünürdüm."

"O piçi kendi ellerimle öldürmek istemediğimi söylersem yalan olur," diye itiraf ettim. Ama bunun duygularla bir ilgisi yoktu. Sırrı onunla birlikte gömmem gerekiyordu.

"Sıraya gir, şerefsiz." Achilles telefonunu parmaklarının arasında çevirdi. "Enzo ve Luca bu işle kafayı bozmuşken sanırım birkaç tekme atmaya bile fırsat bulamayacağım. Küçük kız kardeşimden o pis ellerini hâlâ uzak tutuyorsun, değil mi?"

Her ayın başında Fermanagh'a bıraktığı içi nakit dolu o güzel spor çantadan bahsediyordu.

Çok uzun sürmeyecek.

"Şimdilik," dedim kaçamak bir tavırla.

"Mama aynı yatakta uyuduğunuzu söyledi. Doğru mu?"

"Evet." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Kız kardeşinin uyku sorunları var. Yanında biri varken daha iyi oluyor."

"Ve kaşık pozisyonunda uyumak seni rahatsız etmiyor mu?" Achilles bıyık altından güldü.

Hiçbir şey söylemedim. Lila'yla geceleri ne yaptığımız onu hiç ilgilendirmezdi. Aniden o nakit dolu çantaya olan ihtiyacım azalmıştı.

Fintan ayağa kalkarken kahve bardağını çıktı aldığım belgelerin üzerine devirdi.

"Siktir," diye tısladı.

Achilles gözlerini devirdi. "Seninle çalışmasına nasıl izin veriyorsun? İşe yaramaz bir ayyaş o."

"Enzo da kurbanlarından palto yapmayı seven bir zampara," diyerek omuz silktim. "İnsan ailesini seçemiyor."

Ama seçebilseydim uğruma ateşe yürüdüğü için bile tekrar tekrar Fin'i seçerdim.

"Sarhoş değilim," diye mırıldandı Fintan, nemli kâğıtları toplayıp en yakın çöp kutusuna atarken. "Sadece yorgunum."

"Her neyse." Çenemle Achilles'i işaret ettim. "Brennan'ın raporunu okuduktan sonra diğer tüm şüpheliler listemin alt sıralarına düştü. Tate ve Angelo en tepede. Bence Tate'i buraya getirerek başlayalım, sonrasına bakarız."

"Biraz koşturmaca gerektirebilir. Şu an İngiltere'de, yeni doğan bebeğinin üzerine titriyor." Achilles cüzdanıyla sigara paketini masamdan alıp ayağa kalktı.

"Sanırım onu eski moda yöntemlerle buraya çekmemiz gerekecek."

27

Lila

Tiernan'ın yatağında bağdaş kurarak oturmuş, hazinemi inceliyordum.

Söz verdiği gibi internette gördüğüm ve istediğim her şeyi satın almıştı hatta bana nasıl sipariş verileceğini öğrettiği bir Amazon hesabı bile açmıştı. Oldukça basit bir işlem olması beni daha da çileden çıkarıyordu, annem beni böylesine harika bir icattan neden mahrum bırakmıştı?

Önümde sanat ve müzik üzerine iştah kabartıcı sayıda kitap, yeni bir Kindle –bu kez internete bağlıydı– titreşimli bir çalar saat, yatak sarsıcı, ses alanı hoparlörleri ve bir Bluetooth mikrofon duruyordu. Ayrıca yeni eskiz defterleri ve kalemler için de paraya kıymıştım.

Telefonumu elime alarak annemin son mesajıma cevap verip vermediğini kontrol ettim.

LILA:

Kocamla konuşuyorum diye gerçekten benimle bütün bağlarını koparıyor musun? Bunun ne kadar hastalıklı bir durum olduğunun farkında mısın?

Mesaj okunmuştu ama cevap yoktu. Tiernan'la yaşadığı o büyük restleşmenin üzerinden bir hafta geçmişti, bu yüzden kararını verdiğini anlamıştım. Onun için artık ölüydüm.

İç çekerek bu kez Enzo'ya yazdım.

LILA:

Annem nasıl?

ENZO:

Hâlâ kuyruk acısı çekiyor. Siktir et onu. Kendi kendine halletmesi gereken bir mesele bu. Sen yanlış bir şey yapmadın.

LILA:

Onun için çok büyük bir değişim.

ENZO:

Hayır. Asıl SENİN için çok büyük bir değişim. Eğer bu süreçte senin yanında olamıyorsa aklı başına gelene kadar kendi hırsında boğulmayı hak ediyor demektir.

Haklı olduğunu bilsem de bu konu hakkında konuşmak gözlerimi yaşartıyordu.

LILA:

Peki kolun nasıl?

ENZO:

Daha iyi. Dün otuz bir çekmeyi bile başardım.

LILA:

Otuz bir ne?

ENZO:

Eyvah. Hiçbir şey değil. Tiernan sana iyi davranıyor mu?

Google'da *otuz bir çekmek* ne demekmiş diye baktım. Midem bulandı. Mesaj penceresini tekrar açtım.

LILA:
Şikâyetim yok.

Elbette durumu hafife alıyordum. Gerçek şu ki, kocamdan hoşlanıyordum. Akşam yemeklerimizi seviyordum. Onun soğuk esprilerini, o alaycı sırıtışlarını ve geceleri sadece dokunulmaya alışmamı sağlamak için kaşık pozisyonunda yatmamızı seviyordum. Hâlâ uyuyamıyordum ama en azından korkutucu, iri yarı bir erkeğin yakınındayken ürküp geri çekilmeden durabiliyordum.

ENZO:
Hâlâ konuştuğuna inanamıyorum. Şu darmadağınık ailemiz hakkında ne dedikodular döndürebilirdik oysa. ☹

LILA:
Her zaman arayı kapatabiliriz.

ENZO:
Merak etme. İçimden bir ses, yakında Luca ve Achilles sayesinde elimize yeni malzemeler geçeceğini söylüyor.

Gülümseyerek başımı salladım. Telefonum titredi, özel bir uygulama aracılığıyla ön kapının açıldığını bana haber veriyordu. Tiernan'ın benim için kurdurduğu pek çok cihazdan biriydi.

Bir an sonra kocam yatak odasının kapısında belirip omzunu kapı pervazına yasladı. Bir an için hiçbir şey söylemeden sadece bana baktı.

"Selam," dedim gülümseyerek. O gülümsemedi.

"Dün gece uyuyabildin mi?"

"*İyiyim ben.*"

Ama değildim.

İçimde büyüyen bebekten iğrendiğini biliyordum ve doğum yaptığımda ikimizden de kurtulmak için yaratıcı bir yol bulacağına dair bir hisse kapılmıştım.

Geceleri bana sarıldığında karnıma dokunmaktan tamamen kaçınıyor; ellerini omuzlarımda, göğüs kafesimde veya belimde tutuyordu. Sanki göbeğim radyasyonluymuş gibi.

Kocam yaslandığı pervazdan uzaklaşıp yanıma geldi. "Giyin. On beş dakika içinde çıkıyoruz."

"*Bundan haberim yoktu.*"

Delip geçen bakışları, ona laf yetiştirmemden hiç hoşlanmadığını anlatıyordu.

İç çektim. "*Nereye gidiyoruz?*"

Kadın doğum olamazdı çünkü doktorumu değiştirmiş ve randevumu internetten kendim almıştım, bu yüzden ne zaman olduğunu tam olarak biliyordum. Brandy'yi tekrar görme ihtimali bile beni kurdeşen dökecek hâle getiriyordu. Ayrıca o kadının kafasını resepsiyon masasına vurmamak konusunda kendime güvenmiyordum.

"Atış poligonuna. Sana silah kullanmayı öğreteceğim, madem kullanmayı bilmemen seni durdurmuyor."

Sırtım dikleşti. Düğün gecemizde söylediği sözler zihnimde yankılandı.

"*Eğer gerçek bir Callaghan olsaydın seni nişan alma becerinin üzerinde çalışman için atış poligonuna götürürdüm. Korumamız gereken bir itibarımız var.*"

Bu, artık gerçek bir Callaghan olduğum anlamına mı geliyordu?

Giyinmeye ve bir seferlik de olsa söyleneni yapmaya karar verdim. Eski odamdaki giyinme odasına doğru yürürken Tiernan da peşinden geldi. İkimiz de darmadağınık raflarımın önünde durduk. Ona ters ters bakınca, "Öyle fırfırlı pembe

elbiseler ya da tütü etekler giyemezsin. Rahat bir kot ve tişört seç," diye açıkladı.

"*Anlaşıldı. Onları giyerken beni izlemek ister misin?*" diye sordum iğneleyici bir tavırla çünkü yerinden kımıldamaya niyeti yoktu.

Bu çok özgürleştiriciydi. Küstah, cüretkâr ve... *kendim* olmak. Kendim olmak. Tüm hayatımı, annemim üzerime geçirdiği o maskenin altında gerçekte kim olduğumu merak ederek geçirmiştim. Onun istediği kız olarak. Oysa Tiernan gerçekte kim olduğumu keşfetmeme izin veriyordu. Görünüşe bakılırsa biraz asabi bir tarafım vardı.

"Evet." Doğal. Arsız. Soğuk.

Alt dudağımın kenarını ısırarak bunu düşündüm. Beni doktorun ofisinde zaten çıplak görmüştü ve bakışlarının tenimdeki hissi o kadar iyiydi ki sadece bunu düşünmek bile inlemek istememe neden oluyordu.

"Senin için iyi bir pratik olur. Eğer bir gün seks yapmayı denemek istersen." Ellerini ön ceplerine soktu.

"*Seninle mi?*" Midemde kelebekler uçuştu.

"Tek seçeneğin benim."

"*Ama ben bunu senin yaptığın şekilde yapmak istemiyorum.*"

"Biliyorum."

Cevabı çok şey anlatıyordu. Kalbim düzensiz bir tempo tutturmaya başladı.

"*Yani benimle de diğer kadınlarla birlikte olduğun gibi olacağını mı söylüyorsun?*"

"Hayır." Bakışlarını benden kaçırıp aniden tavana aşırı bir ilgi göstermeye başladı. "Burada bir şeyler öğrenenin sadece sen olmadığını söylüyorum."

Dar bir kot pantolon ve vücuduma oturan bir binici tişörtü seçip kenara koyduktan sonra yavaşça pijama takımımı çıkardım. Tiernan kapı eşiğinde durmuş, her hareketimi iştahla izliyordu. Birkaç hafta önce olsa çıplak vücuduma bu

kadar yakın olma ihtimali bile panik atak geçirmeme neden olurdu. Şimdiyse yanıma gelip beni filmlerdeki gibi öpmediği için ona içerliyordum.

Pijamalarımdan tamamen kurtulup önünde sadece beyaz pamuklu iç çamaşırlarımla kaldım. Hafif bir hamile karnım vardı, küçük ve sertti. Bakışlarını üzerimde gezdirirken acele etmiyor, her bir santimime gözleriyle dokunup okşuyordu. Ama karnımın alt kısmına ulaştığında bakışları hızla üzerinden kayıp geçti.

Yutkunup kıyafetlerimi giyindim. Dilime hayal kırıklığının acı tadı yayıldı.

Arabasına bindiğimizde yanımızda hiç adamı olmadığını fark ettim. Bunu tuhaf bulmuştum ama hoşnutsuz da değildim.

"*Hani sadece gerçek karına silah kullanmayı öğretecektin?*"

"Kendi ruhsatımı yenilemem lazım." Dikiz aynasını düzeltti. "Sen de bir iki ders alabilirsin diye düşündüm."

Beni hem çileden çıkarıyor hem de kafamı karıştırıyordu. Bir an bana seks teklif ediyor, sonraki an karnıma iğrenerek bakıyordu. Davranışları beni allak bullak ediyordu. İşin en kötü yanıysa bunu kimseyle konuşamıyordum çünkü annem beni evlatlıktan reddetmişti, Tierney'nin sadakati de kocamdan yanaydı.

Yirmi dakika sonra atış poligonuna vardık. Tiernan arabadan indi, etrafından dolanıp kapımı açtı.

Dışarıdan spor salonuna benzeyen devasa siyah bir binaydı. İlk kat silah dükkânıydı. Tiernan elini belimin çukuruna yerleştirip beni merdivenden ikinci kata yönlendirdi. Üst kat asıl poligondu. Lobide beyzbol şapkasını ters takmış, siyah Henley tişörtlü bir adam duruyordu, arkasındaki vitrinde ateşli silahlar ve kulaklıklar sergileniyordu. Ayrıca siyah duvarlarla bölünmüş atış bölmeleri vardı. Birkaç kişi pratik yapıyordu, barut ve ısınmış metal kokusu genzimi doldurmuştu.

Tiernan ve lobideki adam birbirlerine dostça sarıldılar.

"Callaghan, adamım. Görüşmeyeli nasılsın?"

"Jace. Karımın silahı hazır mı?" Tiernan dirseğini tezgâha dayadı.

Benim *neyim?*

Jace başıyla onaylayıp tezgâhın altına uzandı ve lüks marka ayakkabı kutusuna benzeyen bir şey çıkardı. Kutuyu tezgâhın üzerinden bana doğru itti. Gözlerim hızla kocama kaydı.

Çenesiyle işaret etti. "Aç."

Kapağı tereddütle aralayınca ağzım istemsizce kocaman bir gülümsemeyle aralandı.

Namlusunun etrafı pırlantalarla süslenmiş, pespembe bir silahtı. Tetik kısmı saf beyaz ipekle kaplanmıştı. Saçmaydı, aşırı gösterişliydi ve tamamen ben gibiydi. Aynı zamanda Tiernan'ın bana verdiği ilk hediyeydi.

"Wilson Combat SFX9," dedi Tiernan, dudakları görüş açımın hemen kenarında hareket ederken. "Özel yapım."

Kendimi durduramadan kollarımı omuzlarına dolayıp ona minnetle sarıldım. Kollarımın arasında donup kaldı, elleri yanlarında öylece duruyordu.

Bu bana Tiernan'ın da yakınlıkla ilgili kendi sorunları olduğunu ve belki de şu an için bana sunabileceği tek şeyin geceleri arkadan sarılmak olduğunu hatırlattı. İnsanlara sadece kendi şartları uygun olduğunda dokunurdu.

Yine de geri çekilmedim. Aksine tüm travmasını içime çekmek istercesine ona daha da sıkı sarıldım.

Sonunda buzu çözülüp duruşu gevşedi. Sarılmama karşılık vermese de beni geri itmedi. Bunu küçük bir zafer olarak kabul ettim. Birkaç dakika sonra nazikçe geri çekildi. Çenemi avuçlarının içine alıp yüzümü inceledi. "Beğendin mi?"

"*Bayıldım.*"

"Güzel çünkü bugünden itibaren bunu her an yanında taşıyacaksın. Gel buraya. Sana nasıl dolduracağını ve kılıfına koyacağını göstereceğim."

Sonraki yirmi dakikayı, Tiernan'ın bana silahın mekanizmalarına anlatmasıyla geçirdim. Abilerimi gençliklerinde arka bahçede atış talimi yaparken izlediğimden çoğuna aşinaydım. Tiernan silahımı kullanma ve tetiği çekme konusundaki tüm detayları öğrendiğimden emin olduktan sonra poligonun en sonundaki bölmeyi seçtik. Bana koruyucu gözlük ve kulaklık taktı.

Atış hedefinin –yüzsüz bir adam silüetinin– önünde tam arkama geçti ve ellerimi arkadan kavradı, parmaklarımı silahın üzerine yerleştirip beni atış pozisyonuna getirdi.

Onun bu yakınlığıyla kalbim vites yükseltti. Benden o kadar uzundu ki kulaklıklarımdan birini kulağımın arkasına çekip dudaklarını yaklaştırırken hafifçe eğilmek zorunda kaldı, kelimelerinin şeklini kulağımın kıvrımlarında hissedebiliyordum.

"İlk kural, silahına her zaman doluymuş gibi davranacaksın. Hedefinden ve arkasındaki her şeyden emin olmadan asla ateş etme. Anladıysan başını salla."

Başımı salladım. Anlıyordum. Ama vücudunun benimkine yaptığı baskı yüzünden aslında hiçbir şeyi *kavrayacak* durumda değildim.

"Hepimizin baskın bir gözü vardır. Benimkini Achilles aldı. Seninki sağ gözün. Dudak okurken ilk o gözbebeğin hareket ediyor. Bu, her zaman açık tutacağın gözün olacak. Salla başını."

Çenemi bir kez daha yukarı aşağı hareket ettirdim. Ereksiyonunun belimin kıvrımına baskı yaptığını hissediyordum. Uzaklaşmak için hiçbir hamle yapmıyordu ama daha fazla da yaklaşmıyordu.

Gerçekten onun tercih ettiği şekilde seks yapsak çok mu kötü olurdu? Karşılaştırabileceğim başka bir deneyimim yoktu sonuçta. Hem içimdeki bir şey kocamı memnun etmek istiyordu.

"Amacın, isabet oranını kontrol etmek için aynı noktada küçük gruplar oluşturmak. Hedef üzerinde bir nokta seç."

"Göğsünün tam ortası," diye sesli cevap verdim. Başını onaylarcasına sallayınca kirli sakalları boynumun kenarına sürtündü.

Kokusu. Dokunuşu. Varlığı bile beni sarhoş ediyordu.

"Bileğine dikkat et. Şöyle." Ellerimi düzeltti. "Bu, tutukluk yapmasını engellemene yardımcı olur. Duruşuna dikkat et, bebeğim." Diziyle bacaklarımı iki yana açtı, bu hareket o kadar özgüvenli ve erotikti ki içimde bir yerlerin kasılıp ısındığını hissettim.

Bebeğim.

"Bacakların ne kadar açık olursa gövden o kadar sağlam durur. Şimdi bana düzgün ve sağlam kavradığını göster. Evet, aynen böyle. Hazırsın."

Görünüşe göre, hazır değildim.

İlk atışım hedefin kafasına isabet etti. İkincisi omzuna. Üçüncüsü boğazına geldi ve dördüncüsü, teknikten ziyade tamamen şans eseri nihayet göğsünün tam ortasını buldu. Tiernan yaptığım onca hatanın üzerinden tek tek geçti. Çok yerinde tespitleri vardı. Ama vücudu benimkine yapışmış, elleri ellerimi sarmışken ve kokusu görünmez bir el gibi boğazıma dolanıp erotik bir şekilde sıkarken hiçbir şeye konsantre olamıyordum.

Arzu.

İşte tam o an, yıkılan imparatorluklar ve şehvet uğruna günah işleyen kahramanlar hakkında yazılan o Roma efsanelerini ve Yunan mitolojisi hikâyelerini mükemmel bir şekilde anladım.

Jace bölmemizin yan tarafına vurana kadar bir saat daha seansımıza devam ettik.

"Callaghan. Sıra sende."

Tiernan başıyla onaylayıp eliyle işaret verdi. Önümüze temiz bir hedef kâğıdı yerleştirildi. Bu seferki benim eğitim yaptığım mesafenin iki katı uzağa, en arkaya kadar geriletildi.

Tiernan silahımın şarjörünü çıkarıp mermiyi boşalttı ve silahı bana geri verdi. Beni hafifçe kenara çekince vücudunun benimkinden ayrılması üşümeme neden oldu. Geri çekilip hedefinin hareket etmeye, bağlı olduğu kablo sayesinde bir sağa

bir sola kaymaya başlamasını izledim. Tiernan atış yaptığı elini kaldırıp ikişer saniyelik aralıklarla, hedefin kafasına kan dondurucu bir isabetle on sekiz el ateş etti.

Hedefi bize doğru çektiklerinde, alnının tam ortasında sadece iki kurşun deliği vardı, başka hiçbir yerde yoktu. Temelde aynı noktayı defalarca üst üste delip geçmişti.

"Efsane." Jace, yüzünde keyiften dört köşe olmuş bir ifadeyle duvara yaslandı. "Lanet olası bir efsane."

Tiernan ona dönüp kulaklıklarımızı ellerine fırlattı. "Dışarı."

Jace bölmemizden âdeta uçarak çıktı.

"Sorun ne?" Tiernan kaşlarını çatarak bana baktı.

"Neden bir sorun olduğunu düşünüyorsun?"

"Bana bakıp duruyorsun."

Yanaklarıma bir kızarıklık yayıldı. Hayatındaki varlığıma sırf ailemin ona yardım etsin diye katlanan bir adama tamamen kapılmıştım.

Beni o seçmemişti. Bu birleşmeye zorlanmıştı.

"Sadece bu kadar kötü atış yaptığım için kendime kızıyorum," diye yalan söyledim.

Onun beni sersemletene kadar öptüğünü hayal ettiğimi söylemem söz konusu bile olamazdı.

"Daha kötülerini de gördüm." Tiernan tabancasını boşalttı. "Abin Enzo, bir fil gelip tepesine otursa yine de senin kadar başarılı olamazdı."

Ona azarlayan gözlerle baktım.

"Yalan söylüyorsun."

O taş gibi soğuk ifadesi hiç bozulmadı, son derece ciddiydi. "Neden bıçakları tercih ettiğini sanıyorsun?"

"O ellerini kullanmakta çok iyi diye kıskanıyorsun."

"Ben değil miyim yani?"

"Bilemiyorum. Bana pek dokunduğun söylenemez."

Sırıtması alaycıydı, eğlenmiş gibiydi. "Benimle flört mü ediyorsun, karıcığım?"

Yüzüm dayanılmaz bir şekilde ısınırken onu göğsünden ittim. "*Hiç de bile.*"

"Bana öyle yapıyorsun gibi geldi." Kaşını kaldırdı. "Merak etme. İşe yarıyor."

"*Belki de silahlar bana göre değildir.*"

"Silahlar herkese göredir." Bana hayretle baktı. "Özellikle de Rus Pakhan'ını yeni öldürmüş bir adamın karısına."

"*Bu kadar çok korumam olmasının sebebi bu mu?*" diye sordum. "*Pakhan'ı öldürdüğün için mi?*"

"Başka neden olacaktı ki?"

"*Başıma gelenler yüzünden.*"

"Bu bir daha asla olmayacak. Sen artık benimsin, Lila."

"*Ama Ruslar hâlâ canımı yakabilir,*" diye belirttim. "*Belki de çözüm artık evli kalmamaktır.*"

Ona arkamı dönüp bölmeden hışımla çıktım. Bu histen kaçmak istiyordum. Bu aciliyetten. Ona dokunma ihtiyacından. İçinde var olup olmadığını bile bilemediğim bir şeyi fethetme arzusundan.

Tiernan bileğimi kavrayıp beni sertçe kendine doğru çekti. Vücudum onunkine çarptı, dolgun ve hassas memelerim göğüs kaslarına gömüldü. Dudaklarının aşağı doğru bükülmesine neden olan hafif bir tiksintiyle bana ters ters baktı.

"Seni öpmemi istiyorsun." Bana sanki aklımı kaçırmışım gibi iğrenerek bakıyordu.

Bir kahkaha attım, cevap verebilmek için bileklerimi elinden kurtardım. "*Hayal görüyorsun.*"

"Sandığımdan daha da fena sıyırmışsın sen."

Beni nasıl bu kadar iyi okuyabiliyordu? Bu beni çileden çıkarıyordu.

"*Seni öldürebilirim,*" diye uyardım onu.

"Buna izin verebilirim," dedi duygusuz bir sesle. "Neden?"

"*Ne neden?*"

"Neden öpüşmemizi istiyorsun?"

Utançtan ölürken, "*Çünkü...*" dedim ve durakladım. "*Aman, unut gitsin!*"

Tekrar dönüp gitmeye çalıştım ama beni tekrar gövdesine yapıştırdı, çenemi kavrayıp başımı yukarı kaldırdı.

"İyi olmayabilirim."

Onu boğmak isteyerek ofladım. Tam bir *idiota*[45].

"*Bence tek bir kötü öpücüğün üstesinden gelebiliriz.*" Ellerim beceriksizce hareket etti. "*İkimiz de çok daha kötülerinden sağ çıktık.*"

Bana hayranlıkla bakarak, "Çay fincanındaki viski," diye mırıldandı kendi kendine. "Çıplak gözle bakınca iddiasız. Ama çok keskin. Ve yakıcı."

Ne demek istediğini sormaya vaktim olmadı.

Dudakları benimkilerin üzerine kapandı.

İkimiz de kaskatı kesilip nefeslerimizi tuttuk. Tiernan önce davranıp bir elini yüzüme koydu, diğer elini belime dolayarak beni kendine çekti.

Temkinli ve keşif dolu bir öpücüktü. Aşina olmadığım sularda yüzmek gibi. İlk başta o kadar yumuşaktı ki varlığından şüphe ettim. Dudakların tereddütlü dokunuşu. Hangimizin içine çektiğini hangimizin dışarı verdiğini ayırt edemediğim birbirine karışmış nefesler.

Bir an sonra ağzıma daha fazla baskı uygulayınca annemin bana öğrettiği o zarafet ve nezaket kuralları pencereden uçup gitti. Tüm varlığımla ona yaslandım ve ağzımı açıp dilimi alt dudağında gezdirdim.

Dudağı dolgun ve sıcaktı. Ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarım kıvrıldı.

Onun o derinden gelen teslimiyet dolu iniltisi içimde yankılandı. Ağzı benimkinin üzerinde açıldı, eli saçlarımın arasına kaydı. Saçımı atkuyruğu yapan lastiği çekip çıkardı ve

---

45 (İta.) Aptal. –*ç.n.*

sarı buklelerin yüzüme dökülmesine izin vererek öpücüğümüzü derinleştirdi.

Kaliteli şarapla çakırkeyif olup yavaşça tatlı bir rüyaya dalmak gibi geliyordu. Dillerimiz ilk kez birbirine değdiğinde karnımın derinliklerinde havai fişekler patladı. Tüm kanım bacaklarımın arasına hücum etti. Daha fazlasını isteyerek parmaklarımı göğsüne geçirdim ve parmak uçlarımda yükseldim.

Dudakları çılgına dönmüştü; açgözlülükle emiyor, ısırıyor, öpüyor ve diliyle keşfediyordu. Dakikalarca öpüştükten sonra birden ağzını benden ayırıp gözlerinde arzulu, şaşkın bir parıltıyla bana baktı. İkimiz de nefes nefeseydik.

"Kahretsin," dedi kolunun tersiyle ağzını silerek. "*Siktir.*"

Kalbim yerinden oynadı. Yanlış bir şey mi yapmıştım?

Ama sonra yüzümü sertçe kavrayıp beni tekrar, bu kez daha da vahşice öptü. Kollarımı boynuna dolayarak ağzının içine doğru inledim. Bacaklarımı beline dolamam için beni yukarı kaldırdı ve bölmenin duvarına yasladı. Poligonda her atış yapıldığında, kurşunların yarattığı darbeleri omurgamda hissedebiliyordum ve bu titreşim, bacaklarımın arasındaki o küçük, gizli noktada yankılanıyordu. Tıpkı kalp atışlarım gibi vahşi ve hızlı. Kocamın tadı çok güzeldi. Kahve, nane ve günahlardan arınma gibiydi. Kıyafetlerimizin üzerinden bile aleti tam girişime yerleşmiş, oraya doğru zonkluyordu.

Ağzımı onunkinden ayırdım, hızlıca bir nefes aldım ve ellerimi boynundan çekip işaret dilinde, "*Sence bunu doğru yapıyor muyuz?*" diye sordum.

"Umurumda bile değil." Dişleri alt dudağımı yakalayıp emerek ağzının içine çekti. "Daha fazlasını istiyorum."

Tekrar öpüştük. Bu kez dillerimiz birlikte dans ediyordu ve o ne veriyorsa ben de aynı karşılığı veriyordum. Ellerinde oyun hamuru gibiydim. Aynı hedefi milimetrik bir hassasiyetle vurmayı bilen ellerde. Öldüren, işkence eden ve pek çok hayatı mahveden o ellerde.

Bana asla zarar vermeyeceğini bildiğim ellerde.

Kocam. Koruyucum. Benim karanlık fantezim.

Memelerimi gövdesine sürterek uçlarındaki o sürtünmenin tadını çıkardım, dilimin ucunu dudaklarında gezdirdikten sonra onu daha derin öptüm. Ağzımın içinde inleyip dilimi tutkuyla emdi.

Tişörtümün kumaşı tenimi gıdıklıyor, yırtılmak için yalvarıyordu.

Dudaklarımı onunkilerden ayırmak için tüm irademi kullanmam gerekti ve bunu sadece altıma kaçırıyormuşum gibi hissettiğim için yaptım. Çişim gelmiş gibi hissetmesem de iç çamaşırım nemlenmişti.

Avuçlarımı göğsüne bastırdım, o da beni hemen yere bırakıp tutuşunu gevşetti. Ama ben bir avcıdan kaçan çaresiz bir hayvan gibi soluk soluğayken o, şişmiş pembe dudakları ve pantolonundaki ereksiyonu dışında hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Dehşete düşmüş gibisin."

Yanaklarım alev alev yandı. "*Bir şey oldu.*"

"Evet. Farkındayım."

"*O değil...*"

Başparmağıyla alt dudağını silip yüzümü inceledi.

"Sanırım bir kaza oldu."

Tanrım, bunu itiraf etmek kahrediciydi. Ama ya bu bebekle ilgili bir sorun olduğu anlamına geliyorsa? Çocuk doğurmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Bunun bir *kaza* olduğunu mu düşünüyorsun?" diye tekrarladı duygusuzca. Onun o her zamanki somurtkan, mesafeli ruh hâline geri çekildiğini hissettim. "Pekâlâ bunu bir daha yapmak zorunda değiliz."

"*Hayır. Öpüşme kısmından bahsetmiyorum. Ben... ben sanırım altımı ıslattım.*" Gözlerimin dökülmeyen yaşlarla dolduğunu hissettim. Ne kadar aşağılayıcıydı. İlk öpücüğümün bu şekilde sonlanması ne kadar dayanılmazdı. "*Umarım kan değildir. İç çamaşırım sırılsıklam olmuş. Kontrol etmem lazım.*"

Bana bakakaldı. Önce hayretle, sonra tamamen başka bir ifadeyle. Açlık, keyif ve eğlence.

Yine gülmek istediğini hissettim ve bu beni öfkelendirdi. Bu bebeği istemiyor olsa bile durumumun onu mutlu etmesi gerekmiyordu. Kaşlarımı çatarak göğsünü ittim.

"*Bu ciddi bir konu. Tuvalet nerede?*"

"*Gealach.*" Beni belimden kavrayıp havaya kaldırdı, yürek burkan bir naziklikle sanki bir çocukmuşum gibi bir kez döndürdü. "Senin bir sorunun yok. Biraz kendimizden geçtik ve vücudun –o zeki, sağlıklı, *tıkır tıkır işleyen* vücudun– seks yapacağımızı düşünüp kendini hazırladı."

"*Ne demek istiyorsun?*" dedim dik dik bakarak. Beni yere indirdi.

"Bebekle ya da seninle ilgili bir sorun yok. Tahrik olduğun zaman vücudun kendini ıslatarak hazırlar çünkü beynin ona seks yapmak üzere olduğunu söyler. Bu çok doğal."

"*Ah, Tanrı'ya şükür.*" Duvara yaslanıp istavroz çıkardım. "*Ciddi bir sorunum olduğunu sanmıştım.*"

"Buna alışsan iyi olur, *Gealach.*" İleri atılıp aşağı eğilerek dudaklarımı bir başka öpücükle daha esir aldı. Konuşurken dudaklarını görebilmem için yüzümü yukarıda tuttu. "Benim için çok sık ıslanacaksın ve bunun her bir dakikasına bayılacaksın."

Birkaç dakika sonra lobideydik, Jace bir yığın evrak işinin üzerine eğilmişti.

Tiernan, Jace'in gizli taşıma ruhsatını damgalamasını izledi. Sonra kocam, kimliğimi sessizce tezgâhın üzerinden Jace'e doğru kaydırıp çenesiyle işaret etti. "Bunu da hallet."

Jace tezgâhın diğer ucunda donakaldı. Gözleri doğum tarihime takılınca boğazı gergin bir yutkunmayla düğümlendi.

"O, şey..." diye mırıldandı, sinirle yumruğuna doğru öksürerek. "Henüz yirmi bir yaşında değil."

"Matematik bilmediğimi mi söylüyorsun, evlat?" Tiernan kusursuz kaşlarından birini kaldırdı.

Jace ensesini ovuşturdu.

"N-ne? Hayır, dostum. Hiç de bile. Benim hatam. Ruhsatı hemen hallediyorum."

Arabaya bindiğimizde onu yine iğnelemeye karar verdim. Bu, en sevdiğim yeni uğraşım olmuştu.

"*Neden ukala?*"

"Hmm?" Bileğindeki Rolex'ini çevirdi.

"*Lakabım. Çeşmenin başında ilk karşılaştığımızda bana neden ukala dedin?*"

Beni neredeyse öldüreceğin o gece, demeden cümleyi yarım bıraktım.

"Çünkü," dedi yavaşça, "o sırada sana ateşli demek pek uygun kaçmazdı."

New York'un güzel kısımlarını geride bırakıp Hunts Point'e girerken camdan dışarı bakıp gülümseyerek manzaranın soluşunu izledim.

28

ON BEŞ YIL ÖNCE

Tiernan'ın güneşi en son gördüğü ânın üzerinden doksan altı gün, üç saat ve on dört dakika geçmişti.

Zaten o her zaman ayı tercih etmişti.

Ay sabitti. İster kış ister yaz olsun her gece belirir, ona o sinir bozucu güneşin asla sunamadığı türden bir istikrar sağlardı.

Üstelik güzeldi. Karanlık okyanusun içinde solgun ve ışıl ışıl.

Ay onun dostuydu. Ne olursa olsun karanlığın içinde parlak bir şeylerin beklediğine dair güvencesiydi.

Kız kardeşinin yanındaki ranzasında uzanıyordu. Tierney ikisinin de battaniyesine sarılmış, derin bir uykudaydı. Tiernan battaniyesini her zaman ona verirdi.

"Burası hiç ısınır mı?" diye sordu sağ tarafındaki ağır aksanlı bir ses.

Tiernan sesin kaynağını bulmak için başını yavaşça çevirdi. Altmışlı yaşlarının sonunda, solgun ve yetersiz beslenmiş bir adam, yorganının altında titriyordu. Ayın sonunu getiremeyecekti. Tiernan onun gibi nicelerinin gelip gidişine şahit olmuştu. Genellikle onları bir sedyeye kaydırıp isimsiz bir mezara atma görevi ona verilirdi.

"Niet[46]," dedi Tiernan basitçe.

Sonra merak ettiği için –çünkü oraya gelen yabancıları her zaman merak ederdi– "Buraya nasıl düştün?" diye sordu.

"Savaş esiri diyebiliriz." Yabancı, sırtını duvara yaslayarak yatağında daha dik oturdu. "Amerikalıyım. Igor'un sevkiyatını çalacak kadar aptaldım. Adım Michael."

"Tiernan."

"Pek Rus ismi gibi durmuyor." Michael o çirkin yüzünü buruşturdu.

"Değil."

"İngilizce biliyor musun?"

"Niet."

Sessizlik. Birisi çenelerini kapamaları için inledi. Tiernan bu yakarışı görmezden geldi. Alex yılbaşı kutlamaları için dışarıdaydı, muhtemelen çıtırdayan bir ateşin önünde havyar yiyordu.

"Öğrenmek ister misin?" diye sordu Michael.

Tiernan bu soruyu tarttı. İngilizce bilmek iyi olurdu, böylece Tierney'yle kaçtıklarında ailesiyle iletişim kurabilirdi. Bunu yapmaya kesinlikle niyetliydi. Ancak İngilizce kısa vadede işe yaramazdı.

"Igor İngilizce biliyor," dedi Tiernan bir süre sonra. "Onun burnunun dibinde iletişim kuramam."

"Eğer aradığın şey gizlice iletişim kurabilmekse Amerikan İşaret Dili'ni öğrenmelisin," dedi Michael. "Sana öğretebilirim. Karım sağır. Bana işaret dilini o öğretti. Arkadaşlarımız bize geldiğinde ne konuştuğumuzu anlamamaları onları hep çileden çıkarırdı."

Tiernan bu fikri sevdi. Hem de çok sevdi.

"En fazla iki haftalık ömrün kalmış," dedi duygusuz bir sesle.

"Biliyorum," diyerek kabullendi adam. "Ama en iyi şekilde değerlendirirsen iki hafta yeterlidir."

Tiernan hızlı öğrenen biriydi. Tierney de öyle.

---

46 (Rus.) Hayır. –ç.n.

"Pekâlâ. Karşılığında ne istiyorsun?"

Kampta her şeyin takası yapılırdı. Yemek. İçki. Kıyafet. İlaç. Büyük çocuklar cinselliği de takas ederlerdi. Ancak Tiernan, Tierney'nin bir kâse yulaf lapası için aptalca bir şey yapmasına asla izin vermezdi.

"Kıyafetlerin. Battaniyelerin. Paltoların. Bu soğukla savaşacak neyin varsa." Adam, yumruğuna doğru öksürerek titredi. Maviye dönmüş tenine sıçrayan kanlar kuruyup pul pul olmuştu.

Tiernan parmağını dizlerindeki yanık izlerinin üzerinde gezdirdi. Igor, tatil için Moskova'ya gitmeden önce ona ateşle işkence etmişti. Gördüğü istismar artık çok tehlikeli bir hâl alıyordu. Kaybedecek vakti yoktu. Buradan çıkması gerekiyordu.

"Birkaç dil dersi için bu çok fazla," dedi Tiernan.

"Eğer ben ölene kadar yemeğini ve kıyafetlerini verirsen buradan kaçmana yardım ederim."

Tiernan başını yana eğdi.

"Benim için artık çok geç," diye itiraf etti Michael. "Ama sen hâlâ başarabilirsin. Eğer bir gün bu kapıların dışına çıkmayı başarırsan kemik yolunu takip ederek Yakutsk'a git. Arabayla yirmi saatlik yol, o yüzden bir araban olsa iyi olur. Oraya vardığında Lenin Meydanı'na git. Her gün tam öğle vaktinde, heykelin altında Dima adında bir adam bekliyor olacak. O benim Rusya'dan çıkış biletim. Karım ona iyi ödeme yapıyor. Seni buradan çıkaracaktır. Ona seni Michael'ın gönderdiğini söyle."

"Ya artık oraya gelmiyorsa?"

"İmkânsız. Karım öleceği güne kadar ona ödeme yapacağını söyledi."

Bu riskli bir plan ve koca bir saçmalık gibi geliyordu. Yine de Tiernan'ın başka seçeneği yoktu. Bu kapıların ardına hiç adım atmamıştı. Bu çalışma kampından başka bir yer tanımamıştı.

Yeterince iyi araba kullanabilirdi. Araçlarla kütükleri bir oraya bir buraya taşıyordu. Ama o ve Tierney'nin bir arabaya

ve yiyeceğe ihtiyacı olacaktı. Bir Sakha haritasına. Tabii bir de ana kapıların şifresine.

"Ya kaçmalısın ya da denerken ölmelisin, Tiernan. Bu yaşamak değil," dedi Michael. Dudakları o kadar çatlamıştı ki neredeyse hareket etmiyordu.

Tiernan ceketini çıkarıp ona uzattı. Umursadığından değil, ölmeden önce Michael'ın ona işaret dilini ve dış dünya hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğretmesi için canlı kalmasına ihtiyacı olduğundandı.

Michael tilki kürkü ceketin içine gömüldü. "Teşekkürler."

"Yapmam gereken bu."

29

Tiernan

KENDİ KENDİMİ YOK ETMEYE 362 GÜN KALA

"Callaghan, seni aptal herif."

Tate Blackthorn, Ferrantelerin zindanında yalan makinesi kablolarına bağlı hâldeyken yorgunlukla gözlerini ovuşturdu.

Sam ekranın diğer ucunda oturmuş, Tate'in cevaplarını izliyordu. Ukala bir tavırla kaşını kaldırdı. "Yalan tespit edilmedi."

"Off." Enzo, Brennan'ın yanındaki koltukta bıçağıyla oynarken acı acı gülümsedi. "Blackthorn, Tiernan'ın kafasına doğrularla vurmaya karar verdi. Biri ilk yardım çantasını getirsin."

Luca sigarasını yakarken, "Sen buraya sadece soruları cevaplamak için getirildin," dedi Tate'i kısa ve öz bir şekilde bilgilendirerek. "Daha fazlası için değil. *Şimdilik.*"

Tate ona döndüğünde hem inanılmaz derecede sakin hem de öfkeden delirmiş görünüyordu. "Bu saçmalık. Enişten az önce bana iki mor göz ve patlak bir dudak hediye etti."

Suçluydum ve bunun farkındaydım. Onun o zavallı yüzünü görür görmez Lila'nın çizimi aklıma gelmiş ve bir şey beni yüz hatlarını biraz daha az simetrik hâle getirmeye zorlamıştı. Eş arayışında değildi. Zaten bir karısı vardı.

"Seni elinden tam zamanında aldık," dedi Luca makul bir ses tonuyla. "Burnunu kırmadı."

"Gece daha yeni başladı," diye belirttim. Lila'ya tecavüz eden Tate'se burnu sorunlarının en küçüğü olacaktı. Taşaklarını tavandaki bir et kancasına asacak ve onu aylar olmasa da haftalarca sürecek işkenceyle öldürecektim.

Normalde uzun ve işkence dolu cinayetlere kapılmazdım, buna ne vaktim ne de sabrım vardı. Ama bir şey beni o tecavüzcünün kanı için özellikle kudurtuyordu.

Her şeyi başlatan geçen hafta poligondaki o aptal öpücüktü. Lanet olası varlığımı darmadağın etmişti.

O andan itibaren tüm hayatım rayından çıktı. Şu sıralar günlerim, kanı kaynayan bir ergen gibi karımı öpmekle ve ona sürtünmekle geçiyordu. Her gece yatakta pratik yaparak vakit geçiriyorduk. Farkında değildi ama porno filmlere layık, yüksek sesler çıkarıyordu. İşitme kaybı konusunda zaten hassas olduğundan onu uyarmak istemiyordum ama bu durum Imma'yla yapılan kahvaltıları fazlasıyla garipleştiriyordu.

Yeni hizmetçim, büyüttüğü o küçük kızı becerdiğimi sanıyordu.

Ancak Lila artık küçük bir kız değildi. Bir kadına dönüşüyordu. Artık iç çamaşırının sırılsıklam olmasını korkutucu ya da üzücü bulmayan bir kadına.

İkinci aşamaya doğru ilerliyorduk. Yavaşça. Sadece onu ürkütüp kaçırmak istemediğim için değildi, aynı zamanda aşmam gereken kendi takıntılarım da vardı. Zevk alma biçimimden vazgeçmek, zırhımdan vazgeçmek demekti.

Gömüldüğüm düşüncelerden beni çekip çıkaran Tate, "Kız kardeşine tecavüz etmedim," diye hırladı Luca'ya.

Sam oturduğu yerde kalıplı gövdesini düzeltip yalan makinesinde birkaç komut tuşladı.

"O lanet çenesini kapatıp soru sormamı beklemeye ne dersin?" diye önerdi gayet nazik bir tavırla. "Temel grafik diyagramımı bozuyorsun."

Tate ona ölümcül bir bakış attı.

"Bu kadar gücenme," diye cık cıkladı Enzo. "Eğer yaptıysan ölmeyi hak ediyorsun demektir. Bunun olabileceğini biliyordun. Bizim iş kolumuzdaki adamlar... Biz henüz hayattayken ölürüz. Genç ve güçlüyken."

"O kadar da genç değil," dedi Sam gözünü ekrandan ayırmadan.

"Ve o kadar da güçlü değil," diye ekledim.

Tate hırladı. Tanrı şahidim olsun ki bu adama karşı alerjik bir reaksiyon gösteriyordum.

Lila bu piçte ne bulmuştu ki?

"Bu zımbırtının doğruluk oranı ne peki?" Enzo bıçağını kapatıp ayaklarını masadan indirdi ve Sam'in omuzunun üzerinden eğilerek ekrana baktı.

"Doğru ortamda yaklaşık yüzde seksen yedi," diye homurdandı Sam.

"Doğru ortam neyi kapsıyor?"

"Etrafımda didişen ve sorguladığım adamla uğraşıp duran geveze pisliklerin olmamasını," diye yanıtladı Sam.

Luca ve Enzo sessizleşti. Achilles'in Crimson Key'de olmasına sevinmiştim. Birazdan yaşanacaklar için tam kadro bir izleyici kitlesine ihtiyacım yoktu. Lila'nın mahremiyeti benim için önemliydi.

Sam, tüm sensörlerin Tate'e doğru şekilde takıldığını tekrar kontrol edip arkasına yaslandı. "Hazır mısın?"

Tate ona bir başka ölümcül bakış daha attı. "Tahmin et bakalım."

"Bütün bunlar Tiernan'ın senin özel uçağını kaçırıp uçuşun ortasında rotayı New York'a çevirmesiyle mi ilgili?" Enzo gözlerini kıstı. "Çünkü bence Gia için senin de aynısını yapacağın konusunda hepimiz hemfikirizdir."

"Hiç sanmıyorum çünkü ben onunla evlendikten sonra ona bir koruma ekibi atamayı akıl edebilmiştim," diye tersledi Tate.

"Çok da işine yaramıştı ya," diyerek sırıttım.

Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, karısını Camorra koruması altındayken kaçırmıştım. Ama bu konuşmada beni ilgilendiren şey bu değildi. Tate, Lila'nın biz evlendikten *sonra* tecavüze uğradığını sanıyordu. Ya da ustaca kurguladığı yalan için zemin hazırlıyordu.

Tate başını sallayıp gözlerini tavana dikti. "Özel uçağımın yerini nasıl buldun sen?"

Kolaydı. New York civarındaki her özel havaalanında hemen hemen herkes elimin altındaydı.

"Söylersem seni öldürmem gerekir," dedim alaycı bir tavırla. "Ama bunu yapmadan önce bazı cevaplara ihtiyacım var. Başlayalım mı?"

Sam ona yeterince basit sorular sorarak başladı; tam adı, adresi, çocukluk evcil hayvanlarının isimleri vesaire. Görüşüne göre, Tate'in büyürken akılalmaz sayıda evcil hayvanı olmuştu. Ancak hiçbiri yetişkinliğe erişememişti. Hasta herif. Sam, Luca'nın düğününe katılıp katılmadığını (evet), kiminle geldiğini (karısıyla) ve nerede konakladığını (Ferrantelerin altı yıldızlı tesisi La Casa Delle Rose'da) sorarak devam etti.

Oradan, evet ya da hayır sorularına geçti.

"Düğünde Raffaella Ferrante'yi gördün mü?" Sam dikkatle ekranı izliyordu.

"Evet," diye yanıtladı Tate.

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır."

"Onunla sözsüz bir etkileşime girdin mi?"

"Hayır."

"Gece saat yaklaşık on buçuk sularında onu balo salonunun dışına kadar takip ettin mi?"

"Hayır."

"Gece boyunca ona herhangi bir şekilde dokundun mu?"

"*Hayır.*"

Tate'in ses tonu katı ve sertti, duruşu ve ifadesiyse sıkılmış gibiydi. Sam'le göz göze geldim.

"Eee?" diye sordum.

"Blöf yapmıyor." Sam, görmem için ekranı eğdi. "İğne yerinden oynamadı."

"Psikopatlar her zaman yalan söyleyerek yalan makinesinden geçerler," diye karşı çıktım. "Ağızlarından çıkan her şeye kendilerini de inandırmaya zorlarlar."

Tecavüzcünün Tate olmasını istiyordum. Angelo, açmak istediğimden emin olmadığım bir dizi sorundu. Ayrıca Luca'nın kayınbiraderini öldürmek, özünde Örgüt'le savaş başlatmak demekti.

"Eğer kalp atış hızı ve solunumu zaten düzensiz ve tutarsız olsaydı dediğin genel olarak doğru olurdu. Ama Tate fazlasıyla sakin. Hiçbir sapma yok." Sam omuz silkti. "Bence doğruyu söylüyor."

Dişlerimi dudağıma geçirip bunu tarttım. Lila saldırganın yüzünü unuttuğunu söylemişti ama eğer saldırgan gerçekten o olsaydı, Tate'i çizdiğinde yüz hatlarının hafızasını tetiklemesi gerekmez miydi?

Ayrıca ondan ne kadar nefret etsem de bana tecavüzcü izlenimi vermiyordu. Öte yandan Angelo, kendisine sunulmayan şeyi zorla alacak türden bir pislikti. Tüm dünyanın önüne serildiği bir mafya velediydi.

Onaylarcasına kafamı salladım ve Sam ayağa kalkıp Tate'i yalan makinesinden ayırdı. Tate, gözleri üçümüzün arasında gidip gelirken tamamen hareketsiz kaldı.

"Yani Luca'nın düğünü sırasında mı oldu?" Bir bacağını diğerinin üzerine attı, Enzo'nun masada duran yumuşak sigara paketine uzanıp içinden bir tane aldı.

"Evet." Luca onun sigarasını yakmak için uzandı.

"O nasıl?" Bir duman bulutu üfledi.

"O..." *Cesur. Zeki. Becerikli. Yetenekli. Esprili. O kadar nefret edilesi derecede güzel ki ne zaman bir araya gelsek lanet olası gözümü yüzünden ayıramıyorum.* "Seni hiç ilgilendirmez," diye bitirdim buz gibi bir tonda.

Tate omuz silkti. Luca ona bir içki koymak için ayağa kalktı. Her zamanki diplomat hâlleriydi. Eğer Vello batan imparatorluğunu kurtarmak için ufacık bir şansı olsun istiyorsa Luca'yı Don olarak ataması en mantıklı hareketti. Enzo fazla iyiydi, Achilles ise fazla kötü.

"Peki, o gece 22.33 ile 23.04 arasında neredeydin, Tate?" Başımı milyardere doğru çevirdim. "Çünkü o lanet balo salonunda olmadığın kesin."

"Gia kendini iyi hissetmiyordu. Midesi bulanıyordu ve ilaca ihtiyacı vardı. En yakındaki markete gidip ona zencefilli şeker, Sprite Zero ve bitkisel bir burun spreyi aldım."

"Partide Sprite Zero yok muydu yani?"

Tate, bakışlarıma aynı sertlikle karşılık verdi. "Eğer şu lanet olası telefonumu geri verme nezaketini gösterirsen muhtemelen internet bankacılığımdan dekontu gösterebilirim."

Luca bana baktı. Başımı sallayarak onayladım.

Luca cebinden Tate'in telefonunu çıkarıp ona uzattı. Ben dilimle yanağımın içini yoklarken Tate'in başparmağı ekranın üzerinde kayıyordu. Karımın tadını hâlâ ağzımda hissedebiliyordum. Lila dirençliydi ve çivi kadar sertti. Onun durumundaki çoğu kız erkeklerden kaçar, içine çekildikleri karanlık delikte daha da dibe sürüklenirdi ama o öyle yapmıyordu.

Tamam, uykusu berbattı ama yine de her sabah yataktan kalkıyordu. Bize ve Imma'ya kahve yapıyordu. Odalarımızı topluyordu. Tierney'yle yemek yapıyordu. Imma'yla vakit geçiriyordu. Çizim yapıyordu. On sekiz yıllık online alışveriş açığını kapatırken evimi ıvır zıvırla dolduruyordu.

"İşte burada." Tate ekranı kaydırmayı bırakıp telefonu masaya koydu ve bana doğru itti. Yakaladım. İşlem geçmişi tam

olarak Luca'nm düğün tarihini ve gece saat on kırk beşi gösteriyordu.

Sam dizüstü bilgisayarından malikâneyle market arasındaki mesafeyi hesapladı. "Oraya nasıl gittin?"

"Yürüdüm," dedi Tate.

Sam bana döndü. "Her şey tutuyor, Callaghan. Artık ne yapmak istiyorsan yap."

Koltuğumda arkama yaslanıp nefesimi verdim. Bir yanım Blackthorn çıkmadığına sevinmişti. Bu kadar yüksek profilli birini öldürmek, bir ton lanet olası bürokrasi demekti. Ayrıca hastalıklı ve tamamen kafayı yemiş yanım, Lila'nın gerçekten *sevdiği* az sayıdaki erkekten biri tarafından ihanete uğramasım istemiyordu; her ne kadar onu sevmesi, herife kendi lanet sikini yedirme isteği uyandırsa da.

Bu durum, şüpheli listemin tek kişilik zavallı bir sayıya indiği anlamına geliyordu. Angelo Bandini.

Tate'i serbest bıraktık ama gitmeden önce on dakika boyunca bizi, B-sınıfı bir video oyunundaymışız gibi öyle kafamıza göre uçak kaçıramayacağımız hakkında sert bir nutukla boğdu. Sonra da lafı şöyle bitirdi: "Biliyor musun, Callaghan, hâlâ sana tahammül edemiyorum ama en azından insan olduğundan daha iyi bir koca olduğunu kanıtladın."

Elini uzattı.

Öylece eline baktım.

"Yaa," diye cıvıldadı Enzo. "Annecik ve Babacık boşanmıyor demek. Hadi sarılın bakalım, sürtükler. Duygusal anlara bayılıyorum."

"Tam bir ibnesin," diye homurdandı Sam.

Enzo'nun yanakları kızardı. "Öyle mi? Sen de tam bir homofobiksin."

Sam başını yana eğdi. "Bu bir itiraf mı, güzel çocuk?"

Luca, Sam'e dirsek attı. "Yeter. Bebek için tebrikler, Tate. Erkek mi kız mı?"

"Erkek," dedi, eli hâlâ bana uzatılmış hâldeyken.

"Bir adı var mı?" diye sordum.

"Astile."

Tabii ya, o ve karısı bir Jake ya da Peter peydahlayamayacak kadar özel tiplerdi.

İç çekerek Blackthorn'un elini tutup sıktım.

Tate Blackthorn asla dostum olmayacaktı ama sanırım artık bir düşman da değildi.

30

Tiernan

Yalan makinesi testinden sonra sinirlerimi yatıştırmak için Fintan'la birer bardak Guinness içmek üzere Fermanagh's'a uğradım. Kendimi toparlamadan Lila'nın karşısına çıkmak istemiyordum. Kafamdan bir sürü boktan düşünce geçiyordu.

Rahatlama. Öfke. Akılalmaz bir kana susamışlık.

Tecavüzcünün Tate çıkmaması hem iyi hem de kötüydü. O herif her kimse, işini bitirmem gerekiyordu. Ama Angelo çıkarsa işler çok daha karmaşık bir hâl alacaktı.

Sonunda kıçımı yukarı sürükleyip kapıyı açtım. Lila, Imma'yla kanepede oturuyordu. İkisi de Lila'nın karnını tutuyor ve okşuyorlardı. Karnı hâlâ büyük oranda düzdü ama memeleri kesinlikle mesajı almıştı. Eskisinden daha ağır ve dolgun duruyorlardı. En ufak bir dokunuşa bile tepki veriyorlardı.

İçeri girdiğimde Lila heyecanla, "Selam!" diye bağırıp beni kapıda karşılamak için aceleyle yanıma geldi. Tatlı dudaklarını benimkilere bastırıp kollarını omuzlarıma doladı. Ben de onu öptüm, bunun son derecede doğal hissettirmesi canımı sıkıyordu.

"*Güzel haber!*" dedi işaret dilinde. "*Bugün bebeği ilk kez hissettik. Pır pır eden bir şeyler yapıyor. Sanki karnımın içinde minik balıklar yüzüyor gibi. Hissetmen lazım.*"

Elimi tutup kısa pembe tişörtünün altındaki çıplak karnına bastırdı.

Damarlarımda öfke yayıldı.

Bu kahrolası bebekle hiçbir işim olsun istemiyordum.

İlk başlarda ona karşı kayıtsızdım.

Ama o öncedendi.

Lila'nın benim için sadece bir iş olmaktan çıkmasından önce.

Bebeğin muhtemelen saf Örgüt ve Camorra soyundan geldiğini öğrenmeden önce.

Lila'nın Angelo'nun çocuğuna hamile olması mümkündü, hatta muhtemeldi. Eğer durum buysa ve Angelo olduğu ortaya çıkarsa onun suratına bir kurşun yiyeceğinden şüpheliydim.

Büyük olasılıkla Vello bu fırsatı değerlendirip Lila'yı onunla evlendirirdi.

Umurumda olduğundan değildi. Olan olmuştu. Bizim dünyamızda gerçek ittifaklar yoktu. Ama Rasputinlerle olan planlarım için Camorra'ya ihtiyacım vardı. Hepsi buydu. Ne eksik. Ne fazla.

Tamam. *Tamam.* Umurumdaydı. Bu canımı yakacaktı.

Ölümcül bir yara falan değildi elbet ama...

Sadece artık Lila'dan kurtulmaya pek de *hevesli* olmadığım söylenebilirdi.

Ve Lila karşımda durmuş, o aptalın bebeğini içinde hissettiği için sevinçten havalara uçuyordu. Aman ne güzel.

"Hiçbir şey hissetmiyorum." Yüzüne doğru hırlayarak elimi sertçe geri çektim. Lila'nın ağzı açık kaldı, o masmavi gözleri kırgınlık ve üzüntüyle parladı.

Yanından sıyrılıp mutfağa yöneldim. "Yemekte ne var?"

Sırtım ona dönükken bana cevap veremeyeceğini biliyordum. Tam bir pislik gibi davranıyordum ve onun bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tüm güç benim elimdeydi.

Öyleyse neden kendimi bu kadar... *huzursuz* hissediyordum?

Eğer bebek Angelo'nunsa bu kadını elimde tutmak için çözmem gereken devasa bir sorun vardı.

Üstelik ailesine, ona saldıranı bulup hesabını soracağıma dair söz vermiştim.

Lila'nın topuk sesleri arkamdaki zeminde yankılandı, günlerdir ilk kez Imma'nın pişirdiklerinden bana da bir tabak koymak yerine kollarını kavuşturdu ve bana imalı imalı baktı.

Onu görmezden gelerek ocaktaki tencerenin kapağını açıp bir çatal kaptım ve içindeki makarnayı ayakta yemeye başladım.

İşaret diliyle bir şeyler anlattı. Bakışlarımı makarnadan ayırmadım.

Görüş alanıma girerek çatalı elimden çekip aldı.

"*Senin sorunun ne?*"

Bir sürü sorunum vardı ve onun bende uyandırdığı bu boktan hisler listenin en başındaydı.

"Bir sorunum yok," dedim buz gibi bir sesle. "Evcilik oynamakla bir derdim yok, Lila ama sakın yanılma, karnındaki piç umurumda değil. Onu doğurmaya sen karar verdin. Ben de seni durdurmadım. Ama benden, o benim için bir ayak bağından fazlasıymış gibi davranmamı bekleme."

Sözlerim onu sarsmıştı ve şu an silahımı çekip kendi kafama bir kurşun sıkmamı engelleyen tek şey, bu dünyadan göçüp gitmeden önce Angelo'yu öldürmeye dair o sarsılmaz kararlılığımdı.

Lila'nın canını ilk kez gerçekten yakmıştım, onu korkutmamış ya da sindirmemiştim, onun *canını yakmıştım.*

Ve bu içime hiç sinmemişti.

Neyse ki her türlü acıya veya rahatsızlığa göğüs germek üzere eğitilmiştim.

"*Anlıyorum.*" Çenesi titredi, burnunun ucu kızardı ama gözyaşlarının dökülmesine izin vermedi. Elini korumacı bir tavırla karnına bastırdı. "*Sanırım bu, bebeğin cinsiyetini öğrenmek istemediğin anlamına geliyor. NIPT test sonuçlarımı bugün aldım.*"

Mutfak tezgâhına yaslanmış hâlde ona soğuk bir ifadeyle baktım.

Evet demek istedim. Umurumda olduğu için değil. Tanrı şahit ki zerre umurumda değildi. Sadece *o* önemsediği için ve onu iyi hissettirmek, kendimi bok gibi hissetmeme değeceği içindi. Normalde öyle olurdu yani. Ama bu duygularla ilgili değildi. Bu, kumun üzerine bir sınır çizgisi çekmekle ilgiliydi.

Umursama lüksüm yoktu.

Eğer bebeğin Angelo'dan olduğu ortaya çıkarsa Lila yarın buralardan gitmiş olabilirdi. O zaman bir aptallığım yüzünden kendimden başka suçlayacak kimsem kalmazdı. Çünkü saygın bir soya mensup güzel İtalyan mafya prensesleri, parasını genelev işleterek kazanan fakir İrlandalı pisliklerden çocuk doğurmak için yaratılmamıştı.

Boşluk. İçimde öylesine lanet bir boşluk hissediyordum ki hâlâ ayakta durabildiğime şaşırıyordum.

"*Bunu hayır olarak kabul ediyorum.*" Çenesini asil bir tavırla yukarı kaldırdı.

Arkasını dönüp gidişini izledim. Sırtı dimdik, başı yukarıdaydı.

Ve hayatımda ilk kez, hoşuma gitmeyen türden bir acı hissettim.

O gece, yarama dikiş atmadan önceki hâlime geri döndüm.

Yatmadan önce göz bandımı çıkardım. O odama taşınmadan önce hep böyle yapardım. Bantla uyumak tam bir belaydı, sürekli düzeltmek gerekiyordu ve ayrıca o ipin kafatasıma baskı yapmaması iyi hissettiriyordu.

Narin karımı korkutmamaya kararlı olduğumdan şimdiye kadar çıkarmaktan kaçınmıştım. Ama artık bir önemi yoktu. O kalıcı değildi. Bebeğin babası Angelo'ydu. Angelo, Chiara'ya evlenmeyi kabul edeceğini bu yüzden söylemişti.

Banyonun ışığını kapatıp aydınlık yatak odasına doğru ağır adımlarla ilerledim. Lila yatağın kendi tarafında duruyordu, üzerinde muhteşem memelerini sergileyen soluk pembe bir gecelik vardı. Saçlarını gevşek bir balıksırtı örgüsüyle toplayıp omzundan aşağı sarkıtmıştı.

Bana bakmak için dönüp o korkunç gözümü gördüğünde boğazı düğümlendi. Ya da gözümün yokluğunu. Gözümün olması gereken yerde süt beyazı bir küre vardı.

Lila nefesini tutarken dizlerinin arkası yatak iskeletine çarptı.

Odaya doğru ilerledim. "Sorun ne, sevgilim? Hoşuna gitmeyen bir şey mi gördün?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Bunu istiyordum. Aramızdaki şeyi yok etmeyi. O umudu sistemimden söküp atmayı.

Ona doğru bir adım daha attım. Sinmedi. Kımıldamadı.

"Seni iğrendiriyor muyum? *Tiksindiriyor muyum?*" Dibine kadar girip çenesinden yakaladım, abisinin eserine baksın diye başını yukarı kaldırdım.

"Bu dudakları öpmeme izin verdiğine pişman mısın?" Dudaklarımı onunkilere sürtmek için başımı eğdim. "Bu boynu emmeme?" Dudaklarımı boğazının kenarında gezdirip oraya belirgin, güzel bir morluk bıraktım. "Bu teni ısırmama?" Dişlerimi köprücük kemiğine geçirdim.

Olduğu yerde hareketsizce durdu; Achilles'e, Vello'ya, Tate'e, Angelo'ya ve boktan *dünyanın* tamamına olan öfkemi ondan çıkarmama izin verdi.

Bir an için ikimizin de sonunda kontrolü kaybedeceğimizi sandım. Birbirimizin kıyafetlerini parçalayacağımızı ve şu seks denilen şeyin ne olduğunu öğreneceğimizi. Bu öfke, kafa karışıklığı ve tiksintinin sıcaklığıyla sonunda o güzel memeleri emeceğimi. En lezzetli yemekler gibi kokan o amın tadına bakacağımı.

Bir an sonra Lila beni iterken güzel mavi gözlerinde fırtına kopuyordu.

"*Eğer senden nefret etmemi sağlamaya çalışıyorsan, hiç uğraşma,*" diye işaret yaptı. "*Bu lise zorbası numaraları beni etkilemez. Senin kim olduğunu biliyorum. Benimle nasıl ilgilendiğini biliyorum. Bugün sana ne oldu bilmiyorum ama senden biraz uzak duracağım ve yarına aklının başına gelmiş olmasını umacağım.*"

Duvarları yıkıp geçmek istiyordum çünkü Lila benden, benim koca kıçımdan çok daha olgun ve sağduyulu davranıyordu. Çünkü onu elimde tutmanın tek yolunun tüm ailesini öldürmek olduğunu bildiğim hâlde o bizden vazgeçmeyi reddediyordu.

"*Bu gece sallanan sandalyede uyuyacağım. Imma beni kanepede görürse soru sorar.*" Başını salladı. "*Ha, bu arada. Bebek erkek.* Bizim, *sevgili kocam, bir oğlumuz olacak.*"

31

Lila

"Erkek mi? Tüh be. Kız olur diye umuyordum." Tierney dudak büktü. "Böylece Tiernan'ın ikinci yaş gününde ona bir Kalaşnikof hediye etme ihtimali daha düşük olurdu. Mafya adamları aşırı şovenisttir."

Yanaklarım hâlâ Tiernan'ın dünkü reddedişinin acısıyla yanıyordu. Tüm geceyi yatağımızın karşısındaki sallanan koltukta büzülerek geçirmiş, onunla aynı yatağı paylaşmayı reddetmiştim. O da tüm gece boyunca, karanlıkta göğsü düzenli bir şekilde inip kalkarak deliksiz uyumuştu.

"*Umurunda değil,*" diye işaret ettim görümceme, Manhattan'daki bir çocuk butiğinde, pastel mavi bebek tulumlarıyla dolu askıları karıştırıyordum.

"Şaşırmadım." Tierney pahalı bebek kıyafetlerini taşıyan beş askıyı kapıp süslemeli hasır alışveriş çantasına attı. Mağaza tamamen beyaz ve pastel renklerden, havada asılı duran askılardan ve beyaz, rustik mobilyalardan oluşuyordu.

Çok sevimliydi ama yine de içimde en ufak bir heyecan kırıntısı bile hissedemiyordum.

"Tiernan ciddi anlamda sorunlu. Ona sadece hasarlı demek, durumu tarif etmeye yetmez bile." Beyaz tüylü bir tavşanı alıp sepetine ekledi.

Yüzümü buruşturdum. "*Daha iyi bir noktada olduğumuzu sanıyordum.*"

"Bir erkeğin olabileceği tek iyi nokta köpek kulübesidir." Omuzuma hafifçe vurdu. "Tüm erkekler hayal kırıklığıdır, Lila. Ama mafya adamları özellikle çürümüştür. Başını dik tut ve onun senin üzerinde baskı kurmasına izin verme."

Alt dudağımı kemirerek konuşmalarımızın ne kadarını onunla paylaştığını merak ettim.

"Bugün kafan başka yerde, değil mi?" Koluma girip kasaya doğru çalımlı adımlarla ilerledi. "Endişelenme. Bu sadece eğlence alışverişiydi. Telefonumda bebek için gerekenlerin tam listesini hazırladım. Sana göndereceğim. İçinde linkler var, sadece onlara bak ve her şeyi sipariş ver."

Başımı omzuna yasladım. Tierney bana iyi gelmişti. Annemden daha iyi. Annem, "kendimi ifşa ettiğimden" beri benimle konuşmamıştı. Dürüst olmak gerekirse artık onun yoldaşlığını pek de özlediğim söylenemezdi. Benim serpildiğimi görmekten mutsuz olmuş gibi görünüyordu. Oysa Tiernan'ın onu vurmam karşısındaki cevabı, bir dahaki sefere daha iyi yapabilmem için beni çalıştırmak olmuştu.

Off. Tiernan.

"İyi olacaksın." Tierney omzumu sıktı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Tierney faturayı iyice kabarttı ve ben de kasiyere kocamın siyah Centurion kartını uzattım. Tierney'ye atanan iki İrlandalı adam ve Camorra koruması çantaları kapıp görümcemin Range Rover'ına taşıdı. Hunts Point'e geri dönünce bir şeyler atıştırmak için İtalyan şarküterisinde durmaya karar verdik.

Güneş binaların üzerinde yükselmişti ve hava pek sıcak olmasa bile artık dondurucu da değildi, bu yüzden dışarıdaki yuvarlak masalardan birine yerleştik. Ben latte ve mürdüm erikli tart sipariş ettim, Tierney ise şekersiz sade kahveyle yetindi. İncecik fiziği ve kedi gibi kıvrak hatlarıyla bir süper-

modele benziyordu. Siyah deri pantolonu, sade ceketi ve kocaman güneş gözlükleriyle bile sokaktaki herkesin dönüp ona bakmasını sağlıyordu.

Genelde kasada duran o nazik çocuk garsonumuzdu. Çatal bıçakları yerleştirmek için yanımıza geldiğinde gözlerini üzerimden bir an bile ayırmadı. Ben utançtan kızarırken Tierney manzarayı eğlenerek izledi. Tam olarak tipim sayılmazdı –gerçi bir tipim de *yoktu*– ama daha önce hiç bana hayranlıkla bakan olmamıştı. Ve evet onun varlığının Tiernan'ı deli etmesi, şu an tam da istediğim şeydi.

"Böyle iyi, teşekkürler," dedi Tierney, masamızı hazırlamayı bitirdiğinde. Çocuk gittiğinde Tierney gülümseyerek başını salladı. "Oğlan sana fena tutulmuş, kardeşim."

"*Sadece nazik davranıyor.*"

"Tabii. Tiernan da sadece ABD Silah Satışları ve Savunma Ticaretini destekliyor zaten." Alayla güldü. "Tam bir vatansever."

"*Tuvalete gidiyorum,*" diyerek ayağa kalktım.

"Tamamdır. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

Dükkâna girip tuvalete giden dar koridorda ilerledim ve içeri girerek işimi hallettim. Ellerimi yıkayıp kuruladıktan sonra kapıyı aralayarak dışarı çıktım. Nazik Çocuk koridorun diğer ucunda, dükkânın deposuna çıkan dar ve karanlık bir koridorda duruyordu.

Kibarca gülümseyip yanından geçmeye çalıştım. Yolumu keserek gövdesini benimle yol arasına soktu.

"Seni düşünmeden edemiyorum," diye itiraf etti elini göğsüne koyarak.

Ona bakakaldım. Huzursuzlukla ensemdeki tüyler ürperdi ve nefesim daralmaya başladı. Başımı iki yana sallayıp yüzük parmağımı işaret ettim ve tekrar yanından kaçmaya çalıştım.

Daha hızlı davranarak bu kez iri ellerini omuzlarıma yerleştirdi.

İçimde bir panik alevlendi.

"Hadi ama. Bana nasıl baktığını görüyorum. Bu ilgi kesinlikle karşılıklı." Göz kırptı. "Ve o pisliğin seni tatmin edemediğini rahatça söyleyebilirim."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Benim gözüm kocamdan başkasını görmüyordu. Daha önce ona bakmış olsam bile ki bakmamıştım, şu an net bir şekilde arkama bakmadan kaçıp gitmek istiyordum.

Yumruklarımı yanımda sıkarak öfkeyle ona baktım.

"Duyduğuma göre konuşamıyormuşsun." Sırıtarak elini yanağıma koydu ve sırtım tuvalet kapısına çarpana kadar üzerime yürüdü. "Seninle sırf bu yüzden evlendi. Karşı koyamadığın için. Peki buna bizim küçük sırrımız desek nasıl olur?" Eğilip kalçamı avuçladı.

Silahım. Silahım dışarıdaki çantamdaydı. Onu yanıma almadığım için kendime lanet okudum. Bir kükremeyle onu ittim ama ellerimi göğsüne koyamadan çocuk büyük bir güçle geriye doğru çekildi.

Tierney cinayet işlemeye hazır bakışlarıyla onu saçından yakalamıştı ve adamın kafa derisinin kenarları pespembe olmuştu. O an ikiz kardeşine o kadar çok benziyordu ki ağzımdan kısık bir inilti kaçtı.

"Senin derdin ne lan?" diye hırladı Tierney. "Hamile bir kadına saldırıyorsun."

Ona sert bir tokat attı.

Adam yanağını ovarak hırladı. "Kendi kaşındı, haftada üç gün o minicik pembe elbiseleriyle buralarda geziniyor. Bir bok almadan ortalıkta süzülüp duruyor."

"Aman Tanrım." Tierney dehşete düşmüş bir hâlde başını salladı. "Sen kafayı yemişsin."

"Ona dokunmadım bile!"

"*Kalçamı elledi,*" diye ispiyonladım.

Tierney parmaklarını göz çukurlarına bastırdı. "Sıçtık. Tiernan bayram edecek. Dünyadaki son birkaç saatinin tadını çıkar,

pislik." Adamı kovalar gibi yapınca çocuk apar topar kasaya koştu, omuz çantasını kaptı ve kaçıp gitti.

"Tanrı aşkına." Elini omzuma koydu. "Sen iyi misin?"

Doğru olup olmadığını bilmesem de başımı salladım.

Tiernan haklıydı, bir daha asla silahım yanımda olmadan hiçbir yere adım atmayacaktım. Bir dahaki sefere çantamı da yanıma alacaktım.

"Hadi seni dışarı çıkarayım. Çok üzgünüm." Tierney beni masamıza geri götürdü. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"*Hayır,*" dedim dürüstçe. "*Bu herif kovulacak ve onu bir daha asla görmeyeceğim. Zaten bana doğru düzgün dokunmadı bile.*"

Masaya oturduğumuzda bebek karnımda yine kıpırdandı. Onu fark ettiğimi ve onu beklediğimi bilmesi için içgüdüsel olarak elimi üzerine bastırdım.

"Artık gerçek gelmeye başlıyor, değil mi?" Tierney gülümsedi.

Başımla onayladım.

"Bu konuda ne hissediyorsun?"

"*Korkuyorum,*" diye itiraf ettim. "*Heyecanlıyım. Endişeliyim. Tuhaf ama artık kızgın değilim. Tecavüzcüme kızgınım elbette. Onun acı içinde ölmesini istiyorum. Ama bebeğe değil. Onu doğurmaya karar verdiğim an, onu hiçbir önyargı beslemeden seveceğime söz verdim.*"

Bu, hayatımda verdiğim en kolay karardı. Babam hiçbir suçum olmamasına rağmen olduğumu sandığı kişi yüzünden beni asla sevmemişti.

"Senin için onu ben de seveceğim." Tierney öne eğilip elini karnıma koyunca ifadesi bir anda ciddileşti. "Ben asla bir bebek sahibi olamayacağım, biliyorsun."

"*Tabii ki olacaksın.*" Gözlerim yumuşadı. "*Achilles'le bizzat konuşacağım. O–*"

Başını sallayarak kendini geri çekti. "Nefesini boşa harcama. Bunun abinle bir ilgisi yok. On iki yaşındayken histerektomi oldum."

Ne demek istediğinden emin olamayarak gözlerimi kırpıştırdım.

"Rahmimi aldılar, Lila." Dudaklarını yalarken kucağında duran ellerine bakıyordu. "Yani, bunu planlamamışlardı. Ama... Başıma kötü bir şey geldi ve komplikasyonlar oluştu." Dudaklarını büktü. "Ben ve kardeşim çok karanlık şeyler yaşadık. Tiernan'ı kötü davranışları yüzünden affetmeni istemiyorum ama belki onu anlamanın bir yolunu bulabilirsin."

Kalbim sanki eriyip pelteye dönmüştü. Kardeşine sarılmak istedim. *Ona* sarılmak istedim. Ama Tierney'nin bunu bir acıma belirtisi olarak algılayacağını ve bundan hoşlanmayacağını biliyordum.

"*Çok üzgünüm.*"

Tierney omuz silkip bana rahatça gülümsedi. "Sorun değil."

"*Kim onlar? Sana bunu yapan insanlar.*"

Başını salladı. "Bu sadece benim anlatabileceğim bir hikâye değil."

"*Sen kendi başına bir bireysin, Tierney,*" diye işaret ettim inatla. "*Kardeşinden bağımsızsın. Akıllısın, güzelsin, naziksin ve değerlisin. Bunu unutma.*"

"Ya sen?" O yeşil gözleriyle, kocamınkilerden bir ton daha açık yeşil gözleriyle bana baktı. "Sen ne kadar güçlü olduğunu hatırlıyor musun? Ne kadar dirençli? Ne kadar temiz kalpli? Kardeşimin, insanlıkla arasına ördüğü duvarları birinin aşabileceğini hiç düşünmemiştim. O duvarlar geçilmezdi, hâlâ da öyleler. Ben bile bazen aşamıyorum. Ama sen bir şekilde başardın. Onun aklını başından alıyorsun, Lila." Gülümsedi. "O duvarlar yıkılıyor diye öfkelendiğinde ona kızma. Enkaz altında kalmak fenadır."

32

Lila

Eve döndüğümde mutfak masasında bir hediye kutusu beni bekliyordu.

Göz alıcı pembe bir saten kurdeleyle paketlenmişti.

Ceketimi çıkarıp kapının yanına astım. Imma evde değildi, oğlu İtalya'dan geldiği için birkaç gün izin almıştı. Bu hediye ondan mıydı?

Hediyeye doğru ilerleyip açmadan onu inceledim.

Arkamı döndüğümde Tiernan ellerini ön ceplerine sokmuş vaziyette karşımda duruyordu. Yorgunluğun sisi arasından, gözünün altındaki koyu halkayı fark ettim.

"İyi uyumadın mı?"

Sessizliğini onay olarak kabul ettim. Yavaş adımlarla bana doğru yaklaşıp sert avuçlarıyla yüzümü tutarken gözünde kederli bir parıltı vardı. Göz bandının takılı olduğunu görünce rahatlamayla soluklandım. Önceki gece boş göz çukurunu görmek beni iğrendirmemişti. Ama kendi kanımdan insanların ona çektirdiği acıyı hatırlatmıştı, bu yüzden utanç ve öfke duyuyordum.

"Dün gece mi uyudun?"

"Aslında olmadığımı biliyorsun."

"Yaa."

"Evet. *Yaa.*"

"*Mesela... ne gibi?*"

"*Gealach.*" Burnunu burnuma sürtüp kokumu içine çekerken parmakları belimin etrafında kıvrıldı. "Pislik gibi davrandığım için özür dilerim."

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarını daha iyi okuyabilmek için onu kendimden uzaklaştırdım.

"*Ben senin kum torban değilim, Tiernan.*"

"Biliyorum."

Bebeğimizin cinsiyetini kabul etmesini, dünkü konuşmayı devam ettirmesini bekledim ama sonunda tekrar konuştuğunda masadaki hediyeyi işaret etti. "Sana bir hediye aldım."

Dönüp pakete uzanırken beni belimden yakalayıp tekrar kollarının arasına hapsetti. "Ama onu açamazsın."

Kaşlarımı çattım. "*Ne ki?*"

"Şarküterideki çocuğun aleti."

Gözlerim dehşetle açıldı ve onu ittim.

"*Aman Tanrım! Neden böyle bir şey yaptın?*"

İfadesi kaskatı kesildi. "Tierney ne olduğunu anlattı. Kimsenin iznin olmadan sana dokunmaya hakkı yok. Buna ben de dâhilim."

"*Sadece kovulmasını sağlayabilirdin!*"

"Sana saygısızlık etti. Bana saygısızlık etti. Üstelik onu uyarmıştım."

"*Sırf bana dokunmaya çalıştı diye bir adamın cinsel organını kesip atamazsın.*"

"Neden kesemezmişim?"

Nutkum tutulmuş hâlde ona bakakaldım. "*Verilen ceza işlenen suça denk değil.*"

"Biliyorum," dedi uysalca başını eğerek. "Ama ellerini kesmek biraz aşırıya kaçmak gibi geldi. Tüm organlarını tek küçük kutuya sığdıramazdım."

Patlamasını engellemek için başımı ellerimin arasına aldım. Buna ne diyebilirdim ki?

Ailem normal olmaktan çok uzaktı ama abilerim benim yüzümden asla bu kadar şiddetli bir şey yapmamışlardı. Bu zamana dek vicdanım tertemizdi. Ta ki şu âna kadar.

"*Bu romantik falan değil. Delilik.*"

"İkisi de diyelim o zaman."

Kollarımı kavuşturup başımı iki yana salladım.

"Hayır mı? İyi. Bir dahaki sefere senin için birilerinin parçalarını kesmeden önce sana sorarım."

"*Yaşıyor mu?*"

"Yaşamak kelimesinden ne anladığına bağlı." Telefonunun kenarlarıyla oynadı. "Kanamasını durdurdum, o yüzden ölmedi. Ama artık ne düzgünce seks yapabilecek ne de işeyebilecek. Ayrıca birikmeye başlayacak tıbbi faturalar kapıdayken işini kaybetmiş olması da pek ideal bir durum değil."

"*Bu hastalıklı bir durum.*"

"Ailemiz için korkunç şeyler yaparız."

"*Beni ailen olarak mı görüyorsun?*" Göğsümden ılık bir ürperti geçti.

Başını sallayarak onayladı. "Peki sen neyi romantik bulursun?"

Hiçbir fikrim yoktu. Hiç sevgilim olmamıştı, annemin izlememe izin verdiği eski filmlerle ve okuduğum kitaplarla sınırlı romantizm örnekleri ya bir hayal dünyasında ya da savaşın ortasında geçiyordu.

"*Bilmiyorum. Bir kadının gönlünü almak için genelde ne yaparsın?*"

"Cömertçe bahşiş bırakırım."

İyi noktaydı. Kaşlarımın arasını ovaladım.

"Randevuya çıkabiliriz." Bakışlarını ayakkabılarının ucuna indirdi.

"*Hayır, teşekkürler.*"

Sorgularcasına tek kaşını kaldırdı.

"Dün bir pislik gibi davrandın, bugün de bana bir insan penisi hediye ettin."

"Bir anlaşma yapalım. Eğer benimle çıkarsan sana istediğin her şeyi alırım."

"Nasıl bir kadın gönlünün alınmasını parayla takas eder ki?" Şok içinde ona bakakaldım.

"Çoğu."

"Bu çok kadın düşmanı bir yaklaşım."

"Erkekler hakkında da aynı şeyi düşünüyorum. İnsanoğlu kolayca yoldan çıkarılabilir. İşlerimi zaten bu sayede yürütüyorum. Ee, randevu?"

"Hayır."

"Eğer gelirsen tüm sorularını cevaplayacağım, hiçbir sınır olmayacak. Tam bir saat boyunca."

İşte bu işe yaramıştı. Onun sözlerini, onun hikâyesini duymayı çok istiyordum. Teklifinin geri çevrilemeyecek kadar iyi olduğunu bilerek yüzümü pürdikkat izledi.

"Piç."

Sırıttı. "Ceketini al."

Alt kata, Fermanagh's'a indik.

İçerisi sıcaktı, nemliydi ve ter, ekşi ekşi alkol, kızartma kokuyordu.

Müdavimler bizi görür görmez, sanki bir çeşit kraliyet ailesiymişiz gibi ıslık çalıp alkışlayarak ayağa kalktılar. Tiernan kolunu omzuma atıp beni sertçe yanına çekti. İçimde gurur ve utanç karışımı bir his kıpırdandı. Hayatımı dikkat çekmemeye çalışarak geçirmiştim, şimdiyse her şeyin tam merkezindeydim.

Kocamın gözü barın en uzak köşesindeki bir masaya takıldı, masada oturan iki adam ânında biralarını kapıp bara doğru

kaçıştı. Tiernan benim için bir sandalye çekse de onun karşısındaki uzun, kırmızı suni deri koltuğa oturmayı tercih ettim.

Daha yerleşemeden Fintan elinde yapış yapış olmuş iki menü ve kocaman bir gülümsemeyle yanımızda bitiverdi. "Selam, kardeşim ve yengeciğim." Abartılı bir şekilde eğilerek selam verdi. "Size ne getireyim?"

"Ben bir bira ve sirkeli patates cipsi alayım."

"Tamamdır. Lila?" Fintan bana döndü.

"*Buzlu bir limonata, lütfen,*" diye gülümsedim.

"Buzlu limonata," diye tekrarladı Tiernan sesli bir şekilde. "Ona da cips getir."

Fintan'ın işaret dili bilmemesi mantıklıydı. İkizler her ne yaşadıysa belli ki Fintan o dönemde onlarla birlikte değildi.

"Hâlâ annenle konuşmadın mı?" diye sordu Tiernan.

Başımı iki yana sallayıp tam açıklama yapacakken göz ucuyla bir şey fark ettim.

Barın üzerinde kırmızı güllerle dolu bir vazo duruyordu. Kanımın çekilip buz kestiğini hissettim.

Bana kanla kirlenmiş gül tacını hatırlattılar.

Kendine gel. Onlar sadece çiçek.

Ama gözlerimi onlardan alamıyordum. Tekinsiz bir hâlleri vardı.

Tiernan kaşlarını çatarak elini yüzümün önünde salladı. "Hayalet mi gördün?"

"*Çok daha kötüsünü,*" diyerek güçlükle yutkundum. "*Çiçekler.*"

Ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Zaten evliliğimiz boyunca kocamdan çiçek alma ihtimalim de yoktu.

"Çiçekler," diye tekrarladı ifadesizce, bakışlarımı takip edip vazoya baktıktan sonra başını hızla geri çevirdi. "Aynı fikirdeyim. Nefret ederim. Köpek yavrularından da." Kinaye yapıyordu.

"*Bana o geceyi hatırlatıyorlar.*" Yerimde huzursuzca kıpırdandım. "*Beyaz güllerden bir tacım vardı. Ama saldırıdan sonra kırmızıya döndü. Hâlâ hatırlıyorum, yarısı kuma gömülmüştü.*"

Bir an sessiz kaldı. Sonra birden ayağa kalkıp bara doğru yürüdü ve vazoyu içeri doğru devirdi. Çıkan gürültünün sebebini anlamak için herkes başını o tarafa çevirirken sohbetler bıçak gibi kesildi. Tiernan hiçbir şey olmamış gibi masamıza dönüp yerine oturdu. "Nerede kalmıştık?"

Ben cevap veremeden Fintan içeceklerimizle yeniden belirdi.

"Az önce vazoyu mu devirdin sen?" Kaşlarını çattı.

"Evet."

"Ee, *neden?*"

"Bu dükkânın içinde veya çevresinde bir daha çiçek görmeyeceğim."

Fintan'ın kaşları hayretle yükseldi. "Çünkü?.."

"Çünkü öyle diyorum." Tiernan, Guinness'inden ilk yudumunu alıp üst dudağında kalan köpüğü diliyle yaladı. "Şimdi git de pencerelerden sarkan saksıların icabına bak."

Fintan gitti.

Başımı salladım. "*Teşekkür ederim. Ama güllerden sonsuza kadar kaçamam.*"

"Meydan okuman kabul edildi."

"*Bir noktada bunu aşmam gerekecek.*"

"O nokta bu gece olmayacak. Muhtemelen yarın da."

Limonatamdan bir yudum aldım. Çok tatlıydı ve bebeğin karnımda taklalar atmasına neden oldu. Bu da bana, aramızdaki fil kadar büyük diğer engeli hatırlattı.

"Sorularını sor," dedi Tiernan.

"*Artık arkadaş olduğumuza göre bana ukala demeyi bırakabilir misin?*"

"Ukala mı?" Başını yana eğdi.

Telefonuma yazdım ve ekranı görebilmesi için ona çevirdim. **Gealach.**

"Öncelikle, ben senin arkadaşın değilim. İkincisi, *Gealach* İrlandacada ay demek." Dudaklarına keyifsiz bir tebessüm yerleşti.

"*Ay mı?*"

"Hı hı. Seni ilk gördüğümde gecenin içine karışmıştın. Acı çekiyordum ve bok gibi bir ruh hâlindeydim. Ama parlıyordun. Işığın o kadar parlaktı ki gözlerimi senden alamadım." Göğsü derin bir nefesle genişledi ve kendi kendine kaşlarını çattı. "Sanırım sen benim ilk rüyamdın."

Kalbim bin parçaya ayrıldı, içimdeki boşluğa küçük şarapneller gibi dağıldı.

Gealach ukala demek değil miydi?

Tüm bu zaman boyunca bana Ay'ım mı demişti? Çeşmenin başında olduğumuz, düşmanlarının kız kardeşinden başka hiçbir şey olmadığım zamanlarda bile mi?

"*Tamamen kendindeydin.*"

"Teknik olarak, evet. Ama durup başımı yukarı kaldırarak aydan yaşamak için bir sebep istedim. Ay ve benim pazarlık yapma konusunda bir geçmişimiz var." Duraksadı. "Sanırım o da bana seni verdi."

Bu sözler içime işledi. Ben de aynı şekilde hissediyordum. Sadece var olmak artık yeterli değildi. Yaşamak istiyordum. Dahası onun yanında yaşamak istiyordum.

"*Neden bana ukala demek olduğunu söyledin?*"

"Çünkü ukalasın."

"*Bu çok kaba.*"

"Yine de benden hoşlanıyorsun."

"*Sana bunu düşündüren ne?*"

"Bana bakma şeklin." Başını salladı. "Sanki senin yolunu aydınlatması için gökyüzüne *gealach*ı ben asmışım gibi."

Doğruydu. Çünkü bir bakıma bunu yapmıştı. Bana özgürlüğümü vermişti. İradem. Normalliğimi. Soyadını.

"*Benim de bir itirafım var.*"

Yutkunarak aramızdaki yapış yapış ahşap masaya baktım. "*Onu sakladım.*"

"Neyi sakladın?"

"*Gözünü. Geri dönüp onu aldım. Nedenini bilmiyorum.*"

Dudaklarında şeytani bir sırıtış belirdi. Benim bu karanlık taraflarımı ne kadar çok sevdiğini unutmuştum.

"Nerede?"

"*Bir kavanozda. İzopropil dolu. Imma bana yardım etti.*" Dudaklarımı birbirine bastırdım. "*Bahçemize gömdüm. Eğer istersen geri alabilirsin.*"

"O senin." Geriye yaslanıp eğlenen ifadesiyle bana baktı. "Tüm organlarımı alabilirsin."

Hepsini değil. Kalbini alamam, diye düşündüm.

"*Mekânın adını neden Fermanagh's koydun?*" diye işaret ettim. "*Soyadın Callaghan.*"

"Annem Fermanagh Bölgesi'ndendi." İçkisinden bir yudum aldı. "Tüm çocukluğumu, onun varlığını unutmaktan korkarak geçirdim. Fermanagh's benim ilk işimdi. Mahalledeki en güzel binayı, eski bir kiliseyi satın aldım ve buraya dönüştürdüm."

"*Ne zaman öldü?*"

"Ben doğmadan önce."

"*Bu nasıl mümkün olabilir?*"

"Annem henüz hayattayken ve otuz sekiz haftalık hamileyken, vücudunu kesip Tierney ve beni içinden çıkarmışlar. Bizi kaçırıp onu kan kaybından ölüme terk etmişler. Fintan'ı da geride bırakmışlar."

Midem altüst oldu, içimdeki her şeyi çıkarmak üzereymişim gibi öğle yemeğim midemde düğümlendi.

"*Kimdi onlar? Bunu neden yaptılar?*"

"Bratva. Daha spesifik olmak gerekirse, Igor. Babamın o zamanki iş rakibi. Avrupa'nın geniş liman bölgeleri için rekabet ediyorlardı. İspanya. Yunanistan. Hırvatistan. Babam bir gün limanda pusuya düşürüldüğünü sanmış. Silahını çekip

doğrudan kafasına nişan almış. Bir Bratva askeri olduğunu düşünmüş. Meğer Igor'un rahmetli karısı Luba'ymış. Babamla bizzat konuşmaya, kocasıyla bir anlaşma yapması için onu ikna etmeye gelmiş. Kadın ölmüş. Bunun üzerine Igor, babamın en kıymetli varlığını –henüz doğmamış çocuklarını– almaya karar vermiş, bu sırada annemi de öldürmüş."

"Fintan'ı neden almamış?"

"Fin dolaba saklanmış ve evin boşaldığından emin olana kadar dışarı çıkmamış. Sonrasında annemin kanı içinde öylece oturup babamın gelmesini beklemiş. Bu onu mahvetti. Tierney ve beni Sibirya'ya götürdüler, on dört yaşımızda kaçmayı başarana kadar orada büyüdük."

Şimdi her şey yerine oturuyordu. İkizler bir çalışma kampında büyümüştü. İşaret dilini öğrenmişlerdi çünkü gözetmenleri özgürce konuşmalarına izin vermiyordu ve onlar da başkaları tarafından anlaşılmak istemiyorlardı.

İşkence görmüşlerdi. Cinsel tacize uğramışlardı. Birer ölüm makinesine dönüştürülmüşlerdi.

En derin, en karanlık sırrın bende olduğunu düşünmem ne kadar gülünçtü. En çetin, en uzun ve en çarpık yolculuğun benimki olduğunu. Tiernan'ınkiyle kıyaslandığında benim çocukluğum, resmen bebek işiydi.

Gözlerime yaşlar doldu. Kendimi tuttum.

"Nasıl kaçtınız?"

"Igor'un oğlu Alex'le yakın ilişki kurdum. Hemen hemen aynı yaştaydık." Ölümcül bir ifadeyle gülümsedi. "Igor, çocuklarını sertleşmeleri için kampta büyütüyordu, bu yüzden her şeyi birlikte yaptık; eğitim aldık, aynı tabaktan yemek yedik, aynı fiziksel ve psikolojik zulmü yaşadık. Alex'in güvenini kazandım ve yavaş yavaş kaçmak için ihtiyacım olan her şeyi ondan öğrendim. Kapı şifreleri. Anahtarların nerede tutulduğu. Bölgenin haritaları. Kaçış rotaları. Tüm bu bilgileri toplayıp bir plana dönüştürmek yıllarımızı aldı."

"Peki, Kuzey Afrika'ya nasıl düştünüz?" Tierney'nin oradan bahsettiğini hatırlamıştım.

"İzlerimizi silmek ve dolambaçlı bir yoldan seyahat etmek zorundaydık. Ayrıca babamın ve Fintan'ın nerede olduğundan emin değildik. Bize söylenen bizi aramaya hiç zahmet etmedikleriydi. Bu doğru değildi. Babam bizi geri almak için dişiyle tırnağıyla savaşmış. Igor ona bebekken öldüğümüzü söylemiş. Ama yine de onu bulduk."

"Bu senin Rus olarak yetiştirildiğin anlamına mı geliyor?" Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. *"Dili konuşuyor musun? Gelenekleri biliyor musun?"*

"Evet ve evet. Rusça benim ilk konuşmaya başladığım dil. İngilizce de ikincisi." İşaret parmağıyla birasının köpüğünü sıyırıp ağzına attı. "Babamı ve Fin'i bulduktan sonra İrlandalı olmaya dair her şeyi hızla kaptık. Başta dil engeldi. Birkaç hafta sonra New York'a taşınmaya karar verdik. Temiz bir başlangıç için. Hunts Point'e ayak bastığımda herkes beni doğuştan İrlandalı sanıyordu."

"İngilizceyi öğrenip bir İrlandalı gibi konuşman sadece birkaç hafta mı sürdü?"

"Hızlı öğrenirim."

"Daha çok bir dâhi gibisin."

"Sen öyle diyorsan."

Boğazım düğümlendiğinden nefes almakta bile zorlanıyordum. Şimdi her şey yerine oturuyordu. Igor'u neden öldürdüğü. Neden kafatasını boşaltıp ofis masasında kalemlik olarak kullandığı. Alex'in neden listesinin ilk sırasındaki isim olduğu. Bratva –*Rasputinler*– onun annesini, çocukluğunu, geleceğini ve *mutluluğunu* çalmıştı.

"Igor'un kullanmaya devam etmemize izin verdiği tek şey isimlerimizdi," dedi Tiernan. "Bizi almaya geldiklerinde Noel zamanıydı ve annem ağaca isimlerimizin yazılı olduğu süsler asmıştı. Igor, bizimle alay etmek için o süsleri saklamış."

Masanın üzerinden uzanıp elini sıkıca tuttum. Midem o kadar bulanıyordu ki kusup kalbimi oracığa çıkarmaktan korkuyordum.

"Benim için üzülme, Lila." Elini çekerken sözleri bir rica değil, emirdi. "Ben artık o çocuk değilim. Eski benliğimi kendi trajedimin tozuyla birlikte yılan derisi gibi üzerimden sıyırıp attım. Beni asıl endişelendiren Tierney." Çenesini bir ileri bir geri oynattı. "Onun bir parçası Sibirya'da kaldı."

"*Ne demek istiyorsun?*"

"Kendi kendini yok ediyor."

"Peki *sen etmiyor musun?*"

"Eninde sonunda ben de edeceğim." Dudaklarının kıvrımında uğursuz tebessüm yerleşti. "Ama benim özdenetimim çok daha iyidir."

Bununla ne demek istiyordu?

Sormak için ellerimi kaldırdım ama o başını iki yana sallayıp bileğindeki saati gösterdi. "Zaman doldu, Külkedisi."

Telefonumdan saate baktım. Haklıydı. Yetmiş beş dakika geçmişti.

"Pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirdiğime göre, seni yemeğe çıkarmama izin verme nezaketini gösterir misin?" Ses tonunu duyamasam da söylediği her şeyi iğneleyici bir tavırla dile getirdiğini biliyordum. Bir yılanı öldürecek kadar zehirle.

Masanın altında bileklerimiz birbirine dolandı. Kısacık bir dokunuştu ama benim için anlamı çok büyüktü. Masanın karşısındaki adama baktım ve ona âşık olduğumu fark ettim. Her düşüşte olduğu gibi, bir kez dengeni kaybedersen çakılmak artık ihtimal olmaktan çıkar, yalnızca an meselesi olurdu.

"*Evet.*"

33

Tiernan

Her zaman sonumun bir kurşunla olacağını düşünürdüm. Ama sonunda yıkımımı karımın getireceği ortaya çıktı. Özel bir şey yapmasına da gerek kalmadı. Kucağımda oturmuş pizza dilimini kemirirken aramızdaki akılalmaz boy farkını hatırlatırcasına ayaklarını havada sallıyordu.

Pizzacı, gece kulüplerinden çıkanlarla dolup taşmıştı. Tüm kanım aletimde toplanmıştı. Ve aletimin istediği tek şey de karımın amına gömülmekti.

Kıçına değil. Ağzına değil. *Amına.*

Eski hayatımı geri istiyordum. Sekse kendi şartlarımla yaklaştığım zamanları. Eğlencesine. Nadiren. Hem başkaları hem de kendim için bir çeşit ceza yöntemi olarak gördüğüm zamanları.

Bu Jane Austenvari arzulu bekleyiş, gözü dönmüşçesine sürtünme zırvalıkları tüylerimi diken diken ediyordu.

"*İşemem lazım.*" Karım oturduğum taburede kucağımdan aşağı atladı. Kalabalığın arasından süzülürken ayağa kalkıp onu takip ettim. Onu gözümün önünden ayırmama imkân yoktu.

Yabancı birini bu kadar önemsemek sarsıcıydı.

Yetişkin hayatımın büyük bir kısmını ya insanları öldürerek ya da eskortları becererek geçirmiştim. Hiçbir parçam insan-

Ninova

ları kutsal bir tür olarak görmüyordu. Kollamaya, korumaya değeceklerini hiç düşünmemiştim.

Ama bir noktada, Lila'yı alelâde bir insan olarak görmeyi bırakmıştım.

O sadece *Lila*'ydı.

Ve geri zekâlının birinin, kirli elleriyle sarının onlarca tonunu barındıran –güneş ışığı, kum, keten ve nergis sarısı– o altın gibi parlayan saçlara dokunduğunu düşünmek bile beni...

Peki ne yapacaksın, göt herif? Şimdi de iyi bir koca olmayı mı deneyeceksin? Ona şiirler mi yazacaksın? Onu mumlar ve güller eşliğinde mi becereceksin?

Elbette öyle yapmayacaktım.

Gülleri onun yanına bile yaklaştırmazdım. Onlardan nefret ediyordu. Ne yani, amatör müydüm ben?

Lila, masamızdan ayrılıp tuvalete giderken kendi ayağına takılıp tökezledi. Uykusuzluk artık bedelini ödetiyordu.

"*Nöbet mi tutacaksın?*" Lila bana hayretle baktı.

"Seninle içeri giriyorum."

Parmak uçlarında yükselip elini yanağıma koydu. "*Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim.*" Uzanıp göz bandımı öptü ve o an hissettiğim şeyin lanet bir kalp çarpıntısı değil de ölümcül bir kalp krizi olmasını umdum. "*Söz veriyorum bundan sonra ben de seninle ilgileneceğim.*"

İçeri girip kapıyı arkasından kilitledi.

Telefonumu çıkardım ve Tierney'ye mesaj attım.

TIERNAN:

Şu uyku hapları hâlâ duruyor mu? Onları Lila'nın içeceğine karıştırmam lazım.

TIERNEY:

Yaa, ondan kurtuluyor muyuz? Ben de tam bağlanmaya başlamıştım. ☹

TIERNAN:

Onu öldürmüyorum, aptal.
Uyuması lazım.

TIERNEY:

O HAMİLE, Tiernan. Öyle kafana
göre bir şeyler içiremezsin.

TIERNAN:

Bu gidişle yorgunluktan geberecek.

TIERNEY:

Yoksa onun için endişeleniyor
musun, kardeşim?

TIERNAN:

O benim Camorra garantim.

TIERNEY:

Ondan hoşlandığını itiraf et, ben
de sana onun uyku sorunu için bir
çözüm vereyim.

TIERNAN:

Teröristlerle pazarlık yapmam.

TIERNEY:

Pazarlık yapmamız için taleplerimden
ödün vermem gerekir. Öyle bir şey
yapmayacağım.

Kapının diğer tarafından sifon sesini duydum. Vaktim kalmamıştı.

TIERNAN:

İyi. Ölmesini istemiyorum.
Mutlu musun?

TIERNEY:

Havalara uçtum. <Heyecanla bağıran Jonah Hill GIF'i>

Musluk akıyordu. Tierney yazıyordu.

TIERNEY:

Ne zaman uykum kaçsa, gönüllü bir kurban bulup orgazm olurum. HEM DE SERTÇE. İyi bir orgazm beni her zaman bayıltır.

TIERNAN:

Tavsiyen BU MU yani?

TIERNEY:

Aynen. On numara tavsiye, kardeşim.

TIERNAN:

Senden nefret ediyorum, kardeşim.

TIERNEY:

♥♥♥

Eve vardığımızda Lila için sıcak bir küvet hazırladım ve içine pembe bir banyo topu attım. Banyonun her santimi esansiyel yağ ve çilek kokuyordu. Bu kokudan kurtulmak için daireyi ateşe vermeyi aklıma yazdım.

Gerçi dairenin ateşe verilmesine pek gerek yoktu, sıcaklık zaten rekor seviyedeydi.

Lila önceki hayatında kesin bir kertenkeleydi çünkü termostatı yirmi dört derecede seviyordu.

Ben dokuz derecede tercih ederdim. Yirmi dörtte karar kıldık. Evliliğin uzlaşma sanatı olduğunu söyleyen her kimse, herhâlde hiç İtalyan bir prensesle evlenmemişti.

"Banyoda uyuyakalma," diye emrettim.

Uykulu bir baş sallamanın ardından kapıyı yüzüme kapattı.

Lila banyo yaparken kız kardeşimin hastalıklı tavsiyesine uymaya karar verdim. Tavsiye bok gibiydi ama başka alternatifim yoktu. Görünüşe göre, Lila'ya hap vermek bebeğin hayatını mahvedebilirdi. Bu durum bana her iki tarafın kazançlı çıkacağı bir senaryo gibi gelse de Lila o şeytanın dölüne fazlasıyla düşkün görünüyordu.

Mutfağa gidip bir şişe viski kaptım, bardağa üç parmak doldurup bir dikişte bitirdim ve ağzımı sildim. Telefonumu çıkarıp Rhyland Coltridge'e mesaj attım.

Coltridge, çiçeği burnunda bir teknoloji milyarderiydi. Aynı zamanda geçimini New York'un sosyetesinin yarısını becererek kazanan eski bir eskorttu. Yatakta ne yapacağını iyi bildiğine dair sağlam kaynaklarım vardı. Uzman tavsiyesine ihtiyacım vardı. Çenesini tutacak birine. Tüm kusurlarına rağmen –ki onlar hakkında tez yazabilirdim– ağzı sıkıydı.

Biliyordum çünkü kız kardeşim zamanında kendi takıntılarını aşmak için onu tutmuştu.

TIERNAN:
Tavsiyeye ihtiyacım var.

RHYLAND:
Tiernan Callaghan'la mı görüşüyorum?

TIERNAN:
...

RHYLAND:
Sakın üreme.

TIERNAN:

Seks tavsiyesi, seni düşük kalite jigolo.

RHYLAND:

Birincisi? Çok sevimlisin. İkincisi? Ben emekli oldum.

TIERNAN:

Saati 20 bin dolar.

RHYLAND:

Kusura bakma, belirtmem gerekirdi: Emekli VE milyarderim.

TIERNAN:

Sana App-date hisselerimi satarım.

Onun o sahte flört uygulamasında hisselerimin olması, Rhyland'ın ayağına dolanan bir dikendi. Benimle ilişkilendirilen herhangi biri, nezih toplumda ölüden farksızdı.

RHYLAND:

Şaka yaptım. İnsanlara yardımcı olmak en büyük tutkum.

RHYLAND:

Anlat bakalım, dostum.

TIERNAN:

Bakire. Ürkek. Sağlam bir şekilde boşalmaya ihtiyacı var. Tam bir seks olmayacak.

RHYLAND:

Sana ürkek der miydim bilemiyorum.

TIERNAN:

Ben değil, seni geri zekâlı. KIZ.

RHYLAND:

Haa. Şöyle ki her beş kadından sadece biri vajinal birleşmeyle orgazm olur, o yüzden zaten sana penetrasyon önermeyecektim. En iyi seçeneğin onu yalamak. Klitoriste 10 binden fazla sinir ucu var. Eğer dilin zımpara kağıdından yapılmadıysa hata payın pek yok.

Homurdanarak bardağımı yeniden doldurdum. Göz kapaklarımın arkasında bir zonklama başlamıştı.

TIERNAN:

Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım.

RHYLAND:

Am yalamayı mı? Vah vah. Şiddetle tavsiye ederim. 10 üzerinden 12 derecesinde.

RHYLAND:

Yetişkin oyuncağı bir şişme bebek üzerinde uygulama videosu göndereceğim.

TIERNAN:

Peki böyle bir şeyin elinin altında olması sebebi nedir?..

RHYLAND:

Geçen yıl Harvard'da verirdim. Bilirsin işte, dünya çapında bir am uzmanı olarak.

RHYLAND:

Hepimiz bu gezegende bir iz bırakıyoruz. Sen aşırı nüfusla savaşıyorsun. Ben de harika orgazmları teşvik ediyorum.

TIERNAN:
Bu konuşmayı bitirmeyi teşvik edelim o zaman.

RHYLAND:
Videoyu gönderiyorum. Yarın sabah ilk iş hisselerini sattığından emin ol.

TIERNAN:
Bir şey daha, Coltridge.

RHYLAND:
Evet?

TIERNAN:
Bu konuşma hiç yaşanmadı.

Beş dakika sonra, Rhyland'in plastik bir bebeği aşırı bir şevkle tatmin edişini izliyordum. On dakika sonra da yatak odasına girdim. Lila çoktan yatağa girmiş, nemli saçlarını havluyla kuruluyordu.

Yatağın ayak ucunda durdum.

"*Sorun ne?*" Kan çanağına dönmüş gözleri buğulandı. Tanrı aşkına, düzgün bir uyku çekmeyeli ne kadar olmuştu?

"Uyumana yardım edeceğim." Dilimin ucunu dişlerimin üzerinde gezdirip alkolün tadını aldım. "Eğer izin verirsen."

Asla izin istemezdim.

İstediğim şeyi alırdım.

Ama şimdi izin istiyordum.

Daha dik otururken ifadesi temkinliydi. "*Bunu nasıl yapacaksın?*"

"Sana seni çok mutlu edecek bir şekilde dokunabilirim. Uykunu da getirir."

Alt dudağını ısırarak teklifimi düşündü. Okullu bir çocuk gibi orada öylece dikilmiş, söyleyeceği kelimeleri bekliyordum.

Ona hizmet etmem için izin verip vermeyeceğini duymayı bekliyordum. Önünde diz çöküp onu yalamak için.

Acınası.

"*Ya kazara canımı yakarsan?*" Küçük burnunu ovuşturdu. "*O canavar yakmıştı. Bazen hâlâ hissediyorum. Bacaklarımın arasında. Kaba parmaklarını. İçimdeki şeyini.*"

Gözümü kapatıp derin bir nefes aldım. Bu kim olduğunu bilmediğimiz piçe karşı duyduğum kana susamışlığın sınırı yoktu. Onun canını almayı, Alex'inkinden bile daha çok istiyordum.

"Sana asla o şekilde zarar vermem." Nihayet konuşabildiğimde gözümü açtım. "İstesem bile. Sen bana *yalvarsan* bile. Beni aldatsan bile. Hatta beni öldürsen bile." Söylediklerim fazla açık, fazla gerçek hissettirdiği için hemen ardından ekledim, "Seni korumak benim için artık saplantılı bir içgüdü. Eğer karanlık seni korkutuyorsa gecenin çökmesini bile engellerim, Lila."

Bu laflar da nereden çıkmıştı şimdi? Hiçbir fikrim yoktu ama yalan da değildi.

O an kendimi tamamen savunmasız hissettim. Sanki elinde dolu bir silah varmış da işimi bitirmek için net bir atış fırsatı yakalamış gibi. Bundan, ondan ve *bu durumdan* nefret ediyordum. Ama içgüdü tam da böyle bir şeydi, seçme şansın olmazdı.

Lila başıyla onayladı. "*Sana güveniyorum. Vücudum senin.*"

Geriye doğru yaslanıp ipeksi beyaz geceliğinin ilk iki düğmesini çözdü. Dolgun, yuvarlak ve kusursuz memeleri dışarı taştı. Solgun meme uçları birer elmas gibi sertleşmişti.

Ona ne yapmayı planladığımı bile sormadı.

Onu becerecek miydim, yalayacak mıydım yoksa yüzüstü yatırıp sertçe kıçına mı girecektim.

Lila bana tam yetki vermişti.

Fakat işler tersine döndü çünkü bu yetkiyle ne bok yiyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu.

"Eğer çok fazla gelirse saçımı çek," dedim. "O an hemen dururum."

Minnetle gülümsedi.

Şimdi ne olacaktı? Bir hazırlık yoktu. Ön sevişme yoktu. Öylece külotunu yırtıp ziyafete başlayamazdım. Belli ki bunu yeterince planlamamıştım. Tanrım, yüzündeki o ifade. Gözlerindeki o umut ışığı. Artık geri adım atmak için çok geçti.

İlk öpücüğümüzden beri bu ânı erteliyordum çünkü bunu batırmak istemiyordum. Şimdiyse ben burada dikiliyordum, o orada oturuyordu ve ikimiz de hiç kıpırdamadan ağır ağır nefes alıyorduk ve çok ama *çok* sessizce bekliyorduk.

"*Penisini görebilir miyim?*" Lila dudaklarını yalayarak sessizliği bozdu.

Ciddiyetle başımı aşağı yukarı salladım.

Tek elimle kemerimi çözüp pantolonumun düğmesini açtım, sonra fermuarı indirdim. Armani baksırımı aşağı sıyırdım. Aletim, morarmış ve tamamen kalkmış hâlde dışarı fırladı. Kökünden başına kadar, üzerinde öfkeli bir damar belirginleşmişti.

Avuçlarının üzerinde öne doğru eğilip daha yakından bakmak için yatağın üzerinde emekledi. İçimden bir anlık azgınlık ve dehşet dalgası geçti.

Yüzü aletimden sadece birkaç santim uzaktaydı ve kahretsin ki hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamışım. Tanrım, şuna bak. Bu sahnenin yaşanmasının yasal olması, toplumda bir şeylerin feci şekilde yanlış gittiğinin kanıtıydı.

O. Bakire, masum, diş sızlatacak kadar tatlı.

Ben. Katil. Psikopat. Sapık.

Lila başını yana eğmiş, aletimi Orta Çağ'dan kalma bir tabloymuş gibi inceliyordu.

"*Herkesinkinin boyutu aynı mı oluyor?*" Aniden başını kaldırınca solgun mavi gözleri benimkilerle buluştu.

"Hayır." Sesimdeki zorlanmayı duyamadığı için memnundum. "Boyut, uzunluk ve kalınlık değişir."

Kaşlarını çatıp parmağını düşünceli bir tavırla dudaklarına vurdu. "*Mantıklı.*"

"Neden?"

"*Çünkü eğer... onunki de... seninki gibi olsaydı sanırım hayatta kalamazdım.*"

Bu sözleri üzerine ilkel bir dürtü beni harekete geçirdi.

Eğilip onu susturmak için dudaklarına yapıştım. Nefesi kesilse de daha fazlası için dudaklarını araladı. Dillerimiz birbirini buldu. Onu yatağa yatırırken yanma çöktüm. Üzerine bastırmadan kollarımı başının iki yanına dayayıp destek aldım. O pisliği düşünmesini istemiyordum.

Öpücüğümüz derinleşti ve Lila aramızdaki aletime uzandı. İpeksi elinin dokunuşuyla aletim sarsıldı ve zonklayarak avucunu ıslattı. Ağzımın içine doğru inlerken sanki bir köpeğin başım okşuyormuş gibi onu hafifçe okşadı. Umurumda bile değildi. Dokunuşu mükemmeldi. Lila mükemmeldi.

Oyuncu, özgüvenli ve korkusuzdu. Artık olan bitenin ritmini ben belirlemiyordum. Fetheden, fethedilen olmuştu. O anda eğlenceli bir kara mizahın kesinliğiyle biliyordum ki acınası ve sefil bir şekilde tamamen onun olmuştum.

Boştaki eliyle yüzümü tutup parmaklarını elmacık kemiğimde gezdirdi. Dudakları benimkilerin üzerinde hareket ediyor, öpücüğümüzü derinleştirmek için farklı açılar arıyordu. Bu sırada aletimle ilgilenen eli aşağı yukarı hareket ettiğinde, aletimin içgüdüsel olarak ona doğru itildiğini keşfetti. O bunu yaparken ben kafamda Rhyland'm o aptal videosunu döndürüyor, tüm doğru hamleleri hatırlamaya çalışıyordum ama zihnim bomboştu.

Lila geceliğini tamamen aşağı sıyırmak için aletimi bıraktı. Kumaşla boğuşuyordu. Geriye doğru dizlerimin üzerine çekilip onu izledim.

Seni aptal herif. Bunu onun için senin yapıyor olman gerekirdi.

"Ben yap..." Boğazımı temizledim. "Yani, ben yapayım mı?"

Az önce kekeledin mi sen, şerefsiz?

Alt dudağını ısırarak başını salladı.

Rahatsızlık belirtisi var mı diye yüzünü dikkatle inceleyerek geceliğinin düğmelerini çözdüm.

Karım telaşlı ve biraz şaşkın görünüyordu ama sözde balayımızdaki gibi beni aynı anda hem bıçaklamak hem de vurmak istiyor gibi değildi.

"Aletini ağzıma sokmanı istiyorum. Neden bu kadar çok sevdiğini anlamak istiyorum."

"Hayır," diye gürledim, biraz fazla hızlı ve biraz fazla sertçe. "Bu benimle ilgili değil. Seninle ilgili."

"İkimizle de ilgili olması gerekmez mi?"

Tekrar yüzüme uzanıp yavaşça göz bandımı çıkardı. Bakışlarımı kaçırmamak ve saklanmamak için kendimi zorlayarak nefesimi tuttum.

"Bence çok güzelsin," dedi fikrini iyice kafama kazımak ister gibi sesli söyleyerek. *"Ve eğer en baştan bir koca seçmem gerekseydi, yine seni seçerdim."*

Eğilip sağ meme ucunu ağzıma aldım, güzelce emdim. Tatlıydı, sıcaktı ve hindistan cevizli vücut losyonu gibi kokuyordu. Lila daha fazlasını isteyerek bana doğru kıvrılınca sol elimle diğer meme ucunu uyardım. Parmağımla etrafına dokunuyor, nazikçe okşayıp çekiştiriyordum, hangisinin ayak parmaklarının kıvrılmasını sağladığını görmek için farklı baskılar uygulayarak onu test ediyordum.

Memeleri... Siktir, bunu tanımlayacak bir kelime var mıydı ki? Doyamıyordum. Dilim sağ memesinin her santimini yaladıktan sonra sola geçti. Bu sırada o kıvranarak kalçasını yukarı itiyor, anlamadığı ve benim de nasıl vereceğimi bilmediğim bir şey için yalvarıyordu.

Göğsünden aşağı öpücükler sıraladım, bunu videoda Rhyland yaptığı için değil –bırak eğitim videosunu kendi kahrolası adımı bile hatırlayamıyordum– sadece vücudunun her köşesi-

nin tadının neye benzediğini bilmek istediğim için yapıyordum. Belinin kıvrımı boyunca dilimi gezdirdim, o nefessiz kalmış kıvranırken ellerimle kalçasını kavradım –gıdıklanıyor, not edildi– kasıklarını öptüm, burnumu külotunun üzerinden amına bastırıp derin bir nefes çektim. Kokusunun afrodizyak olduğunu fark etmiştim, aletimden gelen zevk suyunun tüm çarşafları ıslatmasına neden oluyordu.

Külotunu parçalara ayırmak ve tadının neye benzediğini bile bilmeden amına gömülmek istiyordum. Ama ona dikkatli yaklaşmalıydım.

Hayır, ona dikkatli yaklaşmak *istiyordum*. Verebileceği en değerli şeyi kazanmıştım –güvenini– ve bunu batırmayacaktım.

Ellerimi bacaklarında gezdirip okşayarak yukarı tırmandım, dizlerimin üzerine çöküp sağ bacağını bileğinden kavradım ve külotunu yavaşça çıkardım.

Amı bir sanat eseriydi ve ben Batı'daki müzelerin çoğunu gezmiştim.

Saçlarından bir ton daha koyu, altın sarısı tüylerle korunan, can yakacak kadar küçük bir üçgen karşımda duruyordu.

Kimse ona ağda yapmayı, tüylerini kısaltmayı, tıraş olmayı ya da baştan çıkarmayı öğretmemişti. Yine de şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi.

Göz temasını kesmeden her bir ayak parmağını öptüm. Yatağın üzerinde tembel bir kedi gibi gerinerek mırıldandı. Ayak bileğinin içini öpüp güneye, diz kapağının arkasına kaydım. Bacağının iç kısmını yalayıp öpüyor ve çok yavaş ilerleyerek ona beni durdurması, fikrini değiştirmesi için şans veriyordum.

Durdurmadı.

Amma yaklaştıkça ağzım sulanıyordu. Aletim kontrolsüzce seğiriyordu.

Tam merkezinde durup en altından klitorisine kadar yavaşça, hevesle yaladım.

Öyle sesli inledi ki Nebraska'daki insanları bile uyandıracağını sandım.

Bacak içlerini okşayıp onu yalamaya başlamıştım ve boşta kalan elimle de o belirsiz küçük klitorisini arıyordum. Tamamen ümitsiz vaka değildim. Genel olarak yerini biliyordum. Bulduğumda ise onu ovuşturmaya başladım.

Karımın tadı inanılmazdı. Temiz bir ten, şekerli su ve asla bulaşacağımı düşünmediğim bir bağımlılık gibiydi. Dilim daha derinlere dalıp içine girdi, başparmaklarımla onu iyice araladım. Vücudu gerilmiş bir yay gibi büküldü.

O tatlı, yumuşak sesiyle boğulurcasına, "Tiernan," diye sayıkladı. "Ne yapıyorsun?"

"Yemeğimle oynuyorum," diye mırıldandım kadınlığına doğru, dudaklarımı okuyamayacağını bilerek.

Saçıma uzandı. Sağlam bir şekilde çekti. Donakalmış hâlde başımı kaldırıp ona baktım.

"Siktir. Çok mu fazlaydı?" Tanrı şahidim olsun kızardığımı hissediyordum. Neyim vardı benim?

Lila pembeleşmiş yanakları, odağını kaybetmiş gözleriyle başını hızla yastıktan kaldırdı. Parmaklarını saçımdan ayırırken bir tutam saçımı da beraberinde kopardı.

"*Neden durdun?*" Sert hareketlerinden ses tonunu anlamak eğlenceliydi.

"Saçımı çektin. Güvenli kelimemiz buydu."

Kaşlarını çattı. "*Çok yaklaşmıştım.*"

"Öyle mi?"

"*Evet. Ve nasıl bir his olduğunu görmek istiyordum. Yapmaya devam et.*" Başımı aceleyle bacaklarının arasına bastırınca kahkaha attım.

İşe koyulup tempoyu artırdım. Dilimi her içeri daldırdığımda kasları onu içeride hapsetmek ister gibi kasılıyordu. Parmak ucum klitorisinin hemen altına her çarptığındaysa kıvranıp inliyordu.

Yine yaklaşmıştı.

Ben de öyle.

Farkında bile olmadan sürtünme arayışıyla aletimi yatağa bastırıyordum. Lila tekrar saçımı çekti. Bu sefer durmadan önce ona şöyle bir baktım. Kendinden geçmiş hâlde sarsılıyor ve inliyordu. Devam ettim.

Kalçası dilimden, dudaklarımdan ve parmaklarımdan kaçmak istercesine sarsılınca bir elimle belini kavrayıp onu yatağa bastırdım.

Sıcak bir sıvı akıtarak dilimin üzerine sertçe boşaldı. Biliyordum çünkü dilimi amından dışarı zorlukla çıkarabilmiştim. Şimdi sırılsıklam olan o amdan.

Ona duyduğum arzu vahşiydi.

Sıvıyı emerken yatağa kendimi daha hızlı sürtmeye başladım. Bacağını gererek zevkle inledi.

Bu seferki orgazmım farklı hissettiriyordu. Bir kalenin inşası gibi tuğla üzerine tuğla konularak gökyüzüne kıvrılıp zevkten, onun kokusundan ve teninden başka hiçbir şey kalmayana dek en tepeye kadar yükseldi.

Avucuma o kadar sert boşaldım ki görüşüm bulanıklaştı. Vücudumdaki her kas kaskatı kesildi. Her santimim terden sırılsıklamdı. Yüzümü diz kıvrımındaki boşluğa gömüp kokusunu içime çektim.

"Ah, *siktir.*" Diz kapağını öptüm, kıkırdayarak dudaklarımı pürüzsüz bronz teninde gezdirdim. "Tanrım. Bu... harikaydı."

Bir empat değildim ama karımın hissettirdiklerini bilmeden o sefil hayatlarını yaşayan geri kalan tüm erkek nüfusuna resmen acıdım. Ayağa kalktım ve ellerimi yıkamak için banyoya gittim. İki dakika sonra döndüğümde karımı ipek yastığa başını koymuş, ağzı hafif aralık bir hâlde uyurken buldum.

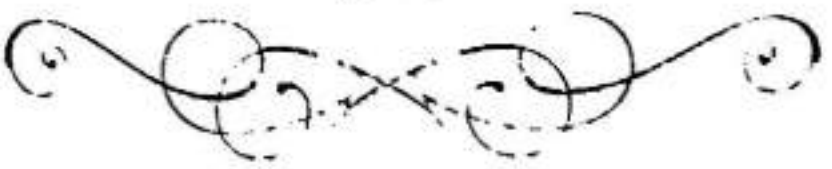
Yorganı üzerine çekip alnından öptüm ve ışığı kapattım. Banyonun önünde sadece bir milisaniyeliğine tekrar duraksa-

yıp karımın kokusunu tenimden yıkayarak atmaya asla niyetim olmadığına karar verdim.

Bunun yerine odanın köşesindeki sallanan sandalyede, onun o meşhur "sinirli olduğunda sığındığı" yerini aldım ve arkama yaslanıp uyuyuşunu izledim.

Tam sekiz saat boyunca.

34

ON DÖRT YIL ÖNCE

Hazırlardı.

Geçtiğimiz on iki ay boyunca ikizler, kimsenin onları göremeyeceği veya duyamayacağı şekilde gecenin köründe işaret diliyle haberleşerek kaçışlarını titizlikle planlamışlardı.

Haritaları vardı. Olga'nın arabasının yedek anahtarları. Tahta döşemelerinin altında sakladıkları bir yiyecek zulası. Temiz şişe suları.

Babalarının ve abilerinin tam isimleri ellerindeydi. Igor'un masasından çaldıkları İrlanda'daki bir adres de öyle.

En önemlisi de bir planları vardı.

O planda eksik olan tek şey özgürlükle aralarında duran ana kapının şifresiydi.

Artık on dört yaşındaydılar ve yaşlarından çok daha büyük görünüyorlardı.

Kaçışlarının Alex'e neler yapacağını bilecek kadar büyüktüler.

Bu konuda tartışmışlardı. Tierney, Lyosha'ya güvenmeleri gerektiğini söylüyordu. Tiernan'sa Tanrı dâhil hiç kimseye güvenilemeyeceği konusunda ısrarcıydı.

Şimdi Tiernan, Igor'un ofisinin dışındaki kızıl kan birikintisinden kendi yansımasına bakıyor, parmaklarıyla saçlarını arkaya doğru düzeltiyordu.

Igor Amerika'daydı, bu da ofise erişim yetkisinin Alex'te olduğu anlamına geliyordu. Tiernan kapıyı çalmadan iterek açtı.

Alex babasının tahtı andıran koltuğunda oturuyordu, kucağında on altı yaşındaki tutsak bir kız vardı. Ateşli bir şekilde öpüşüyorlardı.

Öfke Tiernan'ın kanını yakıp kavurdu. Daha önce hiç bir kızı öpmemişti. Ama pek çoğunu arkadan becermişti. Erkekleri de. Igor kendi sapkın, hastalıklı eğlencesi için ona ne yapmasını söylediyse yapmıştı.

Kız kardeşinin diğer mahkûmlar tarafından soyulmasını izlemek zorunda kalmıştı. Onu kullanmalarını da.

Onun kan kaybedişini, durmak bilmeksizin kanamasını izlemek zorunda kalmıştı; ta ki Olga'nın onun rahmini aldırmak için yerel bir veterinere başvurmaktan başka çaresi kalmayana kadar.

Alex tüm bu dehşete maruz kalmamıştı. Kendi hızında büyümesine izin verilmişti.

"Öylece dikilip durma," diye mırıldandı Alex, güzel kızın dudaklarına doğru. "Otur, izle ve not al."

Tiernan yerinden kıpırdamadı. "Dışarıdaki kan kimin?"

"Bu fıstığın erkek arkadaşı, yakınlaşmamızdan pek memnun kalmadı." Alex güldü.

"Konuşmamız gerek."

Bu Alex'in dikkatini çekti.

"Git." Kızı üzerinden itti. Kız komik bir şekilde kıçının üzerine düştü, dudak bükerek ofisten dışarı çıktı.

"Eee?" Alex elinin tersiyle dudaklarını sildi, tam on dört yaşındaki bir çocuk gibi görünüyordu. Babasının paketinden bir sigara çıkardıktan sonra bir kibrit çaktı. "N'aber?"

Alex'in, aralarındaki arkadaşlıkta ters giden hiçbir şey görmemesi Tiernan'ı hayrete düşürüyordu. Babasının, Tiernan'ın

annesini öldürüp onu evinden koparark getirdiği düşünülünce Alex'in bu ihtimal dışı bağa böylesine inanması şaşırtıcıydı.

Gerçi Tyrone da aynısını Alex henüz yeni doğmuş bir bebekken onun annesine yapmıştı.

"Giriş kapısının şifresine ihtiyacım var," dedi Tiernan düz bir sesle.

Alex kibritle sigaranın ucunu yakıp alevi sallayarak söndürdü. "Öyle mi diyorsun?

"Evet."

"Beni bırakıp gidiyor musunuz?" Bir fırt çekip dumanı ağzının kenarından dışarı bıraktı.

"Suya girmek istiyoruz."

"Ne zaman?"

"İstediğimiz zaman. Tierney depresyonda." Yalan söylemiyordu. "Ameliyatında olanlardan sonra kafa dağıtmaya ihtiyacı var."

Alex onun dediklerini tarttı.

"Ben de gelebilir miyim?"

"Tabii."

"O zaman şifreye neden ihtiyacın var?"

"Keyfimize göre girip çıkmak istiyoruz. Sana bağımlı kalmak istemiyoruz. Üstelik her zaman burada değilsin."

Lyosha bunu bir süre düşündü.

"Peki beni burada bırakıp gitmeyeceğine söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum," diye yalan söyledi Tiernan.

Bu söylediği ne ilk ne de son yalandı ama açık ara en haklı görülebileniydi.

"Bana ihanet edersen seni asla affetmem." Alex sigarasını küllükte ezerek söndürdü. Elleri titriyordu.

"Ben de kendimi affetmezdim."

"Seni seviyorum," dedi Alex kederli bir sesle. Gözleri Tiernan'ınkilerle buluştu. "Bir kardeş gibi. Belki de bir kardeşten öte. Çünkü sen bir seçimsin. Slava ve Jeremie ise değil."

"Seni bırakmayacağım, Lyosha," dedi Tiernan yumuşak bir sesle. "Asla. Bana güvenebilirsin."

Alex ona şifreyi verdi.

Ertesi sabah ikizler gitmişti.

Dört gün sonra Yakutsk'taydılar.

Yolculukları donma tehlikesi ve karanlığın birbirine karıştığı bir bulanıklıktan ibaretti.

Tierney ve o, sırayla Olga'nın eski Lada Niva'sını sürdüler. Kaçtıkları gece Tierney'nin ateşi yükselmişti ama sayıklamalar içinde bile yakıt almak dışında durmayı reddederek yola devam etti. İdrarlarını boş su şişelerine yaptılar. Sırayla yiyip sırayla uyudular.

Şehre girdiklerinde arabayı buldukları ilk satıcıya sattılar. Rubleleri titreyen, kararsız parmaklarıyla tutuyorlardı. Daha önce hiç para görmemişlerdi.

Saat sabahın dokuzuydu ve Dima'yı beklemek için henüz erkendi, bu yüzden bir lokantaya girdiler. Orada yumurta, jambon, közlenmiş domates, mantar, kasha ve tereyağlı ekmekler sipariş ettiler. Yanında da kahve, çay ve şeker kaplı yaban mersini. Hesabı ödedikten sonra dışarı fırlayıp yediklerinin hepsini kustular. Mideleri böylesine sağlam bir kahvaltı için fazla küçüktü.

Lenin Meydanı'na yürüyüp saat on birde oraya vardılar. Heykelin altına oturdular ve yakalanmamak için endişeyle çevreyi kolaçan ettiler.

Dima, tam onlar B planı hakkında konuşmaya başladıkları sırada, öğleyi altı geçe geldi. Onlar dışında meydandaki tek kişi oydu.

Tiernan ayağa kalktı. "Beni Michael gönderdi," dedi. "Bizi buradan çıkarmanı istedi."

Pasaportları yoktu. Doğum belgeleri yoktu. Sadece on dört yıl önce annelerinin o Noel süslerinin üzerine yazdığı isimleri ve üzerlerindeki kıyafetleri vardı.

"Moğolistan," dedi Dima kararlılıkla. "Önce oraya gideceğiz, sonra batıya yöneleceğiz. Belki Kuzey Afrika'ya. Yol boyunca babanızın izini süreriz. Şimdilik trene binelim."

Tren muazzamdı. Tierney vagona girdiklerinde sevinç gözyaşları döktü. Dima –elli yaşlarının ortalarında, kır saçlı, tecrübeli bir adamdı– çok az konuşuyordu.

Akşam yemeği olarak büfeden piroshki aldılar. Vakit su gibi akıp geçti ve gece çöktüğünde Dima'yla Tierney uykuya daldı.

Tiernan vagonun arkasına süzüldü, bir pencereyi aralayıp kafasını dışarı çıkardı.

İşte o an, sadece o an, Igor Rasputin'in pençelerinden gerçekten kaçtığına inanmak için kendine izin verdi.

Başını yukarı kaldırıp aya baktı.

Ay da ona geri baktı.

Bir sırrı paylaşır gibi birbirlerine gülümsediler.

Nihayet özgürdü.

35

Tiernan

GEALACH:
Senin için bir şeyim var.

Telefonumdaki mesajdan başımı kaldırıp dikkatimi yatakta yanımda yatan kadına verdim.

Hâlâ abartılı derecede minicik görünürken nasıl bir bebek doğuracağını merak ettim. Onun gibi inatçı bir kız için bile fazla iddialı bir iş gibi görünüyordu.

Tek kaşımı kaldırdım. "Evet?"

"*Tierney, ikinizin doğum gününüzü asla kutlamadığınızı söyledi.*"

"Tierney çok konuşuyor."

"*Annenizin öldürüldüğü günü kutlanmaya değer bulmadığınızı söyledi.*"

Bu bir soru olmadığı için bir cevap da vermedim.

"*Bunu değiştirmeliyiz.*" Lila'nın yüzünde kararlı bir ifade vardı. "*Seni aralık ayında kutlama yapmaya zorlamayacağım ama şimdi tam zamanı. Gerçek tarihle aramızda birkaç aylık bir vakit var.*"

Telefonumu yanıma bırakıp aklındakileri söylemesini bekledim.

"Sana bir doğum günü hediyesi aldım."

"Temmuzda doğmadım."

"Evet ama sonuçta doğdun ve bu kutlamaya değer bir şey. Tierney'ye de bir şey aldım."

Kız kardeşimin onu sevmesinin nedenini anlıyordum. Lila, etrafındaki insanlara fark edildiklerini hissettiriyordu. Muhtemelen kendisi hayatı boyunca hep görmezden gelindiği içindi.

Komodinine dönüp çekmeceden küçük bir mücevher kutusu çıkardı ve bana uzattı. Kutuyu açıp içindekine duygusuzca baktım.

Bu bir haç kolyesiydi. O gösteriş meraklısı abilerinin, on bin dolarlık gömlekleri ve elmas küpeleriyle takacağı türden bir şey. Kutuyu kapatıp ona geri uzattım.

"Ben ateistim."

"Ben değilim." Kaşları çatıldı. *"Ve bunu takmanı, bu dünyada senin için dua eden birinin olduğunu hatırlamanı istiyorum."*

Takı takmazdım ve lanet bir kahve fincanı bile benden daha Katolik sayılırdı. Ancak daha önce bana hiç hediye verilmediğinden, bir doğum günü hediyesini reddetmenin adabını da bilmiyordum.

"Bunu takmayacağım."

"Asla asla deme."

"Şu an diyorum işte."

"Çok huysuzsun," dedi dudak bükerek.

"Çok ısrarcısın."

Neşeli bir gülümseme takınmaya çalışsa da hayal kırıklığına uğradığını anlayabiliyordum. *"İyi. Takma. Ama sakla."*

Kutuyu komodinimin çekmecesine tıkıştırıp güne hazırlanmak için ayağa kalktım.

36

Lila

Birkaç hafta boyunca hayat neredeyse huzur doluydu.

Imma'yla bebek için hazırlanma telaşına girdik, doktor randevularına gittik ve yemek yaptık. Tierney haftada iki kez yanında çaylarla beni ziyaret ediyordu. Hem egzotik yerlerden bitki karışımları hem de yeraltı dünyasının kilit isimleri hakkında mafya dedikoduları getiriyordu. Annem haftalar önce attığım mesajıma hâlâ cevap vermemişti ama artık telefonun başında tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi oturup beklemiyordum.

Uykuyla sonunda yeniden tanışmıştık. Hepsi kocamın sayesindeydi.

Her gece vücuduma tapıyor, meme uçlarımı emiyor, bacaklarımın arasını öpüp yalıyor, bazen parmaklarını da oraya sokuyor ve sonrasında bebek gibi uyumamı sağlayan ruhu paramparça eden orgazmlara ulaştırıyordu. Vücudumu bu şekilde yormasında, hiçbir tempolu yürüyüşün ya da antrenmanın başaramadığı o huzurlu uykuyu bahşeden bir şeyler vardı.

Tiernan hâlâ bebeğe, onun tekmelerine, ultrason fotoğraflarına ya da sağlığına hiç ilgi göstermiyordu. Hamileliğim başımızın üzerinde asılı duran kara bir buluttu. Aramızdaki en kalın, en yıkılmaz duvar işlevini görüyor gibiydi. Ama her

şey dönüp dolaşıp aynı kapıya çıkıyordu, eğer Tiernan beni gerçekten önemsiyor olsaydı çocuğumu da kabul ederdi.

Ben mi? Ben, onun yanında getireceği her şeyi ve herkesi seve seve kabul ederdim.

Abilerim beni yeterince sık ziyaret ediyordu. Benimle işaret dili pratiği yapan Enzo ve Luca'yla öğle yemekleri yiyordum. Hatta Achilles bile yan dairedeki sözde *yatırımını* kontrol etmeye geldiği her an uğruyordu. Tierney'nin dairesinde bir sevgilinin izini aramak için her ortaya çıktığında, şarküteriden bana mutlaka bir şeyler getiriyordu. Calzone ya da dondurma. Onun ziyaretleri beni en çok şaşırtanlardı. Çünkü Achilles'in ben dâhil kimseyi etkilemeye çalışmadığını biliyordum, dolayısıyla benimle vakit geçirmeyi seçiyorsa bu beni gerçekten tanımak istediği içindi.

Anneme gelince, o her şeyi Enzo'yla gönderiyordu. Seveceğimi düşündüğü kitaplar, pişirdiği kurabiyeler ve benim için aldığı hamile kıyafetleri.

"*Benimle konuşmayarak neyi amaçlıyor? Sırrım zaten açığa çıktı,*" diye dert yandım bir gün Enzo'ya, kanepemde oturmuş *Parks and Recreation* izliyorduk.

"Onun kontrol edebildiği tek şey sendin." Enzo omuz silkti, her zamanki altın çocuk ruh hâli üzerindeydi. Kardeşlerin en güzeli. En naziği. *En gizemlisi.* "Seni sevdiğini biliyorsun. Sadece artık kendi hayatın olduğu için ne yapacağını bilemiyor."

"*Bütün bunlar Angelo'yla evlenmek istemediğim için mi?*"

"Sanmam," diye itiraf etti Enzo. "Tiernan'la yaptığı konuşmadan sonra bu konuyu aniden kapattı."

"*Saldırganımı arama çalışmaları nasıl gidiyor?*"

Tiernan'm bunun üzerinde çalıştığını biliyordum ama sormuyordum. Kendi açık yaramı deşmek istemiyordum. Ama bulunduğunda bunu bilmeye de ihtiyacım vardı. O defteri kapatmaya ihtiyacım vardı.

Ensesini ovarak, "Tiernan'ın yolunda birkaç engel var," dedi Enzo geçiştirircesine. "Ama üzerinde çalışıyor. Daha fazla kişiyi sorguya çağırmadan önce sağlam kanıtlara ihtiyacı var. Her neyse, Mama'ya dönelim," diyerek konuyu değiştirdi. "Seni canından çok sevdiğini unutma, tamam mı?"

"*Benim adıma mutlu olması gerekirdi.*"

"Bunun sonunda senin canımn yanacağını düşünüyor. Tiernan'ın pek iyi bir şöhreti yok."

"*Peki sen ne düşünüyorsun?*"

Enzo parmaklarıyla çenesini ovuşturdu. "Bence Tiernan Callaghan'ın kalbi olacak o buzdağını eritebilecek biri varsa o da sensin, kardeşim."

Huzurla geçen şanslı günlerim, bir sabah Tiernan bana bir bardak kahve koyarken ve Imma, tertemiz mutfak tezgâhındaki aynı noktayı kaşlarını çatarak oflaya puflaya ovarken aniden sona erdi.

"Bugün anneni ziyaret etmelisin," diye belirtti Napoli lehçesiyle, sert bakışları beni tartışmaya girmemem konusunda uyarıyordu. "Onun doğum günü ve seni çok özlüyor."

Telefonumu kaptım ve işaret dili bilmediği için Imma'ya mesaj yazdım.

> Eğer beni bu kadar özlüyorsa gelip ziyaret edebilir. Bir mektup yazsın. Belki bir e-posta bile. Artık bir adresim var.

Imma mesajı okudu, çatık kaşları daha da derinleşti ve başını salladı. Bronzlaşmış yüzünü çerçeveleyen gümüş rengi saç tutamlarını üfleyerek kenara itti.

"O gururlu bir kadın ve tüm hayatını seni korumaya adadı. Sense şımarık bir velet gibi davranıyorsun."

Okula gitme şansımı elimden aldı.
Eğitim alma. Arkadaş edinme.

"O zamanlar doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı."

Tiernan kahvemi tezgâhın üzerinden bana doğru kaydırırken sorgulayan bir bakışla beni süzdü.

"Evde resmî bir akşam yemeği var. Bu akşam saat yedide," dedi Imma. "Gitmelisin."

Bunu söyledikten sonra cevap veremeyeyim diye telefonunu arkasında bırakarak mutfaktan çıktı. Kapının ardında kayboluşunu izledim. Tamamen mantıksız davranıyordu. Sırf normal bir hayat yaşamak istediğim için *benimle* bağını koparan annemdi. Kendimi tersine dönmüş bir dünyada yaşıyor gibi hissediyordum.

Tiernan yanımdaki tabureye ilişti. Sırıtışı, bir güzelavrat otu kadar ölümcüldü.

"*Komik olan ne?*" diyerek kaşlarımı çattım.

"Tavırların." Meyve kâsesinden bir elma kapıp sulu bir ısırık aldı. Beyaz dişlerinin elmaya saplanışı bile içimin arzuyla kasılmasına yetti. "Asi bir ergen gibi davranıyorsun. Küstahlıkla laf dalaşına giriyorsun. Bir yetişkin olmaya başlıyorsun."

Benden yaşça büyük olduğunu içten içe kabul etsem de onun bu üstten bakan sözleri hoşuma gitmemişti. Aramızdaki on yıllık yaş farkının da ötesindeydi. O, bir çalışma kampında dövülerek şekillenmiş, yetim büyütülmüş tekinsiz bir adamdı. Şirketler kurmuş, hayatlar yıkmış, koca operasyonları yönetmişti.

Bense yükseköğrenim görebilmek için lise diplomasını nasıl alacağımı çözmeye çalışıyordum.

Yorumlarını duymazdan gelerek kahvemden bir yudum aldım.

"Neler oluyor?"

Bardağımı bıraktım. "*Imma, beni bugün Mama'nın doğum günü yemeğine gitmeye zorluyor.*"

"Öyle mi?" dedi alaycı bakışıyla. "Belki de yardımcılardan emir almayı bırakmalısın."

"Bence gitmeliyiz."

"Ben her hâlükârda gidiyorum," diyerek beni şaşırttı. Bana ne hissettiğimi sormadı ya da beni davet etmedi. Bu da bana, vücuduma tapıyor olsa da geri kalanımı zerre kadar umursamadığını bir kez daha hatırlattı.

"Bundan haberim yoktu."

"Brennan orada olacak. Tartışmamız gereken bazı Bratva meseleleri var. Tierney de Keatonları getiriyor."

Bensiz gitmeye niyetliydi. Bu beni çileden çıkardı. Onlar benim ailemdi. Üstelik annem hakkında hissettiklerimi de biliyordu.

"Arkamdan benim ailemle plan yapmaya nasıl cüret edersin?"

"Dikkatli ol, Lila." Kahve bardağını masaya bıraktı. "Anlaşmamızda böyle bir şey yoktu."

"Suratına oturmak dışında başka bir şeye onay verdiğimi hatırlamıyorum." Öfke yanaklarımı pembeye boyamıştı. *"Bunun dışındaki her şey tartışmaya açık."*

Gülümsemesini bastırmak için dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

"Hatta buna senin karın olmak da dâhil. Kuralları zamanla koyuyoruz. O kurallardan biri de sosyal takvimini benimle paylaşacaksın. Her zaman."

Geriye yaslanırken neredeyse gururlu bir baba gibi görünüyordu. "Sağlam bir duruş, *Gealach*. Onu bu akşam annene karşı kullanmanı tavsiye ediyorum. Ben kimseden emir almam. Hele ki bir ergenden asla."

"Yani yapmayacak mısın?"

"Hayır."

Cevabı göğsümde koca bir delik açtı.

"O zaman bir sonraki hamlemi beklemen gerekecek." Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. *"Ona bir hediye götürmeliyiz."*

Yine de reddedilmenin sancısını üzerimden atamıyordum. Benim dışımda planlar yapmasından nefret ediyordum. Daha da endişe verici olanıysa Bratva meseleleri olmasıydı. Bu, Alex'in Amerikan topraklarına döndüğü anlamına mı geliyordu? Yakında bir mafya savaşı mı patlak verecekti?

"Ben hallederim." Tiernan hızla ayağa kalkarken kahvesini kaptı ve sanki bir shot içiyormuş gibi tek dikişte bitirip ince ceketini omuzlarına geçirdi.

Çıkarken kısa bir an durup değerli bir mücevheri andıran gözüyle beni süzdü. Başını eğip dudaklarını benimkilerle birleştirdi. Ânında inleyerek öpüşüne teslim oldum, elinin yazlık elbisemin altından çıplak dizimi kavradığını ve yukarı tırmanıp külotumun üzerinden kadınlığımın kıyısına usulca dokunduğunu hissettim. Ağzımdan bir çığlık daha kaçtı.

Daha fazlasını arzulayarak bacaklarımı otomatikman ona açtım. Dudakları dudaklarımdan ayrılıp boynuma doğru indi, iç çamaşırımı yana çekerken tenimi hafifçe dişleyip ısırıyor, sert parmaklarıyla girişimi okşayarak beni kışkırtıyordu. Imma'nın diğer odada olduğunu ve her an içeri girebileceğinin bilinciyle tepeden tırnağa titredim. Bacaklarım onun için açılmış, tamamen giyinik hâlde onun kişisel oyuncağıymışım gibi benimle oynamasına izin verdiğimi görebilirdi.

Orta parmağı yarıya kadar içime girerken başparmağıyla klitorisime baskı uyguluyordu. Bana dokunuş şekline bayılıyordum. Beni okuyuşuna. Verdiğim işaretleri alışına ve devamını getirişine. Tepeden tırnağa bir suikastçıydı. Hedefinin en ufak nefes alışına bile duyarlıydı. Sırtımı bükerek elbisemin zorlayan gerilmiş, sertleşmiş meme uçlarımı ona sundum.

Tiernan diğer eliyle elbisemin üst kısmını aşağı çekiştirdi. Memelerim dışarı fırladı, o kadar dolgunlardı ki kendi memelerimi tanıyamıyordum. Meme uçlarım da iki ton koyulaşmıştı.

Kocam meme uçlarımdan birini dişlemek için ağzına aldı. Dilinin ucuyla etrafında daireler çiziyor, bir yandan da bacak-

larımın arasında hızlanarak iki parmağını içime sokup çıkarıyordu. Utanmaz ve uygunsuz davrandığımı, Imma'nın bizi şüphesiz duyabildiğini bilerek daha sert, daha yüksek sesle inleyip kıvrandım.

Umurumda bile değildi.

Onun kocam olduğunu söyleyerek kendimi savunabilirdim. Ama gerçek şu ki sadece bir tanıdık olsaydı bile, yine de bana istediğini yapmasına izin verirdim.

Orgazmın ilk kıvılcımları vücuduma bir orman yangını gibi yayıldı ve beni tehlikeli bir hararete ulaştırdı.

"Yaklaştım," diye soludum, ellerimi yüzüne koyarak ağzını açıkta, çıplak kalıp üşüyen diğer meme ucuma yönlendirdim.

Göbek deliğimin hemen altında biriken o yoğun zevk düğümü çözülürken vücudum parçalanıyormuş gibi hissettim. Orgazmlarım her zaman çok... *şiddetliydi.*

"Evet." Saçlarını sertçe çekiştirdim. "Evet, evet, evet."

Şimdi iki parmağına birden sürtünüyordum. Eklemlerine kadar içimdeydi ve daha fazlasına hazır olduğumu biliyordum. Onun aletinin tamamını *istiyordum.* Dahası onun da bunu istediğini biliyordum. Bana oral seks yaptıktan sonra bile kadınlığıma her seferinde büyük bir açlıkla bakıyordu. Sanki çok sevdiği bir yerden ayrılıyormuş gibi.

Birden, Tiernan ağzını ve parmaklarını aynı anda geri çekti.

Boğazımın gerisinden bir itiraz çığlığı yükseldi.

"Beni bir daha asla tehdit etme, sevgilim." Başını dudaklarıma yaklaştırdı. Bana verdiği öpücük edepsiz, sert ve cezalandırıcıydı. Dil kullanmadan. Alaycı bir sırıtışla parmaklarındaki ıslaklığımı yanağıma sürdü. "Seni beş buçukta alırım."

37

Tiernan

Karım benimle taşak geçiyordu.

Annesinin doğum günü için iç gösteren lavanta rengi mini bir elbise giymişti. Elbise memelerini ve belini sıkıca sarıyor, büyüyen göbeğini örtmek için göbek deliğinin hemen üzerinde genişliyordu. Kısa boyuna rağmen upuzun görünen, süpermodellere layık bacakları tam anlamıyla gözler önündeydi, o üç saatlik banyodan sonra sürdüğü her neyse onunla parıl parıl parlıyorlardı.

Lila hem ilahi görünüyordu hem de kraliyet ailesine yaraşır bir öfke içindeydi.

Long Island yolculuğu boyunca bana tek kelime etmedi. Beni her zamanki gibi selamlamadı da. Yatak odamızda, bacaklarını açmış hâlde her gün ona bahşettiğim en az üç orgazmın ilki için beklediği şekilde yani.

Her gece birkaç saatimi karımı zevkten çığlık attırmaya adamam sağlıklı mıydı? Zannetmiyorum. Ama eğlenceliydi. Zaten Lila o tatlı amıyla hayatıma girmeden önce, eğlence benim için tamamen yabancı bir kavramdı.

"Daha ne kadar somurtacaksın?" Dudaklarımı okuyabilmesi için gözlerimi bir anlığına yoldan ayırdım. Bakışları cama

kilitlenmişti, beni yan profilden gördüğünü ve beni sessizlikle cezalandırdığını biliyordum.

Bu sabah onu orgazmdan mahrum bırakmam nazik bir davranış mıydı? Hayır.

Peki dünyanın sonu muydu? Yine hayır.

Lila, yerine getirmeyi asla kabul etmediğim taleplerde bulunmaya başlamıştı. Nerede olduğumun, ne zaman ve ne kadar süreyle orada kaldığımın tam raporunu istemek gibi. Bu tür bir saçmalığa müsamaha göstermek benim doğamda olmadığı gibi, çoğu zaman detayları bilmesi onun güvenliği için de iyi değildi.

Mesajımı iletmek için onu orgazmın eşiğinde öylece bırakmaktan daha nazik yollar olduğunu kabul etmeliydim.

Ne yazık ki kendimi hiç de nazik hissetmiyordum. Özellikle de karnındaki bebek bana hatırlatıldığında.

Hamile karnı her an aramızda duruyor, bana ait olan şeye başkasının dokunduğunu ve tohumlarını onun içine akıttığını hatırlatıyordu.

Alışıldık trafiğin içinde ilerleyerek Ferrante ailesinin korunaklı malikânesine vardık. Yoğun devriyelerden ve keskin nişancılardan anladığım kadarıyla Keatonlar çoktan gelmişti.

Ev büyüklüğündeki kurşun geçirmez araçlarla çevrili fıskiyenin yanında durdum. Karımın kapısını açmak için aracın etrafından dolandım ama o uzattığım elimi görmezden geldi ve pembe tabanlı, yedi santimlik topukluları üzerinde salınarak dışarı çıktı. Kalçası muhteşemdi, saçları o kadar yumuşaktı ki içine gömülmek istiyordum ve peşinden giderken pantolonumun içinde sertleştiğimden yumruğumu ısırmamak için kendimi zor tutuyordum.

Hizmetçiler kapıları bizim için açtı ve şampanya kadehlerinin tokuşturulduğu, mumlarla aydınlatılmış salona yönlendirildik. Antika mobilyalar yumuşak altın rengi ışıklarla aydınlanmıştı. Ses sisteminden klasik müzik yayılıyordu. Lila'nın tadını çıkaramadığı bir başka lüks daha.

Başkan Keaton'ın, odanın uzak bir köşesinde Vello ve Luca'yla oturduğunu, hararetli bir sohbette olduğunu fark ettim. Karısı Francesca dizlerine uzanmıştı. Bir başkan ve başkan eşi için yakışıksız bir görüntüydü. Yine de Keatonların, dünyanın onlar hakkında ne düşündüğüne bir nebze olsun aldırmadıkları ortadaydı.

Chiara, Enzo'yla birlikte duruyordu. Achilles, Tierney, Sam ve Sofia odanın karşı tarafındaydı.

Aisling Brennan'ı süzdüm. Uzun siyah saçları ve keskin, peri gibi yüz hatları vardı. Göz kamaştırıcı bir güzelliği yoktu ama sanırım bir doktor ve ABD'nin en zengin mirasçılarından biri olduğu için Sam bu hayal kırıklığını sineye çekebilirdi.

Tabii eğer böyle bir hayal kırıklığı hissediyorsa. Ona sanki odadaki en güzel kadın oymuş gibi bakıyordu.

Bu elbette doğru olamazdı çünkü karım birkaç dakika önce içeri girmişti.

Ondan bahsetmişken benim küçük Gümüş Ay'ım *neredeydi?*

Başımı çevirip sahip olmadığını bildiğim bir özgüvenle annesine doğru ilerleyişini izledim. Ancak bu durum, Lila'nın sorunlarıyla yüzleşmesine asla engel olmamıştı.

Annesine, "*İyi ki doğdun,*" dedi işaret dilinde ve ona günün erken saatlerinde satın aldığım hediyeyi uzattı: 1870 Napoli yapımı, el boyaması bir majolika[47] sürahi. Güzeldi, nadirdi ve tıpkı karım gibi aşırı derecede pahalıydı. Tıpkı onun gibi pek de temiz olmayan yollarla elde edilmişti.

Kayınvalideme pahalı ve rüküş bir mücevher de alabilirdim. Ama karımla olan ilişkisi kurtarılabilir durumdaysa onu düzeltmeyi denemek istiyordum.

---

47 15. ve 16. yüzyıllarda kalay kullanılarak renklendirilmiş sırlı seramiklere verilen genel isim. *–y.h.n.*

Chiara ona soğuk bir tavırla teşekkür edip Enzo'ya geri döndü. Şansımıza, Enzo kardeşini samimiyetle kucaklayacak sağduyuya sahipti.

Elinin Lila'nın beline yerleşmesini izlerken omurgamdan yukarı yakıcı bir his tırmanıyordu.

Onun kardeşi olduğunu biliyordum.

Bu umurumda değildi.

Benim olan şeylere başkalarının dokunmasından hoşlanmazdım. Hele ki söz konusu şey karımsa hiç hoşlanmazdım.

Lila'yı annesiyle olan o tuhaf konuşmadan kurtarmayı –ya da en azından düşman ateşini kendi üzerime çekmeyi– düşündüm ama sonra halletmem gereken daha acil işlerim olduğunu hatırladım ve Brennan'a doğru ilerledim, yanından geçtiğim gümüş tepsili garsondan bir kadeh şampanya kaptım.

"Callaghan."

"Brennan."

"Karım Aisling'le tanış."

"Memnun oldum," diye yalan söyledim. Elini sıkmadım. Bileklerime düşkündüm ve Sam'in de tıpkı benim gibi, başkalarının kendi kadınına dokunmasından hoşlanmadığına dair bir önsezim vardı.

"Karın büyüleyici," dedi Aisling, hayretle nefesi kesilerek bakışlarını ikimizin arasında gezdirirken. Evet, Achilles sağ olsun, şu günlerde bakılacak pek bir yanım yoktu ama Lila hiçbir zaman buna aldırıyormuş gibi görünmemişti.

Yatağa girdiğimde göz bandımı çıkardığımdan her zaman emin olur, bandın tenimde bıraktığı izleri başparmağıyla nazikçe okşardı.

"Çok şanslısın," diye ekledi Aisling.

"Şansın bununla bir ilgisi yok." İçkimden büyük bir yudum aldım. "Gerekirse tüm ülkeyi yakmak pahasına onu benim yapardım." Bu saçma ifademi düşünerek kaşlarımı çattım. "Kanada'yı da."

Eninde sonunda onu gün ışığında görürdüm. Fark ederdim.

Bir kez fark ettikten sonra da onu benim yapardım.

Yoluma çıkan her bir Ferrante'yi çıplak ellerimle katletmem gerekse bile.

Hatta o bunu izlemek zorunda kalsa bile.

O bir takıntıydı. Bir içgüdü. Şehitler çok daha küçük amaçlar uğruna can vermişti.

Onu sevmiyordum. Ama birbirimizi her ikimize de fayda sağlayacak şekilde değiştirdiğimiz inkâr edilemezdi. Onun şefkatine ihtiyacım vardı. Karşılığında o da özünde olduğu kişi olma özgürlüğünü almıştı; biraz kaçık, biraz şiddetli, sık sık ve sertçe tatmin edilmeyi hak eden bir kadın. Benim yanımda bir genç kız olabilirdi. Dağınık. Duygusal. Kafası karışık.

Sonuçlarından endişe etmeden küçük hatalar yapabilirdi.

"Karını izlemeyi bir noktada bırakacak mısın?" Sam bana endişeli bir bakış attı.

"Evet, mantığım bırakacağımı söylüyor." Elimi ön cebime soktum. "Ama bunun üzerine iddiaya girmezdim, Brennan."

Birkaç dakikalığına, çoğunlukla Sam'in karısının önünde medeni görünmekte ısrar ederek sürüklediği o sıkıcı sohbete daldık. Ta ki Achilles, "Bu saçmalık yetti artık. Hadi iş konuşalım," diye noktayı koyana dek.

"Bu gitme vaktimin geldiğinin işareti." Aisling gülümseyip kocasının dudaklarından öptü ve Keatonlara doğru ilerledi. Onun gidişini izlerken Sam'in gözleri sanki son gün batımına veda ediyormuş gibi karardı.

Ona döndüm. "Eee?"

"Alex döndü." Doğrudan konuya girerken tamamen yeni bir kimliğe bürünmüştü. "On bir saat önce Vegas'a iniş yaptı. Yanında takviyelerle birlikte."

"Kaç kişi?" diye sordum.

"En az beş. Ama kimliklerini teyit edemedik."

Muhtemelen kendi çalışma kampından getirdiği kişilerdi. Eğittiği ve burada, ABD'de üzerimize salmayı planladığı taze savaşçılar.

"Doğuya doğru hamle yapıyor mu?"

Sam başını salladı. "İyi haber de bu zaten. Karşı saldırı yapmaya kalkışmadan önce önümüzde dört, belki beş hafta var diye düşünüyorum. Toparlanması lazım. İşlerini yoluna koymalı. Daha yeni rıhtımda koca bir uyuşturucu sevkiyatını çaldırdı, önce bu meseleyi halledecektir. Sonra kendi saflarında temizlemesi gereken birkaç dönek var. Muhtemelen bu işlerini hallettikten sonra saldıracaktır. Pakhan olduğunda senin kelleni bizzat almak isteyecektir. Duyuruyu yaparken elinde senin kafatasının olması onun için hoş bir dokunuş olurdu."

"Kuşkusuz." Gayet rahat bir tavırla şömine rafının üzerindeki gül dolu vazoyu devirdim. Bir hizmetçi sürüsü o tarafa doğru koşuşturdu, çiçekleri süpürüp kırık camlarla birlikte çöp kutusuna attılar.

Artık ölmek için hiç acelem yoktu. Özellikle de aletimi güzel karımın amına henüz gömmemişken, ki bunu çok yakında yapmayı planlıyordum.

"Bu demek oluyor ki onun bölgesine gizlice adam sevk etmek için birkaç haftamız var. Silahları da aynı şekilde," diye sesli düşündüm.

"Ve biz onun hayatını kendisinden daha iyi biliyoruz," diye belirtti Achilles. "Malikânelerinin ve depolarının planları elimizde. Birinci derece adamlarının isimleri ve adresleri de. Alex ve kardeşlerinin peşine düştüğümüzde hepsini aynı anda saf dışı bırakabiliriz."

"Küçük kız kardeşini de öldürecek misin?" diye sordu Sam. Katya on sekiz, bilemedin on dokuz yaşındaydı ve görünüşe göre zararsızdı.

Başımla onayladım. "Hiçbir Rasputin sağ çıkmayacak."

"Tiernan, sence kaç adama ihtiyacımız olacak?" Achilles bana döndü.

"Sen ve ben hariç yirmi kişi."

Bazı Camorristaları kaybedecektik. O da biliyordu. Ben de. Bu, kızıyla evlendiğimde Vello'nun ödemeyi kabul ettiği bedeldi.

"Sadece biz olmayacağız," dedi Achilles. "Babam ya Enzo ya da Luca'nın geleceğini söyledi. Ben Enzo'dan yanayım. Henüz pek fazla çatışmaya girmedi. Bu onun için iyi bir antrenman olur."

En küçük Ferrante'ye kısa bir bakış attım. Lila'yla konuşurken işaret dilini kullanıyordu. İşaret dilinde de en az İngilizcedeki kadar cahildi. Ama baştan beri bunu ciddi anlamda deneyen tek kardeş oydu. Ayrıca Lila da en çok ona düşkün gibi görünüyordu.

"Hayır." Achilles'e bakmak için döndüm. "Luca'yı alacağız."

"Luca'nın karısı hamile."

"Benimki de öyle," dedim buz gibi bir ifadeyle. "Enzo burada kalıyor."

Bana bir şey olursa Lila'ya bakması konusunda en çok ona güveniyordum. Luca güvenilirdi ama kendi işlerine fazla dalmıştı. "Ayrıca Luca ve Sofia'nın sorunları olduğunu sanıyordum."

"Anlaşılan, yatakta sorun yok." Achilles bir sigara yaktı. "Özel uçağı alacağız. Denemek istediğim bazı silahlar var."

Achilles'in başka bir yüzyılda doğmamış olması yazıktı. Çok üretken bir diktatör olurdu.

"Onların da hatırı sayılır miktarda silahı var," diye uyardı Sam. "Ama onu gafil avlayacağız. Alex, düşmanlarının onun hâlâ Rusya'da olduğunu düşündüğünü sanıyor. Vegas'a inmeden önce Almanya'ya, sonra Peru'ya uçarak karmaşık bir rota izledi. Ancak başarısız sevkiyatı çözdükten ve adamlarından hangisinin işi batırdığını bulduktan sonra seninle uğraşacaktır."

Çenemi sıvazlayarak, "Lila hakkında ne kadar bilgisi var?" diye sordum.

"Yeni bir karın olduğunu, onun hamile olduğunu ve tüm gecelerini dairende geçirdiğini, yani artık fahişelerine gitmediğini biliyor. Ona düşkün olduğun çıkarımını yaptığına eminim," dedi Sam düz bir sesle. "O kötü biri, aptal değil."

Achilles bana ters ters baktı. "Kız kardeşimi mi beceriyorsun, Callaghan?"

"O benim *karım*, geri zekâlı."

"Bu yeterli bir mazeret değil," diye hemen karşılık verdi. "Sana ona dokunmaman için para ödüyorum."

"İki aydır o parayı kuruşu kuruşuna geri yatırıyorum zaten."

Kız kardeşinin amı paha biçilemezdi. Koca bir Navy SEALs[48] birliğini getirse bile beni oradan çıkaramazdı.

"Şimdi aynısını sana yapmaktan başka çarem kalmadı." Bana şeytani bir bakış attı.

Elinde şampanyasıyla kalçasını sallayarak tam zamanında yanımızdan geçerken, "Beni becerebilmenin tek yolu ceset olmamdan geçer," diye araya girdi Tierney. "Çünkü nefes aldığım sürece beni becermene hayatta izin vermem."

"Onun için hayatta olman gerektiğini söylemedim zaten, döl yuvası," dedi Achilles sakince. "İçinden geçen o kadar heriften sonra muhtemelen ölüyken daha dar olursun."

Tierney, Achilles'in kulaklarının kızardığını görünce üste çıktığını anlayarak kahkahayı bastı.

O sırada kapıda bir grup hizmetçi belirip akşam yemeğinin hazır olduğunu duyurdu.

Chiara Ferrante kocasının sağında, boynunda iki milyon dolardan pahalı bir kolye ve yüzünde memnuniyetsiz bir ifadeyle oturuyordu.

---

48 ABD Donanmasına bağlı olan seçkin ve özel eğitimli bir deniz komando birliğine verilen addır. –*y.h.n.*

O asık suratın hedefi de kızıydı.

Söz konusu kızı, yanımdaki sandalyeyi görmezden gelip kucağıma oturmuştu, o tatlı küçük kıçını, bir şeyi kanıtlamak istercesine zaten sızlamakta olan ereksiyonuma bastırıyordu. Kanıtlamaya çalıştığı şey ne miydi? Onu asla tatmin edilmemiş hâlde bırakmamam ve bitirmeye niyetim olmayan bir şeye asla başlamamam gerektiğiydi.

Lila kucağıma çıktığı anda havadan sudan konuşmalar kesildi. Tüm başlar bize döndü. Başkan Keaton'ınki hariç.

"Caprese harika görünüyor," dedi Başkan, çatalını bir domatese saplarken. "Kim yaptı bunu?"

"Özel etkinlikler için Şef Ambrose Casablancas'ı tutuyoruz," diye böbürlendi Vello. Bu çökmüş adam, çirkin bir yavru kuşu andırıyordu. Pembe ve yoluk yoluk olmuş kel kafasından rastgele fırlayan beyaz tüy tutamları vardı.

Keaton kaşını kaldırdı. "Onu Beyaz Saray'daki bir davet için tutmaya çalışmıştım. Politikacılarla işi olmayacağını söylemişti. Görünüşe göre aynı küçümsemeyi suçlulara karşı beslemiyor."

"Suçluların en azından günahlarını üstlenecek haysiyete sahip olduğunu söylüyor," diye açıkladı Vello. "Buna katılmıyorum diyemem."

"Alt tarafı bir aşçı, lanet olası Papa değil ya," diye söylendi Başkan Keaton.

"Aşçı lafını bir de onun yüzüne karşı söyle," diye sırıttı Enzo içkisine doğru. "Bakalım sonun ne olacak."

Bu sırada Lila, tam da aletimin üzerinde oturuşunu düzeltiyormuş gibi yapıyordu, su bardağına uzanmak için öne eğildi ve bacaklarını, aletimin tamamını arasına alacak kadar aralayıp sertçe sıktı.

Dişlerimi sıkarak bir inlemeyi bastırdım.

Masaya ikinci tur ara sıcaklar getirildi. Tierney ve Achilles bir çeşit ilk-kim-göz-kırpacak oyununa kilitlenmişlerdi. Hava şiddetli bir gerilimle ağırlaşmıştı. Bir parça kalamara uzanıp

ağzıma atarken kasıklarımı öne doğru iterek kıyafetlerimizin üzerinden Lila'nın girişini yokladım.

Chiara kızına, "*Bir kadının yemek masasında bir adamın kucağında oturması hiç yakışık almıyor,*" dedi işaret dilinde.

Lila annesine yavaş ve kışkırtıcı bir şekilde gülümsedi. "*O herhangi bir adam değil, Mama. O benim kocam. Eminim bu masadaki herkes, onun beni her gece kendimden geçene kadar becerdiğini zaten biliyordur.*"

"Kör olsaydım da bunu görmeseydim." Enzo bir parça ekmekle boğulur gibi olunca yumruğunun içine doğru öksürdü. "İşaret dili öğrenmeye başladığımda neden direkt edepsiz kısımlara atladım ki?"

"Çünkü sapıksın?" dedi Luca ruhsuz bir sesle.

Aynı anda, "Çünkü zihinsel yaşın on bir," dedi Achilles.

"Bekle, ne işareti yaptı o?" Luca kaşlarını çattı.

Enzo gözlerini devirdi. "İşaret dili derslerine biraz daha vakit ve emek harca da kendin öğren, *stronzi.*"

Vello lazanyasının başında son nefesini verecekmiş gibi görünüyordu.

"*Benim çatım altında benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?*" Chiara'nın koyu renk gözleri kor alevler gibi yanıyordu.

"*Seni rencide mi ettim?*" Lila başını yana eğip masumca gözlerini kırpıştırdı. "*Pek hoş bir his değilmiş, öyle değil mi? Son on sekiz yılın benim için nasıl geçtiğini bir hayal etsene.*"

"Lafı koydu." Enzo yumruğuna doğru öksürdü.

"Daha yavaş konuşun. Hepsini İngilizceye çevirmeye çalışıyorum." Luca kaşlarını çatarak telefonunu kaydırıyordu.

"Belki de başka bir konuya geçmemiz en iyisidir," diye araya girdi Francesca Keaton nazikçe.

"Katılıyorum." Enzo yemeği boğazına tıkıp Başkan'a döndü. "Dostum, karın senden bir on beş yaş falan küçük, değil mi?"

Tanrım. Ferrante ailesi tam bir curcunadan ibaretti. Bir de kendi ailemin sorunlu olduğunu sanırdım.

Keaton, Enzo'yu orduları yok edebilecek bir bakışla süzdü. "Abin, senin eski kız arkadaşını becermemiş miydi?" diye karşılık verdi.

Achilles şarap kadehinin arkasından sırıttı. "Onu terk etmek için iş üzerindeyken aramıştı, aletimle onu iyi doyurmuştum."

"Haksız bir avantajın vardı, Achilles." Tierney şampanya kadehini havaya kaldırdı. "Senin tüm kişiliğin aletin zaten."

Bu noktada Vello, yapılacak en iyi şeyin yeni bir konuşma başlatmak olduğuna karar verdi. Herkesin konuştuğu bir dilde ve çocuklarının seks hayatıyla ilgili olmayan.

"Başkan Keaton. Görünüşe göre bu evde bir... *haşere* problemimiz var." Don, vurgulu bir şekilde boğazını temizledi. Bu, evin dinlendiğini haber verme şekliydi.

"Bu oldukça talihsiz bir durum." Keaton bir kolunu karısının sandalyesinin sırtına atarak arkasına yaslandı.

Francesca Rossi üç çocuk annesiydi. Yardımsever, güzel ve son yirmi yılın en popüler First Lady'siydi. Aynı zamanda medyada pek çok karalama haberine de konu oluyordu. Henüz gencecik bir kızken otuzlarındaki kocasıyla evlendiği için. Ama asıl sebebi bir mafya prensesi olmasıydı.

Keatonlar, Chicago Örgütü'yle olan bağlantılarını hiçbir zaman inkâr etmemişlerdi. Keaton işlerini yürütmek için sık sık tekin olmayan tiplerle anlaşmalar yapardı. Birlikte yürüttüğümüz bir işimiz vardı, Hunts Point sokaklarını hayat kadınlarından temizleyip karşılığında çalışanların uyuşturucu ve cinsel hastalık testlerinden geçtiği, el altından düzenli ve adil maaş aldıkları kayıt dışı genelevler açmıştım.

Genel olarak Amerikan halkı mutluydu. Ekonomi güçlüydü, suç oranı nispeten düşüktü ve dünya alevler içinde yanmıyordu.

"Bu konuda ne yapılabilir?" diye sordu Vello. Bu sırada Lila ustalıkla çatalını yere düşürdü. Almak için eğilirken kıyafetlerimizin üzerinden aletime sürtündü.

Nabzım boynumun kenarında güm güm atıyordu.

Küçük oyunumuzu kaybetmeye çok yakındım.

Kötü haber şuydu ki ben asla kaybetmezdim ve on sekiz yaşında bir kız –ne kadar güzel, ne kadar kışkırtıcı, bir iğneyi, tabancayı ya da *aleti* kullanmakta ne kadar iyi olursa olsun– bunu değiştiremezdi.

"Pek bir şey yapılamaz." Wolfe, sesinde en ufak bir özür emaresi olmadan arkasına yaslandı. Karısının esmer saçlarından bir tutamla oynuyordu, karım odadayken diğer erkeklerin başka kadınların çekici olduğunu sanması midemi bulandırıyordu. "İlaçlamayı denediniz mi?"

Kastettiği kişiler elbette Brennan gibi adamlardı. Tek işleri artık Vello veya benim gibi adamlar için çalışıp mekânlarımızın dinlenmediğinden emin olmak olan eski arabulucular, bazen de yozlaşmış federal ajanlar.

"Denedim. Hepsi işe yaramaz," dedi Vello, şarap kadehini kaldırıp içindeki kızıl sıvıya bakarak. "Aslında umuyordum ki siz..."

Wolfe tek kaşını kaldırdı.

"Evime dadanan bu haşere türünün *kökünü kurutabilirsiniz.*"

Wolfe'un dudakları, güçlükle bastırdığı bir keyifle büzüldü.

"Tarih, yüksek risk alan başkanları ödüllendirse de FBI başkanına işini nasıl yapacağını söyleyerek bu teoriyi test edecek kadar aptal değilim," dedi Keaton açıkça.

Luca Başkan'a donuk bir bakış attı. "Bu meseleye el at."

"Siz resmen elimi değil kolumu istiyorsunuz," dedi Wolfe, ses tonu bıçağın sivri yanı kadar keskinleşmişti.

Karısı elini onunkinin üzerine koydu. Wolfe'un ifadesi ânında yumuşadı.

"*Yine de* misafir odasındaki o koltuğu değiştirmenizi önerebilirim." dedi Wolfe sesini bir oktav düşürerek. "Şu anki perdelerle pek uyumlu değil. Hatta belki ofisindeki şu satranç taşlarını da bir tazelersin."

Don'un dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi. "Ne kadar harika öneriler. Evimizin biraz tadilata ihtiyacı vardı zaten."

"Siktiğimin evini kökten yakman lazım ama o zaman bile zevksiz kalır," diye mırıldandım içkime doğru.

Brennan az pişmiş bifteğinden bir ısırık alırken boğulur gibi oldu. Wolfe bakışımı yakalayıp sırıttı.

"Ya sen, Tiernan?" Başkan parmaklarını bembeyaz, tertemiz masa örtüsünün üzerine yaydı. "Evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

"Daha kötü girişimlerim olmuştu."

"Ne kadar da içten bir övgü," diyerek sırıttı Keaton. "Biliyor musun, insan duygularına bir kez teslim olduğunda o kadar da kötü gelmiyor."

Gülümsediğimde Lila'nın sırtı bana dönüktü, elimi onun muhteşem saçlarının üzerinde gezdirdim. "Ah, ben o sinir bozucu duyguların adamı değilim. Karım, en iyi ihtimalle zararsız bir hobi."

Chiara'nın çatalı gürültüyle tabağına çarptı.

Sandalyesi yerde sürtünerek gıcırdadı.

Vello yerinde kalması için elini omzuna uzattı. Chiara ona ölümcül bir ifadeyle bakarak geri yerine oturdu.

Chiara'nm ne zaman harekete geçip onu zehirleyeceğini merak ettim.

Umarım bu gece yapardı. Bu doğum günü yemeğinin biraz eğlenceye ihtiyacı vardı.

Yemek odasına daha fazla yemek taşındı. Herkes şen şakrak bir moddaydı. Ben hariç. Ben tamamen Lila'ya odaklanmıştım, o ise hâlâ beni kendimden geçirecek şekilde sürtünmeye devam ediyordu. Son gülenin o olmasına izin vermemeye kararlıydım,

umursamıyormuş gibi davranarak yemeğimi yedim, içkimi içip Sam, Achilles ve Keaton'la sıkıcı bir sohbete devam ettim.

Asıl mesele Lila'nın, aletimi ve başını tam da boşalma sınırına getirecek o ritmi yakalamasıyla başladı.

Kalçasını aletime o şekilde sürtmesi, neredeyse pantolonuma boşalmama neden oluyordu. Bir inlemeyi bastırmak için dişlerimi acıyla sıkınca çenem gerildi.

Ucunda zevk suyu birikmiş aletime müthiş bir ısı pompalanıyordu. *Siktir.*

"Müsaadenizle." Karımı nazikçe kaldırıp kendi yerime yerleştirdim.

Hiç etkilenmemiş gibi davranarak banyoya doğru yürüdüm. Yemek odasının yanındaki tuvaleti pas geçip birinci katın diğer ucundaki banyoyu seçtim. Tam kapıyı arkamdan çarpıp aletimi dışarı çıkaracakken kapıya küçük bir el dayandı.

Karım.

Neşeyle gülümsedi. "*Yemeğin tadını çıkarıyor musun?*"

Onu içeri çekip kapıyı arkamızdan kilitledikten sonra çölde su bulmuş gibi ağzına saldırdım. Kendini geri çekip doğrudan gözlerimin içine baktı.

"*Korkarım bana iki şey için söz verene kadar buna müsaade edemem.*"

Şu noktada, bir öpücük alabilmek için tatlı niyetine Başkan'ın taşaklarını bile önüne sermeye hazırdım.

Yine de gözümü bile kırpmadım. İrkilmedim de. Sadece sakince bir adım geri çekildim, ona direnebileceğimi –ve nitekim direneceğimi– gösterdim. "Bunu yapman çok şirin."

"*Neyi yapmam?*"

"Bu evlilikte söz hakkın varmış gibi davranman."

Başka herhangi bir kadın bu noktada üzerime kesici aletler fırlatırdı. Ama Lila yapmazdı. O, oyunu öğrenmişti. Üstelik eline kötü kartlar dağıtılmış olsa da ondan en iyi şekilde yararlanmayı biliyordu.

"Egonun, iyi bir orgazmın önüne geçmesine izin verme, Tiernan."

Bu saçmalığa boyun eğecektim çünkü canıma okuyan *oydu*.

"Şartların neler?"

"Bir, seksi bana karşı asla silah olarak kullanma," dedi. *"Bana her zaman dokunmak zorunda değilsin ama dokunursan beni bilerek orgazmın eşiğinde bırakma. Bu iğrenç ve çocukça."*

On sekiz yaşındaki birinden ders alıyordum. Bu gece canıma okuyan ve bana haddimi bildiren birinden.

En kötüsü de öğretmenimin gözdesi olmak istiyordum.

"Kabul edilebilir," dedim kısa ve öz bir şekilde. "Diğer şartın ne?"

"Planlarını her zaman bana anlat. Nereye gittiğini. Kiminle olduğunu."

Bu durum biraz sorun teşkil ediyordu çünkü bazen yüksek riskli yerlere gidiyordum. Onu o yerlerin yakınına bile yaklaştırmak istemiyordum.

Ama aramızdaki bu şeyin bitmesine hazır değildim.

Artık o şey her neyse.

"Tamam," diye hırladım.

Memnuniyetle başını salladı ve sonra kudurmuşçasına üzerime atıldı, benim tamamen hareketsiz kaldığımı fark edene dek yüzümün her yerine vahşi öpücükler kondurdu. Bekledim. Geri çekildi. Sadece ilk reddedilişini yaşayan muhteşem bir kadının hissedebileceği o gururlu incinmişlikle bana dik dik baktı. Zavallı Lila.

"Sorun ne?"

"Benim de kendime göre taleplerim var."

"Tamam."

İnsanlar muhtemelen masadan uzakta ne yaptığımıza dair spekülasyonlar üretiyordu ve yaptığımız şey, Vello'nun böcekli taşlarıyla satranç oynamak değildi.

"Beni bir daha asla böyle boşalmanın eşiğinde bırakma."

Başıyla onayladı.

"Ve benim olduğum hiçbir yere, senin için güvenli olduğunu bildiğin bir yer –Fermanagh's, ailenin evi, abilerinin yanı gibi– olmadığı sürece asla *ama asla* gelme."

"*Sen beni aldatabilesin diye mi?*" Bana öfkeyle kaşlarını çattı.

Neredeyse gülecektim. Ne yazık ki tüm kanım şu an aletimde olduğundan harcayacak enerjim kalmamıştı.

Yarım adımda aramızdaki mesafeyi kapatıp yüzünü benimkine doğru kaldırdım. "Bana kıskandığını söyle ve bir daha asla başka bir kadına dokunmayacağıma söz vereyim. Bu, sözümü tuttuğum ilk sefer olur ama senin için bunu yaparım." Bakışlarım onun o büzülmüş pembe dudaklarına kaydı.

Becky'yle olan o geceden beri kimseye dokunmamıştım. Ama burada tek delirenin ben olmadığımı itiraf etmesine ihtiyacım vardı.

Çenesini dikleştirip hülyalı bakışlarla beni süzdü.

"*Beni kıskandırıyorsun.*" Yutkundu. "*Beni kıskançlıktan o kadar kudurtuyorsun ki başkalarıyla konuşmana bile dayanamıyorum. Giydiğin kıyafetleri kıskanıyorum. Kullandığın sabunu. Soluduğun havayı. Senden hoşlanmaktan nefret ediyorum. Ama gerçek şu ki... hoşlanıyorum.*"

Kendine has tarzıyla, söylediklerinde asla temkinli veya ölçülü değildi.

Korkusuzdu, doğrudan konuşuyordu ve benden çok, *çok* daha cesurdu. En azından bu konuda.

Ayrıca bu konuşma benim için çoktan bitmişti.

Ağzım sertçe onunkinin üzerine kapandı, yumruğum içgüdüsel olarak arkadan saçlarını kavradı. Kolları boynuma dolandı. Öpüşmemiz şehvetli ve aceleciydi. Açgözlü, ıslak ve dağınıktı, kalbim hızlandı ve tüm lanet olası varlığım canlandı.

Bu kadın yüzünden arzudan başka hiçbir şey hissedemez olmuştum, şimdiyse aptal bir ergen gibi kaçamak öpüşmeşer için başkalarının tuvaletlerine sığınıyordum.

Kalçasından kavrayıp onu yukarı kaldırarak bacaklarını belime dolamasını sağladım. Hamile olmasına rağmen neredeyse kuş kadar hafifti. İşte o an saldıraya uğradığı düşüncesi yine zihnime süzüldü.

Bu düşünce her zaman orada, aklımın bir köşesindeydi.

Kurtulamadığım bir takıntı. Alex ve kardeşlerini öldürme ihtiyacımın yerini alan bir açlıktı.

Yine de Angelo'ya karşı kesin bir kanıt bulmayı erteliyor, bunun yerine daha düşük ihtimalli diğer seçenekleri kurcalayıp duruyordum. Çünkü Angelo onu benden alabilirdi.

Daha doğrusu, bunu deneyebilirdi.

O zaman onu elimde tutmak için Örgüt, Camorra *ve* Brat-va'yla savaşa girmem gerekirdi.

İdeal bir senaryo değildi ama %100 hazırlıklı olduğum bir senaryoydu.

O benimdi. Değişim yoktu. İade yoktu.

"Seninle seks yapmak istiyorum." Kelimeleri ağzımın içine doğru söyledi, düzensiz ve sert nefeslerimiz birbirine karıştı. "Şimdi."

Tanrım, onun sesine bayılıyordum. Suyun üzerinde dans eden güneş ışınları gibiydi. Resmen *parlıyordu*.

Ona hayır diyemezdim. Zaten demek de istemiyordum.

Ama ikimizin de ilk seferinin, hizmetçilerin sıçtığı bir banyoda olmasına izin vermeyecektim.

"Yukarıdaki yatak odan. Şimdi." Alt dudağını ısırdım.

Onu bir anlığına bıraktım. Elimi tutup kapının kilidini açtı ve beni merdivenden yukarı, odasına doğru çekti. Onun çocukluk mabedine ilk girişimdi.

Tesadüf eseri olmayacak şekilde, annesinin benim dairemde hazırladığı odanın bir kopyasıydı.

Çocuksu. Mütevazı. Bebeksi.

Flamingo tüylü lambalar, battaniye yığınları ve yıldızlarla parıldayan bir tavan.

Her şey son derecede *pembeydi.*

Yine de ortamın bir önemi yoktu. Kapıyı arkamızdan kilitledim, başının arkasından tutup onu öptüm, bu sefer yavaş ve şefkatliydim. O benim kıyafetlerimi çekiştirerek gömleğimi pantolonumdan dışarı çıkarıp kemerimi çözerken ve tırnaklarını tenime geçirirken onu yatağına götürdüm.

Öpüşmeyi kesip bana bakabilmesi için başparmaklarımla çenesini kaldırdım. "Sessiz olmamız gerekiyor."

"*Neden?*"

Sahi nedendi? Abilerinin gözümü çıkarmasının intikamını almak için davetliler ve hizmetçiler dâhil tüm Ferrante hanesinin, onların değerli küçük kızlarını kirletmemi dinlemesinden daha iyi bir yol olabilir miydi? Ama bir noktada, Ferrante erkeklerine eziyet etmek... Lila'nın kendisinden daha az tatmin edici hâle gelmişti.

Ayrıca tamam, ona mahremiyetini koruyacak kadar saygı duyuyor da olabilirdim.

"Çünkü sen benimsin. İnlemelerin. Zevkin. Kelimelerin. Onları başka kimsenin duymaya izni yok."

Lila istekle başını sallayarak dudaklarımızı tekrar birleştirdi, yatağa devrilirken beni de kendisiyle birlikte çekti. Bacakları benim için açıldı. Altında çorap yoktu.

Elimi elbisesinin altına kaydırdığımda sırılsıklam olmuş minicik bir iç çamaşırı buldum.

Onaylarcasına, "Dantel," diye hırladım ağzının içine. "Zarif iç çamaşırların olduğunu hatırlamıyorum."

"*Kardeşin beni alışverişe çıkardı. Ona seni baştan çıkarmak istediğimi söyledim.*"

Sanki beni baştan çıkarmaya ihtiyacı varmış gibi. Domuz pisliğine bulansa bile onu tepeden tırnağa yalayarak temizlerdim.

Bacaklarının arasına uzanıp serçe parmağımın ucuyla elbisesini yavaşça yukarı çektim. Lila'nın nefesi kesildi ve ikimiz de solgun bir üçgeni kapatan o incecik, beyaz dantelli tangayı

izledik. Vajinasının katmanlarını kapatan kısım pamukluydu ve ıslaklığından sırılsıklamdı. Tıraşlı küçük amını ortaya çıkarmak için çamaşırını yavaşça çıkardım.

Başımı kaldırdım. Karımın yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. "*Bana orayı temizlememi de söyledi.*"

Tierney'yi en sevdiği *funnel* tatlısıyla ödüllendirmeyi aklımın bir köşesine yazdım. Hatta belki ona koca bir Miu Miu mağazası almalıydım.

"Bunu istediğine emin misin?" diye sordum, cümlemin ortasında sesimin çatladığını duyamadığına memnundum.

"*Eminim.*"

Vücudunu bana teslim ediyordu.

Sırlarını.

Kalbini.

Bunu yapan ilk kişiydi. Bunu hak etmek istiyordum. Buna layık olmak.

Elbisesini çıkardım ama topuklu ayakkabılarını üzerinde bıraktım, soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum. İşim bittiğinde kendi kıyafetlerimi de çıkardım. O lanet çorapları bile. Bunun... *doğru* yapılmasını istiyordum. Sonra önünde durup her şeyi incelemesi için ona birkaç saniye verdim. Buz mavisi gözleri vücudumda gezinirken sesli bir şekilde yutkundu. Ardından dizlerinin üzerinde doğrulup yatakta emekledi, aletimi kavrayıp bir kez sıvazladı. Ona oral seks yaptığım o geceden beri aletime ilk kez dokunuyordu.

Acıyla inleyip bakışlarımı kaçırdım.

Yine de keşfetmesine izin verdim.

Önce ucuna dokundu, alt dudağı dişlerinin arasına kıstırdıktan sonra o narin parmaklarını aletimin uzunluğu boyunca gezdirdi, taşaklarımı avuçladı. Gözümü kapatıp iç çektim. İşleri sakso çekmek olan sayısız kadın tarafından aletim emilmişti ama hiçbiri bu kadar erotik, bu kadar tatmin edici, bu kadar... *heyecan verici* olmamıştı.

Lila aletimin ucunu öptü ve artık daha fazla dayanamadım. Onu nazikçe aşağı itip bacaklarının arasına yerleştim. Sıcak. Islak. Davetkâr. Üstelik henüz içinde bile değildim.

Onu hayranlıkla izledim ve ilk kez, onu daha fazla görebilmek için keşke iki gözüm de yerinde olsaydı diye düşündüm. Yetmiyordu. Bu kadına doyamıyordum. Onu öpmek için eğilirken beni yarı yolda karşılayıp ağzımın içine iç çekti, parmakları omuzlarımı, göğüs kafesimi, sırtımı okşuyordu. Sanki bu durumun onun için olduğu kadar benim için de yeni ve korkutucu olduğunu biliyormuş gibi sakinleştiren hareketlerle dokunuyordu.

İçine girmeden önce vücudumla onunkinin üzerini kapattım, ona tüm ağırlığımı verdim. Fikrini değiştirmesi için ona bir şans daha veriyordum. Aletim, sert ve yuvarlak karnına yaslanmıştı, zihnimi hızla içindeki bebekten uzaklaştırdım.

Bunu mahvetmek istemiyordum.

Bunu.

Sakın.

Mahvetme.

Tiernan.

Çalışma kampındaki ilk zamanımı hatırlayınca aniden donakaldım. Bir kadına ancak şakağıma silah dayandığında, cezalandırır gibi sahip olabildiğimi biliyordum. Nefesim kesildi, dişlerimi birbirine kenetledim ve bunu yapamadığım için kendimden tiksindim.

İnsan doğasının en doğal şeyini.

"Bana bak." Yüzümü ellerinin arasına alıp beni âna sabitledi. Çılgınca çarpan kalplerimizin sesini duyamadığı için memnundum. Ve sesini kullanmayı seçtiği için minnettardım. Bu... beni sakinleştiriyordu. "Bunu yapabilirsin. Cehennemden kaçtın. Artık buradasın. Ve bunu bir daha yaşamana asla izin vermeyeceğim."

Ben daha fazla düşünemeden Lila kontrolü eline alıp kalçasını oynattı ve aletimi tek bir pürüzsüz hareketle içine kaydırdı.

Ağzımdan bir hırıltı kaçtı.

Huzur verecek kadar dardı. Sıcak, ıslak ve *doğru*.

İkimiz de şaşkınlıkla birbirimize bakarak bu hisse alışmaya çalıştık.

Hissedebilmek için kendime ne kadar izin verirsem o kadar ilahi hissettiriyordu.

Ama henüz tamamen içinde değildim ve o şimdiden rahatsız görünüyordu.

Dikkatle daha derine ittim. Birkaç santim, sonra birkaç santim daha. Boğazı bir yutkunmayla sarsıldı. Onu öpmek için eğildim. "Şşşt, tatlım. Az kaldı. Benim için tamamını içine al, tamam mı?"

Gözleri parlayarak başını aşağı yukarı salladı.

Birkaç santim daha.

Sonunda taşaklarım onun o daracık rektumuna dayanana dek, köküne kadar içine gömüldüm.

Cennet.

İçinde hareket etmeye başladım. Eve dönmek gibi hissettiriyordu. Acı ya da huzursuzluk belirtisi arayarak onu dikkatle izledim. Ama bulabildiğim tek şey, erotik bir tutku girdabının içinde yüzü kızarmış, kendinden geçmiş, mutlu bir su perisiydi.

Kendi sesini duyamayan ve kendini tamamen âna bırakarak inleyen bir su perisi.

"Üzgünüm, sevgilim, bunu yapmam lazım," dedim ve saten yastıklarının arasından pembe bir oyuncak ayı kapıp inlemelerini bastırmak için ağzına sıkıştırdım. Onu sertçe ısırırken gözleri yuvalarında döndü.

Tempomu artırdıkça taşaklarım geriliyor, alnımdan terler süzülüyordu. O yakındı. Ben de öyleydim. İçine her gömüldüğümde tüm yatak sarsılıyor, yatak başlığı duvara çarpıyordu.

Aletimin etrafında kasılarak beni orgazmın eşiğine getirdi ve öz kontrolümden geriye ne kaldıysa, o lanet ruhumun dibinden kazıyabildiğim bütün centilmenliği kaybedip vahşileştim.

Onu resmen yatağa çivileyip tekrar tekrar içine gömüldüm. Daha derin, daha hızlı, daha sert. Bakışlarımız kilitlendi ama aramızda o aptal oyuncak ayı vardı. Alıp bir kenara fırlattım. Onu tutkuyla öptüm. Amının duvarlarının aletimin etrafında şiddetli bir şekilde titrediğini hissettim. Onu izlemek için yüzümü geri çektim. Yine yüksek sesle inliyordu. Onu sessiz tutmak için avucumu dudaklarına bastırdım.

Sırıtıp tuzlu tenimi yaladı.

Siktiiiiiiiir.

Ben de ona sırıttım. Hissediyordum... *hissediyordum.* Utangaçlığı. Yeni yetmeliği. Bunları keşfetmek için doğru yaşta olduğum zamanlarda asla hissedemediğim tüm o duyguları hissediyordum.

Az önce dünyayı fethetmiş iki aptal gibi sırıtarak birbirimize baktık.

Çünkü ikimiz de asla mümkün olmayacağını düşündüğümüz bir şeyi başarmıştık.

Korkuyu ve travmayı birbirimizden sıkıp atmayı.

Biz kazanmıştık. Tecavüzcüler, tacizciler, Igor ve o gece ona sahip olan o pislik değil.

Biz. Kazanmıştık.

Öylece kaldık; girip çıkarak, sarsılarak, bükülerek, yalayarak, gülerek, ta ki Lila ciddileşene kadar. Gülümsemesi soldu. Başını geriye attı ve keskin bir inilti kopardı. Kollarımda kaskatı kesildi, o kusursuz ipeksi teninden aşağı tüylerini diken diken eden bir ürperti yayıldı.

Bu, benim de sonunda kendimi bırakmam için işaretti.

"Boşalıyorum, tatlım."

Sevgi dolu bir gülümsemeyle şakaklarımı okşayarak başını salladı.

İçine boşaldım, bunu yapmanın verdiği tatmin tamamen insanlık dışıydı.

Sonrasında hemen yanına yığılıp kolumu yüzümün üzerine attım.

Birkaç dakika sessiz kaldık. Nefes nefeseydik ve o korkunç, pembe, yıldızlı tavanı seyrediyorduk.

Bana ilk dönen o oldu. "*Bunu ne zaman tekrar yapabiliriz?*"

Kahkahamı bastırdım. "Eve döner dönmez, önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca tüm işlerimi iptal ediyorum, böylece pratik yapabiliriz."

Yüzü aydınlandı. "*Güzel. Eğlenceliydi.*"

Onu onaylamak istiyordum ama bunu yapamayacak kadar sarsılmıştım.

Aniden emin olamayarak dudaklarını yaladı. "*Beğendin, değil mi?*"

Ah, Tanrım, *Gealach*, bir bilsen.

"Beğendim." Söylemeyi becerebildiğim tek şey buydu.

Görmesin diye elimi ağzıma kapattım ama kelimeleri sesli dile getirdim.

"Seni aptal piç kurusu. Çok fena sıçtın."

Masaya döndüğümüzde sohbet kesildi ve tüm gözler bize çevrildi. Odasından ayrılmadan önce saçımı ve takım elbisemi kusursuz bir sabırla düzeltmiştim ama Lila, inlemelerini bastırmak için çocukluğundan kalma oyuncak ayısının kıçını ısırırken sert ve hızlı bir şekilde becerilmiş bir kadın gibi görünüyordu. Saçları darmadağındı, elbisesi bacaklarının üzerine yamuk yumuk duruyordu, dudakları şişmiş ve makyajı dağılmıştı.

Huzursuz bir sessizlikle yerimize oturduk ve çatallarımıza sarıldık. Yemekler soğumuştu, tazeliğini kaybetmeye başladıkça kenarları kıvrılmıştı.

"Pekâlâ, bu..." Enzo iyi niyetli bir kıkırtıyla ofladı. "Kesinlikle *Ölümsüz* lakabını teste tabi tutuyor. Ne halt karıştırıyorsun sen, Callaghan?"

"Kız kardeşini," dedim ağır bir tavırla şarabımdan bir yudum alırken. "Bu konuda net olduğumuzu sanıyordum."

Chiara bayılacak gibi görünüyordu. Güzel. Karıma dik dik bakacak bir kişi eksilmiş oldu.

"Off." Enzo şarabını shot atar gibi kafaya dikti. "Yirmi dakika önceki hâlimi özledim."

"Gerçekten eve gidene kadar birkaç saat bekleyemez miydi?" Luca kaşlarını çattı.

Lila, çatalına spagetti doladı ve tabağına odaklanıp konuşmaları görmezden gelerek makarnasını yemeye koyuldu.

"Karım ne isterse onu alır."

"İstediği şey yemek masasında ölü bir koca olsa bile mi?" diye mırıldandı Achilles.

Bakışlarımı ona diktim. "Sana hesap vermek zorunda olduğumu hatırlamıyorum."

Lila kıkırdayarak maden suyu bardağına uzanırken göğsüm aptalca, iğrenç bir gururla doldu. Çünkü onu güldürmüştüm. Ona hem orgazm yaşatmış *hem de* onu güldürmüştüm. Beni sevse iyi ederdi yoksa sonu kötü olurdu.

"Meryem Ana, onu gerçekten kaybetmişim." Chiara devasa pırlanta kolyesini kavradı. "Önümde duran bu... *edepsiz* hiçbir şekilde birkaç ay önce bu adamın ellerine teslim ettiğim o tatlı çocuğa benzemiyor."

"Karıma bir kez daha edepsiz dersen," diye meydan okudum, yemeğimi sakince yemeye devam ederek, "o güzel pembe elbisesi kırmızıya boyarım."

"Chiara, kes sesini," diye gürledi Vello. "Callaghan, benim mülkümdeyken bir daha böyle ortadan kaybolmak yok, anlaşıldı mı?"

"Gayet net bir şekilde." Ona ruhsuz bir sırıtışla baktım. "Bir dahaki sefere burada kalır, tam önünde yaparım."

38

ON ÜÇ YIL ÖNCE

Büyük kaçışlarından üç ay sonra, ikizler Londra'da aileleriyle yeniden bir araya geldiler.

Tyrone uzun boylu, görkemli ama yıkılmış bir adamdı. Hayal ettiklerinden daha yaşlıydı. Yakışıklıydı ama her şeyini kaybetmiş bir adamın bitkinliğini taşıyordu. Tiernan, babasını ilk gördüğü an onun annesinin kaybını asla atlatamadığını ve asla atlatamayacağını anlamıştı.

Ailenin geri kalanını fırtınalı sulardan çekip çıkarmak o zayıf on dört yaşındaki omuzlarına kalmıştı. Her şeyi yeniden bir araya getirmek ve aile işinin başına geçmek.

Tiernan'ın babasıyla ilgili hayal kırıklıklarından biri de ona hiç benzemiyor oluşuydu. Babasının koyu renk saçları ve ela gözleri vardı.

Fintan'ı hemen sevmesinin sebebi de buydu. Abisi, kendisinin biraz daha yaşlı ve kalıplı bir versiyonu gibiydi, aynı bronz renk saçlara ve düşük göz kapaklı yeşil gözlere sahipti.

Doğrudan Amerika'ya uçtular, orada Tyrone'un ortaokuldan bir arkadaşı Hunts Point'te iş kurmasına yardım etti.

İkizler, Rusya'yı ve oradaki anıları geride bırakma umuduyla aralarında Amerikan İşaret Dili konuşuyorlardı. Fazla İngilizce bilmiyorlardı ama onlara sabırla İngilizce öğreten kişi Fintan oldu.

Fintan sesini, aksanını, telaffuzunu ve argosunu duyduklarından emin olmak için durmaksızın konuşurdu. Onlara bir Guinness'i bardağı tam kararında eğerek nasıl doğru dolduracaklarını, İrlandaca nasıl küfür edeceklerini ve "Amhrán na bhFiann"ı[49] *öğretti. Onlara kitaplar okudu.* Ulysses, Dorian Gray'in Portresi *ve* Gulliver'in Gezileri. Father Ted *dizisinin her bölümünü önce izletti, sonra ezberletti.*

Onlara kart oynamayı, hile yapmayı ve kazanmayı öğretti. Yemek yapmayı, çamaşır yıkamayı, ıslık çalmayı ve hatta eğlenmeyi. Bir araba çalmayı. Yakalandıklarında polislere nasıl şüphelerini dağıtacak bir şekilde gülümseyeceklerini. Tiernan'a nasıl flört edileceğini, bir kalbin nasıl çalınacağını ve nasıl kırılacağını öğretti.

Dört dörtlük bir baba figürünün yokluğunda, Tiernan abisiyle olan ilişkisine tutundu. Onun İrlandalılığını benimsedi ve kendini ona ürkütücü derecede benzer bir kalıba soktu. Artık kimse bu kardeşlerin farklı ülkelerde büyüdüğünü tahmin bile edemezdi.

Fintan'ı çok fazla seviyordu. Tierney'ye olan sevgisinden farklı bir sevgiydi bu. Tierney'yla olan bağı endişe, kaygı ve onu korumaya dair boğucu bir çaresizlikle örülüydü. Fintan'a olan sevgisiyse daha özgürdü. Sadece vermiyor, alıyordu da.

Tiernan'ın aksine, ikiz kız kardeşi yaşananlar için hayatta kalan akrabalarını affetme gücünü kendinde bulamadı.

Kendini bir New York sirenine dönüştürdü. Amerikan aksanıyla konuşuyordu, genizden gelen sesli harfler ve rahat bir tonlamayla. Kıyafetleri İtalyan ve Fransız tarzındaydı. Fintan ve Tyrone'la arası iyiydi ama sadakatini sadece Tiernan'a sakladı. Eğrelti otlarına dolanmış nadide bir çiçek gibi açtı. Ailesindeki erkeklerden tamamen farklı bir türdü. Cilveli, kaygısız ve gös-

---

49 (İr.) Askerlerin Şarkısı. (İrlanda Milli Marşı) *–ç.n.*

terişli. Sadece ölümcül bir silahın gazabını tatmış bir kadının yapabileceği şekilde insanların gardını düşüren bir yanı vardı.

Hepsi onun için endişeleniyordu ama makyajla ve özel tasarım kıyafetleriyle ustalıkla gizlediği yaralarını deşmemeye karar verdiler.

Bir gün kendisinin de buna inanacağını umarak her şey yolundaymış gibi davranmasına izin verdiler.

Sonraki üç yıl boyunca Tiernan, kendi travmasının boyutlarını yavaş yavaş keşfetti. Bu, uzun bir yolculuğun ardından iltihaplı ve mikrop kapmış bir yaranın sargısını açmak gibiydi. İrine, pıhtılaşmış kana, vahşete ve kıpırdayan kurtçuklara ilk kez şöyle doğru düzgün bakıyordu.

Kızlardan hoşlanmıyordu. Hayır, aslında tüm insan ırkından nefret ediyordu. Kadınlardan ancak Igor'un ona öğrettiği şekilde zevk alabiliyordu; arkadan, kıçından ve onlar acı çekerken. Bir deste nakit karşılığında sunulmayan hiçbir şeye ilgisi yoktu. Ve asla özel sorulara izin verecek kadar derin bir ilişki kurmuyordu.

Mükemmel bir asker, keskin nişancı, arabulucu ve infazcıydı. Fintan'ın disiplin ve karakter bakımından eksik olduğu her şeyi o fazlasıyla telafi ediyordu. Ama soğuktu ve gün geçtikçe daha da soğuyordu.

Ayrıca dünyada hayatta kalmak için tek bir geçerli sebep bile bulamıyordu.

Hissettiği tek şey acıydı. Her yerdeydi, ona hâlâ nefes aldığını hatırlatıyordu.

Nefes almak bile bir yük hâline geliyordu ve zaten bunlardan yeterince fazlasına sahipti.

Hiç gülmeyen, hiç kahkaha atmayan, alkolden, müzikten, yemekten ya da tutkulu bir sevişmeden asla zevk almayan on sekiz yaşında bir çocuktu.

Gelmek bilmeyen o mutluluğu ve rahatlamayı bekleyip durdu, ta ki bir gün beklemeyi bırakana kadar.

Kendi canına kıyma kararı, depresyondan veya büyük, hastalıklı duygulardan azade sonuç odaklı bir karardı.

Tiernan amaçsız şeyleri sevmezdi ve kendi hayatını anlamdan yoksun buluyordu. Tierney hariç, hiç kimse onu gerçekten istemiyor ya da ona ihtiyaç duymuyordu. Ve son zamanlarda, Tierney'nin de kimseye pek ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu.

Her şeyde olduğu gibi intiharın farklı yollarını da düşündü ve kafasına bir kurşun sıkmaya karar verdi. Boğulmak gereksiz yere zalimceydi, uçurumdan atlamaksa fazla güvenilmezdi. Gelecek elli yıl boyunca bir hastanede bitkisel hayatta salya akıtmaya hiç niyeti yoktu. Sadece bir çıkış yolu istiyordu.

45 kalibrelik bir silah seçti ve babasının yeni malikânesinde ortalığı kirletmeyecek kadar düşünceli davranarak Fermanagh'a sürdü. Elinde bir şişe viskiyle kiliseden bozma binanın dik çatısına çıktı. Kendini iyice uyuşturana kadar içti.

Hava karanlık, yağmurlu ve yeterince kasvetliydi. Kendi canına kıymak için iyi bir geceydi.

Silahını kılıfından çekip şakağına dayadı.

İşaret parmağı tetiği itmeye başlamıştı ki tanıdık bir ses duydu.

"Sakın bunu yapma, evlat."

Fintan.

Abisi çatının dik eğiminde zil zurna sarhoş bir hâlde sendeliyordu. Fintan silahı Tiernan'ın şakağından çekip aldı, iterek uzaklaştırdı. Silah çatıdan kayıp oluğa yuvarlandı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Sen gelene kadar kendimi oksijen borcumdan kurtarıyordum."

Fintan onu gömleğinin yakasından tutup yukarı çekti. Aman aman bir dövüşçü ya da mafya babası sayılmazdı ama bir Callaghan gibi yetişmişti. Uzun boylu, geniş omuzlu, kaslı ve doğuştan güçlüydü. Tiernan hırsla ona dönüp dik dik baktı.

"Gerçekten o kadar mutsuz musun?" Fintan'ın yüzü yumuşak bir hüzünle kırıştı.

"Gerçekten o kadar hissizim," diye düzeltti Tiernan tersleyerek. "Hiçbir şeyin hiçbir anlamı yok."

"Hadi oradan."

Fintan, küçük kardeşini ensesinden yakalayıp alınlarını birbirine yapıştırdı. Sertçe soluyordu. Tiernan da öyle olduğunu ancak şimdi fark ediyordu.

"Yaşamak için her şeye sahipsin, kardeşim."

"Öyle mi? Mesela neye?"

"İntikam, mesela. Igor'un kazanmasına izin veremezsin."

Ah ama o zaten kazanmıştı. Tiernan'ı, kendisinin bile tahammül edemediği o canavara dönüştürmüştü.

Tiernan sustu. Fintan yanaklarını kavrayıp yüzüne doğru gürledi. "Onu öldürmeden ölemezsin çünkü sadece kendi acının değil, Tierney'nin ve annemin acısının intikamını almak da senin görevin. Babamın onurunun da. Onu alt edebilecek tek kişi sensin."

Fintan haklıydı.

Kan davası, yaşamak için en az diğerleri kadar iyi bir sebepti.

Üstelik Igor ölmeyi gerçekten hak ediyordu.

"Eğer Igor'u öldürdükten sonra hâlâ ölmek istersen bunu o zaman yaparsın," diye pazarlık etti Fintan. "Ölümün bir yere kaçmıyor ya."

Tiernan ona hüzünle gülümsedi.

"Ve kim bilir? Belki onu öldürdüğünde yaşamaya değer başka bir şey bulursun." Fintan omuz silkti.

Pek muhtemel değil, *diye düşündü Tiernan. Hiçbir şey onun yaşama tutkusunu yeniden ateşleyemezdi. Eğer böyle bir tutkuyla doğmuşsa yani.*

Yine de Tiernan, Fintan'ın tavsiyesine uymaya ve planını değiştirmeye karar verdi.

Önce Igor'u öldür. Sonra öl.

Bu motivasyon konuşmasından sonra Fintan, kardeşini birkaç ay boyunca hiç yalnız bırakmadı.

Tiernan huzur içinde işeyebilirse kendini şanslı sayıyordu.

Abisi fazla korumacıydı ama planı işe yaramıştı.

Tiernan o karanlığın içinden geçip tek parça hâlinde çıktı.

Tiernan ilk Bratva adamını öldürdüğünde Fintan onu bir köpek yavrusu gibi takip etmeyi bıraktı.

Gözlerindeki parıltı her şeyi anlatıyordu.

Yaşamak için bir şey bulmuştu.

Ve o şey de Igor'un ölümüydü.

Tiernan kendiyle bir anlaşma yaptı.

Önce Igor'u öldürecek, sonra da uğrunda yaşanmaya değer bir şey bulmak için kendine tam bir yıl süre verecekti.

Muazzam bir şeyin ortaya çıkmasını beklemek için üç yüz altmış beş gün.

Ve son gün, kendini öldürecekti.

Yine de bu kadar güzel bir şeyin asla bulunamayacağını biliyordu.

Onu kurtaracak kadar güçlü bir büyü yoktu.

39

Lila

İki hafta sonra, restorana giderken Tiernan'la birlikte yolumuzun üzerindeki kumarhanelerinden birini kontrol etmeye gittik. Haftada üç kez beni randevuya çıkarıyor, bir genç kız gibi hissetmeye ve rahatlamaya ihtiyacım olduğunu söylüyordu. İçeri girer girmez beni alt kattaki ofisine götürdü.

"Burada bekle." Dudaklarıma bir öpücük kondurup üst kattaki oyun salonuna çıktı.

Paltomdaki ve saçımdaki yağmuru silkeledim, pencereden dışarıdaki kasvetli havayı izledim. Hava gri, yoğun ve sağanak yağışlıydı.

Onun lüks koltuğuna yerleşip paltomun ceplerini karıştırdım, telefonumu arabada unuttuğumu fark edince sinirlendim. Hamilelik beyni diye bir şey gerçekten vardı, her şeyi unutmaya başlamıştım.

İç çekerek kocamı aramak için oyun salonuna çıkan merdivene yöneldim. Onu bir blackjack masasına eğilmiş, hararetli bir oyunu izlerken buldum. Sağında birkaç İrlandalı ona bir şeyler anlatıyordu. Solundaysa... *Becky* vardı.

Onu gördüğüm an kalbim patlayacak gibi oldu, vücuduma ve kollarıma yayılan sıcaklık yumruklarımı sıkmama neden

oldu. Hayatımda tattığım ilk gerçek, güçlü ve yakıcı kıskançlık krizini yaşamak beni öyle bir ele geçirmişti ki nefesim kesildi.

O sahte memelerini Tiernan'ın koluna sürtüyor, kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Pürdikkat dudaklarını izledim.

"Yaptığım bir şey yüzünden miydi?" Resmen sızlandığını *görebiliyordum*. Siyah deri bir mini etek ve kalp şeklinde, askısız, kırmızı bir korse giymişti. Uzun çizmeler ve aşırı sprey sıkılmış kabarık saçlar... Kimyasal zehirlenmesinden ölmesini umdum.

"Becky, sen bir fahişesin. Bir yüzük ve Paris'te balayı mı bekliyordun?" Tiernan'ın gözü yeşil çuha masadan bir an bile ayrılmadı.

"Senin favorin olduğumu sanıyordum."

"İşte bu yüzden sana düşünmen için değil, sikişmen için para ödeniyor."

"Artık buraya hiç gelmiyorsun." Alt dudağını küskünce sarkıttı.

"Fintan burayı gayet iyi idare ediyor."

"Kızlar ondan hoşlanmıyor. Bir kere, asla onların hizmetlerini kullanmıyor. Ayrıca o meraklı kız arkadaşı sürekli buralarda dolanıp herkesin işine burnunu sokuyor, içki içmediğinden veya kumar oynamadığından emin olmak için."

"Ben piyasadan çekildim." Tiernan dirseklerini masaya dayadı.

"Ne zamana kadar?" diye üsteledi kadın.

"Ölene dek ve ölümden sonrasında da."

Sözleri beni sakinleştirmedi. Onunla konuşuyor olması bile kafasını o masaya vurma isteği uyandırıyordu. Bir adım öne çıkıp boğazımı temizledim.

Tiernan'ın gözleri ânında bana döndü. Beni fark ettiği an göz bebekleri büyüdü.

"Sevgilim."

Sevgilimmiş, kıçıma anlat sen onu. Becky'yle olan konuşması, bana kadının varlığını; onu *evimize* getirdiğini, ona *benim* elbisemi giydirdiğini ve *mutfağımda* onu becerdiğini hatırlatmıştı.

Arkamı dönüp hızla çıkışa yöneldim. Hemen yanımda bitti, adımları benimkilerden daha uzundu. Benimle konuşuyordu ama ne dediğine bakmadım. Kapıda iki İrlandalı adam duruyordu ve patronlarının tam arkamda olduğunu görünce dışarı çıkmamı engellediler. İçlerinden biri, beni kulübün içine geri itmek için elini omuzuma koydu. Tiernan buna, adamın bileğini korkutucu derecede profesyonel ve pürüzsüz bir hareketle çevirip kırarak karşılık verdi.

"Ölümcül hata," dediğini gördüm. "Kimse benim karıma dokunamaz."

Gözlerimi devirerek kapıdan dışarı fırladım ve arabaya yöneldim. Mercedes'in yolcu kapısıyla kaldırım arasında bir su birikintisi vardı. Bir birikintiye, bir de kadife Jimmy Choo'larıma bakıp iç geçirdim.

"*Senden nefret ediyorum ama bu kusursuz ayakkabıları mahvedecek kadar değil.*" Havanın bu hafta böyle olmaya karar vermesi kimsenin suçu değildi. Becky'nin bile.

Tiernan paltosunu omuzlarından çıkardı ve pembe topuklu ayakkabılarımı kirletmememe için önümde yere serdi.

Ceketinin üzerine basarken nihayet ona öfkeli bir bakış attım.

"*Senin aptal paltonun yünü topuğuma takıldı.*"

Kocamın o soğuk, ifadesiz maskesi bir anlığına düştü. Ne yaptığımı ve neden yaptığımı bir şekilde anlamıştı. Bir izleyici kitlemiz vardı.

Becky. Adamları. Müşterileri.

Benim gururumu onarmak için kendi gururunu feda etmesi gerekiyordu.

"Benim hatam, tatlım." Kolumu omuzuna doladı ve bir dizini yere koyup bacağımı kaldırırken tam anlamıyla önümde diz çökmüştü. Dizimi kaslı uyluğuna dayadıktan sonra başparmağıyla topuğumdaki tüylü yün parçalarını temizledi.

"Bir dahaki sefere kaşmir giyerim."

"*Öyle yapsan iyi edersin.*"

Tüm kulübün şaşkınlık dolu bakışlarını ensemizde hissedebiliyordum.

"*Neden onunla konuştun?*"

"O bir çalışan."

"*Seninle yatmak istiyordu.*"

"Yani? İnsanlar her zaman sahip olamayacakları şeyleri isterler."

"*Onu bizim evimizde becerdin.*"

"Özür dilerim." Bakışları samimiydi.

"*Benim elbisemle.*"

"Onun sen olmasını istedim. Sana dokunamayacağımı biliyordum ama başka biriyle olma fikri oldukça... *heyecansızdı.*"

"*Bir de o aptal resepsiyonist vardı.*" Gözlerimi kıstım.

"O sadece yemdi. Ona asla dokunmadım."

"*Berbat bir insansın.*"

"Evet ama izin verirsen fena hâlde iyi bir koca olacağım."

"*Bana bu kadar zalimce davranan birini affedebilir miyim bilmiyorum.*"

"Sorun değil, ben artık o kişi değilim." Omuz silkti. "Beni tamamen başka birine dönüştürdün."

Hemen arkasında Becky'yi fark ettim, kocamın pahalı tasarımcı işi paltosunun üzerinde dikilip ona kök söktürmemi şaşkınlıkla izliyordu.

"Onu kovmamı ister misin?" diye sordu, gözleriyle benimkilerde bir cevap arayarak. "Söylemen yeter, hemen yaparım. Hepsini kovarım. Yanımda çalışan her bir kadını. Senden başka kimse yok, Lila," dedi. "Hiçbir zaman olmadı."

Sakinleşip dudaklarımı yaladım. "*Hayır. İyi bir sebep yokken kimsenin işini elinden almam. Ve egom, bunun için yeterince iyi bir sebep değil.*"

"Bu kulüple Fintan'ın ilgilenmesini sağlayacağım," diye söz verdi. "Onu bir daha asla görmeyeceğim."

"*Sadece Fintan ve senin bu kızlara iyi davrandığınızdan emin ol yeter.*"

Şaşırmış ve biraz da rahatsız olmuş görünüyordu. "Tabii ki. Ödemelerini nakit alıyorlar. Deli gibi de bahşiş topluyorlar."

"*Peki ya müşteriler?*"

"Kulüp kurallarına harfiyen uyarlar."

Somurtarak yüzünü incelerken bekleyişin onu nasıl da içten içe kemirdiğini gördüm.

"*Şimdi beni restorana götürebilirsin.*"

Arabayla uzaklaşırken Becky'nin girişte dikilip bana öfkeyle baktığını görünce ona orta parmağımı göstermeyi ihmal etmedim.

40

Lila

Yaz yavaşça çekilip yerini serin sonbahar günlerine bıraktı. Yapraklar önce sarıya, sonra turuncuya, en nihayetinde de kahverengiye döndü.

Karnım büyüyüp gerildi, bebek içeride tekmeler ve neşeyli taklalar atmaya başladı. Artık kendi oyunlarımız vardı. Ben onu hafifçe dürtüyordum, o da yumrukla ya da tekmeyle karşılık veriyordu. Ben şarkı söylüyordum, o kıpırdanıyordu. Yemek yerken, uyurken, çizim yaparken ve kitap okurken bana yoldaşlık ediyordu.

Babasının onu sevmediği gerçeğini telafi etmek için onu her şeyden çok seviyordum.

Tiernan beni artık haftada iki kez poligona götürüyordu.

Bunu, kendimi korumama yardım etmeye kararlı olduğu için mi yoksa bu konuda berbat olduğum için mi yaptığını bilmiyordum. Belki de her ikisi birdendi.

Bir gün, Tiernan bizi her zamanki antrenmanımıza götürürken şehirden sapıp otoyola çıktı.

"*Nereye gidiyoruz?*"

"Açık hava poligonuna. Hareketli hedeflere geçiş yaptın. Gerçek hayatta, ölmesini istediğin kişi öylece oturup senin tetiği çekmeni beklemeyecek. Hazırlıklı olmalısın."

Bu, bir hedef olmamdan endişe ettiğini söyleme biçimi miydi? Aptal değildim. Bratva'yla büyük hesaplaşmanın hızla yaklaştığını biliyordum.

Yolculuk Scarborough'nun hemen ötesindeki ormanlıklara, tepelere ve dağlara doğru kıvrılan uzun, dolambaçlı yollardan oluşuyordu. Bir noktada evler, sokaklar ve elektrik direkleri yerini vahşi doğaya bıraktı. Ta ki o berrak bulutsuz gökyüzünü ve tepelerin ötesinde, tek başına duran evi görene kadar.

Vardığımızda oranın bir tür kulübe olduğunu fark ettim. Resmî bir poligon gibi görünmüyordu. Daha çok birinin evi gibiydi. Geniş bitki örtüsüyle kaplı arazideki boş ahırlara doğru yürürken botlarımızın çakılları ezip çıkarttığı ses eşliğinde kocama meraklı gözlerle baktım.

"Güvenli ev," diye açıkladı Tiernan, elimi tutup parmaklarımızı birbirine kenetleyerek. Kalbim trilyonlarca kelebeğin kanat çırpışıyla patlayacak gibi oldu.

İçime girmişti, beni öpmüştü, her yerimi yalamıştı ve buna rağmen bu –*bu*– ayak parmak uçlarıma kadar kızarmama neden olmuştu. Şehvetle haykırmayan, yakınlığı fısıldayan o basit dokunuş.

"Ne için?" diye sordum sesli olarak, işaret dilini kullanmak için elini bırakmaya hazır değildim.

"Bazen gözden kaybolmamız gerekir. Diğer zamanlarda da ülkeye insan sokup çıkarırız. Gözlerden uzakta bir yerimizin olması her zaman iyidir. Sinyal takibi yapılamaması için hücresel bağlantının olmadığı bir yer olması çok daha iyidir."

Alt dudağımı kemirerek bunları sindirmeye çalıştım.

"Eğer bir gün işler sarpa sararsa –demek istediğim ailen, abilerin, Tierney, Fintan ve ben ölürsek– buraya gel. Evin arkasında, üzerine zift sürülmüş gevşek bir tuğla var. Altındaki notta bir telefon numarası yazılı. Orayı üç kez arayıp kapatacaksın. Seni ülkeden çıkarırlar. Anladın mı?"

Bunu bana neden şimdi anlatıyordu? Neye hazırlanıyordu? Ayrıca neden bugünün sadece poligonla ilgili değil de işler kötüye gittiğinde burayı avucumun içi gibi bileyim diye bir prova olduğu hissine kapılmıştım?

"Anladığını söyle bana, Lila." Bir an sonra elimi sıktı.

"Evet," dedim boğuk bir sesle.

Evin arkasında, parmaklıklarla çevrili bahçede durduk.

Tiernan yakındaki bir barakaya daldı ve bir fırlatma makinesi çıkardı. İşe koyulduk.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hareketli hedefleri vurmakta da sabit hedeflerde olduğum kadar berbattım. Hatta daha da berbattım.

O günkü antrenmanımız bittiğinde elini omzuma koyup gözlerimin içine derin derin baktı.

"Daha fazla pratik yapacağız ama bu sırada çok önemli bir kuralı unutmamanı istiyorum, *Gealach*. Hedef hareket hâlindeyse temiz bir atış için beklersin. Hayatta kalmak için eline geçen o tek şansı panik atışı yaparak harcamayacağına dair bana söz ver."

"*Panik atışı yapmayacağım. Söz veriyorum.*"

"İşte benim kızım." Başını eğip beni öperken bir eli belimde, diğeri ensemdeydi. "Şimdi burayı şereflendirelim. İçine girmeyeli dört saat oldu."

Parmakları saçlarımın arasındaydı ve dudaklarım onunkilere kenetlenmişti, tırnaklarım tenine batıyor, dokunuşu her yerimde, aynı anda her noktada geziniyordu – tabii ki karnım hariç. Karnıma asla dokunmazdı.

Uzamış nemli otların arasına yuvarlandık.

Öfkeyle alt dudağını ısırıp kanattım, emdim ve hüsranla ağzına doğru inledim. O ise sadece güldü ve beni daha sert öptü.

"Benim küçük dişi şeytanım," diye mırıldandı dudaklarımın kenarındaki kendi kanını yalarken.

Dünyanın sonu geliyormuş gibi kıyafetlerimi çok ama çok hızlıca üzerimden çıkarırken hayvansı yanımı serbest bıraktığını fark ettim.

Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin asla kafese kapatıp kilitleyemeyeceği yanımı.

Ve her ne kadar anlaşmalı bir evliliğin içinde olsam da kendimi...

Özgür hissettim.

Tiernan, Fermanagh'ın önünde durduğunda arabayı park etmedi.

"Harlem'de abilerin ve Sam'le buluşacağım." Güneş gözlüğünü çıkarmadı.

"*Bu Ruslarla mı ilgili?*"

Cevap sessizliğinde saklıydı.

İçime bir ağırlık çöktü. Vegas'a gitmesini istemiyordum. Onun bu aptalca... *şey* uğruna hayatını riske atmasını istemiyordum.

"*Neden? Igor sana korkunç şeyler yaptı ama Alex senin için gerçek bir dosttan başka bir şey değildi,*" diye belirttim.

"Alex misilleme yapmak zorunda. O yeni pakhan. Ayrıca ona ihanet ettim. Ölmektense onu öldürmeyi tercih ederim."

"*Vegas'a ne zaman gideceksin?*"

"Bu hafta."

"*Bu hafta mı?*" Yüreğim ağzıma geldi. "*Bunu bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?*"

"Kesin tarih belli olur olmaz." Dikkatini orta konsoldaki telefonuna verdi. Mesajlarını kontrol etmek için ekranı yukarı çevirdi.

"Ölmeni istemiyorum," deyiverdim.

Korkuyordum. Korkmakta bir sorun yoktu. Ama korkak olmak kabul edilemezdi.

Zaten korkak bir kadın duygularını asla itiraf etmezdi.

Bu sözler kocamın dikkatini çekmiş gibiydi. Telefonunu bıraktı, başparmağını çeneme koyup diğer parmaklarıyla ensemi kavradı.

"Bana boşuna Ölümsüz demiyorlar."

"*Koshchei, değil mi?*" Hatırlamıştım. Tabii ki hatırlıyordum. Onunla ilgili her şeyi hatırlıyordum. "*Igor'un sana verdiği isim bu.*"

"Evet."

"*Masalı okudum,*" diye işaret ettim kederle. "*En sonunda Ölüm Tanrısı'nın göğsüne kazık saplanıyor.*" Gözyaşlarım kirpiklerimde birikmişti. "*Can çekişerek son nefesini veriyor. Üstelik kötü adam olarak ölüyor.*"

"Ben *zaten* kötü adamım," dedi Tiernan, sesinde zerre pişmanlık yoktu. "Bencilim. Ruhsuzum. Sapkınım. Birkaç yumuşak öpücük ve sert seks bunu değiştirmedi. Hiçbir şey değiştiremez, tatlım."

Bu kelimeler, son birkaç haftanın üzerine boca edilmiş bir kova buzlu su gibiydi. Ben ona karşı duygular beslediğim için onun da bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünmek tamamen aptallıktı. Annem haklıydı. Bacaklarımı bu adama açmış ve aklımı yitirmiştim. Tam da annemin beklediği gibi.

Zorlukla yutkundum. "*Fikrini değiştiremem, değil mi?*"

Başını ağır ağır iki yana salladı.

"*Tamam o zaman.*" Kapıyı açıp dışarı atladım. "*Kendi cenazeni planlarken iyi eğlenceler, Tiernan.*"

41

Lila

Arabadan binamıza kadar olan mesafeyi yürürken önümü bile göremiyordum, İrlandalı adamlar etrafımı sarmıştı.

Dairede Imma'yla yüzleşmeye hazır değildim, bu yüzden onun yerine Fermanagh's'a saptım. İçerisi her zamanki gibi tıklım tıklımdı. Her yerde sarhoş yaşlı adamlar ve seks işçileri vardı. Tiernan'ın imkânlarına sahip bir adamın, gerçekten önemsiyorsa hamile karısını böyle bir yerde yaşatmak istemeyeceği söylenebilirdi. Artık o toz pembe gözlüğü gözümden söküp attığına göre, bunu kendime nihayet itiraf edebilirdim.

Barın arka tarafına ilerleyip köri soslu patates ve bir kola kaptım, ayaklarımı sürüyerek merdivenden yukarı çıkarken bir yandan da Tierney'nin kapısını çalıp çalmamayı düşünüyordum.

Imma'yı seviyordum ama o benimle asla bağ kuramazdı. Onun gözünde Tiernan muazzam bir kocaydı. Bana bir kredi kartı vermişti ve vücudumda tek bir darbe izi yoktu. Geri kalan her şey onun için sadece önemsiz detaylardan ibaretti.

Mafya savaşları?

Tatsız bir mahalle?

Dile getirilmemiş duygular?

Bunların hepsi, kocam beni lüks giysilere boğduğu ve güvende tuttuğu sürece kafama takmamam gereken sinir bozucu kadınsı inceliklerdi.

Cebimdeki telefonum bir mesajla titredi. Çıkarıp baktım.

TIERNAN:

Harika bir odyolog buldum. Koklear implantlar konusunda uzman. Salı günü onunla görüşeceğiz.

Salı, bugünden üç gün sonraydı.

Bu onun beni yatıştırma biçimiydi ama zerre kadar işe yaramamıştı. Karnımda onun yok saydığı bir bebek, karşımdaysa birkaç gün içinde yarı otomatik silahlarla katliam yapmak için Vegas'a uçacak bir koca vardı. Yanında iki *abimi* de götürmesinden bahsetmiyorum bile. Şu anki dertlerimin arasında en sonuncusu işitme kaybımdı.

Kendi düşüncelerimin ağında boğulurken kapıyı iterek açtım, botlarım pürüzsüz ve kaygan bir şeye bastı. Ayağımı kaldırıp çatık kaşlarla yere baktım.

Bir zarf.

Bana hitaben yazılmış bir zarf.

Alıcı: Raffaella Ferrante

İsmim el yazısıyla, eğik harflerle yazılmıştı. Nabzım hızlandı ve onu almak için eğildim, büyümüş karnım bunu neredeyse imkânsız kılıyordu.

Köri soslu patatesleri masaya bırakıp parmaklarımın arasındaki düz, beyaz zarfı inceledim.

Burada daha önce hiç posta almamıştım. Tüm tıbbi ve mesleki terapi yazışmalarım ailemin evine giderdi. Zaten hiçbir zaman *kişisel* bir posta almazdım. Bu bir faturaya da benzemiyordu.

Ve boğazımın arkasını safra gibi yakan başka bir şey daha vardı.

Ferrante.

Ben artık bir Ferrante değildim. Ben bir Callaghan'dım. Bu kasten seçilmiş ve kötü niyetli bir hitap gibi duruyordu. Evliliğimin aşktan değil, çıkardan ibaret olduğunu hatırlatmanın bir yoluydu.

Mührü açıp içindeki mektubu çıkardım.

Raffaella,

Kirli sırrını biliyorum. Senin ve kocanın dünyadan saklamaya çalıştığınız o sırrı.

Piç çocuğunu biliyorum.

Eğer evliliğinin sürmesini ve sırrının böyle kalmasını istiyorsan önümüzdeki hafta seçeceğim bir yerde benimle buluş.

Yanında nakit 150 bin dolar getir.

Yalnız gel.

Konum için talimatları bekle ve SAKIN kocana bir şey söyleme.

Dediklerimi yapmazsan sen de bebek de ölürsünüz.

Sırtım duvara çarptı, nefes almaya çalışırken ciğerlerim panikle yandı.

Bunu yazan her kimse, hayatımıza dair mahrem bilgilere sahipti.

Luca'nın düğün gecesinde başıma gelenleri çok az kişi biliyordu. Üstelik bir saniye öncesine kadar hepsinin müttefikimiz olduğunu sanıyordum.

Bunu kim bilebilirdi? Bu tür bir bilgiye kim erişebilirdi?

Tiernan'ın düşmanlarının her hareketini izleyen casusları vardı. Rakiplerinin de aynısını yapmadığını bana düşündüren neydi?

Gönderen adresi yoktu. Bu durum mektubun posta yoluyla değil, kapının altından atıldığını doğruluyor sayılırdı. Bu beni daha da gerdi. Buraya kimin erişimi olabilirdi? Burası yedi yirmi dört İrlandalı askerle dolup taşıyordu.

Bunu yazan kişi yetenekliydi ve teknik bilgiye sahipti, İrlanda ile İtalya operasyonlarının derinliklerine sızabiliyordu.

Ayrıca haklıydı. Eğer karnımdaki bebeğin Tiernan'dan olmadığı duyulursa beni *terk ederdi.* Etmek zorunda kalırdı.

Ama... neden ölümü göze alıp bu mektubu getirmişti? Daha da önemlisi, neden şimdi yapmıştı?

Neden evlendiğimiz zaman değildi?

Hamilelik yakında meyvesini verecekti. Bebek neredeyse doğmak üzereydi. Ayrıca Tiernan'la aramızdakilerin artık sadece bir anlaşmadan ibaret olmadığı belliydi. Artık ikimizin de kaybedecek bir şeyi vardı: Birbirimiz.

Elimi karnıma bastırdım. Bebek, kalbimin hızla çarpışına ve damarlarımda dolaşan paniğe isyan edercesine sert bir tekme attı.

Tiernan bu mektuptan hiç hoşlanmayacaktı.

Hatta hoşlanmayacak demek az kalırdı. Tüm dünyayı yerinden oynatacaktı.

Muhtemelen bu durum, onu tüm dikkatini vermesi gereken Rus operasyonundan alıkoyacaktı.

Yine de bunu tek başıma halledemezdim.

Yoksa halledebilir miydim?

Her şey basit görünüyordu. Yeraltı dünyasında rüşvet her zaman olurdu.

Hem 150 bin dolar ulaşılamaz bir miktar bile değildi. Enzo bana bunu hiç soru sormadan nakit olarak verirdi. Tek yapmam gereken parayı ödemek ve o kişiyi susturmaktı.

Susar mıydı ki?

Başım dönmeye başladı. Yere çöküp yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Bir plana ihtiyacım vardı.

Ve sonra bir B planına.

Ama onları kaybetmeyecektim.

Ne bebeğimi ne de kocamı.

Onları elimde tutmak için elimden gelen her şeyle savaşacaktım.

42

Lila

Üç gün sonra işitme uzmanını ziyaret ettik.

Doktor Castile, Noel Baba'nınki gibi beyaz sakallarıyla onlara uyumlu kaşları, pembe yanakları ve yapılı vücuduyla altmışlı yaşlarında bir adamdı. Kulaklarımı kontrol edip kan tahlillerimi ve test sonuçlarımı incelerken büyük bir titizlik gösterdi.

Tiernan, tam da olduğu gibi korkutucu bir mafya babası edasıyla bacaklarını yayarak oturuyordu, sorularını kurşun gibi yağdırıyor ve beni ne zaman operaya götürebileceğini bilmek istiyordu.

Bu, hayatımın en önemli ve en mutlu anlarından biri olmalıydı ama zihnim milyonlarca kilometre uzaktaydı.

Çantamda duran ve âdeta beni yakan o mektuptaydı.

Onu kaybetme ihtimalindeydi. Bu durumun içinden çıkamama korkusundaydı.

Tehlikenin kocamı, koruyucumu... yani, *aşkımı* beklediği Vegas'taydı.

Ona âşıktım.

Sözlerine, düşüncelerine ve o çarpık mizah anlayışına âşıktım. Delinmez bir zırh gibi kuşandığı hiddetine ve karanlığına. Sadece benim altına göz atabildiğim o zırha.

Damarlı ellerine, geniş sırtına, boynuma kondurduğu öpücüklere, Latince dövmelerine, arkadan sarılmalarına ve hiçbir şeyi kaçırmayan, nadiren kırpılan o altın pırıltılı yeşil gözüne âşıktım.

Ve onu kaybetmeye hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Bratva yüzünden.

Sırrımız yüzünden.

Rahmimdeki bu bebek yüzünden.

Duyamıyor olmam beni eksik kılmıyordu; ben hâlâ tam, bütün ve üç boyutlu bir insandım. Yeteneklerim, zayıflıklarım, sevdiklerim ve sevmediklerimle.

Peki ya Tiernan'ı kaybetme ihtimali? İşte bu beni bitirirdi.

"Pekâlâ Bayan Callaghan, sizi bilgilendirmekten mutluluk duyarım ki koklear implant için mükemmel bir adaysınız," diye bitirdi doktor masasındaki kâğıtları toplarken. "Sensörinöral işitme kaybınız var ve konuşmaları anlama yetiniz harika. MR sonuçlarınız da kulak anatomisinin koklear implantasyon için uygun olduğunu gösteriyor."

"Bu, duyabileceği anlamına mı geliyor?" Tiernan serçe parmağındaki yüzüğü çevirdi.

"Bu hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktur ama tüm işaretler son derece olumlu," diye tekrarladı doktor.

"Hepsi bu mu yani?" diye sordum sesli olarak.

Doktor Castile nazikçe gülümsedi. "Hepsi bu, sanırım."

Bunca zamandır bir işitme cihazım olabilirmiş ve annem bana bu seçeneği sunmamıştı bile. Şaşırtıcı bir şekilde, yeni bir öfke patlaması yaşayamayacak kadar bitkindim. Gerçekte kim olduğumu dünyaya göstermeye karar verdiği an, kızıyla tüm bağlarını koparan bir kadın hakkında daha ne söylenebilirdi ki?

"Elbette bu, bebeğinizin doğumundan sonrasını beklemek zorunda," dedi doktor.

"Tabii ki." Tiernan'ın dudakları, içinde neşeden eser olmayan çarpık ve karanlık bir sırıtışla büküldü. "Önce bebek gelir."

Hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ bu bebeği istemiyordu.

Bebek doğduğunda, onu reddedişinin bana olan düşkünlüğünden ağır basmayacağının garantisi yoktu.

İstediğimi sandığım şeyi alacaktım.

Müziği duymak. Kahkahaların tadını çıkarmak. Hep merak ettiğim o seslerle çevrelenmek. Kuşların cıvıltısı. Kilise çanlarının çalışı. Kıyıya vuran dalgalar.

Ama ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim tek şeyi kaybedebilirdim.

Yine de ona mektuptan bahsedecektim. Vegas'tan sonra. Zihni rahatladığında.

Onu kaybetmek anlamına gelse bile ona yalan söyleyemezdim. O daha fazlasını hak ediyordu.

Klinikten çıktığımızda kocam elini belimin çukuruna koydu. Kapımı açtı.

"Mutlu olacağını sanmıştım." Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. "Bu senin hayalin, Lila. Müzikle dans etmek."

Hayalim değişmişti. Şimdiki hayalim kocam ve oğlumla sonsuza dek mutlu yaşamaktı.

Birbirlerine tahammül edebilmeleri de mutluluğumu katlayan ödül olurdu.

"*Ne zaman gidiyorsun?*" diyerek konuyu değiştirdim.

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Uçak yarın akşam kalkıyor."

Gözlerimi kapatıp ciğerlerimin dibine ulaşamayan derin bir nefes aldım.

"Vals yapacaksın, Lila," diye tekrarladı. "Sık sık. Ve çok iyi şekilde. Her balonun gözdesi olacaksın. Bundan bizzat emin olacağım."

Hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"*Birlikte dans edecek bir kocam yoksa, vals yapmanın ne anlamı kalır?*"

43

Tiernan

KENDİ KENDİMİ YOK ETMEYE 132 GÜN KALA

Achilles ve Luca'yla Vegas'a uçtuğum günün sabahı, Lila'ya göz kulak olması için kız kardeşimin dairesine uğradım. Benzer istekleri Babam ve Fintan'a da ilettim. Babam bir Japon balığına bile bakacak kapasitede değildi ama eh, en azından kendini dışlanmış hissetmezdi.

Camorra ve İrlandalı askerler zaten Vegas'taydı, mühimmatla ulaşım hazırlıklarını yapıyorlardı.

Gitmek istemiyordum.

Ama bir seçeneğim de yoktu.

Alex'in beni öldürmek için her türlü sebebi vardı. Bu durum oldukça ironikti çünkü hayatımda ilk kez, yaşamak için gerçek bir sebep bulmuştum.

Küçük vade doldurma projem başarılı olmuştu. Fintan haklıydı. Yaşamak için bir sebep bulmuştum. Sadece saçma bir şey yaparken ölmemeyi umuyordum.

Her zamanki gibi Tierney'nin dairesine bodoslama daldım.

Duşun açık olduğunu duyunca kız kardeşimin işi bitene kadar oturma odasında bekledim. Evi benim zevkime göre fazla süslü püslüydü. Sanırım çiş kokulu yataklarda uyuyarak geçirdiğimiz zamanları böyle telafi ediyordu. Evde dolanıp satın aldığı yeni sanat eserlerine göz attım.

Orijinal bir Emilia Spencer tablosunun altındaki büfenin üzerine koyduğu bir şey beni durdurdu. Bir vazonun altından sarkan buruşturulmuş bir kâğıt parçası. Üzerinde bir telefon numarası ve bir isim vardı.

Tom Rothwell.

Burun deliklerim öfkeyle genişledi.

O aptal.

O lanet olası aptal.

"Selam." Tierney, ipek siyah bornozuyla koridorda belirdi. Havluyla kızıl saçlarını kuruluyordu. "N'aber?"

Ona doğru hızla dönüp kâğıt parçasını işaret ve orta parmağımın arasında tuttum. "Sen söyle."

Pembe yanakları solarken dudaklarını sertçe birbirine bastırdı.

"Vay canına, bir kâğıt parçası." Kendini toparlayıp gülerek gözlerini devirdi. "Ne büyük olay."

"Tom Rothwell bir federal ajan."

26 Federal Plaza'da olup biten her şeyi bilmeyi kendime görev edinmiştim. Binaya giren çıkan herkesi günün her saati izletiyordum.

Her azılı suçlunun kaçınmak için çok uğraştığı iki hükümet kurumu vardır: FBI ve Vergi Dairesi. Tierney'nin bir federalin numarasını isteyerek tutuyor olması sadece tek bir anlama gelebilirdi.

"Dünyada birden fazla Tom Rothwell var." Kollarını savunmacı bir tavırla göğsünde kavuşturdu. "Belki New York'ta bile."

"Saçmalamayı kes, Tierney." Burnumun köprüsünü sıktım. "Federallerle konuşarak ne bok yediğini sanıyorsun sen? Gerçekten o kadar mı yoldan çıktın?"

İkimiz de mahvolmuş durumdaydık ama ben her zaman kendimi bir arada tutmayı başarırdım. Ben yokken karımı koruması için bu kadına güveniyor olmam beni endişelendiriyordu zira kendi kıçını bile korumayı beceremiyordu.

"İyi." Tierney omuz silkti. "Onunla konuşuyorsam ne olmuş yani? Bizim işimizle hiçbir alakası yok."

"*Her şey* bizim işimizle alakalı."

"İrlandalılar onun umurunda değil. Biz küçük balığız. O Camorra'nın peşinde," diye ısrar etti. "Eğer ona yardım edebilirsem–"

"Edemezsin," diye hırladım. "Sen daha harekete geçmeden Ferranteler bunu öğrenir. Tabii çoktan öğrenmedilerse."

Vello'nun emrinde çalışan kirli federaller vardı. FBI'ı, onların kendilerini tanıdığından daha iyi tanıyordu.

Şu an onu boğmamak için tüm irademi kullanarak şakaklarımı ovdum. Bu gece Bratva'yı bitirmek için birlikte uçağa bineceğim insanları ele vermeyi düşünüyordu. Kız kardeşim kafayı yemişti.

"Rahatla, sadece kahve içtik. *Bir kez.* Hiçbir şey bildiği yok, sen Vegas'taki meseleleri halledene kadar da ona bir şey vermeye niyetim yok."

Şimdi düşününce, son zamanlarda çok fazla somurtuyordu. Kız kardeşim asla mutlu olmakla itham edilemezdi. Ama son günlerde resmen perişan hâldeydi. Karımın bedeniyle sarhoş olurken buna dikkat edememiştim.

"Senin asıl amacın ne?" diye gürledim.

Yanakları kızardı. "Anlayamazsın."

"Bir dene bakalım."

"Bu hayattan bıktım, Tiernan. İnsanların zayıflıklarından ve bağımlılıklarından kâr sağlamaktan bıktım. Partilerden ve olmadığım biri gibi davranmaktan bıktım. Sosyal kelebek. İkon kız. Güzel bir yerde emekli hayatı istiyorum. Kıyı şeridinde. Avrupa'da. Sert bir martini ve temiz bir vicdan istiyorum. Güzel kitaplar ve belki her akşam yemek pişireceğim kibar bir koca. Çok bir şey değil..." Parlak siyah ojeli ayak parmaklarına dik dik baktı. "Ama benim için yeterli."

"Tanıdığın herkesi ateşe atmadan da tüm bunlara sahip olabilirsin," diye fısıldadım.

"Hayır, olamam." Sibirya'daki o küçük kız çocuğu gibi görünüyordu. Telaşlı, korkmuş ve kararsız. "Senin ensende, her an peşinde gezinen ve geleceğini avucunun içinde tutup gözünün önünde sallandıran bir Achilles yok."

"Neden bahsediyorsun sen?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Ben Don'un *kızıyla* evlendim."

"Hadi ama, Tiernan." Bileğini kavradığımı bile fark etmediğim elimden çekip kurtardı. Mutfağa doğru ilerledi. "Lila'yı en başından beri istiyordun. Daha yüzüğü takmadan ona âşık olmuştun. *Onun canını bağışladın*," dedi son kısmı fısıldayarak. "Sen birini öldürmekten asla çekinmezsin."

"Ona âşık değilim," diye düzelttim alaycı bir tavırla. "Biz anlaşmayı öğrendik, tıpkı senin de Achilles'in seçtiği kişiyle öğreneceğin gibi."

"Onun benim için *herhangi birini* seçmesine izin verecek olman, beni ne kadar az önemsediğini gösteriyor. Ferrantelerin sana verdiği güç seni yozlaştırmış." Buzdolabından açık bir şarap şişesini kaptığı gibi kafasına dikti.

"Yozlaşacak bir yanım kalmamıştı." Aramızdaki kahvaltı barına dirseklerimi dayadım.

"Ayrıca Ferranteler Doğu Yakası'nı yönetiyor. Achilles'i reddetmek savaş demekti. Zaman kazanmam gerekiyordu. İşlerin nasıl gelişeceğini görmeliydim."

Bu kuyruklu bir yalandı. Onu bu anlaşmadan kurtarmaya hiç çalışmamıştım. Tierney'nin, onun hırçınlıklarından korkmayan biriyle yuva kurmasının kötü bir şey olduğunu düşünmüyordum. Eğer Achilles iyi birini seçerse –ki bana bunun sözünü vermişti– kız kardeşim sonunda huzura erebilirdi.

Tierney şarabı tezgâha bıraktı ve parmaklarını açıp bordo tırnaklarına baktı. "O piç kurusunu mahvedeceğim, Tiernan,

bu hayatta yapacağım son şey olsa bile. Sana söz veriyorum, ucu bize dokunmayacak. Dokunulmazlık alacağız."

"Tanrı aşkına." Elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Söylediklerine bir bak. Eğer Ferranteler seni yakalarsa sana yardım edemem. O sosyetik sanatçı ve politikacı arkadaşların da edemez. Dahası bu iş bir şekilde Lila'ya dokunursa..." Öfkemi kontrol etmeye çalışarak bir parmağımı uyarıyla ona doğrultum. "Sadece Ferranteler için endişelenmen yetmez. Kafana bizzat ben sıkarım."

"Neden?" Gözleri zafer kazanmışçasına parladı. "Onu sevmediğini söylediğini sanıyordum."

"Sevmiyorum," diye karşı çıktım. "Ama onu koruyacağıma yemin ettim. O benim karım."

"Eğer onu gerçekten korumak istiyorsan bir dokunulmazlık anlaşması yap ve–"

"O cümleyi tamamlama."

Kız kardeşim bu tartışmayı kazanamayacağını anlayarak ofladı. "Neyse, sen neden geldin?"

"Karım için aslında." Pişkin pişkin sırıtışını görmemek için arkamı dönüp duvardaki bir tabloyu inceliyormuş gibi yaptım. Ellerimi cebime soktum. "Ben Vegas'tayken ona göz kulak olmanı istiyorum."

"Elbette," dedi ciddiyetle. "Senin aksine, *ben* Lila'yı sevdiğimi itiraf etmekten çekinmiyorum."

"Günün her saati koruması olacak," dedim laf sokmasını görmezden gelerek. "Ayrıca Ransom Lockwood'un şirketiyle mahalleyi devriye gezmeleri için anlaştım, yani senden tek istediğim ona eşlik etmen ve kadın doğum randevusuna götürmen."

"Anlaşıldı."

"Achilles meselesi için ne yapabileceğime bakacağım."

Arkama dönüp yüzünü inceledim. Bitkin görünüyordu ama aynı zamanda taş kadar sertti.

"Tamam," dedi sessizce.

"Ama ciddiyim, Tierney. Federallerle yatma. Eğer bunu yaparsan seni kurtaramam. Bu sefer olmaz."

Dudaklarına hüzünlü bir gülümseme kondu. "Biliyorum."

Bir sonraki durağım bir seks oyuncakları dükkânıydı.

Sadece birkaç günlüğüne buralarda olmayacaktım ama Lila'nın uyuması gerekiyordu ve en az iki orgazm olmadan bunu başaramıyordu.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca, her gece onu dilim ve aletimle tatmin ederek yatağına yatırmıştım. Buna bağımlı hâle gelmişti. Bir noktada kırmamız gereken bir alışkanlıktı. Ama o nokta, Rasputinleri öldürüp ona tecavüz edeni bulduktan *sonra* gelecekti.

Zaten daha kötü angaryalarla da karşılaşmıştım.

Mağazadan vakumlu bir vibratör ve bir masaj aleti satın aldım. Dev boyutlu dildolardan uzak durdum. İçinde başka bir şeyin olmasının düşüncesi bile gözümün seğirmesine neden oluyordu. Bebeğin onun vajinasından çıkacağı gerçeğiyle bile zar zor barışıyordum.

Bebek.

Artık onun gelişine sadece birkaç hafta kalmışken zihnime türlü türlü düşünceler sızıyordu.

Bu anlaşmayı enine boyuna düşünmemiştik.

Ya başka bir ırktansa? Yarı Asyalı? Siyahi? Pasifik Adalı? Babasının ben olmadığımın apaçık bir kanıtı olarak doğarsa? Şüpheli listemdeki herkes beyazdı ama İtalyan beyazıyla İrlandalı beyazı arasında da devasa bir fark vardı.

Ya tüm sevgisini ve ilgisini bebeğe verip beni unutursa?

Evet, henüz doğmamış bir bebeği kıskanıyordum.

Hayır, böyle düşünceleri aşmış falan değildim.

Elimdeki uyduruk seks dükkânı poşetini boğar gibi kavrayıp hınç dolu adımlarla eve doğru yürüdüm. İçeri girdiğimde

Imma'yı mutfakta makarna yaparken ve detone sesiyle İtalyanca bir şarkı söylerken buldum.

"Imma," diye gürledim. "Bu akşam izinlisin."

Kaynayan domates sosunun başından irkilerek bana baktı. "Nereye gideyim?"

"Siktiğimin tur rehberine mi benziyorum?" Yüzümü işaret ettim. "Şoförüme söyle seni sinemaya götürsün. Ya da sokaklarda daireler çizerek gezdirsin. Umurumda değil."

Bana hoşnutsuz gözlerle baksa da itiraz etmedi.

Lila'yı yatak odamızda çizim yaparken buldum. İçeri girdiğimde başını defterinden kaldırdı. Kalemini bırakıp komodinin üzerindeki defterini ters çevirdi.

"*Ne zaman gidiyorsun?*"

Onaylamayan tavrını sadece el hareketlerinden bile anlayabiliyordum. Onun dışında, bu kadar derinlemesine ve bu kadar eksiksiz tanıdığım tek kişi Tierney'ydi.

"Yaklaşık bir saat içinde. Uçağın motoru çoktan çalışmaya başladı."

Abilerini bekletiyordum ama umurumda değildi. Yatak odasının dışında olan bitenleri giderek daha az, yatağımdaki kadınıysa giderek daha fazla önemsediğimi fark ediyordum.

Duvarın dibinden ayrılıp ona doğru ilerledim.

"*Poşette ne var?*"

"Ben dönene kadar seni idare edecek bir şey." Yatağın kenarına oturdum, çenesini kavrayıp yüzünü yukarı kaldırdım. "Ve geri *döneceğim*, Lila. Bu bir söz."

Bakışlarını benden kaçırdı, poşeti kapıp içini karıştırdı. Lila vibratörü çıkarıp kaşlarını çatarak kutuyu sanki içinde antik kalıntılar varmış gibi her açıdan inceledi.

"Uykuya dalmana yardım etmek için burada olamayacağım." Boğazıma ne takılmıştı böyle ve neden yutamıyordum? "Bu yüzden sana eşlik etsin diye bunu aldım."

Karımın yüz ifadesine bakılırsa vibratörü kafama fırlatması an meselesiydi. Şokun geçmesini bekledikten sonra, "Nasıl kullanacağını göstermemi ister misin?" diye sordum.

Uzun süre hiçbir şey demedi. Sonra nihayet işaret dilinde konuşmaya başladı. "*Ben internet erişimi olan on sekiz yaşında bir kızım, Tiernan. Vibratör nasıl kullanılır biliyorum. Muhtemelen bir milenyum kuşağının hayatı boyunca* Friends *izlediğinden daha fazla porno izlemişimdir.*"

Ona boş boş baktım. Sonra hayretle gülmeye başladım.

Hem de *ciddi ciddi* kahkaha atıyordum. Karnınızın derinliklerinden gelen ve vücudunuzdaki her kası çalıştıran türden bir kahkaha.

Ben asla gülmezdim. Lila gelmeden önce zar zor gülümserdim.

O ise fethinin tadını çıkararak gururlu bir sırıtışla beni izledi.

"*Ayrıca bunca zamandır orgazmlar yüzünden uyumuyordum.*" Başını salladı. "*Kollarında olduğum için ve sonunda kendimi güvende hissettiğim için uyuyordum.*"

Sözleri içimde varlığından bile haberdar olmadığım bir yere dokundu, bu yüzden konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Bu, senin online alışverişlerinde seks oyuncağı aldığın ve benim boşu boşuna uğraştığım anlamına mı geliyor?" Aramızdaki vibratörü işaret ettim.

Başını salladı. "*Hiç oyuncağım yok. Ben ne zaman...*" Nasıl söze dökeceğini düşünerek duraksadı. "*Uyumak istesem sen her zaman müsaitsin.*"

"Öyleyse beni kısa şekerlemelerin için de kullanmaktan çekinme."

"*Hediyenin seninle kıyaslandığında nasıl bir performans sergilediğini sana bildiririm.*"

"O zaman sana ne kadar iyi olduğumu hatırlatsam iyi olacak."

Dudaklarım onunkilere sertçe yapışıp dilim dudaklarının arasından içeri dalar dalmaz gidişimden, belki de temelli gidişimden doğan o hüznü ve kederi tadabildim.

Bu, beni ona karşı daha da vahşileştirmekten başka bir işe yaramadı. Öpücüğümüzü hiç bozmadan pembe elbisesinin önünü çekiştirip gümüş düğmeleri tek tek çözdüm, ta ki elbise belinden aşağı su gibi süzülerek dökülene dek.

Sütyenini açtıktan sonra kollarından aşağı düşmesine izin verdim ve memelerini avuçladım. Meme uçlarından birinin tadına bakmak için aşağı eğildim. Sıcak sütle nemlenmişti. İlkel bir hazzın yarattığı şok dalgasıyla vücudumdaki her bir tüy diken diken oldu.

Elimi omurgasına bastırıp –sırtı incecikti, her bir omuru belli oluyordu– onu kendime daha da yaklaştırdım, dilimi meme ucunun etrafında dolandırıyor ve dişlerimle onu kışkırtırcasına çekiştiriyordum. Başını geriye atıp saçlarımı avuçlayarak inledi.

Nefesi hızlandı. Dilimi memelerindeki mavi damarlar boyunca gezdirdim. Diğer meme ucunu emdim. Bir kez daha dilimde tatlı, sıcak süt yayıldı. Elim belinden aşağı süzüldü, bacaklarının arasına ulaşıp külotunu bir kenara itti. Merkezini bulunca ıslaklığını katmanlarına ve klitorisine yaydım, dairesel hareketlerle ovarken içine ittiğim iki parmağımla onu iyice genişlettim.

Lila'nın ağzı boğazıma kenetlenmiş, açgözlülükle emip izini bırakıyordu. Dişlerini geçirdi, sonra dudaklarını nabzımın üzerinde sessizce hareket ettirdi, ne dediğini anlamayacağımı sanıyordu.

Beni mahvediyorsun ve artık bunu umursayamayacak hâldeyim.

Kendimi dizginlemek için onu göğsüme çekip yanağından öptüm. Tadı benim mahvoluşum, mutlak çöküşüm gibiydi ama yine de onu çılgınca, daha fazlasına aç bir şekilde kana kana içtim. Yapmaya gücümün yetmeyeceği bir şeyin eşiğindeydim.

Kalmak. Kalmak istiyordum.

Bugüne kadar hedefimden asla sapmamıştım. Şimdi buna başlamak tehlikeli bir emsal teşkil ederdi.

Şakacı bir tavırla dilimi kulağının içine sokup yaladım, ardından kulak memesini hafifçe ısırdım. Kıkırdayarak kıvrandı.

"Tiernan..."

İki parmağımı içine soktum, onu her zaman çileden çıkaran o noktayı uyarmak için parmaklarımı kıvırdım. Başparmağımı klitorisine bastırıp bedenine öpücükler kondurarak aşağı doğru kaydım. Köprücük kemiği. Memeleri. Kaburgaları. Beli. Bacaklarını iki yana açıp dizlerinin arkasından tuttum ve işe koyuldum, külotu kenara çekilmişken parmaklarımı içinden çıkarmadan dilimi amına bastırdım.

"Tanrım..."

"Yok. O bile karıma dokunamaz."

İlk orgazmını yaşayana kadar yaladım, kışkırttım ve emdim. Ardından doğrulup onu öperken bir elimle de aletimi serbest bıraktım.

Santim santim içine gömülürken, "Bana tutun, tatlım," diye mırıldandım ağzına doğru. Gerilen gövdesini yataktan kaldırırken inleyince tatlı nefesi yüzümde gezindi. Kasları etrafımda sıkılaşırken aletim o tanıdık sıcaklık dalgasıyla kaplandı. Zevk alıp almadığımı bile anlayamıyordum, tamamen onun ikinci kez boşalmasını sağlamaya odaklanmıştım.

Bu gece iyi uyuması gerekiyordu.

Önemli olan tek şey buydu.

Başta içine tam da zevk aldığı şekilde uzun, kontrollü ve derin darbelerle girip çıktım. Sonra titrediğini, nefes nefese kaldığını hissettiğimde tempoyu artırdım.

Ancak kollarımın arasında darmadağın olduktan sonra itişlerim hızlandı. Ağızlarımızı, dillerin birbirine karıştığı edepsiz bir öpücükle birleştirdim ve en derinlerindeki, onu şimdiden tekrar sarsmaya başlayan o sihirli noktaya ulaştım. Testislerim

gerildi ve yakıcı bir sıcaklık patlaması sırtımdan aşağı yayıldı. O kadar sert boşaldım ki gözlerimin önü karardı. Yanına, yatağın üzerine yığıldım. Lila hâlâ nefes nefeseydi, o tatlı ve masum ifadesiyle bana bakıyordu.

Onunla yaptığım seksin bu kadar iyi olması hiç normal değildi. Odak noktamı, önceliklerimi ve lanet hayatımı mahvediyordu.

"Ne düşünüyorsun?" İşaret diliyle değil, konuşarak sordu. Bunu sadece kendini aşırı rahat ve huzurlu hissettiğinde yapardı.

Bacaklarının arasına uzanıp işaret parmağımı ıslanmış amına daldırdım ve birbirine karışmış sıvılarımızla üst uyluğuna tek bir kelime yazdım: *benim.*

Parmağımı ağzıma sokup ıslaklığından kalanları, sanki yüksek kalite kokainmiş gibi diş etlerime sürdüm. Sattığım pisliklerin tadına asla bakmazdım –sert uyuşturucular kırmızı çizgimdi– ama inkâr etmenin âlemi yoktu. Ben bir keştim. Karıma bağımlıydım. Bir sonraki dozumu alabilmek için alçalamayacağım hiçbir seviye yoktu.

İkimiz de o sahiplenici kelimeye uzun bir süre baktıktan sonra tekrar konuştu.

"*Hamile olmasaydım sonsuza dek orada kalması için el yazının üzerine dövme yaptırırdım.*"

"Bir dövmecinin sana dokunma ihtimali beni aşırı kıskandırmasaydı buna izin verirdim."

Tam bir saniyeliğine duşa girmeyi düşündüm ama sonra şunları hatırladım: (a) Ferrantelerin küçük kız kardeşinin amı gibi kokmak, abilerinin tam da hak ettiği türden bir cezaydı ve (b) ben de Lila'nın kokusunu tenimde taşımaktan tuhaf bir huzur duyuyordum.

"On dakika içinde çıkmam lazım. Şoförüme arabayı hazırlaması için mesaj attım." Giyinme odasına yürüdüm, askıdan temiz bir gömlek çekip yatak odasına dönerken düğmelerini

ilikledim. Lila elbisesiyle üzerini örttü ve yatağa oturup yaşlı gözlerle bana baktı.

Onu nadiren ağlarken görmüştüm.

Tüm askerlerimin toplamından daha cesurdu.

Diğer gözümün eksikliğini sık sık hissetmezdim. Hissettiğimde de bunun tek sebebi her gece karımın varlığının her bir zerresini izlememin iki kat daha uzun sürmesiydi. Otuz üç beninin her birini saymak için ki evet, buna kulağının arkasındaki de dâhildi. O muhteşem burnunun üzerine serpilmiş on dört çilinin hepsini. Saçlarındaki sarı ve gümüşün yirmi farklı tonunu.

"*Gitmeden önce sana vermek istediğim bir şey var.*"

Komodinine uzanıp eskiz defterini aldı ve bir sayfa koparıp bana uzattı. Sayfayı parmaklarının arasından alıp tersini çevirdim.

Bu bendim.

Tam olarak benim bir portremdi.

Tate için çizdiğine benziyordu ama bir şekilde... daha iyiydi. Daha keskindi. Çizimde gerçek hayatta olduğumdan daha canlı görünüyordum.

Sanki mermer ve alevlerden dövülerek yaratılmıştım.

İlk kez kendime bakıyor ve gördüğüm şeyi beğeniyordum.

Sertçe yutkunurken bu durumun beni bu kadar savunmasız hissettirmesinden nefret ettim.

Bakışlarımı ona diktim. "Ellerine sağlık."

Tanrım, az önce sesim mi titredi? Neyse ki o bunu duyamıyordu. Gerçi duymasında da bir sakınca görmezdim.

Önemsiz bir şeymişçesine omuz silkti. "*Tate'in portresi konusunda çok hassastın, seni nasıl hissettiğimi bilmeden gönderemezdim.*"

Tehlikeli sular. Evcilik oynamakla, insanın o leziz karısıyla sevişip ona gerçekten âşık olması arasında bir fark vardı.

"Peki nasıl hissediyorsun?" diye sordum yine de. Normalde düşüncesiz bir pislik değildim. Bu yanımı içimden o çıkarıyordu.

"Ben... sanırım seni seviyorum," diye ağzından kaçırıverdi.

Bakışlarımız buluştu.

Birinin sözlerine asla inanmadığım iki an vardı: Kafasına bir silah dayanmışken ya da yeni orgazm olmuşken. Lila az önce üçüncü olmuştu.

Yüzümde bir şeyler arayarak çılgınca bana bakarken gözleri o kadar iri, o kadar mavi, kirpikleri o kadar gürdü ki bir anlığına kalbim tekledi. Bu gösterişsiz yaratık beni ne kadar da kolay alt etmişti.

"Lütfen gitme," diye ekledi boğuk bir sesle.

Hiçbir şey söylemedim.

"Hayır. Gitmene izin vermeyeceğim," diyerek başka bir yöntem deneyip yatağı yumrukladı.

Gidiyordum çünkü geri dönmek istiyordum.

Geri dönmek istiyordum çünkü onunla olmak istiyordum.

Tek çıkış yolu bu işi bitirmekti. Rasputinlerle hesabı kesmeden onun yanımda kalmasına izin verirsem bununla yaşayamazdım. Onur yasası, kadınların ve çocukların intikam kapsamı dışında olduğunu emrediyordu ama benim tüm varlığım bunun aksini kanıtlıyordu.

Bu yasayı bizzat ben birkaç kez çiğnemiştim. Konu o olduğunda başka kimseye güvenecek değildim.

Komodinin çekmecesini açıp Lila'nın bana hediye ettiği haç kolyeyi boynuma taktım. Yaşlarla dolu gözleriyle bana bakıyordu ve bu o kadar çok canımı yakıyordu ki onu görmemek için gerçekten tek gözümü kapatmayı düşündüm.

Aşağı eğilip yanaklarını avuçlayarak alnından öptüm ve gözlerinin içine baktım.

"Peşimden gelme."

Özel havaalanına gidişimiz sessiz geçti. Arabadan pistteki uçağa kadar olan yolculuksa bir sis bulutundan ibaretti. Çizim resmen ön cebimi yakıyordu ve tek istediğim, gözüm kanayana kadar çizime bakmaktı çünkü bunu *o* çizmişti.

Uçakta beni soğukkanlı Luca ve burnundan soluyan Achilles karşıladı. Diğer adamlar çoktan Vegas'a varmıştı.

Luca, şarküteri tabağındaki kırmızı üzümden bir tane koparırken baskın yapacağımız deponun planlarını inceliyordu. Achilles ise karşısındaki koltuğa yayılmış, kaşlarını çatarak telefonunu kurcalıyordu.

Başını kaldırıp beni ilk fark eden Luca oldu. "Hasiktir, buraya gelirken bir kurt sürüsünün saldırısına mı uğradın?"

Vücudumdaki tırnak izlerinden, aşk ısırıklarından ve dağılmış seks saçlarımdan bahsediyordu.

Karşısındaki koltuğa çöküp esrarlı sigaradan bir tane yaktım. Normalde içmezdim. Ama şimdi içiyordum. Sinirlerimi yatıştırmam gerekiyordu.

"Seni kim öldürmeye çalıştı?" diye sordu Achilles. Ciddi görünüyordu. Muhtemelen suikast girişimi başarısız olduğu için bozulmuştu.

"Kız kardeşin." Duman ağzımdan süzülerek çıktı, havada kıvrılıp onun alanına daldı. "Şampiyonlar gibi sevişiyor. Bunu bana açık açık söylettiğin için sağ ol."

Yüzlerindeki o kibirli gülümsemeler ânında silindi.

Yolculuğun geri kalanı huzur dolu bir sessizlik içinde geçti.

Şimdi Las Vegas'ı kana bulama zamanıydı.

44

Tiernan

Ve işte oradaydı.

Orospu çocuğu.

Çocukluğumu, masumiyetimi, anılarımı çalan adamın dölü.

Alex Rasputin, ekranımda yavaşça hareket eden kırmızı bir noktadan ibaretti.

Bratva'nın Vegas'tan Indian Springs'e giden dört Mercedes minibüsünün her birine takip cihazı takılmıştı. Achilles ve ben kendi minibüsümüzde ekranın başında oturuyor, bize doğru yaklaşan kırmızı noktaları izliyorduk.

"Alex'in hangi araçta olduğunu biliyor muyuz?" diye sordum telsizden Sam'e. O İsviçre'ye dönmüş, karısıyla evcilik oynuyordu. Sam saha araştırması ve hack işlerini yapıyordu ama artık bizzat çatışmalara girmiyor ya da kendini ateşe atmıyordu. Bir keresinde, "*Bakmam gereken çok fazla çocuk var. Ayrıca eğer nalları dikersem karımın yeniden evlenmesine izin verecek kadar fedakâr biri değilim*," diye açıklamıştı.

"Üçüncü," dedi hattın diğer ucundan. "Size doğru geliyorlar. On dakika içinde orada olurlar."

Nevada çölünün ortasında, her iki yanında altın rengi kum tepelerinden başka hiçbir şey olmayan tek şeritli bir yoldaydık.

Nihova

Bizim minibüslerimiz, yoldaki virajdan görünmeyen büyük bir tümseğin arkasına park edilmişti.

O tümseğin tepesinde de Luca ve diğer üç keskin nişancı, M16'larını yola doğrultarak pusuya yatmıştı.

Alex ve ekibi silah depolarına gidiyordu. Bilmedikleri şey, bizim de onlara katılıp biraz alışveriş yapacağımızdı.

Şifreli telsizin cızırtıları arasından, "İhtiyacınız olan her şey tamam mı?" diye sordu Sam.

Achilles, ortasında oturduğumuz yarı otomatik tüfek ve el bombası yığınlarına şöyle bir göz attı. "Strip'in tamamını havaya uçuracak kadar mühimmatımız var." Sonra bana dönüp burnunu kırıştırdı. "Duş almak diye bir şey olduğunu duydu mu hiç, Callaghan?"

"Duydum elbette." Kar maskemi yüzüme indirip AK-74'üme dolu bir şarjör taktım. M16 yerine onu tercih ediyordum çünkü kampta bana bu tüfeği kullanmayı öğretmişlerdi.

"Eee?"

"Ee'si, New York'a dönüp kız kardeşin sıvılarını tenime yeniden sürene kadar onlardan kurtulmaya niyetim yok."

"Kız kardeşim..." Achilles gözlerini kısıp hırladı. "Şu anda resmen kıçına bir roket atar sokmam için yalvarıyorsun."

"Ne zamandan beri umurunda?" Sam'in duymaması için *bluetooth*a bağlı mikrofonun düğmesine iki kez bastım. "Hatırladığım kadarıyla, beni bulduğunda onu mahallenin sevimsiz psikopatına postalamaya can atıyordun."

Achilles düşünceli bir tavırla boynundaki dövmeyi kaşıdı. "Biliyordum."

"Neyi biliyordun?"

"Onun sadece sağır olduğunu, zihinsel bir engeli olmadığını."

"*Ne?*"

Omuz silkti. "On iki yaşındayken onu *Savaş ve Barış* okurken yakaladığımda öğrendim. Ischia'ya, onu ve annemi görmeye

gitmiştim. Sürpriz yapmak istemiştim. Onu okurken görünce arkamı dönüp uzaklaştım."

"Neden?"

"Eğer okuyabildiğini bilmemi isteseydi, bunu bana kendisi söylerdi diye düşündüm."

Mantığında kusur bulamadım ama bu göt herifin durumu düzeltmek için kılını kıpırdatmamasında kusur bulabilirdim.

Şaşkınlıktan donakalmış hâlde ona baktım. "Ne bok yemeye onun annenin pençelerinden kaçmasma yardım etmedin?"

"Ettim." Parmak boğumlarını kütürdetti. "Evliliğinizi destekledim. Bu onun için mükemmel bir çıkış yoluydu. O ve annem birbirlerine iyi gelmiyorlar. Chiara tüm travmasını Lila'ya yansıtıyor."

Bu şimdiye kadar bana söylediği en anlamlı zırvalıktı ama yine de ağzındaki tüm dişleri dökmek istiyordum. Lila'ya yardım edebilmek için bir kenarda durup acı çekmesini beklemişti. Bu nasıl bir abiydi böyle?

"Ayrıca," dedi silahını sardığı kumaşı açıp kendi tüfeğini ortaya çıkararak. "Gözünü oyduğum o gece, fıskiyenin başında onu öldürmediğini duyduğum an, onun seni avucunun içine aldığını anlamıştım. Bu, benim için işi bitiren olaydı. O senin istisnan."

"İstisnam mı?"

Başını salladı. "O senin Aşil topuğun[50]. Herkesin bir zayıflığı vardır."

Ona kendisininkinin ne olduğunu sorardım ama kronik bir sikimde değil vakasından mustariptim.

"Kız kardeşlerden bahsetmişken," dedim şarjörün altına vurup yerine oturduğundan emin olarak. "Benimki yakasından düşmeni istiyor."

---

50 Achilles (Aşil) Topuğu, Mitolojik bir göndermedir ve birinin zayıf noktası anlamına gelir. *–ç.n.*

"Ben de James Dean'in yüzünü istiyorum. Hepimiz ulaşılamaz olanı isteriz." M16'sını kavrayıp kurulu olduğundan emin oldu, ardından kar maskesini yüzüne indirdi. "Bana yeni şeylerle gel."

"Bırak bu saçmalıkları, Ferrante. Onu serbest bırakırsan Harlem'den vazgeçerim," dedim, kız kardeşimin mutluluğu için bundan çok daha fazlasını feda etmeye hazır olduğumu gayet iyi biliyordum. "Bu oyundan çıkmak istiyor. Gitmek. Temiz bir sayfa açmak."

"Yeraltı dünyası öyle basit bir iş değil. İki hafta önceden istifanı verip gidemezsin." Achilles koruyucu yeleğinin fermuarını boğazına kadar çekti. "Tierney, Camorra hakkında çekip gitmesine izin veremeyeceğimiz kadar çok şey biliyor."

"Güvence veri–"

"Bu konuşma bitti. Söz konusu ben olduğumda bu mevzu pazarlığa kapalı. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, onun mutlu olmasını sağlayacağım. Başka herhangi birinin edebileceğinden çok daha mutlu."

Konuşma bitmekten çok uzaktı. Eğer iş o noktaya gelirse Achilles'in boğazını bizzat kendim keserdim. Fakat şu an kesinlikle bunun sırası değildi.

Ekrandaki kırmızı noktalar daha parlak ve daha yakın yanıyordu. Sam'i tekrar hatta bağlamak için Bluetooth'umun yan tarafına dokundum.

"Pekâlâ beyler, gösteri zamanı," dedi Sam kulaklıklarımıza. "Hepsini haklayın ve bana bir hatıra getirmeyi unutmayın."

Tam o anda içi Camorra askerleriyle dolu iki zırhlı minibüs motorlarını kükretip kum tepesinin arkasından yola fırlayarak Alex'in kamyonunun yolunu kesti.

Bizim minibüsümüz en arkadan takip ederek iki kamyonun arkasına park etti ve Rusların yarıp geçemeyeceği bir barikat katmanı daha oluşturdu.

Kapıyı kaydırarak açtım, ilk minibüsten dört Bratva askerinin dökülüp araçlarımıza mermi yağdırmasını izledim. Kum tepesindeki Camorra keskin nişancıları onları birer gazoz kutusu gibi devirdiler.

Pat, pat, pat, pat.

Mermiler isabet ettikçe komik bir şekilde sarsılarak yere yığıldılar.

Bratva minibüslerinden başka bir grup asker fırladı. Hattın sonundaki minibüs tekerlekleri gıcırdayarak hızla geri çekildi ama Luca ön tekerleklerin her birine ikişer mermi sıkarak aracın gürültüyle beton yola çökmesini sağladı.

Silahım kurulu hâlde minibüsten fırlayıp başımla üçüncü minibüsü işaret ettim. Achilles beni takip etti.

Kaos patlak vermişti ve minibüslerinden dökülen Bratva askeri sürüleri rastgele ateş ediyordu. Şarjörlerinin çoğunu iki, belki üç dakika içinde boşalttılar. İki Camorra askerinin giyotindeki bir kurban gibi kum tepesinden düşüşünü izledim. Luca'nın vurulmadan kenara çekildiğini görür gibi oldum ama kontrol edecek vaktim yoktu.

Üçüncü minibüs öylece duruyordu, kapıları kilitliydi. Giren yoktu. Çıkan da yoktu.

İşte bu.

İkimiz de Alex'in aracına yöneldik.

Achilles M16'sıyla bir yaylım ateşi açarak Rusları biçti, o sırada zırhına bir mermi isabet etti.

"*Vafammoc*[51]," diyerek yere tükürdü.

"Yaralandın mı?"

"Yok, Enzo'yla bana dokunamayacaklarına dair iddiaya girmiştim de." Omzundaki barut izini umursamazca silkeledi.

Araca doğru ilerlerken arkadan üzerime atlamaya çalışan iki Bratva askerinin kafasına sıktım. Üçüncü asker düzgün bir

51 (İta.) Siktir. –*ç.n.*

nişan almak için fazla yakındaydı, bu yüzden tüfeğimin dipçiğiyle vurarak kafatasını çökerttim.

Hedeflediğim araca ulaşınca cebimden bir punta çekici çıkardım ve sürgülü kapının boşluğuna yerleştirdim. Araca ateş ederek girmeye çalışmanın anlamı yoktu, camlar dâhil her yer kurşun geçirmezdi.

Achilles'e, "Beni kolla," diye talimat verdim çünkü sırtım çatışmaya dönüktü. Sırtını sırtıma yasladı, ben sürgülü kapıyı zorlayarak açarken o bize doğru hareket eden her şeye ateş ediyordu. Kapı tık sesiyle, bir el bombasının pimini çekip içeri atmama ve kapıyı üzerine hızla kapatmama yetecek kadar aralandı. Şarapnelden kaçınmak için Achilles'i yakasından tutup yol kenarındaki bir kum tepesinin arkasına sürükledim. Yolun yarısında, "Eğil!" diye kükredi, daha kelimeyi idrak edemeden başımın arkasından yakalayıp beni yüzüstü yere yapıştırdı.

Bir mermi başımın bir milimetre uzağından geçti.

Bir saniye sonra Achilles kum tepesinin arkasından doğrulup diğer kum tepesinde yerini almış olan Bratva keskin nişancısına nişan aldı ve onu tam iki kaşının ortasından vurdu.

"Siktir," diye inledim. "Yakındı."

"Hayatını kurtardım."

"Şaşırtıcı bir şekilde."

"Pek sayılmaz. Kız kardeşimi mutlu ediyorsun," diyerek esnedi. "Maalesef bazen *fazla* mutlu."

El bombası patlayıp arkamızdaki minibüsü sarstı. Kapı ve pencere boşluklarından siyah dumanlar süzülüyordu. Yanmış etin başka hiçbir şeye benzemeyen kokusu havaya yayıldı.

Alex'in öldüğünü düşünmek tuhaftı.

Onu bizzat öldürdüğümü düşünmek daha da tuhaftı.

Birkaç dakika boyunca öylece durup minibüse baktım.

Etrafımızdaki gürültü patırtı, yola serilmiş iki düzine Bratva askeriyle birlikte dindi. Birkaç İrlandalı ve Camorra askeri de ayaklarımızın dibinde cansız yatıyordu.

"Tamam, âşık çocuk. Hadi eserimize bakalım." Achilles, Alex'in aracına doğru ilerledi. Sürgülü kapıyı açıp kafasını içeri uzattı. Katliamı incelemek için kar maskesini yüzünden çekip çıkardı.

"Hımm," dedi ruhsuz bir tonla. Bense onun sırtını izliyordum, tuhaf bir şekilde öne geçip kendi gözlerimle görmeye pek hevesli değildim. "İlginç," diye mırıldandı.

"Benimle taşak geçme," diye gürledim. "Hasar ne durumda?"

Arkasını dönüp yolda yatan yarı ölü bir Bratva askerinin yanına rahat bir tavırla yürüdü. Yaralı mafya üyesi asfaltın üzerinde hâlâ inliyor, boynundaki delikten fışkıran kanı durdurmaya çalışıyordu. Achilles bir sigara yakıp kargo pantolonunun fermuarını indirdi. Rus'un suratına işemeye başladı. "Ben kardeşimin yol kenarında kan kaybından geberip gitmediğinden emin olurken sen neden gidip bir bakmıyorsun?" diye sordu Achilles ağzındaki sigarayla, o sırada Bratva askeri idrarla boğuluyor ve öğürüyordu.

Vücudumun üst kısmını minibüsün içine soktum. Kar maskemi yüzümden çekip terli alnıma doğru sıyırdım.

Katliam.

Her yer kanla kaplıydı.

Vücut parçaları her yerdeydi, şoför ve yanındaki adam darbenin en büyüğünü almış, uzuvları oyuncak bebek parçaları gibi etrafa saçılmıştı.

Metale kaynaşmış etler. Yanmış, tanınmaz hâle gelmiş yüzler.

Kan. İç organlar. İdrar. Bok.

Alex de oradaydı. Onu korumaları için bir ceset yığınının altına saklanmıştı. Silahı kuruluydu ve bana doğrulmuştu.

Hayatta, sağlıklı ve aşırı derecede öfkeliydi.

Olaydan tamamen yara almadan kurtulmamıştı.

Kaşı patlamıştı, yanaklarında kesikler vardı ve sol kolu tuhaf bir açıyla duruyordu, bu da kırılmış olabileceğini gösteriyordu.

Birkaç dakika boyunca hareketsizce birbirimize baktık.

Ateş etmedi.

Ben de etmedim.

Sonunda içeri atlayıp botumun tabanını gırtlağına bastırdım.

"Vay, vay, vay." Sırıttım. "Seni burada görmek ne hoş, Lyosha."

Bratva tarafında bu badireden sağ çıkan tek kişi Alex'ti. Onu bizim minibüslerden birine tıkıştırdıktan sonra kendi tarafımızdaki hasarı belirlemek için ölü sayımı yaptık. Altı Camorra askeri, iki İrlandalı. Onları farklı bir minibüse yükledik, Bratva cesetleriniyse Nevada sıcağında pişmeye terk ettik.

"Depoya varmamıza ne kadar var?" Luca, Alex'in yanındaki koltuğa çökmüştü ve bir yandan da kolunu ustalıkla bandajlıyordu.

Alex'in elleri kabloyla bağlanmış, ağzı bantlanmıştı ve gözlerini ayırmadan bana nefretle bakıyordu.

"Waze'ye göre yirmi dakika daha var," dedim onun dik dik bakışlarını görmezden gelerek.

"Orada bir sürprizle karşılaşmayacağımızdan emin miyiz?" Luca gözlerini kıstı.

"Sam, Slava ve Jeremie'nin orada Alex'i beklediklerini söyledi." Achilles bir şişe suyu kafasına dikti. "Giriş noktasında bekleyen birkaç adam olabilir ama hepsi o kadar olmalı."

"Bulduğumuzda kardeşlerini öldürüyor muyuz?" Luca yüzünü bana döndü.

Alex istifini bozmadı ama ben onu, bu tavrını kayıtsızlık olarak yorumlamayacak kadar iyi tanıyordum.

"Ben işaret verene kadar öldürmeyin."

"Ya kız kardeşi?"

"Evde kaldı. Onunla yarın ilgileneceğim." Kadın öldürmekle ilgili bir sorunum yoktu. Özellikle de bir Rasputin kadınıysa.

Kimsenin bakmadığı bir anda Lila'nın çizimini çıkardım. Yani, Alex hariç kimsenin. Ama yaklaşık bir saat sonra kafasına kurşun sıkacağım için onun önünde bu utanca katlanabilirdim.

Portreye kan sıçramıştı –muhtemelen bir Bratva'nın– ve iyice kırışmıştı. Yine de kâğıdı burnuma bastırıp kokusunu içime çektim, kısa bir süre önce bu kâğıdı elinde tuttuğu ve çizerken beni düşündüğü gerçeğinin tadını çıkardım.

Yolculuğun geri kalanı sessiz geçti. Luca kırık uzvunu tedavi etmekle meşguldü, Achilles dalgın bir hâlde camdan dışarı bakıyordu ve ben Alex'in bir an olsun üzerimden çekmediği bakışları altında tenim ürpermiyormuş gibi görünmeye çalışarak telefonumla uğraşıyordum.

Bu işte bir bit yeniği vardı.

Her şey çok kolay olmuştu.

Fazla kolay.

Ruslar bundan çok daha yetenekliydi. Biliyordum çünkü onlarla on dört yıl boyunca eğitim görmüştüm.

"Sofia nasıl?" diyerek sessizliği bozdum. Luca'nın başı hızla yukarı kalktı. Sersemlemiş gibi görünüyordu.

"Ha?"

"Karın. Hamile ya hani," diye hatırlattım. "Nasıl?"

"Sanırım iyi."

Neyi vardı bunun? Bir meni lekesinde bile ondan daha fazla duygu sezmişliğim vardı.

"Sanıyor musun yoksa biliyor musun?" diye direttim.

Luca bana soğuk bir bakış attı. "Üstünlük taslamayı kes, piç kurusu. Daha birkaç ay önce kız kardeşime tecavüz etmemen için sana para ödemek zorunda kalmıştım. Evlilik konusunda laf söyleyecek biri değilsin."

"O kadar perişansın, ha?"

Luca çenesini bir sağa bir sola oynattı. "Tahmin bile edemezsin, dostum."

Minibüslerimiz yirmi dakika sonra depoya vardı. Birinci ve ikinci güvenlik hattını oldukça hızlı geçtik çünkü yarı haşat edilmiş Alex'i araçtan dışarı sürüklemiş, silahı kafasına dayamış ve içeri girmemize izin vermezlerse beynini uçurmakla tehdit etmiştim.

İçeri girdiğimizde Camorra ve İrlandalı adamlar ne alabileceğimizi görmek için Bratva silahlarını boşaltıp ayıklamaya başladılar. İki katın her köşesinin altını üstüne getirdiler, her şeyin incelendiğinden emin olmak için yer döşemelerini söküp duvarları soydular.

Alex'i metal merdivenden yukarı iterken, "Kardeşlerini bulun ve bana getirin," diye talimat verdim Luca ve Achilles'e. "*Canlı olarak.*"

Onlar Jeremie ve Slava'yı avlamaya giderken ben Alex'i ikinci kattaki ofisine götürdüm. Kırık kolu şişmeye başlamasına ve alnındaki yarık tekrar açılmasına rağmen gayet soğukkanlı ve kontrollü bir şekilde bana eşlik etti.

Onu bir sandalyeye oturtup bağladım ve ağzındaki bandı hızla çekip çıkardım.

"Beni gördüğüne sevindin mi?" Silahımın namlusunun ucuyla çenesini yukarı kaldırarak bakışlarımızı birleştirdim.

Dişleri kanlı, yüzü darmadağın olsa da içten bir gülümsemeyle sırıttı.

"Her zaman, *Koshchei.*"

45

Lila

"*Kadın doğum randevuma geldiğin için teşekkürler.*" Mercedes'in arka koltuğunda Tierney'nin elini tutmak için uzandım. Aracı benim şoförüm sürüyordu, ön yolcu koltuğundaysa İrlandalı adamlardan biri oturuyordu.

Tierney elimi sıktı. "Tabii ki. Biz artık aileyiz ve seni seviyorum. Ayrıca Tiernan burada değil. Desteğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"*Aslında o sadece ilk randevuma geldi,*" diye itiraf ederken kulaklarımın ucunun kızardığını hissediyordum. "*Bebeği doğurmamı istemediği için bana gösterdiği sembolik orta parmak bu işte.*"

"Tam bir pislik." Tierney şaşırarak kaşlarını çattı. "Bekle, peki şimdiye kadar kiminle gittin? Annenle konuşmadığını biliyorum."

"*Çoğunlukla tek başıma gittim.*" Enzo iki kez, Luca da bir kez gelebilmişti. "*Yani, koruma haremimle birlikte. Ama sorun değil. Kindle'ım yanımdaydı. Kitapların varsa asla gerçekten yalnız değilsindir.*"

Ama o gittiğinden beri kendimi yalnız *hissediyordum*. Üstelik hiç uyuyamıyordum. Onun o aptal vibratörünü denememiştim bile. Beni uyutan şey orgazmlar değildi, seksten sonra

onun bana sarılmasıydı. Onun benimle aynı dairede olduğunu bilmekti. Kendi hayatı pahasına bile olsa beni güvende tutacağını bilmekti.

"Endişeli görünüyorsun," dedi.

"*Endişeliyim,*" diye itiraf ettim.

"Dōkūl bakalım, küçük ay." Tierney, Tiernan'ın bana *Gealach* dediğini biliyordu. Nedense bu, göğsümü sıcak bir gururla doldurdu. "Bana bir şey sormak istediğini biliyorum."

"*Sence o iyi olacak mı?*"

"Ben Alex ve Tiernan'la birlikte büyüdüm ve tek söyleyebileceğim şey, ikisinin de öldürülemez olduğu. Ayrıca ikisinin de birbirine tetiği çekeceğini hayal edemiyorum. Yani kazalar olur ama..." İç çekti. "Bilmiyorum. Bence Tiernan bu işten sağ çıkacak."

Otoyolla birleşen bir kavşakta durduk.

"*Sence bebek fikrine alışacak mı?*" diye sordum. "*Onu benden daha iyi tanıyorsun. Bizim için bir umut var mı?*"

Tierney'nin bakışları yumuşadı ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Işık yeşile dönünce aracımız kavşaktan döndü.

"Bence–"

Arabamız aniden yanlamasına sarsıldı, kendi etrafında dönerek savrulup başka bir araca çarptı. Vücudum sertçe Tierney'ye yapıştı.

Sıcak metal gövdemin yan tarafını yaktı, acı dolu bir çığlıkla karnıma sarılarak öne doğru iki büklüm oldum.

Vurulmuştuk. Başka bir araba tam kırmızı ışıkta kavşağa dalıp bize çarptı.

Hava yastıkları açıldı ve yolcu koltuğunda oturan korumamın emniyet kemerini çözüp arka koltuğa doğru emeklediğini gördüm. Tierney kanlar içindeydi –o sıcak, koyu, metalik kokulu sıvı, güzel yüzünün her yerine yayılmıştı– ama umurunda bile değildi. Önce benim kemerimi çözmeye çalışıyordu.

Kalbim o kadar şiddetli çarpıyordu ki sesini kulaklarımda duyabiliyordum. Hayatımda duyduğum ilk sesti, aynı zamanda daha şimdiden unutmak istediğim bir sesti.

Aşağı bakınca karnımın dizlerimin arasında ezildiğini, doğal olmayan bir açıyla sıkıştığını gördüm.

Her yer kızıla boyanmıştı.

Her yer.

Elbisem. Kollarım. Bacaklarım. Kalbim.

Bir zamanlar beyaz olan güller. Çiçekten tacım.

Bunu yapan o saldırgandı. Biliyordum.

Kan kaybettiğimi fark ederek titredim ama *nereden* kanadığını anlayamıyordum. Her yerim uyuşmuştu ve başım dönüyordu. Gözlerim yuvalarında döndü.

Omuzlarımdan tutup beni sarsarken Tierney'nin dudakları hareket ediyordu.

Çığlık atıyordu.

Tek bir şey bile duymuyordum.

Sonunda Tierney çığlık atmayı bırakıp yanıma yığıldı.

Gözlerim kapandı. Kapalı gözlerimin ardında, yaklaşan polis ve ambulansların kırmızı mavi harelerini gördüm.

Bebek...

Bebek...

Bebeğim...

46

Tiernan

"Eğer beni öldürmeye geldiysen yap gitsin, *Koshchei*. Uzun nutuklar hiçbir zaman bizim tarzımız olmadı."

Alex soğuk bir tavırla Rusça konuşuyordu. Rusçayı o kadar uzun zamandır duymamıştım ki neredeyse unuttuğuma kendimi ikna edecektim.

Silahımı masasının üzerine bıraktım, cebimden kör bir bıçak çıkarıp parmağımın ucunu gövdesinde gezdirdim. "Beni kırıyorsun, Lyosha. Arayı kapatmak istersin sanmıştım."

Dudağının kenarını yaladı, tecavüze uğramamı ve işkence görmemi izlemiş o buz gibi gözleriyle bana baktı. Ölümüne aç bırakılışımı, buzlu sulara sokuluşumu izleyen o gözlerle.

"Yıllar boyunca seni takip ettim. Bilinmesi gereken her şeyi biliyorum," dedi Alex gayet doğal bir tavırla. "Arayı kapatmaya ihtiyacım yok. Hayatını senden daha iyi biliyorum."

Dudağımın bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Öyle mi?"

"Öyle." Koltuğuna krallara layık bir edayla yayıldı. "Örneğin, yakın zamanda evlendiğini biliyorum. Onunla bölge, ittifak ve Camorra'yı bizim savaşımıza çekmek için evlendiğini de." Günde bir paket sigara içenlere has sesi ifadesizdi. "Âşık olmayı planlamadığını ama yine de âşık olduğunu biliyorum. Daha o ilk gece, omzuna kurşunu sıktığı an kanına girmişti bile."

Nihova

Sırıtışım yüzümden silinmedi ama kulaklarımda alarm zilleri çalmaya başladı.

Bunu nereden biliyordu lan? Bu çok özel bir bilgiydi. Başka tek bir ruhla bile paylaşmadığım bir bilgi.

Alex boynunu kütleterek devam etti. "Babanın zar zor ayakta kaldığını biliyorum. Sana ve kız kardeşine olanlardan dolayı kendini asla affetmedi. Operasyonu senin yönetmene izin veriyor ama sen yanında bir dengini, bir akıl hocasını, birlikte strateji kurabileceğin birini arıyorsun. Fintan hâlâ alkol ve kumarla boğuşuyor. İyi biri ama işe yaramaz. Tierney'nin Özel Ajan Tom Rothwell'le arasının fazla iyi olduğunu biliyorum. Bu meseleyi halletmelisin. O adam bir şeye dişini geçirdi mi kurtulmak imkânsızdır."

Boynumda nabzım küt küt atıyordu. Lyosha bizi tamamen bitirebilecek şeyler biliyordu ve bunca zamandır öylece... bu pisliğin üzerine mi yatmıştı? İmkânsız.

Tüm bu bilgilere nasıl erişmişti? İçimizde bir köstebek vardı. Onu bulmam gerekiyordu. Eğer çok geç değilse.

"Her yılan deliğinde dostlarım var, Tiernan." Yüzümü keyifle inceledi. "Seninkiler de dâhil. Aç köpekler asla sadık olmaz."

"Askerlerim iyi ödüllendiriliyor."

"Maddi olarak belki." Altın sarısı gür kaşlarından birini kaldırdı. "Ama sadece ihanetin doyurabileceği bir karanlık, bir yozlaşma vardır. Casuslarımı seçerken işte bundan beslenirim. Dünyanın yandığını görmek isteyen insanlardan."

Sözlerini doğrulamak ya da reddetmek yerine, "Bakıyorum da biyografimi yazmakla meşgulmüşsün. Hayranlarımla tanışmaya bayılırım," diye lafı uzattım.

"Eğer birini yakından tanıyorsan bu hayranlık olmaz. Seni bir kardeş gibi sevmiştim, Tiernan."

"Öyle mi? Bana evin köpeğiymişim gibi davranmıştın." Yere tükürdüm.

"Hayır, öyle davranan babamdı. Igor kin tutma konusunda ustaydı. Hatırlatırım, Tyrone ben henüz birkaç haftalıkken annemi öldürdü."

"Bu bana on dört yıl boyunca her gün hatırlatıldı."

Alex sanki karşısında mızmız bir çocuk varmış gibi kayıtsızca bana baktı.

"Bu kadar sakinmiş gibi davranma." Ona doğru bir adım attım, bıçağımın ucunu tam boynunun ortasına doğrulttum. "Babanı öldürdüm. Senin pakhanını. Kafatasını hatıra olarak sakladım. İkimiz de buraya eski güzel günleri yâd etmeye gelmedik."

"Babamı öldürdüğünün farkındayım. Onu doğrudan senin yoluna çıkaran bendim. Onu yakaladığın o kulüpte olmaması gerekiyordu."

Bıçağın ucunu derisinin üzerinde gezdirmeyi bırakıp kaşlarımı çattım. "Yalancı."

Telefonum cebimde titredi. Çıkarıp baktım. Ekranda Fintan'ın ismi yanıp sönüyordu. Sesli mesaja yönlendirdim.

Alex başını salladı. "Kulübün arka sokağında pusuya yatacağın konusunda sağlam bir bilgi aldım, onun polis baskınından kaçmak için oradan sıvışacağını biliyordun."

Anlattığı versiyon tamamen mantıklı gelmişti. Igor o hafta sonu New York'ta olmamalıydı. Peşinde federaller vardı, ensesinde nefeslerini hissediyordu. Onu planladığım gibi gelecek yıl değil de o gece haklayabileceğimi fark ettiğimdeki şaşkınlığımı hatırladım.

Kaşımı kaldırdım. "Ve sen de bunun olmasına izin mi verdin?"

Alex omuz silkti. "Igor benim biyolojik babamdı ama babalık yapmadı."

"Ve?"

"Üstelik berbat bir pakhandı. Ölümcül bir kombinasyon," diye bitirdi. "Yerini alma vaktim gelmişti. Bratva dağılıyordu.

Son birkaç ayımı Moskova'daki onlarca yıllık hasarı onarmaya çalışarak geçirdim. Sibirya'daki o çalışma kampı artık yok. Dağıtıldı. Tüm mahkûmları serbest bıraktım." Duraksadı. "Olga hariç. O kaltağı bizzat ben öldürdüm. Onu hiç sevmezdim."

Sözleriyle yüreğimden bir yük kalktı. Bir gün oraya geri dönüp bunu yapmanın hayalini kurmuştum.

"Igor hep yanlış kişilere oynadı. Dişsiz yaşlı köpeklerle ittifaklar kurdu. Bizi zayıf ve savunmasız bıraktı. Ayrıca federallerle iyi geçinmedi, bu da bizi belanın ortasına soktu," diye söylendi Alex.

Bunlar benim için yeni şeyler değildi. Sadece Alex'in babasını öldürtecek kadar aşağılık bir pislik olduğunu düşünmemiştim.

"Rusya'dan takviye birlik getirdin," diye belirttim.

"Getirdim," diyerek onayladı Alex. "Ama seni ortadan kaldırmak için değil. Onlara yeni askerlerimi eğitmeleri için ihtiyacım vardı. Senin peşine düşmeyecektim, Tiernan," derken sesi sanki havadan sudan konuşuyormuşuz gibi sakin ve düzdü. "En azından öldürmek için değil. Sadece meseleleri netleştirip yollarımızı ayırmak istiyordum."

Fintan arıyordu. Yine.

Aramayı reddettim. *Yine.*

Kapının ötesinden Camorra ve İrlandalı adamların bir yığın M16 ve su altı bombası bulmalarını tartıştıklarını duyuyordum.

Rusların neden su altı bombasına ihtiyacı olsundu ki?

Alex zihnimi okumuş gibi, "Rakiplerimiz için uyuşturucu taşıyan kargo gemilerini saf dışı bırakabilelim diye," dedi.

Az kalsın gülümsüyordum. Eskiden sürekli birbirimizin zihnini okurduk.

"Yani bana, hayatım hakkındaki tüm bu pislikleri bildiğini ama bugün senin canını okumaya geleceğimden haberin olmadığını mı söylüyorsun?" Bıçağı cebime tıktım. Ölümünü

uzatmayacaktım. Bana bir şey yapmamıştı. Benim derdim babasıylaydı.

"Ah, biliyordum. Sadece minibüsüme el bombası atacak kadar alçak olacağını düşünmemiştim. Özellikle de çalışma kampındaki o ihanetten sonra." Neredeyse dudak bükecekti. "Biraz kırıldım doğrusu. Kelimenin tam anlamıyla hem de." Çenesiyle kırık kolunu işaret etti.

"Yani düzinelerce adamını katletmemin başından beri senin planın olduğunu mu söylüyorsun?" Dudağımın bir kenarı keyifle yukarı kıvrıldı.

"Düşük rütbeli adamları öldürdün. Yeni yetmeleri. Hiç kimseleri. Sana karşı direnmediklerini fark etmedin mi?" Başını yana eğdi. "Bu arada Jeremie ve Slava, birkaç genç adamımızla birlikte gizli yer altı sığınağında bekliyorlardı. Senin adamları selamlıyor olmalılar, tam da..." Gözlerini Rolex'ine kaydırmaya çalıştığı sırada ellerinin kelepçeli olduğunu hatırladı. "*Şu an.*"

Aşağı kattan şiddetli bir darbe sesi geldi. Rusça ve İtalyanca bağırmalar patlak verdi. Seslere bakılırsa ağır makineli tüfeklerle taranıyorduk. Adamların yere düşerken çıkardıkları sesleri duyabiliyordum. Achilles İtalyanca küfretti. Bir el bombası patladı.

Alex kıkırdadı. "Modası hiç geçmiyor."

Başımı salladım. Alex'in kurnazlığına her zaman hayran kalmıştım. Başka bir hayatta hâlâ dost olabilirdik.

Beni öldürebilirdi. Bugün bunu yapmak için fırsatı olmuştu. Üstünlük ondaydı. Pusuya düşürüleceğini biliyordu.

"Yirmi askerini öldürmeme izin mi verdin?" Başımı salladım.

Alex sağlam omzunu silkti. "İçindeki o zehri akıtman gerekiyordu. Ayrıca gerekirse seni ve o İtalyan pislikleri indirebileceğimi biliyordum. Üstelik..." Yüzünde sinsi ve haince bir sırıtış belirdi. "Igor'dan kurtulmam gerekiyordu ve takdir edersin ki Julius Caesar tarzı bir suikast başa geçmeyi inanılmaz zorlaştırırdı."

Siktiğimin. Orospu. Çocuğu.

Bu ancak imrenebileceğim seviyede bir sinsilikti.

Sonunda dayanamayıp başımı sallayarak sırıttım. "Tam bir piçsin."

Alex omuz silkti. "Eh, hain olmaktan iyidir."

"Hain olmak istememiştim," diye dürüstçe karşılık verdim. "Ya hain olacaktım ya da ölecektim."

"O zamanlar senin için ölürdüm," dedi ciddiyetle. "Seçtiğim ailem sendin. *İsteseydin*, senin için her şeyi yapardım."

Özür dilememek için çenemi sıktım çünkü doğruyu söylediğini biliyordum ama yine de –ne geçmişteki ne de şimdiki hâlim– gerçek planlarımı ona anlatma riskini göze almaya niyetli değildi. Olan olmuştu. Tüm yeniden doğuşlar bir ölüm gerektirirdi. Benim feda ettiğim şey de kardeşim saydığım kişiyle olan dostluğumdu.

Yine de Alex'in canını almayı hayal bile edemiyordum, tıpkı bunu Tierney ya da Fintan'a yapamayacağım gibi. Üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin, o hâlâ kardeşimdi.

"Ee, şu plastik bağları çöz de şu meseleyi halledelim," diye söylendi Alex. "Kolumun ağrısı beni öldürüyor."

Bıçağımı çıkardım, sandalyesinin etrafından dolanıp bileklerinin arasındaki plastik bağları kestim. Ayağa kalktı ve masasına doğru sendeledi, ben de kolunu tutup yerine oturtmasına yardım ettim. Alex gömleğini çıkarıp kolu için geçici bir askı oluşturmak amacıyla omzunun etrafına sardı. Omzunda benimkinin aynısı olan bir dövme vardı.

Oderint Dum Metuant.

Bunu Tierney'yle birlikte on dört yaşımızdayken yaptırmıştık. Onunla kaçtığımız gecenin hemen öncesinde.

Telefonum titredi. Yine Fintan.

Alex'e baktım. "Bunu hemen bitirmemiz lazım."

O, koluyla ilgilenmekle meşguldü. "Minibüslerimi havaya uçurdun, askerlerimi öldürdün, mühimmatımı çaldın ve pakhanımı katlettin. Bana en iyi teklifini sun, seni hayatta tutmaya yeter mi bir bakayım? Korumam gereken bir itibarım var."

"En iyi teklifim, kafana bir kurşun sıkmamak," dedim cömertçe. "Baban çocukluğumuzu, masumiyetimizi, ailemizi ve *annemizi* çaldı. Bir santim bile geri adım atmıyorum. Bu bir prensip meselesi."

Aşağıda çatışmaya ara verilmişti, şarjör değiştirmenin *tıkırtıları* ve *çınlamaları* hangarın içinde yankılanıyordu.

Alex başını kaldırdı. "*Üzgünüm*, biliyorsun."

"Senin suçun değildi."

"Bu daha az üzülmemi sağlamıyor."

Dışarı çıktık ve metal merdivenden zemin kata indik, Camorra ve İrlandalılar devrilmiş masaların arkasına barikat kurmuştu, Bratva'ysa tam teçhizatlı donanımlarıyla onlara doğru ilerliyordu.

Her biri bir doksan boyunda ve çelik gibi kasları olan Jeremie ve Slava'yı fark ettim. Igor'un ikinci karısına çekmiş olmalıydılar çünkü saçları sarı değil, siyahtı ve gözlerinin mavisi, Lyosha'nınkinden birkaç ton daha koyuydu.

Kırık koluna rağmen mermi yağdırmaya devam ederken, "Alex ne sikime ayakta duruyor?" diye kükredi Achilles bir masanın arkasından.

"Bu boku düzeltiyorum," diye gürledi Alex İngilizce. "Ateşi kesin. Hemen."

Her iki taraf da silahlarını indirdi. Luca ve Achilles, alınları şaşkınlıkla kırışmış hâlde masaların arkasından çıktılar.

"Bir anlaşmaya vardık," diye ilan ettim.

"Bir anlaşmaya varmak sana düşmez." Luca alnındaki teri silerken tüfeğinin şarjörünü çıkarıp kaç mermisi kaldığını kontrol etti. "Bizi çoktan alev almış bir savaşın içine sürükledin. Kararları sen vermiyorsun artık."

"Bratva'yla aramızda doğal bir sınır yok," diyerek mantıklı bir açıklama yaptım. "Ayrıca taviz vermeye de hazırlar. Öncelikle, bizi pusuya düşürüp alt etmelerine rağmen bugün burada bulduğumuz tüm mühimmatı alıyoruz."

"Doğru." Alex'in bakışları, iki Ferrante arasında küçümsemeyle gidip geldi. "Hadi, onları harika savaşçılar olmaktan alıkoyan şey sadece mermi yetersizliğiymiş gibi davranalım."

Camorra ve Bratva ezeli rakiplerdi. Karşılıklı kan davaları her iki tarafta da yüzyıllar öncesine dayanıyordu.

"Ölülerden harika düşman olur. Canlılarsa pek öyle sayılmaz." Achilles gözlerini Alex'ten ayırmadan yere tükürdü. "O yarım kalmış bir mesele, Callaghan. Öylelerinden hiç hoşlanmam."

"New York konusunda bazı temel kurallar belirleyeceğiz. Böylesi, bu şerefsizleri hakladıktan sonra başa geçecek olanların intikam almalarını beklemekten daha iyi bir anlaşma," dedim ters ters ve Alex'e döndüm. "Sözüne güveniyorum."

"Ama ben güvenmiyorum," dedi Achilles. "Güvence olarak bir şeyi *–birini–* alıyorum." Bakışlarını Jeremie ve Slava arasında gezdirdi. Gözleri Jeremie'de durdu. Adam hırpalanmış ve kan içindeydi ama gururlu görünüyordu. İyi bir askerdi. Savaşta yanında isteyeceğin türden biri. "Bu olsun. Her zaman bir tankım olsun istemiştim."

Jeremie bir gülümsemeyle, "*Te pokhozh na litso so shramom*," dedi.

"Bu ne sikim dedi şimdi?" Achilles gözlerini kıstı.

"Büyük bir zevkle dedi," diyerek çevirdim.

Aslında söylediği şey *Yaralı Yüz*[52] *gibi görünüyorsun*'du. Ama bir gün için yeterince kan görmüştüm.

"Onu alıp tam olarak ne yapacaksın?" diye sordu Alex dişlerini sıkarak.

"Neden olacak, evleneceği güzel bir İtalyan kız bulacağım. İttifaklar böyle kurulur." Achilles siyah kargo pantolonunun yanına vurup bir sigara çıkardı.

---

52 Al Pacino'nun başrolünde oynadığı 1983 yapımı filme gönderme yapılmaktadır. *–y.h.n.*

Alex ona ifadesiz bir yüzle baktı. "İtalyan bir kız ona uymaz."

"O niyeymiş?"

"Baş ağrılarına meyillidir ve kredi kartında limit vardır."

Odadaki tüm Bratva askerleri kahkahayı bastı.

Achilles sakince sırıttı. Gülümsemesi acı vadediyordu.

"Tam bir süt çocuğu yani. Endişelenme. Biz onu adam ederiz."

Telefonum tekrar çaldı. Sikeyim, Fintan'ın artık mesai saati kavramına aşina olması gerekiyordu. Çıkarıp baktım.

Ama bu sefer ekranda farklı bir isim vardı.

Lila.

Karım, malum sebeplerden dolayı beni asla aramazdı. Mesaj atardı.

Parmağımı ekranın üzerinde kaydırıp telefonu kulağıma dayadım. Konuşmadım. Aramanın olası anlamı bir anda zihnime çarptı.

Eğer birileri onu kaçırdıysa...

"Tiernan." Hattın diğer ucunda Fintan'ın sesini duydum. Sesi boğuktu, sanki New York'tan Vegas'a kadar koşmuş gibi soluk soluğaydı. "Lila ve Tierney. Bir... bir kaza oldu." Hırıldadı. "Lila'nın durumu kötü."

Yüzümdeki tüm kan çekildi. Telefonu neredeyse parçalara ayrılacak kadar sertçe sıktım.

"Nerede o?"

"Şu an hastanede. Tierney de–"

"Hangi hastane?" Uçağı ayarlaması için Luca'ya işaret vermek üzere döndüm.

Luca arkasını dönüp aramayı yaptı. Achilles sorgulayarak bir kaşını kaldırdı. Ben her zaman soğukkanlı bir yaratık olmuştum ama şu an derimin her bir santimini yırtıp atmak isteyeceğim kadar büyük bir ateşle yanıyordum. Kan gölüne dönmüş bir enkaz gibi dizlerimin üzerine çökmememin tek

sebebi, kendimi salmadan önce ona ne olduğunu çözmem ve iyi olduğundan emin olmam gerekmesiydi.

"5. Cadde'deki Saint Andrews. Biri onlara yandan çarpmış. Bebeğin tehlikede olduğunu söylüyorlar." Fintan'ın sesi kalınlaşmıştı, panikten titriyordu. "Kanama..."

"Bilinci açık mı?"

"Hayır."

Gözlerimi kapattım. Yine de oda etrafımda dönüyordu. Kara bir delik beni karanlığın içine çekiyordu. Nefes alamıyordum. Daha da kötüsü, nefes almanın bir anlamını da göremiyordum.

Lila.

Lila.

Lila.

Ne yapacağımı, ne soracağımı, nasıl hareket edeceğimi unuttum.

"Şu an orada mısın?" diye güçlükle fısıldadım.

"Evet."

"Telefonu doktoruna ver."

Hattın öteki ucunda bir hareketlilik, üstünkörü açıklamalar ve Fintan'la erkek bir doktor arasındaki konuşmaları duydum.

"Dr. Delgado ile görüşüyorsunuz. Siz Bayan Callaghan'ın kocası mısınız?"

"Evet."

"Duyduğuma göre şehir dışındasınız? Vegas mı?"

"İki saate orada olacağım."

"Nasıl–"

"Lafı dolandırmayı kes. Neler olduğunu söyle bana." Çoktan kapıya doğru koşturmaya başlamış, iki mafya organizasyonu arasındaki aktif bir savaşı arkamda bırakıyordum.

Her şey bir anda gözüme çok boş görünmüştü.

Rasputinler. Bratva. Onur. Benim o vah vah dedirten çocukluk travmalarım.

Daha fazla para, daha fazla bölge, daha fazla silah, daha fazla uyuşturucu. Daha, daha, daha fazlası, hem de hiçbirinin önemi yokken. Hiçbiri beni daha mutlu etmemişti. Sadece o etmişti.

"Bayan Callaghan'ın dalağı araba kazası sırasında yırtılmış. Araç, arabanın onun olduğu tarafından çarpmış. Şu an kan kaybını kontrol altına alıyoruz. Ayrıca vücudunda çok sayıda kesik var ve beyin sarsıntısı geçiriyor."

"İyi olacak mı?"

Ben minibüse doğru ilerlerken Ferrante kardeşler hızıma yetişmeye çalışıyordu.

"Bir miktar kan kaybı yaşadı ve beyin sarsıntısını yakından takip ediyoruz. Ancak durumu atlatacağını düşünmemizi sağlayan iyi verilerimiz var."

"Peki ya bebek?"

Hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik oldu. İşte o an bu bebeğin ölmesini istemediğimi fark ettim. Ya da daha doğrusu, yaşamasını istiyordum. Lila ona bağlanmıştı. Karnını okşarken yüzünde güller açıyordu. Eğer o, başına gelen boktan olayı simgeleyen bir şeyi sevebiliyorsa Tanrı şahidim olsun ki zavallı ben de sevebilirdim.

Dr. Delgado boğazını temizledi.

"Önceliğimiz karınızın hayatta kalmasıydı, Bay Callaghan. Onu stabilize etmeyi ve iç kanamayı durdurmayı başardığımıza göre artık bazı testler yapacağız. Dünyaca ünlü bir doğum uzmanı tam şu an kendisini muayene ediyor."

"Yoldayım. Gelişmelerden beni haberdar et." Aramayı sonlandırdım.

Arkamı döndüğümde Luca ve Achilles, yüzlerinde endişe dolu ifadelerle bana bakıyorlardı. Achilles, Jeremie'yi kan gölüne dönmüş gömleğinin yakasından tutuyordu.

"Anlat şunu," diye emretti Luca.

"Lila ve Tierney trafik kazası geçirmiş. Durum ciddi. Hastanedeler."

"İyiler mi?" Luca elinin eklemlerini göğsüne sürttü.

"Lila'nın durumu stabil. Bebek hakkında henüz bir şey bilmiyorlar."

"Uçak hazır." Luca çenesiyle minibüsü işaret etti. "Hadi yola koyulalım."

Şoförümüzü ve yaklaşık bir düzine askerimizi başlarının çaresine bakmaları için geride bırakıp minibüse doluştuk. Luca sürmekte ısrar etti.

"Peki ya Tierney?" diye sordu Achilles uzun bir sessizliğin ardından, Luca depodan çıkıp özel havaalanına giden açık yolda gazı köklemişti. Arkamızda altın rengi kum bulutları savruluyordu.

Sersemlemiş bir hâlde ona döndüm. "Ne?"

"*Tierney*," diye tekrarlarken burun delikleri titriyordu. "Lanet olası kardeşin, Tiernan. Onu sormadın bile değil mi?"

Hasiktir. Neyim vardı benim böyle?

Telefonumu çıkarıp Fintan'a mesaj attım. Bir saniye bile geçmeden cevap verdi.

"Stabil, bilinci yerinde, Lila'nın yanındaki odada."

"Senin sorunun ne lan?" Achilles ağzım yamultarak arka koltuktan bana hırladı. "O senin kız kardeşin."

Telefonum bir mesajla aydınlandı.

FINTAN:

Sen gelene kadar yanlarından ayrılmayacağım. Merak etme, evlat.

TIERNAN:

Lila'nın kapısında her an iki askerin beklediğinden emin ol. Ben gelene kadar sen içeride kal. Sağlık personeli dışında kimse içeri girmeyecek, dışarı çıkmayacak.

FINTAN:

Anlaşıldı.

Başımı koltuğun başlığına vurdum.

Bana neler oluyordu böyle?

Bebekliğimden beri kendimi kontrol etmek üzere yontulmuştum. Bir duygu tohumunu fark edip büyümesine fırsat kalmadan onu zehirlemek üzere eğitilmiştim. Otuz yılımı hem zihinsel hem de fiziksel sınırlarımı tanıma sanatında ustalaşarak, onları test ederek, esneterek ve kitle imha silahı kadar ölümcül olmak için çıtayı hep daha yukarı taşıyarak harcamıştım.

Asla *hissetmezdim*. Duygular bana yabancıydı. Ben sadece *sezerdim*.

Saldırma vaktinin geldiğini sezerdim.

Vurma vaktinin.

Kaçma vaktinin.

Yine de karımın tehlikede olduğu bilmek beni dizlerimin üzerine çökertmişti.

Beni en sert vuran şeyse pişmanlıktı.

O hamileyken bebeği asla kabul etmemiş olmanın verdiği suçluluk duygusu.

Onun bu kadar çok sevdiği bir şeyden nasıl nefret edebilirdim? Edemezdim. İşin aslı buydu.

Eğer o bu bebeği seviyorsa ben de onu sevmeyi öğrenecektim.

Bebek sadece o tecavüzcünün değildi. Aynı zamanda onundu da.

Bebeğin yüzde ellisi saf altındı.

Lila benim baba olmamı istemişti.

Ve ben onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Eğer bebeği kaybederse kendimi asla affetmeyecektim.

Alex haklıydı. Ben *Koshchei*'ydim. *Ölümsüz*. Tıpkı Rus halk masallarındaki o kötü adam gibi ben de canımı korumak için bir şeyin içine saklamıştım.

O şey Lila'ydı.

Varlığıma dolanmıştı; onun o dağınık, sert sarmaşıkları ruhumun her bir zerresine sıkıca sarılmıştı.

Beni yok etme gücüne sahipti.

Ve yok etmesine izin verirdim.

Sırf o alevimin sıcaklığını hissedebilsin diye bu kadın için seve seve yanardım.

Onu sevmemeye çalıştıkça tenimin daha da derinlerine yerleşiyordu.

Artık savaşmayı bırakmıştım. O artık lanetli ruhuma işlenmiş bir parçamdı.

Ve bunu öğrenmesinin vakti gelmişti.

47

Tiernan

"Ne bok yaptığını sanıyorsun sen?"

Luca'nın arkamdan gelen sesi, öfkeyle dolup taşan zihnimi delip geçti.

Ona dönme zahmetine bile girmedim. "Neye benziyor?"

"Kendine hapse giden tek yönlü bir bilet aldığına. Sanırım beş ila yedi yıl arası," dedi Luca düz bir sesle.

"Sanki hayvanat bahçesindeki atlıkarıncadaymışız gibi pilotun kafasına silah dayayıp *daha hızlı git* diyorsun." Achilles iç çekti. "Senin standartlarına göre bile piçlik bu."

Aşağı baktığımda pilotun titrediğini, alnının terden sırılsıklam olduğunu gördüm. Kasıklarında koyu bir idrar lekesi vardı. Siktiğimin amatörü. Silahımı kılıfına soktum ve botumun ucuyla pilotu koltuğundan tekmeleyerek kaldırdım, yerine ben geçtim.

Achilles kafasını kokpite uzattı. "Şimdi ne halt karıştırıyorsun?"

"Çok yavaş sürüyor. Ticari uçakların operasyonel lojistiğiyle kısıtlı değiliz. Yakıtı son damlasına kadar bitirsem de umurumda bile değil. 700 mil hızla gideceğiz."

"Sınır 600 mil," diye belirtti Luca.

"Eğer o siktiğimin gökyüzü polisi bize ceza yazarsa parasını ben öderim."

Elim başımın üzerindeki anahtar paneline gitti, gücü artırdım ve irtifayı korumak için uçağın burnunu kademeli olarak aşağı indirdim.

"Lütfen ne yaptığını bildiğini söyle." Luca yorgun bir ifadeyle yüzünü ovuşturdu.

"Ne yaptığımı biliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Hayır."

Havacılık kursu almıştım ama hiç pratiğim yoktu. İşin incelikleri konusundaki hafızam biraz paslanmıştı. Ama hâlâ havadaydık, değil mi?

"Hepimizi öldürecek misin?" diye sordu Achilles umursamazca. "Eğer öyleyse gidip hostesi kıçından sertçe becereyim de en azından sevdiğim bir şeyi yaparken öleyim."

"Geç bakalım." Ayağa kalktım ve pilotu yakasından tutup koltuğuna geri fırlattım. "Böyle daha iyi. Madem maksimum hızdayız, silahımı şakağına dayayıp hızı düşürmediğinden emin olayım, sen de sağlık ve güvenlik kuralları hakkında mızmızlanıp durma, ne dersin?"

Pilot yutkunarak başıyla onayladı.

Özel havaalanına vardığımızda Ferrantelerin Escalade'ine bindim ama Manhattan trafiğine takıldığımız anda araçtan dışarı atladım. Kırmızı ışıkta bekleyen araçların arasından sıyrılıp sıranın en önüne kadar ilerledim ve bir motorcuyu Ducati'sinin üzerinden çekip aldım. Lila'nın hayatı pamuk ipliğine bağlıyken burada öylece durup vakit kaybedecek değildim.

Hastaneye kadar gaza bastım. Yolun ortasına park etmeye çalışırken bir GMC kamyonet sol tarafımı sıyırıp beni bir sokak lambasına savurdu. Sağ dizim betona çarptı. Hastaneye

bacağımı sürüyerek girerken dehşete düşmüş bakışları ve yardım etmek isteyenleri görmezden geldim.

Hem kendime hem de geçirmekte olduğum psikotik sinir krizine yer açmak için birkaç hemşireyi lobideki asansörden dışarı ittim. Asansörün kapısı açıldığında dizim bir basketbol topu kadar şişmişti. Koridorun geri kalanını sürünerek geçtim, Enzo ve küçük yandaşlarının yanından geçtim. Lila'nın kapısının önünde dikilmiş, telefonuna İtalyanca bağırıyor ve kanlar içindeki kayınbiraderini zerre umursamıyordu.

En iyi halim miydi? Hayır.

Umurumda mıydı? Yine hayır.

İki adamım kapıda bekliyordu. Kendimi yukarı çekip doğruldum ve içeri sendeleyerek girdim.

Bip.

Bip.

Bip.

İşte oradaydı, Lila. *Benim* Lila'm.

Öyle güzel. Öyle solgun. Öyle meleksiydi ki bazen onun bu çirkin dünyaya ait olup olmadığını sorguluyordum.

Gözleri kapalıydı. Yüzü morarmıştı. Karnı ise... sağlam gibiydi?

Hamilelik hakkında hiçbir bok bilmiyordum. Bebek hâlâ içeride gibi görünüyordu. Ama bu, kalbinin attığı ya da hayatta kaldığı anlamına gelmezdi.

Yandaki tuvaletten bir sifon sesi geldi ve Fintan pantolonunun fermuarını çekerek dışarı çıktı. "Kardeşim."

Birbirimize sarıldık. Küçük bir sürtük gibi hıçkırarak ağlamamak için kendimi zor tuttum. Sarılmayı ilk bırakan Fintan oldu.

"Gidip doktoru çağırayım, olur mu? Bazı haberleri olduğunu söylemişti."

Başımla onayladım, Lila'nın yatağına ilerleyip elini avuçlarımın içine aldım. Soğuk. Cılız. Bir sürü hortuma ve kabloya bağlıydı.

Bunu ona kimin yaptığını bulmam gerekiyordu. Onlara çarpan o kamyoneti kimin sürdüğünü. O kişiyi, henüz icat edilmemiş acı dolu bir yöntemle öldürecektim.

"Sevgilim." Yanına çömelip elini dudaklarıma bastırdım. "Bu, seni on dakikadan fazla yalnız bıraktığım son sefer olacak. Seni bırakmak hangi aptalın fikriydi ki zaten?"

Kapı tekrar açıldı. Fintan, yanında Dr. Delgherneyse'yle içeri girdi. Fazla kilolu, kel, yaşlı bir su aygırı kadar zarif bir adamdı.

"Bay Callaghan. Nasılsınız?"

"Sence, Einstein." Karımın elini, patlamasını istemediğim bir el bombasıymış gibi tutuyordum. "Bana verecek haberlerin var mı?"

"Az önce kendine geldi. Şu an uyuyor. Bazı bilişsel testler yaptık, kendinde ve durumu tutarlı görünüyor. Ameliyat da bildiğiniz gibi başarılı geçti."

"Peki ya bebek?"

Doktor boğazını temizledi ve tedbirli olmak adına bir adım geri çekildi. "O iyi. Güçlü bir kalp atışı var. İkisini de takip ediyoruz."

O an hissettiklerimi anlatacak bir kelime bulamadım.

Rahatlama. Neşe. Hayal edilemez bir huzur.

Igor'un cehenneminden kaçmak, bunun yanında sıradan bir salı günü gibi kalırdı.

"Güzel," dedim. "Bu odadaki herkesin bu badireden sağ çıkmasını istiyoruz."

Fintan bana endişeli bir bakış attı. Evet, az önce üniformalı bir doktoru resmen tehdit etmiştim.

"E-elbette," diye mırıldandı doktor. "Başka sorunuz olursa lütfen haber verin."

"Yakında uyanır mı?"

"Bir saat önce uykuya daldı, sanırım biraz vaktiniz var," dedi doktor.

"O zaman gidip kız kardeşimi göreyim."

Fin, "Yandaki odada uyanık," dedi gülümsemesi biraz titreyerek.

"Önceliklerin değişmiş," diye fısıldadı Tierney, sesi kısılmıştı.

Berbat görünüyordu.

Yüzü şişmiş, dudağı patlamıştı, teninin her bir santimi mor ve maviye bürünmüştü. Yatağının yanına oturup elini tuttum. İnkâr etmedim.

Önce Lila'ya gitmiştim.

Eğer gerekseydi, yine aynısını yapardım.

Bu sessiz itirafıma buruk buruk gülümsedi. "Bebeğin iyi olacağını duydum."

"Fiziksel olarak evet," diye mırıldandım. "Babası ben olacağım için diğer konularda onun için pek umut yok."

"Olacak mısın?" diye sordu uykulu bir sesle, göz kapakları onları açık tutmak herkülvari bir çaba gerektiriyormuş gibi titriyordu. "Babası yani. Plan... tam olarak nasıl demiştin? Doğurur doğurmaz onu bırakmaktı."

"Planlar değişir."

Görünüşe göre ben de değişiyorum.

Tierney sessizce başıyla onaylarken morarmış gözünden bir damla yaş süzüldü.

"Ne oldu?" Öne eğilip başparmağımla yaşı sildim. "Daha fazla morfin mi lazım? Yemek? İçecek bir şey?"

Al dudağı titrerken başını iki yana salladı. "Artık senin bir numaran Lila, ben değilim."

Hiçbir şey söylemedim çünkü tespiti doğruydu. Bir inkâr bekledi ama gelmeyince devam etti. "Öyle de olmalı zaten. Ama benim, beni ilk sıraya koyacak birine ihtiyacım var."

"Eminim bulacaksın–"

"O kişi kendimim."

Çok uzun zamandır Tierney'yi kendi kızım gibi korumuştum. Şimdiyse düşünmem gereken bir karım vardı. Yolda olan bir oğlum. Ve eğer Tierney federallere giderse, eğer Lila'yı riske atıp beni ikisi arasında seçim yapmaya zorlarsa kimin yanında duracağımı biliyordum. O da biliyordu.

"Tier." Elini kalbimin istikrarlı atışına bastırdım. "Bu gemiyi tersine çevirmek için hâlâ geç değil. Savaşmayı bırak. Durul artık. Güçlü bir adamla evlen. Bırak o seninle ilgilensin, canım. Hayatın boyunca savaştın. Artık bırakma vakti gelmedi mi?"

Achilles'in onunla evlenmesine izin verirdim. Bu banshee[53]'yle başa çıkabilecek sadece birkaç adam vardı ve o da onlardan biriydi. Ona iyi bakardı. Güvende tutardı. Ve zamanla, Tierney ona içindeki tüm kırık parçaları gösterebilirdi. Onları yeniden birleştirebilirlerdi. Siktiğimin beş bin parçalık bir yapbozu gibi.

Başını iki yana salladı.

"Kaza süsü verilmiş araba kazalarından bıktım. Barut kokusundan ve kan tadından da. Gerçekten değer verdiğim kişilerle değil de hayatta kalmama yardım edebilecek kişilerle ittifak kurmaktan da. Bırak bu dünyadan *kendi* uygun gördüğüm şekilde savaşarak çıkayım. Ben kocaman bir kızım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Hayatta kalmak. Bu kelimeden nefret ederdim. Şans ve bir derece mağduriyet barındırıyordu.

---

53 İrlanda ve Kelt mitolojisinde aileden birinin ölümünü haber veren, hüzünlü ağıtlar yakıp kan dondurucu çığlıklar atan dişi bir doğaüstü yaratıktır. *–y.h.n*

"Sen hiçbir şeyden hayatta kalarak kurtulmadın, tatlım; karşılaştığın her şeyle savaştın ve hepsini alt ettin. Bu fırtınayı da atlatacaksın."

"Yapamam." Gözyaşları artık hızlı ve sabit bir şekilde yüzünden süzülüyordu. "İçimde savaşacak güç kalmadı. Tükendim."

"Tierney..."

"*Lütfen*," diye nefes verdi. "Seni, Lila'yı ve yeğenimi güvende tutacağıma güven. Çünkü her zaman tutacağım. Hepinizi ölesiye seviyorum. Kendimi kurtarmak için Ferranteleri feda etmeme izin ver. Tek istediğim bu."

Elini avucumun içine alıp sıktım.

Sessiz bir evet.

Sonra gitmesine izin verdim.

48

Tiernan

KENDİ KENDİMİ YOK ETMEYE 130 GÜN KALA

Yaşamak istiyordum.

Amacımı bulmuştum.

Geçmişimle ve kâbuslarımla birlikte yaşamaya değecek o muhteşem şeyi.

Onu.

49

Lila

Yeniden uyandığımda gördüğüm ilk şey başı o devasa omuzlarının arasına sarkmış hâlde yanımda oturan kocamdı.

Kenetlenmiş parmaklarına bakarken o uyduruk plastik sandalyenin üzerinde gülünç derece tuhaf bir dev gibi görünüyordu.

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı.

Buradaydı.

Hayatta kalmıştı.

Ben de hayatta kalmıştım.

Uyandığımı belli etmek için eline dokunmaya yeltendim. Başını hızla kaldırdı. Yüzü keder ve endişe doluydu. Gözlerindeki hüzün, beni kazadan daha beter sarstı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Zayıf bir gülümseme takındım. *"Alt tarafı bir sıyrık. Ben de bebek de iyiyiz."* Gerçi bebek hakkında bir şey duymak isteyeceğinden emin değildim. *"Bana Alex'i öldürmediğini söyle, Tiernan."*

"Kimin umurunda–"

Onu durdurmak için avucumu kaldırdım. *"Benim umurumda. Başıma gelenleri düşünmek istemiyorum, en azından henüz değil. Dikkatimi dağıt. Vegas'ta neler olduğunu anlat."*

Kocam asla kimseden emir almazdı. Hele ki elli kiloluk bir ergenden asla. Yine de beni kırmadı.

Çenesi kasıldı ve dilini düzgün üst dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Yaşıyor. Bratva'yla bir anlaşma yaptık. Achilles, kardeşi Jeremie'yi ganimet niyetine yanına aldı. Her şey hâlledildi."

Yüzümü acıtsa da gülümsedim. "Güzel."

"Canın yanıyor mu?"

"*Hayır,*" diye yalan söyledim. Doktorlar minimum dozda morfin yazmışlardı ama bebeğin iyiliği için reddetmiştim. Aldığım her nefes acıdan başımı döndürüyordu.

"*Sen yaralandın mı?*"

"Hayır."

"*Bize kimin çarptığını biliyor musun?*" Bunun bir kaza olduğuna inanmayacak kadar akıllıydım. Özellikle de diğer araç kaçmayı başarmışken.

"Öğrenmeye çalışıyorum."

"*Tierney iyi mi?*"

"İyi." Sesinin ne kadar sert çıktığını fark edince ekledi. "Uyanık ve sinirli, yani normale dönmüş."

Birbirimize baktık, kulaklarımdaki sessizlik her zamankinden daha gürültülüydü.

"*Neyin var senin?*" Kaşlarımı çatarak başımı yana eğdim.

Bebeğin ölmesini mi istemişti? Hayata tutunmuş olması onu hayal kırıklığına mı uğratmıştı?

"Söylemem gereken bir şey var."

Eyvah. Bu hayra alamet değildi. Bekledim. Hiçbir şey demeyince gergin bir şaka yaptım. "*Artık konuşmak için birbirimizden izin mi bekliyoruz? Çünkü biliyorsun, dik kafalıyımdır.*"

Tiernan gülümsemedi. Her zamanki gibi çok hareketsizdi. Heykel gibi. Damarlarında buz akıyordu. Bakışlarını takip ederek aşağı baktım.

Elleri titriyordu.

Bir an sonra asla gözünü kırpmayan o adam, gerçekten de gözünü kırptı. Nadir bir kendini bırakma ânı. O yıkılmaz özgüvenini kapının dışında unuttuğu bir an.

"Seni seviyorum."

Hayatımda ilk kez, duyamadığım için kahroldum. Çünkü onun kelimelerini –*bu* kelimeleri– kulaklarımda, kalbimde, damarlarımda hissetmek istiyordum.

"Seni gezegenleri ve evrenleri yok edebilecek bir güçle seviyorum, Lila." Yüzü kendine duyduğu nefretle buruştu. Yaşadığım büyük sevinç yüzümden okunuyor olmalıydı ki içini çekti. "Bunun tadını çıkarmamalısın, *Gealach*. Çok ama çok korkmalısın. Konu sen olduğunda benim için kırmızı çizgi yok. Mantık yok. Bu bebeği kendi çocuğum gibi seveceğim çünkü senden doğan her şey mükemmel olmaya mahkûm. O benim *olacak*. Onun için öldürürüm. Onun için ölürüm." Kelimeler tenimin üzerinden geçip gidiyor, bedenimi orgazmın bile veremeyeceği bir zevkle ısıtıyordu. Beni yeniden hayata döndürerek besliyordu.

"Ama sakın yanlış anlama," diye devam etti Tiernan. "Seni her zaman daha çok seveceğim. Ondan. Kendimden. Bu dünyadan. Sana olan aşkım süslü, çiçekli veya romantik değil. Ama gerçek ve sonsuz."

Gözlerim yaşlarla doldu. Boğazımdan kurtulmaya çalışan hıçkırığı kontrol etmek için yumruğumu ağzıma bastırdım.

"*Yani beni göndermek istemiyor musun?*"

"Sevgilim, seks yapmaya başlamadan önce bile tuvalete tek başına gitmene zar zor izin veriyordum." Hayretle başını sallayarak oturduğu yerde öne eğildi. "Seni sonsuza dek yanımda istiyorum."

"*Peki ya bebeğim–*"

Parmaklarını bileklerime dolayarak beni durdurdu. "Bebeğimiz."

"*Bebeğimiz... onu seveceğini nereden biliyorsun?*"

"Çünkü o senin bir parçan ve ben seni var eden tüm parçaları seviyorum."

"*Kesinlikle her şeyimi değil.*" Nazımı çekeceğini bildiğim için somurttum.

Beni her zaman olduğum gibi kabul ederdi. Engelim yüzünden kendimi asla eksik hissettirmezdi.

"Her şeyini." Elimi tutup serum takılan tarafa değmemeye çalışarak avucumun her yerine öpücükler kondurdu. "En kötü hâlinle bile başıma gelmiş en iyi şeysin."

Gözünden bir damla yaş süzüldü. Yanağına dokundu, şaşırdı, sonra tavanda sızıntı var mı diye yukarı baktı.

"*Korkarım az önce ilk gözyaşını döktün, kocacığım.*"

"İmkânsız." Yüzünü ekşitti. "Otuz beş saattir içine girmediğim düşünülürse menim vücudumdaki diğer deliklerden sızıyor olmalı."

Keyifli bir kahkaha attım ama köprücük kemiğim kırık olduğu için hemen pişman oldum.

Evet, birkaç saat önce birileri beni öldürmeye çalışmıştı ve evet, bana tecavüz eden adam hâlâ dışarıda bir yerlerde beni tehdit ediyordu. Belki de bu iki şey birbiriyle bağlantılıydı. Ama artık gerçekten birbirimize sahiptik ve bu da yolumuza çıkan her engelden daha güçlü hissettiriyordu.

"*Gealach.*" Tiernan beni gerçekliğe döndürdü. "Annen dışarıda. Seninle konuşmak istiyor. Ona beş farklı dilde defolup gitmesini söyledim ama hâlâ orada. Yanında cannoli getirmiş."

"*Gerçekten, beş mi?*" Etkilenmiş bir tavırla kaşımı kaldırdım.

"İngilizce, İrlandaca, Rusça, İtalyanca, Napolice," diye saydı. "İstersen buna işaret dilini de ekleyebilirim." Dalgınlıkla avucuma daha fazla öpücük kondururken kaşlarını çattı. "Mevzuyu iyice kafasına sokmak için."

Sırıttım. "*Sorun değil. İçeri al onu.*"

"Emin misin?" Pek hevesli görünmüyordu. "Stres senin ve bebek için iyi değil."

Artık bebeği önemsiyor olması kendimi bulutların üzerinde yürüyormuşum gibi hissettiriyordu.

"Eminim. Sen şu dizinle ilgilenmelisin."

Bacağını işaret ettim. Dizi bir futbol topu kadar şişmişti ve pantolonundan dışarı kan sızıyordu.

"Odada kalabilirim."

"Onunla başa çıkabilirim. Bu konuşma çoktan yapılmalıydı. Onu içeri gönder."

Elimi nazikçe yanıma bırakıp ayağa kalktı ama hemen gitmedi.

"Ne oldu?" diye sordum merakla.

"Hiç."

"Tiernan."

"Sen bana beni sevdiğini söylemedin."

Kıkırdamanın eşiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Doğduğum günden beri kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Bu duyguyla resmen sarhoş olmuştum.

"Seni sevdiğimi zaten söylemiştim."

"Sana üç kez orgazm yaşattıktan sonraydı. O sayılmaz."

"Mükemmel ânı bekliyorum. Aceleye getirme."

O meşhur kötü adam bakışlarını bana çevirdi –soğuk, ruhsuz, etkilenmemiş– ama elmacık kemiklerinin üzerinde hafif bir pembelik belirdi. Kızarıyordu. Eğer bu kadar canım yanıyor olmasaydı, heyecandan ayaklarımı birbirine vururdum.

"İyi. Gidiyorum. Ama annen bir yanlış yaparsa buraya dalıp ona ağzının payını –ve yumruğumun tadını– verme hakkımı saklı tutuyorum."

"Vay be. Bana fena tutulmuşsun sen."

"Son birkaç aydır bunu her gece üçer kez açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Sırıttım. *"Git hadi. Merak etme. Ben taburcu olunca her şeyi yoluna koyacağız."*

"Dünyaya karşı sen ve ben." Eğilip dudaklarını alnıma bastırdı. "Ama şansımız yüksek, sevgilim."

Birkaç dakika sonra hastane odamın kapısı açıldı ve annem başını içeri uzattı.

"Girebilir miyim?"

Başımı aşağı yukarı salladım. Elinde cannoli dolu gümüş bir tepsiyle içeri süzülüşünü ve tasarım ayakkabısının arkasıyla kapıyı iterek kapatışını izledim. Bu sefer o her zamanki resmî elbiselerinden birini giymemişti ve saçları ilk kez yapılı değildi.

Görünüşü... bitkindi. Yıkılmış. Ve yirmi yaş yaşlanmış gibiydi.

Tepsiyi hastane yatağımın yanındaki sehpaya bırakıp yanıma oturdu. Avuçlarındaki teri silmek için ellerini uyluklarına sürtüp duruyordu.

Dudakları kıpırdarken benimle göz teması kurmadı.

"Tiernan senin ve bebeğin iyi olduğunu söyledi."

"*Evet.*" İşini kolaylaştırmaya niyetim yoktu.

"Çok sevindim, *bambina mia.*"

Ona öylece baktım.

"Bana vakit ayırmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim. Tanrı biliyor ya, bunu hak etmiyorum."

Ona şefkatli davranacak hâlim yoktu. Omuz silktim.

"Berbat bir anne oldum, değil mi? Sadece hamileliğin boyunca değil. Doğduğun günden beri."

Dudaklarımı yaladım. Buna diyecek bir şeyim yoktu çünkü tüm kalbimle katılıyordum. Geriye dönüp baktığımda beni birçok şeyden mahrum bırakmıştı. Ve bu son birkaç ay...

"Sen Vello'nun kızı değilsin," diye ağzından kaçırıverdi.

Kaşlarımı çatarak ona bakakaldım. İçimi bir dejavu hissi kapladı. Tam olarak şaşırdığımı söyleyemezdim. Ailemin geri kalanından ne kadar farklı göründüğümü anlamamak için aptal

olmam gerekirdi. Ama büyürken annem her zaman her şeyin normal olduğu konusunda ısrar ederdi. Çok açık tenli olan gizemli, Fransız bir büyük büyükanneye çektiğimi söylerdi.

"Babanla evlenmeyi hiç istememiştim." Başını iki yana salladı. "Aslında bu, durumu hafifletmek olur. Secondigliano'dayken annem don ile evliydi. Erkek çocukları yoktu, sadece ben vardım, bu yüzden işlerin başına geçecek biriyle evlenmek bana düşmüştü. Babam, Vello'yla evlenmem için beni erkek arkadaşımdan ayırdı. Vello onun sağ koluydu."

Bakışlarını benden kaçırıp yere dikti.

"*Peki annen bu konuda hiçbir şey söylemedi mi?*" diye sordum.

Annem neşesizce gülerken gözleri yaşlarla parlıyordu. "Onun babama karşı savaşması zordu, ne de olsa ölüydü." Bir süre sustu. "Annem intihar etti. Babamın yıllarca süren tacizinden sonra yatağında kendi bileklerini kesti. Babam ona çok vururdu. Vurmadığı zamanlarda da onu aldatırdı. Annem yine de onu sevecek kadar aptaldı. Babam her gün onun kalbini kırardı. Onu ben buldum."

Mevzunun nereye gittiğini görebiliyordum. Annem, bir mafya evliliğinin felaketten başka bir şeye dönüşebileceğine hiç şahit olmamıştı, bu yüzden başka bir seçeneğin var olabileceğine ihtimal vermemişti.

"Babanın kim olduğuna birazdan geleceğim." Çantasından bir mendil çıkarıp çökmüş gözlerini kuruladı. "Her neyse, babam beni Vello'yla evlenmeye zorladı. Ondan hiç hoşlanmıyordum. Ona karşı bir çekim de duymuyordum. Benden on iki yaş büyüktü ve çok kabaydı. Vello da babam da benim ne istediğimi zerre kadar umursamadı. Evlendiğimiz gece Luca'ya hamile kaldım." Ağzı sert bir çizgi hâlini aldı. "Bana tecavüz etti ve ona karşı koymaya çalıştığımda bana tokat attı. Luca'nın hayatının ilk dört yılı boyunca, ona her baktığımda tek gördüğüm unutmak istediğim o geceydi."

Göğsümde bir şey çatladı ve içim şefkatle doldu. Elini tutup sıktım. Bu, benimle ilgili yaptığı tüm hataları alıp götürmezdi ama onun o çarpık ve bozuk mantığında, sosyal hayattan mahrum bir hayat sürmenin babam gibi bir adamla evlenmekten daha iyi olduğunu görmeye başlıyordum.

"Achilles'e olan hamileliğim de aynı hikâyeydi. Acı vardı, kan vardı. Vello, Luca'dan sonra bir süre bana dokunmamıştı. Zaten hamilelikten sonra vücudumu beğenmemişti. Bu yüzden kendine bir metres edindi."

"*Her çocuk sahibi olduğunuzda sana tecavüz mü etti?*"

Boğazıma acı bir tat yerleşti. En kötü zamanlarımızda bile -ki Tanrı biliyor ya, yanlış bir başlangıç yapmıştık– Tiernan asla rızam dışında benimle birlikte olmamıştı. Luca'nm düğün gecesinde bana tecavüz eden o canavarla aynı çatıyı, aynı masayı, aynı *yatak odasını* paylaştığımı hayal bile edemiyordum.

"Hayır, hepsinde değil. Enzo... plansız gelişmişti. Ischia'da bir yaz, değişiklik olsun diye ikimiz de sarhoş ve neşeliydik. İnanır mısın bilmem ama bazen Enzo'nun bu kadar sıcak ve sevgi dolu biri olmasını buna bağlıyorum. Sert mizaçlı abilerine hiç benzemiyor."

"*Vello seni evliliğiniz boyunca aldattı mı?*" Konuşmanın hangi noktasında ona babam demeyi bırakıp Vello demeye başladığımı bilmiyordum ama bu zihinsel eşiği bir kez geçtiğimde geri dönüşün olmayacağını biliyordum.

Annem burnunu çekerek acı bir kahkaha patlattı. "Elbette. Bir sürü metresi vardı. Ben Luca'yı doğurduktan kısa bir süre sonra onlardan birinden de bir bebeği oldu. Oğlunu hâlâ sık sık görüyor. Ben onunla hiç tanışmadım. Tanışmak da istemiyorum. Görünüşe göre onun annesini gerçekten sevmiş."

Vello'ya karşı hiç bu kadar tiksinti hissetmemiştim. Onun babam olmadığına gerçekten sevinmiştim.

"Enzo'dan sonra depresyona girdim. Ne yemek yedim ne de uyudum. Sonunda bir arkadaşım beni sosyal kulübümüz-

deki bir sanat kursuna yazdırdı. Çıplak model boyama. Heyecan vericiydi. Kursa dair her şeye bayılmıştım. Boya kokusu, boş tuvaller, sanatçılar, modeller..." Sesi kısılırken alt dudağını ısırdı. "Öğretmen."

Annemin bir ilişkisi mi olmuştu? Aynı anda hem kusmak hem de havaya yumruk atmak istiyordum. Yine de içimde bu hikâyenin varacağı yerden pek hoşlanmayacağıma dair bir his vardı.

"Hugo, İsveçli bir ressamdı. Tek kuruşu bile yoktu. Ama bir erkekte aradığım her şeye sahipti. Sessiz, nazik, sevgi doluydu. Bir ilişki yaşamanın ikimizin de sonu olacağını biliyordum. Ama lütfen beni anla Lila, o noktaya kadar hayatımda kendim için bencilce hiçbir şey yapmamıştım. Hep başkaları için yaşamıştım. Bu yüzden Hugo'yla ilişkimizin beşinci ayında sana hamile olduğumu öğrendiğimizde, her şeyi bırakıp gitmek istedim. Luca'yı, Achilles'i, Enzo'yu ve seni alıp hepinizi Camorra'daki o korkunç hayattan kurtarmak istedim. Tabii baban öğrendiğinde başka planlar yapmıştı."

Eminim ona dünyayı dar etmişti.

"Onunla mantıklı bir konuşma yapmak söz konusu bile değildi. Üç sağlıklı, güçlü oğlunu yanıma almama asla izin vermezdi. Onlar onun geleceği, mirasıydı. Bunun yerine kaçmayı planladım. Kardeşlerini ülkeden kaçıracaktım. Ama adamlarından biri bunu öğrendi. Ona haber uçurdu. Bir gece Hugo'yla dairesinde buluşmak için gizlice evden çıktığımda, onu kendi yatağında bıçaklanarak öldürülmüş hâlde buldum." Titrek bir nefes aldı. "Vello onu öldürdükten sonra gözlerini bile kapatmamış."

Babam ölmüştü.

Gerçek babam iyi, nazik, şefkatli ve sanatçı ruhluydu ve Vello onu öldürmüştü.

O kadar çok duyguyla sarsılıyordum ki ne yapacağımı bilemiyordum.

"Vello seni doğurmama izin verdi ama asla kabullenmedi. Önemli değildi çünkü ben kabullendim. Bu hayattaki son umudummuşsun gibi sana tutundum. Bir zamanlar, kısa bir süreliğine de olsa mutlu olduğumun kanıtıydın. Tanrı bu konuda bana iyi davrandı. Seni Hugo'nun tıpatıp aynısı olarak şekillendirdi. Ona o kadar çok benziyorsun ki, Lila. Aynı açık renk saçlar. Aynı mavi gözler. Geçtiğimiz on sekiz yıl boyunca beni ayakta tutan tek şey sendin. Bunun sana karşı ne kadar adaletsizce olduğunu şimdi anlıyorum ama sen, sevgilimden kalan en güzel hatıraydın. Gerçek bir hediye." Gözyaşlarına boğuldu. "Mükemmel bir bebektin. Mutlu ve bakımı kolay. Sağır olduğunu öğrendiğimizde nedereyse bunun bir nimet olduğunu düşündüm. Seni kendime yakın ve yanımda tutmamın bir yoluydu."

"*Mama, sırf dünyaya gerçekte kim olduğumu göstermeyi seçtim diye beni evlatlıktan reddettin,*" diye hatırlattım ona.

Ama bakışlarım yumuşaktı. Bu kadar ağır acılar çekmiş bir kadına karşı öfke duyamıyordum.

"Senin için çok korkmuştum." Yüzünü buruşmuş mendile gömdü, sadece dudaklarını okuyabilmem için arada nefes almak üzere başını kaldırıyordu. "Tiernan Callaghan'ın ismi ölüm ve kaosla eş anlamlı. Senin sonunun da ben ve annem gibi olmasını istemedim. Tecavüze uğramış, taciz edilmiş, aldatılmış. Otuz yıldır göğsümde ağırlık yapan her şeyi sana anlatmam için seni bir trafik kazasında neredeyse kaybediyor olmam gerekiyormuş."

"*Tüm bunları bana daha önce anlatabilirdin.*"

"Hazır değildin. Seni bilerek yaşından daha çocuksu tuttum. Ancak doğum günü yemeğimde senin artık o tatlı, söz dinleyen kızım olmadığını anladım. Birkaç ay içinde nasıl olduysa bir kadına dönüştün ve ben buna şahitlik bile edemedim."

Burnunu çekip buruşuk mendille burnuna hafifçe vurdu. "Seni mutlu ediyor mu?"

"Evet, Mama. Çok."

"Sana hiç zorla sahip oldu mu?"

Başımı iki yana salladım. *"Düğün gecemizde bile bana dokunmadı."*

"Bu, sana dokunmaması için abilerinin ona rüşvet vermesi sayesindeydi," diye karşı çıktı.

Sözlerini tarttım. *"Tiernan'ın paraya ihtiyacı yok. Eğer bana tecavüz etmek isteseydi, para ona engel olmazdı."*

Şaşkınlıkla bana baktı. "Seni aldatıyor mu?"

Aklım hemen Becky'ye kaydı. Ama buna gerçekten aldatma diyebilir miydim? Biz birlikte olmadan önceydi. Öpüşmemizden önce. Ona gerçekte kim olduğumu açıklamamdan önce.

"Hayır."

Rahatlamayla gözle görülür bir şekilde gevşedi.

"Ama ona karşı hissettiklerim beni korkutuyor. Onun için ölebilirim ve bu doğru gelmiyor. Bu adamın ellerinde çok kan var ve ben tüm bunları görmezden geliyorum. Bir canavar ne zaman canavar olmaktan çıkar, Mama?"

"Ah, *bambina*, onu sevdiğin zaman."

Acıyla gülümsedim. Kocama âşık olmak korkunç bir talihsizlikti.

"Senin adına mutluyum, Lila. Gerçekten. Çok uzun zamandır berbat bir anneydim. Evliliğini desteklemediğimi belli edersem bana geri döneceğini düşündüm. Bu bebeği birlikte büyütebileceğimizi, buraları terk edip İtalya'ya gidebileceğimizi düşündüm. Elinden bir kararı daha almaya çalıştığım için özür dilerim. Şimdi görüyorum ki doğru seçimi yapmışsın. Ve buna saygı duyuyorum." Birdenbire emin değilmiş gibi göründü, neredeyse utangaçtı. "Eğer bir gün kalbinde beni affedecek gücü bulursan kendimi sana affettireceğime söz veriyorum."

"Seni affediyorum. Yaşanan her şeyi şu an hemen geride bırakmıyorum çünkü bu kolay bir şey değil ama kesinlikle ilişkimizi onarmak istiyorum." Ellerimi indirip durumu değerlendirdim.

"Ve merhum babam hakkında daha çok şey duymak istiyorum. Senin ve onun tablolarından bazılarını görmek. Ailemizde resim yapmayı seven tek kişi olmamı hep garip bulmuştum."

"Sana onun hakkında her şeyi anlatacağım. Bunu telafi edeceğim," diye söz verdi. "Hatta buna hemen şimdi başlayacağım."

50

Lila

Üç gün sonra hastaneden taburcu oldum.

Tiernan çekilmez hâldeydi. Kazadan önce beni güvende tutmak için aldığı önlemler, şu anki durumumuzun yanında hiçbir şeydi.

Taburcu olma zamanım geldiğinde, Hunts Point karantinaya alındı. Kimse girmeyecek, kimse çıkmayacak," diye ilan etti adamlarına. Fermanagh'ın yaklaştığımızda mahalle barikatlarla kapatılmıştı. Medya sorular sormaya başladığında bile Tiernan'ın NYPD'deki arkadaşları bunu bir uyuşturucu baskını olarak adlandırdı.

Sürekli Tiernan'la birlikteydim ve her an *etrafımız* yeterince adamla çevriliydi. Daha da kötüsü, artık dört araçlık bir konvoyla gezmek zorundaydık. Kazaya kimin sebep olduğunu bulana kadar beni bir fanusun içinde tutmaya kararlıydı.

Sam, "Her şey birbiriyle bağlantılı," diye duyurdu hastaneden döndüğümüz gün.

Hepimiz dairemizin o küçük oturma odasındaydık. Achilles, Luca ve Fintan da oradaydı. "Araba kazasından kim sorumluysa Lila'ya o mektubu gönderen de büyük ihtimalle odur."

Tiernan'la hastaneden döndüğümüzde yaptığım ilk şey ona aldığım mektubu göstermek olmuştu. Bu yüzden bu toplan-

tıyı yapıyorduk. Hiçbir zaman o erkek grubunun bir parçası olmamıştım.

Daha önce hiç bu kadar önemli bir toplantıya dâhil edilmemiştim.

Şimdiyse kocamın kucağında oturuyor, söylenen her şeye tanıklık ediyordum.

"Bunu yapanın ona saldıran adam olduğunu mu düşünüyorsun?" Achilles kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Evet ve bence şu an götü tutuşmuş durumda," dedi Sam. "O mektup resmen baştan savma."

Başıma gelen böylesine travmatik bir olayı erkeklerin bu kadar açıkça tartışması tuhaftı. Yine de hepsi yardım etmeye çalışıyordu. Ayrıca Tiernan'ın kollarının arasında olmak kendimi yenilmez hissettiriyordu.

"Neden şimdi?" Luca kaşlarını çattı.

"Bebek neredeyse doğmak üzere." Fintan birasından bir yudum aldı. "Senden para koparmak için şantaj yapmanın tam sırası."

"Onu öldürmeye çalıştı." Tiernan dişlerini gıcırdatarak konuştu.

"*Ya da* onu uyarmaya çalıştı," diye karşılık verdi Fintan.

"O liste..." Sam çenesini kaşıdı. "Epey bir ismi elemeyi başardık. Liste dışından birinin olması imkânsız – özel bir adaydı, özel bir etkinlikti. İnsanlar oraya öylece sızamaz. Saldırgan olabilecek isimleri sadece birkaç kişiye kadar indirdik. Ve Blackthorn listeden çıktı. Yani."

Beklenti dolu bakışlarını Tiernan'a dikti.

"Bana öyle bakma. En başından beri Angelo olduğunu düşündüğümü söyledim size. Bir sebebi vardı, Chiara ona kötü davranıyordu. O gece daha erken saatlerde Lila'yı dansa kaldırmaya çalışırken görülmüştü. Chiara, ona kızına layık olmadığını hissettirmişti. Ve düğünümüzde de şüpheli davranıyordu.

Uzun süreler ortadan kayboluyor, geri döndüğünde sanki bir ayıyla dövüşmüş gibi görünüyordu."

Luca ve Achilles bakıştılar. Aralarında sessiz bir şey geçti. Luca başıyla onayladı.

"Angelo hakkında bazı kanıtlarla gelmen gerekmiyor muydu?" diye sordu Luca.

"Hiçbir şey bulamadım," dedi Tiernan.

"Yani öylece peşini mi bıraktın?" Achilles kaşlarını çatarak başını yana eğdi. "Pek sana göre bir hareket değil bu."

"Tabii eğer o şerefsizi bulmayı gerçekten istemediysen," diye mırıldandı Luca düşünceli bir tavırla. "Aramayı neden bıraktın?"

"Bırakmadım," diye tısladı Tiernan dişlerini sıkarak. "Listedeki diğer tüm şerefsizleri kontrol ettim. Ama madem lafı açıldı, annenin eğer *tecavüzcü* o çıkarsa karımı Angelo'yla evlendirmek istemesi onu bulmam için pek hoş bir teşvik sayılmazdı."

Saldırganımın kimliğiyle ilgili aylardır hiçbir gelişme olmamasının sebebi bu muydu yani?

Tüm bu süre boyunca Tiernan beni yanında tutmak mı istemişti?

"Evet, neyse, artık kimse onu senden almaya çalışmıyor zaten," diyerek ona güvence verdi Luca.

"Kimsenin bunu deneyecek kadar aptal olmadığının gayet farkındayım." Tiernan'ın kolları beni daha sıkı sardı.

"Yine de bana şunu bir açıkla." Achilles, Tiernan'a döndü. "Neden zengin ve başarılı olan Angelo, bu arı kovanına çomak sokup Lila'ya bir mektup göndersin ki? Paraya ihtiyacı yok."

"Haklı bir noktaya parmak bastı," diye omuz silkti Sam. "Eğer bunu Angelo yaptıysa seninle arasına mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışırdı."

"Ya olaya tamamen yanlış açıdan bakıyorsak?" Fintan tek kaşını kaldırdı.

"Nasıl yani?" diye sordu Tiernan.

"Belki de iki olay birbiriyle bağlantılı değildir ve araba kazasıyla hiçbir ilgisi yoktur. Belki de işleri yoluna koymak için Lila'yla görüşmek istiyordur. Konuşmayacağından emin olmak için. Demek istediğim, *biz* onun yüzünü hatırlamadığını biliyoruz. O bunu bilmiyor. Onu korkutup susturmak için yalnız yakalamak istiyor olabilir. Kaybedecek çok şeyi var."

"Peki ya kaza?" diye sordu Achilles.

Fintan omuz silkti. "Düşmanlarımızdan herhangi biri olabilir ve çok fazla seçenek var. Belki de arabada Tiernan'm olduğunu sandılar, içeride iki kadın görünce panikleyip kaçtılar."

"Her hâlükârda," dedi Sam alyansını parmağında çevirerek. "Tüm yollar Angelo Bandini'ye çıkıyor."

Luca *cık cık*ladı. "Fintan'ın hesabı tutuyor."

Achilles omuz silkti. "Siktir et. Başka hiçbir ipucumuz yok."

"Bu her kimse, mektuba göre onun tek başına gelmesini istiyor. Bence ya Angelo'dan önce davranıp onu öldürürsün," dedi Fintan. "Ya da sürece güvenip gitmesine izin verirsin ve ne istediğini görürsün."

"O iş olmaz," dedi Tiernan. Onu duyamıyor olsam bile ses tonunun ölümcül olduğunu biliyordum. "Korumasız hiçbir yere gitmeyecek."

Sam'in bakışları kocam ve abilerim arasında gidip geldi. "Harlem'i alması için Tiernan'a bu kadar destek verdiğinizi bilmiyordum."

"Mevzu artık Harlem değil." Tiernan beni daha sıkı kavradı. "Tüm bu şehir yerle bir olsa gözümü bile kırpmam. Mevzu karım, adalet ve onun güvende olduğundan emin olmak. Onun için dünyayı paramparça ederim ve bunu onlar da biliyor."

Luca parmaklarını şıklattı. "Kayınbiraderimi getirin buraya. Onunla görülecek bir hesabımız var."

Tiernan akşamın geri kalanında yerinde duramadı.

Sanki her an binlerce küçük parçaya bölünüp tuzla buz olacakmışım gibi üzerime titriyordu.

"Biraz daha soğuk çay?" Elinde bir sürahi ve birkaç kurabiyeyle yatak odamıza daldı. Imma annemin evine gönderilmişti. Tiernan o kadar dayanılmaz bir paranoyaya kapılmıştı ki etrafımda kimseyi istemiyordu. Hatta barı bile kapatmıştı.

"*Hayır, teşekkürler.*" Sürahiye dehşet içinde baktım. "*Bebek mesaneme baskı yapıyor. Sadece ona bakmak bile çişimi getiriyor.*"

"Peki ya kurabiyeler?"

"*Mide yanması yapıyor.*"

"İtalyan çorbası? Imma'dan kalanlar vardı—"

"*Tanrı aşkına, otur artık.*" Gözlerimi devirdim. "*Hamileyim, ölmüyorum. Ayrıca ne bir şey yemek ne de içmek istiyorum. Sadece seninle vakit geçirmek istiyorum.*"

Niyetimi belli etmek için yatağın yanındaki boşluğa vurdum. Hâlâ ikna olmamış görünüyordu. Gözlerimi devirerek avuçlarımın üzerinde öne doğru eğildim ve yüzüm kasıklarına ulaşana kadar yatakta emekledim. Siyah gömleğinin üzerinden karnına dokundum. Güçlü karın kasları parmak uçlarımın altında ânında gerildi.

Bir şeyler söyledi ama dudaklarını okuma zahmetine girmedim.

Aniden tek istediğim aletini ağzıma almaktı. Bunun daha önce yaşanmamış olması bana akılalmaz geliyordu. Vücuduna bayılıyordum. Her bir santimine.

Kumaş pantolonunun fermuarını indirdiğimde iniltisini hissettim. Başımı kaldırıp baktığımda yüzü neredeyse... acı çekiyor gibiydi. Dudakları hafifçe aralanmıştı. Bunu yapmak zorunda olmadığımı söyleyeceğini biliyordum.

Ama bu sözleri sarf edecek kadar centilmen olmadığını da biliyordum.

Âşık olduğunda bile kocam kimsenin hikâyesinde bir kahraman değildi. O bir kötü adamdı. Zaten ben de onun başka türlü olmasını istemezdim.

Onu pantolonundan ve baksırından kurtardığımda sertliği serbest kalarak karnına çarptı ve belirgin karın kaslarının üzerinde ıslaklık bıraktı.

Nefesim aletinin ucunda gezindi. Kesik iç çekişle nefesi hızlandı. Elimle dibinden kavrayınca bu kadar sıcak ve kadifemsi hissettirmesine şaşırdım. Başımı eğip dilimi deneme amaçlı ıslaklığın yayıldığı noktaya bastırdım. Tuzlu, topraksı ve lezzetliydi.

Aletinin alt kısmını avcumla destekleyerek ağırlığının dilimin üzerine binmesine izin verdim. Ağzımı etrafına sardığım anda sinirlerimi bozan o sahte nazikliğin yanı sıra otokontrolünün son kırıntıları da yok olup gitti. Saçlarımı arkadan kavradı –canımı yakacak kadar sert ama beni ürkütecek kadar değil– ve yüzümü daha da aşağı bastırarak aletini birkaç santim daha almamı sağladı. Boğazımın arkasındaki bir kas seğirdi ve öğürme refleksimi tetikledi. Yüzümü yukarı yönlendirse de bakışlarımız buluşurken penisinden uzaklaşmama izin vermedi.

Dudakları çok yavaşça hareket etti. "Şimdi o güzel ağzını becereceğim, sevgilim, hızlı ve sertçe. Eğer çok fazla gelirse uyluğumun kenarına vur, tamam mı?"

Başımı sallayınca beni tamamen serbest bıraktı. Kalçası hızla hareket ederek sonuna kadar ağzıma girdi. Öğürtüyü bastırmayı başardım. Ucu boğazımın arkasına değiyordu, ağzımın onunla bu kadar dolu olmasının verdiği heyecana bayılmıştım.

Ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim, o ise başımın arkasından kavrayıp tempoyu ve ritmi kontrol ederek ağzıma girip çıkıyordu. Dibe kadar bastırdığı her seferinde, onu orada tutmaya çalışarak derin ve açgözlü bir şekilde emiyor, dilimi aletinin altında gezdirirken burnumdan nefes alıyordum. Elini

uzatıp damarları belirginleşmiş memelerimden birini avuçladı ve meme ucumu sertçe çekiştirdi.

Bacaklarımın arası ıslanmıştı, sırılsıklam olduğumu biliyordum. Aletinin içimi doldurması için yanıp tutuşuyordum. Bir elimle aletini yönlendip diğeriyle uyluğunu okşuyor, o ağzımda daha derin ve sert hamleler yaparken yatağa sürtünüyordum.

Tam ağzıma boşalacağını düşünürken aniden geri çekildi, köprücük kemiğime değmemeye dikkat ederek beni nazikçe yatağa yönlendirdi. Soluk soluğa kaldım, kalın aleti aramızda sallanırken aç bakışlarıyla göz göze geldim. Dizlerimi iki yana ayırıp iç çamaşırımın ıslak kısmına sürtünerek beni daha da çılgına çevirdi.

İnleyerek kendimi ona sunmak için sırtımı yataktan kaldırdım. İç çamaşırımı sabırsızca bacaklarımdan aşağı sıyırdı ve dizlerine kadar inmiş kumaş pantolonunun cebine tıktı.

Zevk dalgaları içimde patlıyor, daha o bana dokunmadan orgazmın yaklaştığını hissediyordum.

"Şimdi seni güzelce becerme vakti, *karıcığım*."

Yuvarlak karnım aramızda duruyordu, bu yüzden sadece yüzünü ve omuzlarını görebiliyordum. Son zamanlarda, ben üstte olmadığım sürece seks yapmak zorlaşmıştı.

İki parmağını içime sokarak ıslaklığıma gömüldü ve sonra parmaklarını çıkarıp emerek temizledi. "Hazırsın."

Beni belimden kavrayıp kaldırdı ve yatak başlığına bakacak şekilde ellerimin ve dizlerimin üzerine çevirdi. Dizleri arkamda yatağa gömüldü. Tiernan tek bir hamlede içime girince başımı geriye yatırıp çığlık atarak inledim.

Bana daha önce hiç böyle sahip olmamıştı, her zaman hassas ruhuma ve travmalarıma özen gösterirdi. Keşke göstermeseymiş diye düşündüm. Bu pozisyonda canlandırıcı bir şeyler vardı. Yüzünü görememek, dudaklarını okuyamamak, ona işaret diliyle bir şey anlatamamak. Arkamdan beni becerirken tamamen onun merhametine kalmıştım.

Hızını artırarak üzerime eğildi, karın kasları sırtıma çarparken başımı yana çevirip beni edepsiz, sert bir öpücükle ödüllendirdi. Kasıklarının her çarpışında ağzının içine doğru inliyordum, sıvılarımız iç bacaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Kadınlığıma iştah kabartan bir sıcaklık dalgası yayıldı. Vücudumdaki her kas yanıyor ve geriliyordu. Gergin iplere bağlı bir kukla gibiydim. Sırtım büküldü ve orgazmın beni ele geçirdiğini hissettiğim anda o görünmez ipler koptu. Bitkince yatağa yığıldım. Kocam hem hamile karnımı korumak hem de beni sabitlemek için arkadan belime sarıldı. Menisinin içime yayıldığını hissedene kadar birkaç kez daha hamle yaptıktan sonra içimden çıktı.

Arkama döndüğümde çoktan tamamen toparlanmış görünüyordu, gömleğini pantolonunun içine sokmuş fermuarını çekiyordu. Başındaki tek bir saç teli bile dağılmamıştı.

Tiernan komodinden telefonunu aldı. Mesajlarını kontrol etti. Kaşını kaldırdı.

"Angelo, ailenin bodrum katma doğru yola çıkmış. Görünüşe göre buralardaymış." Eğilip başımın üstünden öptü. Tenimin her bir santimi hâlâ orgazm sonrası titremelerle karıncalanıyordu. "Giyin. Gidiyoruz."

Kaşlarımı çattım. "*Ben de mi geliyorum?*"

"Az önce geldin zaten. Ama evet, benimle ailenin evine geliyorsun."

"*Saat dokuz buçuk.*"

"Evet."

"*Ve bu binada dolaşan yaklaşık kırk İrlandalı adam var.*"

"Evet."

"*Büyük ihtimalle bana zarar vermek isteyen tek kişi, yani Angelo, seninle aynı bodrum katında olacak.*"

Çatılmış kaşları gevşedi ve yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Bu küçük konuşmanın bir ana fikir var mı, *Gealach*?"

Başımı iki yana sallarken hiç olmadığı kadar aklım karışmıştı. "*Neden orada olmamı istiyorsun?*"

"Çünkü seni seviyorum." Bana inanmıyormuşçasına baktı. "Bu yeterli değil mi?"

Göğsümde küçük bir deprem oldu, sarsıntıları tüm vücudumu titretti.

"*Onu görmek istemiyorum.*"

"Görmeyeceksin," diyerek bana güvence verdi. "Yukarıda, annen ve Imma'yla birlikte olacaksın. O da aşağıda, kendi iç organlarıyla yakalamaca oynuyor olacak."

Elbisemi çıkarıp temiz bir iç çamaşırı seçmek için giyinme odasına doğru paytak paytak yürüdüm. İç çamaşırı çekmecemi açtığımda arkamdan uzanan güçlü, erkeksi bir el çekmeceyi tekrar kapattı.

"Hayır." Dudakları kulağımın kıvrımında hareket etti. "Etrafta menimi sızdırarak dolaşmanı istiyorum."

Elleri omuzlarımdan memelerime inip onları avuçladı, başparmakları sert ve koyu renkli meme uçlarımı okşamaya başladı. Başımı göğsüne yaslayarak inledim. Elleri daha aşağı, karnıma doğru yol aldı. Kaskatı kesildim.

Tiernan evlendiğimizden beri ilk kez karnıma dokunuyordu.

Gözlerimde akmamış yaşlar birikti ve burnumun direği sızladı. Minnettarlık, mutluluk gözyaşlarıydı ve içim neşeyle doldu.

Parmaklarını yuvarlak, sert karnımın üzerine yayarak dudaklarını omzumun kıvrımında gezdirdi.

"Rahatsızlık için kusura bakma, ufaklık."

Kıkırdarken karın kaslarım kasıldıkça daha fazla meninin dışarı sızdığını hissediyordum. Ona dönüp kollarımı omuzlarına doladım.

"Tiernan," diye seslendim.

"Karıcığım." Belimi kavrayıp beni yakınına çekti.

"Söylemek istediğim bir şey var."

"Seni dinliyorum."

"Seni seviyorum."

Bu söz, yüzündeki o ukala gülümsemeyi silip attı.

"Bunu yine orgazm yüzünden mi söylüyorsun yoksa içinden geldiği için mi?"

"İkisi de?.." diyerek burnumu kırıştırdım.

"Yanlış cevap, seni fırlama." Burnuma hafifçe vurdu.

Güldüm. "Sadece ben."

"Bir daha söyle." Gözü koyulaşmış, içindeki şefkat açlığıyla parlıyordu.

"Seni seviyorum."

Gözünü kapattı. Sözcükleri içine çekti. "Şimdi işaret diliyle söyle."

Kollarımı omuzlarından indirip, "*Seni seviyorum*," dedim işaret diliyle.

"Şimdi de *öperek*."

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarını benimkilerle mühürledim, hislerimi ve duygularımın şiddetini ona vücudumla anlattım. Her zamanki hayvani açlığımızdan uzak; şefkatli, yavaş ve romantikti.

Alnını alnıma yasladı. İkimiz de nefes nefeseydik.

Hayatımda ilk kez içim tarif edilmez bir güç sarhoşluğuyla doldu.

Dokunulmazdım.

51

Tiernan

Enzo, Angelo'yu saçlarından kavrayıp yüzünü daldırdığı su kovasından yukarı çekti. "Selam. Yine ben." Kayınbiraderim tembel tembel gülümsedi. "Kusura bakma, yalan makinesi çalışmadığı için suratını darmadağın etmek gibi eski usul yöntemlere başvurmak zorunda kaldık."

Angelo donmaktan morarıp maviye dönmüş yüzüyle ona nefretle baktı. Koyu sarı saçlarından buz gibi sular damlıyordu.

"Özrün kabul edilmedi," diye tısladı. "Buraya geldiğimizde makineyi tam gözümün önünde bozdun."

"Tamamen kazaydı," diyerek sırıttı Enzo.

"Siktiğimin şeyine resmen *ateş ettin.*"

Enzo omuz silkti. "Nişancılığım kötüdür. Kime sorsan söyler."

"Bok gibidir," diye onayladı Achilles. "Tıpkı senin gibi."

"Size zaten söyledim, ben yapmadım," dedi Angelo kelimeleri tükürürcesine.

"Tekrar soracağım." Achilles, Angelo'nun bağlı olduğu sandalyenin etrafında gezindi. Yanına koyulmuş bir kova suyla bir masanın önünde bağlı duruyordu. "O gece 22.33 ile 23.04 arasında neredeydin, Bandini?"

Durumu daha da tuhaf hâle getirmemek için Luca meseleden çekilmişti. Karınız bebek beklerken kayınbiraderinizi katletmek pek görgülü bir hareket sayılmazdı. Söz konusu karınız yerine balıkçı yaka kazaklara karşı daha güçlü hisleriniz olsa bile.

"Onunla değildim," diye acıyla tısladı Angelo.

Enzo bıkkınlıkla gözlerini devirip Angelo'nun kafasını tekrar kovaya bastırdı. Suyun yüzeyinde fokurtular ve kabarcıklar yükseldi. Duvara yaslanıp bacaklarımı çaprazlayarak saatime baktım. Bu iş bittiğinde saat neredeyse sabaha karşı iki olacaktı. Lila isterse öğleden sonraya kadar uyuyabilirdi ama karımın bu adi herif yüzünden bu saate kadar ayakta kalmak zorunda olması hâlâ hoşuma gitmiyordu.

Enzo, Angelo'nun yüzünü sudan tekrar çıkardı. Kırk dakika geçmişti ve elimizde hâlâ koskoca bir hiç vardı. Şaşırtıcı değildi. Örgüt üyeleri kolay kolay pes etmezdi.

"Eee? 22.33 ile 23.04?" Enzo serçe parmağındaki yüzüğü çevirdi.

"Malikânedeydim," diye diretti Angelo.

"Uzuvlarını kesmeye başlamayı öneriyorum." Sabrımı yitirince kollarımı çözüp duvardan uzaklaştım. "Parmaklarından başlayalım ve yukarı doğru devam edelim. Belli ki biraz... *teşvike* ihtiyacı var."

"Sana motivasyonumun göklerde olduğunu söylediğimde bana inanmalıydın," diye hırladı Angelo. "Sana gerçeği söyledim. Malikânenin içindeydim. Başka ne dememi istiyorsun bilmiyorum."

"Gerçeği söylemeye ne dersin?" diye önerdi Achilles. "Güvenlik kamerası kayıtlarını kontrol ettik. O zaman diliminde balo salonundan sıvışmışsın."

"E-evet." Angelo'nun dişleri, morarmış ve uyuşmuş dudaklarının arasında birbirine çarpıyordu. "Malikânenin içindeydim dedim, *balo salonundaydım* demedim."

"Malikânenin *içinde* neredeydin?" diye sordu Achilles cebinden telefonunu çıkarırken. "Tüm büyük odaların görüntülerine erişimimiz var."

Angelo dudaklarını birbirine bastırdı, derin bir iç çekerek başını arkaya attı. Kendi kafasına sıkıp bu işi bitirmeye hazır görünüyordu.

"Görüntüleri bulamazsınız." Sesi çatallandı.

"Öyle mi?" Achilles sahte bir şaşkınlıkla sordu. "Niyeymiş?"

"Çünkü yatak odalarından birine sızdım."

"O kadar çok eğlendin ki şekerleme yapmaya mı ihtiyaç duydun?" Enzo dalga geçercesine üzgün bir yüz ifadeye büründü.

"Onun gibi bir şey," diye tersledi Angelo bakışlarını bana dikerek. "Bak dostum, bu tarz bir sorgulamayı gerektirecek ne yaşandıysa gerçekten üzgünüm. Kadınına her ne olduysa–"

"Karıma," diye düzelttim sertçe.

"*Karına* her ne olduysa, durum epey kötü olmalı. Ama sana söylüyorum, burada yanlış kişiden şüpheleniyorsun."

Achilles'le birbirimize baktık. Bir kez başımı salladım. Achilles silahını çıkarıp Angelo'nun masanın üzerine yayılmış parmaklarına ateş etti ve serçe parmağını havaya uçurdu.

"*Siktir!*" Angelo acı içinde uluyarak kendini geriye atıp bacaklarından bağlandığı sandalyede debelendi.

"Her neyse," dedi Achilles istifini bozmadan silahını kılıfına koyarken. "Ne diyordun, yatak odalarından birinde miydin?"

Angelo nefes nefeseydi, şiddetle başını salladı. "Evet, evet."

"Orada ne yapıyordun?"

"Biriyle... birlikteydim."

"Ne şans ama." Achilles'in dudakları bir sırıtışla büküldü. "Kiminle olduğunu bize söylemek ister misin? Sırf arayıp mazeretini doğrulamamız için."

"Size söyleyemem." Angelo yere kan tükürdü.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bu onun hayatını mahveder," diye inledi. "Ve benimkini de."

Enzo âdeta bir güneş ışığı ve tatlı bir oyuncak ayı timsaliymiş gibi ışıldadı. "Evli mi?"

"Hayır."

"Nişanlı?"

Angelo durup bunu düşündükten sonra başını iki yana salladı.

"O zaman ismini söylemen o kadar da büyük bir mesele değil," dedi Achilles sonuca bağlayarak. "Yani, seninle yattığını itiraf etmenin yaratacağı o utanç var tabii ama biz sırrını saklarız."

"Eee." Masanın diğer tarafında yumruklarımı masaya dayayıp Angelo'ya tepeden baktım. "Kimmiş bu şanslı hanımefendi?"

Gözlerini kapattı. Bakışlarını kaçırdı. Başını iki yana salladı.

Achilles iç geçirip silahını tekrar çıkardı ve yüzük parmağına ateş etti.

Angelo masayı tekmeleyip çığlıklar atarak sırtüstü yere düştü.

"Kahretsin!"

"Onu korumayı bırak artık." Bu işi bir an önce bitirmeye hazırlanarak kollarımı dirseklerime kadar sıvadım. "Bu bodrumdan en az altmış parçan kopmadan çıkıp sevgiline kavuşman için tek şansın iş birliği yapman. Şüpheli listemizdeki tek geçerli isim sen olduğuna göre, o zaman diliminde nerede olduğunu bize kanıtlamak *senin* sorumluluğunda."

Masanın etrafından dolanıp önünde durdum ve postalımın tabanını kasıklarına bastırdım. "Şimdi, en değerli mücevherini yok etmeden önce..."

"Kız kardeşinleydim!" İtiraf ağzından âdeta sökülerek çıktı.

Arkamda, Achilles'in silahının yere düştüğünü duydum. Geriye baktım. Göt herif, sanki Diş Perisi'nin Noel Baba ve

Paskalya Tavşanı tarafından toplu tecavüze uğradığına şahit olmuş bir çocuk gibi bakıyordu. İfadesi resmen şeytaniydi.

"Ne?" diye sordum.

"Beni duydun," diye inledi Angelo, ben onu tekrar oturur pozisyona çekerken. "Tierney'yle birlikteydim. Bu yüzden söylemek istemedim. Çünkü sen onun abisisin. Çünkü..." Sesi kısılırken bakışları Achilles'e kaydı.

Onun bakışlarını takip ettiğim sırada Achilles bir kükremeyle Angelo'nun üzerine atılıp onu tekrar yere serdi. Üzerine çıkıp başını kavradı ve parke taşlı zemine vurmaya başladı. Enzo'yla birlikte üzerine atlayıp birer kolunu yakaladık ve Luca'nın kayınbiraderini öldürmeden önce onu Angelo'dan uzaklaştırdık.

Kız kardeşim bekârdı, bir yetişkindi ve kiminle isterse onunla yatabilirdi.

"Bırakın beni yoksa ikinizin de o zavallı kıçını kurşuna dizerim," diye gürledi Achilles.

Kurtulmaya çalışarak bizimle dövüştü. Onu merdivenden yukarı çıkarıp dışarı atana kadar neredeyse iki kez elimizden kaçmayı başarıyordu. Zindanı kilitledikten sonra Angelo'nun yanına dönüp onu doğrulttuk.

Enzo bir sigara yaktı ve şakaklarına masaj yaptı. Ben kendime bir viski doldurdum.

"Tierney'yle birlikteydim dedin," diye mırıldandım sırtım ona dönükken.

Angelo kendi kanıyla boğulmadan tükürüp, "Evet," diye hırladı.

Kız kardeşimin kiminle yattığı umurumda değildi. Angelo Bandini'yle bir ilişki yaşamak onun bileceği şeydi. Beni asıl rahatsız eden şey, eğer Angelo doğruyu söylüyorsa –ki yalan söylemesi için bir sebebi yoktu çünkü tam iki dakika içinde kız kardeşime soracaktım– bunun, tecavüzcünün kimliğinin hâlâ bilinmediği anlamına gelmesiydi.

"Tüm o süre boyunca onunla mıydın?"

"Evet." Angelo artık açıkça ağlıyordu. Yakışıklı bir çocuktu ama onu bu kadar becerilesi kılan şeyin ne olduğunu göremiyordum. "Tüm süre boyunca. Ona sorabilirsin."

Tierney'nin gece bir ara yanımızdan ayrıldığını hatırladım. Aslında ben gecenin çoğunu Vello'nun oyun odasında, bir zar oyununda herkesin cüzdanını boşaltarak geçirmiştim.

Telefonumu alıp kız kardeşimi aradım. İlk çalışta açtı.

"Luca'nın düğün gecesinde Angelo'yu mu beceriyordun?"

"Sana da iyi akşamlar, kardeşim," dedi alaycı bir şekilde. "Ben iyiyim, ya sen?"

"Sıktığımın sorusunu cevapla, kardeşim," diye uyardım.

Bir anlık tereddüt etti. Angelo'nun başını Achilles'le belaya sokmak istemiyordu. Liste üzerinde her tartıştığımızda bizi onun saldırgan olduğu fikrinden uzaklaştırmaya çalışmasının sebebi de buydu.

"*O* ne diyor?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Lila'nın kaybolduğu süre boyunca seninle olduğunu iddia ediyor."

Bir sessizlik daha. "Bu soruyu dürüstçe cevaplarsam Achilles'in onu öldürmesine izin vermeyeceksin."

"İzin vermeyeceğim."

"O zaman, evet. Onun ifadesini doğrulayabilirim. Bütün gece benimleydi."

Aramayı sonlandırdım. Telefonumu kenara koydum.

Enzo elini ağzına sürerek sildi. "Hasiktir, *o chiattillo*[54] doğruyu söylüyor. Bu da demek oluyor ki..."

Bu, en başa döndüğümüz anlamına geliyordu.

Üstelik elimizde umut verici hiçbir iz kalmamıştı.

Tecavüzcü Angelo değildi.

Bunun peşini bırakamazdım. Sadece kendi gururum, hatta Lila'nın gururu için de değil. Çünkü o her kimse hem karımın

54 (Nap.) Züppe. –*ç.n.*

hem de bebeğimizin peşindeydi. Tek tesellim, Bratva meselesi çözüldüğüne göre artık kendimi tamamen bu piçi bulmaya adayabilecek olmamdı.

Gerekirse o davetli listesindeki her bir kişiyi tek tek ortadan kaldırmak zorunda kalsam bile, o şerefsizi öldürecektim.

Angelo'ya sırtımı dönüp merdivenlere yönelirken, "Çöz şu şerefsizi," dedim Enzo'ya.

En baştan başlıyoruz.

Lila'yı yatağına yatırıp saldırganın Angelo olmadığını ona haber verdikten sonra bira içmek için Tierney ve Fintan'la aşağıda buluştum.

"Achilles'in odasında tavşanlar gibi sevişiyorduk." Tierney, karşımda bağdaş kurmuş otururken soğutulmuş beyaz şarabının kadehiyle oynuyordu. "Biliyor musun, o kadar güzel bir çocuk için şaşırtıcı derecede hızlı ve vahşi."

"Tanrım. Sanki zaten yeterince ağır bir terapiye ihtiyacım yokmuş gibi," diye mırıldandım Guinness'imi ağzıma götürerek.

"Aranızdaki şey hâlâ devam ediyor mu?" diye sordu Fintan.

"Hayır. Achilles'in benim var olmayan namusumu koruma konusunda ne kadar ciddi olduğunu anladığında ilişkiyi kesti." Dudak büktü. "Lafı açılmışken, umarım Angelo her şeyi yumurtladığında Achilles de oradaydı."

Onun perişanlığıyla keyiflenmesine izin vererek, "Oradaydı," diye onayladım. "Ve resmen aklını kaçırdı."

"Gerçekten mi?" Gözleri heyecanla parladı.

Başımı salladım. "Enzo'yla birlikte, Achilles'i o zavallı piçin üzerinden söküp almak için neredeyse kollarını koparıyorduk."

"O sana fena tutulmuş, kardeşim." Fintan birasını şerefe dercesine kaldırdı.

"Biliyorum." Tierney şarabını kadehinde çevirirken yüzünde dalgın bir ifade vardı. Morlukları makyajla titizlikle kapatılmıştı. "Onun hayatını mahvetmek için sabırsızlanıyorum."

"Angelo'nun iki parmağını aldı," diyerek onu kışkırttım.

Ancak anlık bir irkilmeden sonra umursamaması gereken soğuk bir sürtük olduğunu hatırladı.

"Yazık." Suni deri koltuğa iyice yayıldı. "Yetenekli parmakları vardı. Onları her zaman sevgiyle anacağım."

"Hey." Ona bir cips fırlattım. Havada ağzıyla yakaladı ve çiğnerken kaşlarını oynattı.

"Bunu da var olmayan terapistinle konuşulacaklar listene ekle," diyerek kahkaha attı.

Sessizliğe gömülüp üç kardeş içkilerimizden birer yudum aldık.

Kafamda saldırganın kim olabileceğine dair seçenekleri değerlendiriyordum.

"Babam nasıl?" Tierney sessizliği bozdu.

"İyi gibi." Fintan çenesini sıvazladı. "Depresyonu kontrol altında görünüyor. Yeni ilaçları mucizeler yaratıyor."

Babamın tüm kariyeri boyunca depresyonla boğuşarak saf dışı kalması, yeraltı dünyasının en iyi saklanan sırrıydı. Onun işlerini on beş yaşındayken devralmıştım ve bir kez bile arkama bakmamıştım. Sanki annem öldürüldüğünde yaşadığı o çöküşe nihayet teslim olabilmek için Tierney ve benim gelmemizi beklemişti. Onu hiç anlamadığımı hatırlıyordum. Çaresizliğini, hayata devam edemeyişini, topluma karışamayışını.

Ama şimdi her şey benim için gün gibi ortadaydı.

Ben de artık kendimi Lila olmadan hayal edemiyordum.

İntihar etmeden bu kadar dayanabilmiş olması bile başlı başına kahramanca bir hareketti.

"Eee, ne yapacaksın?" Fintan bana döndü. "Angelo'nun sağlam bir kanıtı olduğuna göre."

Hayatımda ilk kez kardeşlerime karşı açık sözlü değildim. Onlara gerçeği söylemedim. Sadece dünyanın öyle düşünmesini istediğim şeyi söyledim. Artık kimseye güvenemezdim. "Eğer o adam tekrar iletişime geçerse Lila'yı onunla buluşmaya göndereceğim. Sonra da ona ne istiyorsa verip defolup gittiğinden emin olacağım. Eğer istediği paraysa, alabilir."

Fintan başıyla onayladı. "Seni suçlayamam."

Tierney inanamayarak bana baktı. "Ya ona zarar verirse?"

"Neden versin ki?" diye sordum. "Bunu yapmak için sekiz ayı vardı. Dairemize kadar girdi. İsteseydi o gece üzerindeyken işini bitirebilirdi."

İkisi de bana huzursuz bakışlar attı.

Yumruğumla masaya vurdum. "Bir tur daha?"

52

Tiernan

Üç gün sonra, Lila'nın saldırganı ortaya çıktı.

İçinden bir his kendi vaktini kolladığını, bizi izlediğini, Angelo Bandini mevzusunun nasıl sonuçlanacağını görmeye çalıştığını söylüyordu. Artık Angelo dışarıda olduğuna ve işe yaramaz iki ayağı üzerinde –birkaç parmağı eksik olsa da– gezindiğine göre, onu şüpheli listesinden sildiğimiz ortadaydı.

Buna rağmen henüz kontrol edilmemiş adaylardan, bunu yapmış olma ihtimali aşırı derecede düşük olanları bile eleyecek değildim.

"*Bu sefer bana doğruca telefonumdan mesaj gönderdi.*" Lila söz konusu telefonu bana uzattı. "*Neden acaba?*"

Mesajda şöyle yazıyordu:

> Hayatta kalmak istiyorsan bu
> gece saat 23.00'te Fort Market
> limanında benimle buluş. Yalnız gel.
> Kocandan/güvenlik ekibinden kurtul.
> Yanında 150 bin nakit getir.

Nedenini anlamak çok basitti. Fark edilmeden binaya mektup sızdırma riskini göze alamazdı. Burası artık Beyaz Saray'dan daha korunaklıydı.

Telefon numarasını alıp analiz etmesi için Sam'e gönderdim, her ne kadar o şerefsizin yüzde yüz kullan-at bir hat kullandığını bilsem de.

"Gideceğini onayla." Telefonu ona geri uzattım. "Onu görmeye bizzat ben gideceğim."

Başını hızla kaldırıp bana ters ters baktı. "*Ben de geliyorum.*"

"Gelmiyorsun."

"*Tiernan, bana bunu yapan adamla yüzleşmek istiyorum.*"

"Neden?" diye sordum soğuk bir sesle. "Sana neden vahşice tecavüz ettiğine dair ufuk açıcı bir açıklama yapmasını mı bekliyorsun? Çünkü mantıklı bir mazeret bulamazsın."

"*Canının yanmasını istiyorum–*"

"Canı *yanacak*," diye söz verdim. "Bunu yavaş, kanlı ve dayanılmaz kılacağım. Doğduğuna pişman olacak."

"*Bu defteri kapatmak için orada olmaya ihtiyacım var.*" Bana dik dik baktı.

"Gelmiyorsun, o kadar." Paltomu üzerime geçirdim. Birkaç saat içinde yüz elli bini nakde çevirmem gerekiyordu. Benim için neredeyse hiçbir problem teşkil etmiyordu ama Lila gibi el bebek gül bebek büyümüş bir genç kız için büyük bir sorundu. Tüm bu operasyon baştan savma geliyordu. Amatörce. Bu hiç iyi bir şey sayılmazdı. En tehlikeli düşmanlar aptallardan çıkardı. Berbat bir fikri, suratlarına kürekle vurulsa bile anlayamazlardı.

"*Bir düşün şunu.*" Lila ayağa fırlayıp küçücük dairede peşimden geldi. Geniş bir malikânesi, düzgün bir bebek odası ve içinde kaybolabileceği devasa bir giyinme odası olmamasından nefret ediyordum.

Lüks içinde büyümesine rağmen bir kez bile bundan şikâyet etmemişti.

"*Sırrımızı dünyaya anlatmakla tehdit etti. Eğer tek başıma gitmezsem gerçek babanın sen olmadığını ortaya çıkaracakmış.*"

"Birincisi, bunu yapacak kadar uzun süre hayatta kalamaz." Akıllı ayakkabılarımı giydim. "İkincisi, anlatsa bile bu hiçbir şeyi değiştirmez. Hâlâ seninle evli olurum ve bebek hâlâ benim bebeğim olur."

Bu onu yatıştırmış görünüyordu, kapının yanında durup ellerini omuzlarıma koydu.

"*Söz mü?*"

Dehşet içinde ona baktım. "Benden kurtulmayı bir dene bakalım, Lila."

Bu sözlerim, en sevdiğim kızdan değerli bir gülümseme kazanmamı sağladı.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Seni seviyorum."

"*Senin adına sevindim.*"

Hâlâ kızgındı. Onu kendime çekip burnunun ucunu öptüm. "Hey. Sen de söyle."

"*Tamam, ben de seni seviyorum. Yine de orada olmak istiyorum, lütfen.*"

Eğilip dudaklarına tatlı bir öpücük kondurdum. Lila, ona gelen tüm mesaj ve aramaları kendi telefonuma yönlendirdiğimi öğrendiğinde çok sinirlenecek diye düşündüm. "Böyle bir şey asla olmayacak. İyi günler, *Gealach*."

53

Lila

Saat on buçuk olduğunda çizim defterimi kenara bırakıp koltuktan kalktım.

Kocam, tecavüzcümle hesaplaşırken burada elim kolum bağlı bir şekilde oturup bekleyemezdim.

İçimde öfke ve sabırsızlık birbirine karışmıştı. Tiernan'ın beni güvende tutmak istediğini biliyor, bu korumacılığını takdir ediyordum ama ben de bir bireydim ve saldırganımla yüzleşmek istiyordum. Ona haddini bildirmek benim hakkımdı. Hatta ona her şeyi sözlü olarak söylemenin hayalini kuruyordum. Konuşabildiğimi fark ettiğinde yaşayacağı o şoku izlemenin.

Tiernan, onu asla takip etmeyeceğime ve kendimi tehlikeye atmayacağıma dair bana söz verdirmişti ama *onun* hayatının tehlikede olduğu bir durumda bu kurala ne olacağını hiç tartışmamıştık. Bana tecavüz eden adamı küçümsüyordu. Elbette şimdiye kadarki eylemleri biraz kaotikti ama sonuçta hamileliğin bunca ayı boyunca kimseye yakalanmadan herkesin radarından sıyrılmayı başarmıştı.

Belli ki bir şeyleri doğru yapıyordu.

Kocama verdiğim sözü bozacaktım. Sadece bu seferlik.

Pembe silahımı kavradım ve pembe hamile elbisemi bir arada tutan saten kurdelenin içine sokuşturdum. Elbisemin ge-

niş kumaş katmanları arasında kolayca gizlenmişti. Telefonumu çantama atıp merdivenden aşağı, bara indim. Fintan'la Tierney orada değildi ve mekân hâlâ halka kapalıydı. Korkutucu görünümlü bir sürü İrlandalı adam, biralarını ve kart oyunlarını bırakıp bana baktı. Onlara sert bir bakış atıp telefonumun klavyesine abandım ve metni sese çeviren bir uygulama kullandım.

"Çikolata almak için 7-Eleven'a gitmek istiyorum."

Tereddütle birbirlerine baktılar. Fevri kararlar veren biri değildim ve tatlıya düşkünlüğüm de yoktu. Ayrıca korumalarımdan beni bir yere götürmelerini asla istemezdim. Hatta genelde onlar yokmuş gibi davranırdım.

Flynn adında iri yarı bir adam ayağa kalktı. "Bize bir liste verin, olmaz mı? Canınız ne çekiyorsa gidip alayım."

Başımı iki yana sallayarak telefonuma yazdım ve metni kelimelere döktüm.

"Ne istediğimi bilmiyorum. Oraya gidip görmem lazım."

"Saat geç oldu," diye itiraz etti.

Omuz silktim.

"Hava soğuk," dedi bir başkası.

Gözlerimi devirdim.

Yutkunurken âdemelması hareket eden üçüncü bir asker, "Tiernan sizi gözümüzün önünden ayırmamamızı söyledi," diye araya girdi. Adamın, evden hiç çıkmayan minicik bir kadını korumak için elli adamını görevlendirdiğine inanamıyordum. Bu, kocam için bile aşırıya kaçmaktı.

Kelimelerimi seslendirerek, "İyi ya, siz de benimle geliyorsunuz o zaman," dedi telefonum.

En iri yarı olan adam iç çekerek Guinness'inin son yudumunu bitirdi ve koltuğundan kalktı. "Birkaç dakikaya döneriz."

"Ben de geliyorum." İkinci bir adam ayağa kalktı. Sonra üçüncüsü ve dehşet içinde izlediğim üzere dördüncüsü de.

Tanrım, hepsini birden atlatamazdım.

"Hepinizle birlikte arabaya binmeyeceğim," diye robotik bir sesle ilan etti telefonum.

"Patron, güvenliğiniz için en az dört adam olmasını söyledi," diye yanıtladı devasa asker.

"Bir grup koca adamla kapalı bir alanda olmaktan rahatsız oluyorum. Beni rahatsız eden adamlara ne olduğunu biliyor musunuz?" Tek kaşımı kaldırdım.

Odada bir tur daha hüsran dolu, sert bakışlar dolaştı.

"Ah, kahretsin." Aralarında en kıdemli olan o dev adam, ceketini oturduğu locanın arkasından kaptığı gibi kapıya doğru yürüdü. "Çabuk olalım."

Onu takip ettim, arabayı garajdan çıkarıp barın önüne yanaştırırken bekledim. Arka koltuğa, tam sürücü koltuğunun arkasına geçtim.

Sokak boyunca sürmeye başlayıp bir kavşaktan sağa saptı.

Kalbim güm güm atarken silahımı belimden çıkardım ve kısacık saçlı ensesine bastırdım. Donup kaldı. Silahın horozunu çektim.

Diğer elimle arkadan uzanıp telefonumun ekranını yüzüne dayadım ve saldırganın günün erken saatlerinde gönderdiği adresi işaret ettim. "Bas gaza," dedim sesli bir şekilde.

Yutkundu ve bir kez başını salladı.

İki saat gibi gelen on dakikanın ardından araba henüz tam durmadan, tabancayı ona doğrultmaya devam ederek dışarı atladım. Beni kovalamak için yapabileceği pek bir şey yoktu. Tepeden tırnağa silahlıydı ama başımdaki tek bir saç teline zarar vermenin onu Dante'nin cehennemindeki tüm katmanlara postalayacağını biliyordu.

Gecenin içinde sessizce ilerledim. Liman, terk edilmiş rıhtımda yer alan bir grup depodan ibaretti. Havada ekşi ekşi ot, idrar ve çürümüş insan kokusu vardı. Beni buraya davet eden her kimse, Hunts Point'i bu stratejik noktayı seçecek kadar iyi tanıyordu. Binaların hepsi düz çatılı, iki katlıydı ve U şeklinde

dizilmişlerdi. Eğer o U'nun merkezinde durursanız, açık hedef olurdunuz.

Kocam bunu biliyordu, bu yüzden onu neredeyse ânında fark ettim, binaların duvarlarına yakın durarak ustalıkla hareket ediyor, girintilerde kayboluyor ve çevresini sakince kontrol ediyordu. Saldırganımın kendini Tiernan'a göstermemesi muhtemeldi ancak bu kez Tiernan'ın radarından kaçabilmesi çok düşük bir ihtimaldi.

Kocamın bana öğrettiği gibi çevremde bir saklanma yeri aradım ve limanın kenarına yığılmış dökküntü bir arabanın arkasına yerleştim. Paslanmıştı ve içi eski alışveriş poşetleriyle doluydu. Yine de Tiernan'ı net bir şekilde görebiliyordum. Önemli olan da buydu.

Kocam bir girintide durup kontrol etmek için telefonunu çıkardı.

Akıllı çocuk.

Onun hayatta kalmasına ihtiyacım vardı.

Bebek, kalp atışımı onaylamadığını belli edercesine hışımla tekme attı. Aptal değildim. Tiernan'ın saldırganla iletişim kurmak için mesajlarımı kendine yönlendirdiğini anlamıştım. Muhtemelen şu an mesajlaşıyorlardı.

Saldırganın istediği para dolu çantanın, U şeklindeki alanın tam merkezinde durduğunu fark ettim.

Tiernan'ın başının üzerindeki çatıda bir gölge kıpırdandı. Gözlerim ânında oraya kilitlendi. Bir kişi. Tamamen siyahlara bürünmüş, kar maskesi takmıştı. Elinde bir tüfekle çatıda askerî usul sürünüyordu. Ayağa kalkmadığı için Tiernan onu göremiyordu.

Ama ben görebiliyordum.

Silahını Tiernan'a doğrulttu ama açısı çok kötüydü. Kocam kendini savunmasız bırakmayacak kadar tedbirliydi. Yine de eğer bu deneyimli bir keskin nişancıysa her şey biterdi.

Çatıdaki Tiernan olsaydı, hiç düşünmeden tetiği çeker, gözünün yaşına bakmadan öldürürdü.

İşte saldırganın bu, Lila. Sahip olduğun en değerli şeyi alan adam. Masumiyetini.

Çatıdaki kişi, hüsranla kar maskesini kaşıdı ve kocamı görebileceği daha iyi bir açı yakalamaya çalışarak öne doğru kaydı.

Nefesim düğümlendi, kendi tabancamı hızla çekip çatıdaki kişiye doğrulttum. O, Tiernan'dan ziyade bana daha yakındı ama yine de zor bir atıştı. Zifiri karanlıkta. Birkaç metre yukarıda, dümdüz yatan hareketli bir hedefti.

Ama tek bir atış şansım vardı.

Özellikle de bu adam ne yaptığını biliyorsa.

Kalbim o kadar sert çarpıyordu ki midem bulanıyordu.

Tiernan'ın tüm talimatlarını zihnimden geçirdim.

Ellerin titremesin.

Bacaklarını geniş aç.

Baskın gözünü kullan.

Nefes verirken sık. En iyi isabet, ciğerlerin boşken gelir.

Rüzgârı tart.

Kirli oyna.

Derin bir nefes aldım.

Çatıdaki kişi öne doğru kayıp tüfeğinin horozunu kurdu.

Tiernan bu sesle başını hızla yukarı kaldırdı.

Ciğerlerimdeki tüm oksijeni dışarı verdim.

Ardından atışımı yaptım.

Pembe silah ateşlendi, mermi bir milisaniye boyunca havasa süzüldükten sonra saldırganın tam kafasına isabet etti. Adam çatıdan yuvarlanıp yere çakıldı.

Tiernan başını hızla benim olduğum yöne çevirdi. Ellerimi ateşkes der gibi havaya kaldırdım. Gölgelerin arasından çıkarken kaşları şaşkınlıkla çatılmış, silahını bana doğrultmuştu.

Sinirli görünüyordu.

İşte o an beni tanımadığını fark ettim.

Kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu.

Saldırganım bu işten sağ çıkamamıştı.

Ama ben de çıkamayacaktım.

54

Tiernan

Tetiği çektiğim o saliselik anda pembe elbisenin parıltısını fark ettim.

Her şey karardı.

Tabancamı hızla yana savurdum, vücudumdaki her bir hücre bunun mermiyi hedefimden yeterince saptırmaya yeteceğini umuyordu.

Ben asla ıskalamazdım.

Ama *şimdi* ıskalamam gerekiyordu.

O minicik figür hurda arabanın kırık penceresinin arkasına saklandı, atışımın sesi havada yankılandı, kükürt kokusu burnuma ve dilime doldu.

Bütün dünya bir ipin ucunda sallanıyordu ve biliyordum ki eğer karımı öldürdüysem kendime yasını tutacak zamanı tanımazdım. O an canıma kıyardım.

Kalbim boğazımda atarak onun olduğu yöne doğru o kadar hızlı koştum ki neredeyse mermiden önce varacaktım.

Lila.

Lila.

Lila.

Karım paslı arabanın yanından çıktı ve yara almadığını gördüm. Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Dizlerimin bağı

Nihova

çözüldü. Dehşetten soluk soluğa kalarak ellerimle dizlerimin üzerine düştüm.

Ölebilirdi.

Onu *öldürebilirdim.*

Birkaç saniye sonra o zarif parmaklarını omuzlarımda hissettim. Önümde diz çöküp beni kollarına aldı. Onu hızla itip öfkeyle ayağa kalktım.

"Bu saçmalık da neyin nesi?" Kükreyişim havada yankılandı. Omuzlarından kavrayıp onu sertçe sarstım. "Senin burada ne işin var? Buraya nasıl geldin?"

Kendimi, aklımı, kontrolümü kaybediyordum. Birinin ona zarar verebileceği, hatta o birinin *ben* olabileceğim düşüncesi...

O kocaman mavi gözlerini delirmiş gibi yüzüme dikmişti. Omuzlarını sıkıca tuttum, canını yakacak kadar sertti.

"Seni korumakla görevli o aptalların hepsinin bağırsaklarını deşeceğim."

"Askerlerinden birini silah zoruyla tehdit ettim."

Tabii ki yapmıştı.

Normal bir kıza âşık olmak benim için çok büyük bir beklentiydi zaten.

Gidip melek gibi görünen ama hobi olarak kan yalayan ve insan vuran o kaçık Camorra Prensesi'ni bulmam gerekiyordu.

"Sana asla güvende olmadığın bir yere gitmemeni söylemiştim."

Tozlu dizlerini silkeleyerek ayağa kalktı.

"Ölebilirdin!"

"Bu riski göze almaya razıydım. Ama senin ölmene razı değildim."

"Bak sen şu işe, senin ölmen de benim göze almaya razı olmadığım bir riskti." Yüzü öfkeden kararmıştı. *"Bu arada, hayatını kurtardığım için teşekkür etme şeklin de epey tuhafmış."*

Lila'nın anlamadığı şey, dünyanın sonu gelene kadar günde iki kez paramparça edilip tekrar diriltilmeyi, onun parmağındaki ufacık bir kâğıt kesiğine bile tercih edecek olmamdı. Hayatımı

mı kurtarmıştı? Hayır. Çatıdaki o geri zekâlıyı görmüştüm ve silahım ona doğrultulmuştu. Onu öldürmeden önce ondan bilgi almayı umuyordum.

Ama mesele bu değildi.

Mesele onun umursamasıydı.

Kendi hayatını riske atacak kadar çok umursamasıydı.

Zahmete girecek kadar umursamasıydı.

Hayatım boyunca kurduğum her ilişkide sorumlu yetişkin ben olmuştum. Babamla, abimle, kız kardeşimle, Alex'le ve tüm İrlanda operasyonuyla olan ilişkilerimde. Kararları ben verir, kimin yaşayıp kimin öleceğini ben belirlerdim.

Bana kalp krizi geçirttiği için onu hâlâ boğmak istesem de sırf kıçımı kurtarmak için kendi hayatını riske atması beni etkilememiş gibi davranamazdım.

"Bir yerin acıyor mu?" diye sordum. Somurtuyordum. Âşık olmanın bir başka yan etkisi de buydu. Tanrım, sanki tedavisi olmayan bir hastalığa yakalanmış gibiydim.

Tek kaşını kaldırıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "*Öfke nöbetin bitti mi?*"

"Az kaldı." Yanaklarını avuçlarımın arasına aldım. "Önce şunu yapmam lazım."

Eğilip onun canına okurcasına öptüm. Öpücük tarihindeki tüm diğer öpücükleri utandıracak türden bir öpücüktü. Diller, dişler, inlemeler ve homurtularla. Kendi ölümlülüğünün nelere sebep olabileceğini hatırlamanın verdiği o adrenalin dolu aciliyetle.

Geri çekilirken umursamaz bir ifade takındım. "Bu senin resmî teşekkürün. Ama *sakın* bir daha yapma."

İkimiz de dönüp depo çatısının altında yatan o cansız figüre doğru yürüdük. Betonun üzerine serilmişti, kar maskesinden oluk oluk koyu renkli kan sızıyordu. Kafadan net bir atış. Göğsüm gururla kabaracak gibi oldu. İyi bir öğrenciydi.

Adamın önünde diz çöküp konuşurken Lila'ya döndüm.

"Yüzünü görmek istiyor musun?"

Başını salladı. "*Onu öldürdüğüme sevindim. Aylar önce benim bir parçamı öldürmüştü. Bunu hak etti.*"

Kar maskesini yüzünden çekip çıkardım ve önümdeki manzaraya bakarken gözlerimi kıstım.

Bu...

Sıktığımın *hiç kimsesiydi.*

Tanıdığım biri değildi ve İrlandalılar, Camorra ya da Örgüt'ten olmadığı da kesindi.

En hafif tabiriyle kafam karışmıştı.

Lila arkadan kolumu çekiştirince ona bakmak için döndüm.

"*Onu tanıyorum,*" diye fısıldarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "*Roger. En az on yıldır Crimson Key'de çalışıyordu. Ailemin sosyal kulübünde, bazen de büyük davetler olduğunda malikânede. Bahse girerim Luca'nın düğününde de personelin arasındaydı.*"

Hiçbir şey söylemedim.

"*Bittiği için mutluyum.*" Hâlâ çömelmiş hâldeyken kollarıma atıldı. "*Yoruldum, Tiernan. Sürekli açılıp kanayan bu yarayı kurcalamaktan yoruldum. Bu piçin getirdiği şiddetten ve sefaletten bıktım. Onu hiç var olmamış gibi unutmak ve yoluma devam etmek istiyorum.*"

Dalgınlıkla sırtını sıvazlarken onu arabada beklemesi için gönderdim, ben de suç mahallindeki olası delilleri temizledim. Mercedes'e binip kapıları kilitleyene kadar bakışlarımla onu dikkatle takip ettim.

O gittikten sonra adamın cüzdanını pantolonundan çekip çıkardım –ki orada bulacağımı biliyordum çünkü bu aşağılığı buraya gönderen her kimse, bulmamı istemişti– ve Sam'i aradım. Gördüklerim beni ikna etmemişti.

"Brennan," diye açtı telefonu.

"Roger Carsodo. Sisteminde ismini bir sorgulat," dedim kestirip atarak. Sürücü belgesini tırnak uçlarımla tutuyordum. Asla arkada delil bırakmazdım ve bu dava benim için kişisel diye bu hataya düşecek değildim.

"*Hah.* Unut gitsin," dedi Sam, şüphelerimi doğrularcasına. "Aile babası. Emekli asker. Çocukları, karısı, evcil hayvanları ve düzenli bir işi var. Kızının nadir görülen bir akciğer hastalığı olduğu ve oradaki nem ona iyi geldiği için yolu Crimson Key'e düşmüş. Tüm biyografisini gönderiyorum."

Telefonu kapattım ve Sam'in şifresiz mesaj uygulamasına gönderdiği dosyaya göz gezdirdim.

Roger Carsodo profile uymuyordu.

Ellili yaşlarının ortasındaydı, zayıf ve nispeten kısaydı.

Daha da önemlisi, evde bekleyen bir karısı ve dört çocuğu vardı.

Bir kıza o kadar vahşice ve şiddetle saldıramayacak kadar çelimsiz, eteğini sıyırıp ona tecavüz etmesi için gereken o birkaç saniye içinde sertleşemeyecek kadar yaşlıydı.

Evet, düğünde garsonluk yapmıştı ama yıllardır Crimson Key'de çalışıyordu. Dindar bir Katolik ve aile babası olarak biliniyordu.

Görünüşe göre gerçek saldırgan, Cardoso'nun avucuna para sıkıştırmıştı. Suçu üstlenmesi için ona para ödemişti. Öl ya da öldür. Roger muhtemelen biriken tıbbi faturalar yüzünden bunu kabul etmişti. Ailesinin iyiliği için kendini feda etmişti.

Ancak Roger gibi fakir insanlar bile birkaç kuruş için böyle bir pisliğe bulaşmazdı. Ailesine bakılacağından emin olması gerekiyordu, bu da demek oluyordu ki Lila'ya saldıran kişinin parası vardı.

Hem de çok fazla parası.

Lila bu yaşadıklarından dolayı dehşet içinde ve bitkindi. Bunların hiçbirini onunla paylaşmayacaktım. Ona göre bu iş bitmişti. Son bulmuştu. Tecavüzcüsünü öldürmüştü ve bunun için mutluydu.

Bu onun gerçeğiydi. Benimki değil.

O sinsi piç kurusunu bulacaktım.

Yaptığım son şey olsa bile.

55

Lila

"*Artık senin olduğuna göre, Harlem'le ne yapacaksın?*" diye sordum, ailemin evinde yapılacak *baby shower*a giderken.

Son dakika verilmiş bir karardı ama annem kaybettiğimiz zamanı telafi etmemiz gerektiği konusunda ısrar etmişti.

Hastanedeki konuşmamızdan beri mükemmel bir anne portresi çiziyordu, yemekler ve kıyafetler getiriyor, bazen Tiernan ve benimle birlikte haftalık doktor kontrollerimize geliyordu.

Tierney ve Sofia'yla vakit geçireceğim için heyecanlıydım. Aslında Vello dışındaki herkesi göreceğim için heyecanlıydım.

Biyolojik babam olmadığını öğrendiğimde rahatlamıştım ve annemin aksine, onunla arayı düzeltmek için bir sebep görmüyordum. Onun kızı olmamam benim suçum değildi ve beni sevmesini sağlamak kesinlikle görevim değildi. Eğer yabancı kalmamızı istiyorsa tam olarak öyle kalacaktık.

Gözlerini yoldan ayırmadan, "Hiçbir şey," dedi Tiernan kısaca.

"*Her şeyi olduğu gibi bırakacağını mı söylüyorsun?*"

"Harlem'i almadığımı söylüyorum."

Başımı arkaya eğip kaşlarımı çattım. "*Vello anlaşmanın kendi üzerine düşen kısmını yerine getirmeyi ret mi etti?*"

Buna şaşırmazdım. O adam tam bir belaydı.

"Vermeye çalıştı. Ben reddettim."

"*Neden?*" diye sordum hayretle.

"Çünkü o göt herifi bulmak, uzun zaman önce bölge ve prestij meselesi olmaktan çıktı."

Damarlı, iri eli sabırsızca direksiyonda ritim tuttu. "Ayrıca burada olma sebebimden asla şüphe etmeni istemiyorum. Dahası artık Harlem'le ilgilenmiyorum. Alex ve benim daha büyük planlarımız var. Orta Batı tamamen boş, sahiplenilmeyi bekliyor. Üstelik orayı gözleyen daha az federal var."

"*Senin olanı almalıydın.*" Ama bunu söylerken bile bana bağlılığını göstermek için Harlem'den vazgeçtiğini bilmenin verdiği hazzı inkâr edemezdim. "*Beni sevdiğini zaten biliyorum.*"

"Benim olanı zaten aldım." Elini karnımın üzerinde gezdirdi, göğsümden yukarı çıkıp başparmağıyla çeneme dokundu. "Hemen yanımda oturuyor ve onu bırakmaya hiç niyetim yok."

Yarım saat sonra ailemin evinin önüne park ettik. Ön bahçe mavi, beyaz ve altın rengi balonlardan oluşan kemerlerle süslenmişti. Kapıya uzanan taş döşeli yol boyunca küçük leylek tabelaları dizilmişti, üzerinde "*Erkek bebek geliyor!*" yazıyordu.

Kalbim küt küt attı. Bebeği sadece Tiernan değil, annem de kabullenmişti. Hayatımdaki en önemli iki insan.

Tiernan arabanın etrafından dolanıp yolcu kapısını benim için açtı. Bana elini uzattı ve içeri girene kadar avucumu kendi avucunda tuttu.

Ailem bizi karşıladı. Tierney de oradaydı; vücudunu saran cesur, siyah Balmain elbisesi, siyah dantelli eldivenleri ve inci gerdanlığıyla muhteşem görünüyordu.

Eğer Achilles'i böyle kışkırtmaya devam ederse abim asla peşinden ayrılmayacaktı.

Bir yanım, onun zaten durmasını *istemediğinden* şüpheleniyordu.

"Çok güzel görünüyorsun, *bambina mia*." Annem, gözleri parlayarak yanaklarımdan öptü. "Işıl ışılsın."

"Teşekkür ederim." Bileklerinden tutup ben de onu öptüm.

"Ve pembe giymişsin." Tierney'nin gülümsemesi imalıydı. "Mavi temalı bir partiye pembeler içinde gelmek... Tam senlik."

Luca, Achilles ve Enzo da bana sarıldılar. Sofia'yla birbirimizin göbeklerini okşayıp kıkırdadık. İlk kez yüzünde gerçek bir gülümseme görüyordum. Bu gülümsemenin sebebinin Luca'yla aralarının düzelmesi olduğunu düşünecek kadar saf değildim, o hâlâ Chicago'da yaşıyordu, Luca ise hâlâ New York'ta.

Vello yoktu. Annem onun kendini iyi hissetmediğini söyleyince üstelemedim. Açıkçası, etrafta olmaması beni daha çok rahatlatmıştı.

Yemekler, kapkekler, alkolsüz kokteyller, kahkahalar ve bir bilgi yarışması vardı. Bir noktada Mama ağır topları çıkardı. Benim bebeklik fotoğraflarımla dolu, kalın ve tozlu albümler. Tiernan ve Tierney onları incelerken tüm zaman boyunca nefesimi tuttum; onların çocukluklarının bebeklik fotoğrafları, pasta saçma partileri[55], renkli bisikletler ve *Barbie* temalı yara bantları içermediğini biliyordum.

Bir ara tuvalete gitmek için izin istemem gerekti. On dakikada bir işemek, yaklaşık üç kiloluk bir insanın mesanenizi yastık olarak kullanmasının talihsiz bir yan etkisiydi. Tuvalete gittim, işimi halledip ellerimi yıkadım. Dışarı çıktığımda koridorun karanlık bir köşesinde Achilles ve Tierney'yi gördüm. Donup kaldım. Tierney duvara yaslanmıştı, Achilles de kollarını onun omuzlarının iki yanına dayayarak köşeye sıkıştırmıştı. Tüm akşam boyunca Achilles'in ona dikkatini verdiği ilk andı. Bütün akşam boyunca onun olduğu tarafa bakmayı bile reddetmişti. Bunun, Tierney'nin Angelo'yla yattığı gerçeğinin

55 Batı'da, özellikle Amerika'da çok popüler olan bir birinci yaş günü geleneğidir. Bebeğin önüne pasta konulur ve dilediğince parçalayıp etrafa bulaştırmasına izin verilir. –*ç.n.*

ortaya çıkmasıyla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordum. Achilles'i kalbi kırık biri olarak düşünmek zordu. Yine de onun Tierney'nin etrafındaki davranışları her zaman çok tuhaftı.

Kapının arkasına çekilip Tierney'nin yardıma ihtiyacı olup olmadığını anlamak için onları izlemeye başladım.

Abimi seviyordum ama Tierney'yi savunmaya ve onu korumaya da hazırdım.

"Metresime dokundun mu?" Achilles'in yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu.

"Hımm." Tierney kışkırtıcı bir şekilde yüzüne karşı esnedi. "Hangisine?"

"Benimle taşak geçme, Tierney."

"Hayatım, o çirkin kafanı bununla hiç yorma. Taşaklarının yanına bile yaklaşmam."

Kıkırdamamı bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Sadece bir tane var. Tessa." Achilles'in bronzlaşmış kollarındaki kaslar gerildi. Ona dokunmamak için kendini zor tutuyor ama kontrolünü de hızla kaybediyor gibiydi. Vücudumdaki her bir tüy diken diken oldu. Gerçekten kafasında bir şey parçalamak istemiyordum ama işler sarpa sararsa bunun olabileceğini görebiliyordum. "Beyzbol sopasıyla bacaklarının kırıldığını söylüyor."

"Yani artık senin için bacaklarını açamıyor mu?" Tierney sahte bir dehşetle kolyesini kavradı. Kahkaha atarak Achilles'in omzuna dostça vurdu. "Hadi ama, Achilles. Ben yeterince zararsızım. Şimdiye kadar karıncayı bile incitmişliğim yoktur."

Achilles buna kanmıyor gibi görünüyordu.

"Kendin mi yaptın yoksa birini mi gönderdin?" diye sordu.

"Ben çalışkan bir kızım." Tierney saçlarını tek omzuna savurdu. "Bir işin hallolmasını istiyorsam her zaman kendim yaparım."

"Başka bir kadına asla zarar vermeyeceğini söylediğini sanıyordum."

"*O* kadının kabarık bir suç dosyası var," diye yapıştırdı cevabı Tierney. "Hiç okudun mu?"

"Hayır."

"O kadın pek feminizm sembolü sayılmaz. Çocuk terk etme, çocuk ihmali, fuhuşa teşvik, on yedi yaşındaki bir çocuğa cinsel istismar..." Abimin metresinin renkli geçmişini bir bir sıraladı. "Dürüst olayım mı? Sadece bacaklarıyla kaldığım için şanslı. Boynu o kadaaar sıkılasıydı ki..."

Achilles'in maskesi düştü ve yüzünde anlık bir şaşkınlık belirdi. Alışık olmadığımız bir şeydi. "Bunların hiçbirini bilmiyordum."

"Bilsen bile senin için bir şey fark etmezdi." Tierney omuz silkti.

Achilles bunu inkâr etmedi. "Bunu Angelo'nun intikamı olarak yaptın."

"Eğer ben kimseyle olamıyorsam, Ferrante, o zaman sen de olamazsın."

"Şimdi beni iyi dinle, *piccola fiamma*." Achilles, Tierney'nin çenesini kavrayarak gözlerinin içine bakmasını sağladı. "Birbiri ardına ölümcül hatalar yapıyorsun. Sabrımı zorlama. O kendini imha etme butonu bir gün sonun olacak, tatlım. Ve o onura ben erişeceğim."

Daha fazlasına dayanamayarak tuvaletten dışarı çıkıp varlığımı belli etmek için boğazımı temizledim. İkisinin de bakışları bana kaydı. Achilles geri çekilip Tierney'ye sanki bir çöp parçasıymış gibi tiksinerek baktı.

"Küçük arkadaşın günü kurtardı." Tenine değmeden boynundaki gerdanlığı nazikçe düzeltti. "Gözüm üzerinde, Tierney."

"Gözünü dikmeye devam et, pislik," dedi Tierney sakin bir gülümsemeyle. "Çünkü konu ben olunca yapabileceğin tek şey bu."

"İyi misin?" diye sordum elimi omzuna koyarak.

Başını sallayıp cesur bir gülümseme takındı ama gözlerindeki ışık sönmüştü.

"Ben mi? Ah, harikayım. Benim için hiç endişelenme. Sen nasılsın? Eğleniyor musun?"

Başımla onayladım.

"Güzel. Bilmem gereken tek şey buydu."

Etkinliğin hediyeleşme kısmına geldiğimizde içimi kemiren bir endişe hissetmeye başladım.

Imma bana en güzelinden bir alt değiştirme masası hediye etti; bebek mavisi renginde, oymalı bir masaydı. Ancak devasaydı ve birkaç mobilyayı odadan çıkarmadığımız sürece yatak odamıza sığması imkânsızdı.

Mama, bebek için akıllı bebek beşiği almıştı.

Luca ve Sofia'ysa bize lüks, tasarımcı imzalı bir bebek arabası, bir bebek küveti ve bir araba koltuğu hediye ettiler.

Achilles ve Enzo bir yığın oyuncak ve hediye listeme eklediğim ana kucağını getirdiler.

Tierney'yse bir gardırop dolusu tasarımcı elinden çıkma tulum ve gösterişli Burberry ve Gucci bebek battaniyeleri hediye etti.

Her şey için minnettar olsam da tüm bu eşyalar için yeterli alanımız yoktu. Dairede yeterli yatak odası olmadığı için Imma'yı ailemin yanına geri göndermek zorunda kalacağımı zaten biliyordum.

Sanırım makyaj masama... ya da giyinme odama pek de ihtiyacım yoktu. Kıyafetlerim birkaç çekmeceye sığabilirdi, o odayı da bebeğin alt değiştirme masası ve kıyafetleri için bir alana dönüştürebilirdim.

Bir saat sonra Tiernan ve ben arabaya binip daireye doğru yola koyulduk. Büyüyen ailemize yer açmak için eşyaların ye-

rini kafamda düzenlemeye devam ettim. Belki bebek arabasını ortak koridorda tutabilirdik? Tierney'nin buna itiraz etmeyeceğinden emindim.

Ancak gerçek şu ki eşyaları daireye sığdırmak endişelerimin en küçüğüydü. Kalabalık bir barın üzerinde yaşıyorduk. Bitmek bilmeyen gürültü patırtı bebeği mutlaka uyandırırdı. Peki temiz hava almamız gerektiğinde onu yürüyüşe nasıl çıkaracaktım? Güvenli olmayan bir mahallede yaşıyorduk.

"*Baby showerda* sana bir şey vermediğim için üzgünüm." Tiernan beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

"*Lütfen üzülme.*" Başımı salladım. "*Son zamanlarda ikimizin de kafası çok doluydu.*"

"Sana küçük bir şey aldım." Orta konsolun üzerinden uzanıp elimi tuttu ve parmak eklemlerimi dudaklarına bastırdı. "Umarım beğenirsin," diye mırıldandı tenime doğru.

"*Beğeneceğimden eminim.*"

"Görmek için kısa bir mola versek sorun olur mu? Hemen köşede."

"*Hiç sorun değil. Tamamen seninim.*"

Mümkün olan her şekilde.

Massapequa'dan Huntington'a kadar sessizlik içinde ilerledik. Parmaklarımla uyluğumda tempo tutarken bebeğin karnımda yerini değiştirdiğini hissediyordum. Son zamanlarda ikimiz de dayanılmaz derecede rahatsızdık.

Tiernan siyah panjurları, yerden tavana uzanan kapı ve pencereleri olan büyüleyici, gri taştan, kolonyal tarzda bir evin önünde arabayı durdurdu. Burası girişinin her iki yanında beyaz sütunları, üzerinde görkemli bir balkonu, dört bacası ve her iki yanından yükselen iki kanadı olan nefes kesici bir malikâneydi. Eve giden kıvrımlı yolu çevreleyen bakımlı yemyeşil çalılara bakarken bu yerde en az dokuz yatak odası olmalı diye düşündüm.

Tiernan malikâneye dik dik baktı. Sert bir ifadeyle bana döndü, cebini karıştırıp elime küçük bir anahtar takımı bıraktı. "Sana aldığım küçük şey işte bu."

"*Bana anahtar mı aldın?*" Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

"Herhangi bir anahtar değil." Malikâneyi işaret etti. "Bu evin kapısını açan anahtar."

Sözlerinin anlamını kavramaya çalışarak ona bakakaldım.

"Burası bizim için yeterince büyük mü?" Yüzümü incelerken gözlerinde cevabı için hevesli bir parıltı vardı.

"*Efendim?*" Nabzım boynumun kenarında güm güm atıyor, kalbim bir sünger gibi genişliyordu.

"Ev yeterince büyük mü?" diye tekrarladı. "Sen, ben, Imma, bebek ve gelecekte isteyeceğin o diğer iki ya da üç çocuk için çünkü benim aksime, sen insanlardan nefret etmiyorsun."

Donakalmış, doğru kelimeleri arayarak ona bakıyordum.

Burayı... satın mı almıştı? Benim için? Bizim için?

"Yaklaşık bin yüz metrekare. On yatak odası. Haddinden fazla banyo. Bir havuz. Bir tenis kortu. Ama sanırım orayı bir ahıra dönüştüreceğim. Atları sevdiğini biliyorum." Dalgın bir şekilde çenesini kaşıdı. "Mutfak devasa. Aslında iki tane var. Imma mutlu olacaktır. Bebek odaları da yeterince büyük."

Konuşmasını durdurmak için çenesini kavradım. Başımı iki yana salladım. O... perişan görünüyordu. Sanki bir şekilde kaybetmiş gibiydi. Ve nedenini biliyordum.

"*Teşekkür ederim. Minnettarım. Ama bunu sadece beni memnun etmek için yapıyorsan lütfen yapma. Dairemize her şeyi sığdırmanın bir yolunu buluruz. Hediye edilen şeylerin yarısına ihtiyacım bile yok, onları seve seve bağışlarım. Imma da ailemin yanında kalabilir. İyi olacağım. Seninle birlikte olmaktan başka bir şeyi umursamıyorum.*"

"Seni ve bebeği Hunts Point'te yaşatacak değilim." Bana sanki deliymişim gibi bakıyordu. "Bir barın üstünde yaşamak... yeni bir anne ve bebeği için uygun değil."

"*Ama Hunts Point'i seviyorsun.*"

"Daha çok sevdiğim şeyler var. Onlardan biri de şu an tam karşımda oturuyor."

"*Seçim yapmak zorunda değilsin.*"

"Zorundayım ve yapıyorum. İş için her gün New York'ta olacağım. Sen de ailene yakın olacaksın ve ihtiyacın olan tüm yardıma alabileceksin."

İtiraz edecektim ama belli ki kararını vermişti. İşaret dilinde bir şeyler söylemeye çalışsam da beni görmezden gelip sürücü koltuğundan indi ve kapımı açtı.

Tereddütle dışarı çıkıp evin iyice bir tadını çıkarmak için kendime izin verdim.

Ailemin evi kadar görkemli ve şaşaalı değildi ama on kat daha güzeldi. İngiltere hakkında okuduğum tarih kitaplarından fırlamış, akşam davetlerinin verildiği ve insanların birbirine âşık olduğu o evlere benziyordu.

Ayakkabılarımızın tabanları o etkileyici siyah kapıya doğru uzanan taş yola vurdukça boğazımı düğümlendi.

"Sakın ağlayayım deme, *Gealach*." Elimi sıkarken Tiernan'ın ifadesi buz gibiydi ve tuhaf bir şekilde sanki çok önemli bir görevin ortasındaymış gibi odaklanmıştı. "Henüz en iyi kısma gelmedik bile."

En iyi kısım mı?

Baby shower hediyesi olarak bana koca bir malikâne almaktan daha iyi ne olabilirdi ki?

Antreye adımımızı attığımız an, koku burnuma doldu. Taze boya kokusu. Bu iş belli ki bir süredir hazırlık aşamasındaydı. Göğsümün içinde hafif bir titreme hissettim. Bizi koyu renkli sert ahşap zeminler ve tavan süslemeleri karşıladı. Koridor uçsuz bucaksızdı ve yeni restore edilmişti. Ev boştu ama bir şekilde içi doluymuş gibi hissettiriyordu. Bu duvarlar arasında yaratılmayı bekleyen umutla, anılarla ve karakterle doluydu.

Kocam beni mutfağa doğru çekiştirdi.*

Mutfak adası ve ahşap detaylar laciverte boyanmıştı; tezgâh arasıysa mavi damarlı, krem rengi mermerlerle süslenmişti. Parke döşemeler hâlâ yeni kesilmiş ahşabın o hoş kokusunu yayıyordu.

Tiernan dönüp bakışlarını bana çevirdi. "Şimdiden Imma'nın burada dikilip mutfağında kırıntı bırakmamam için bana bağırdığını görebiliyorum."

Ağzımdan neşeli bir kıkırdama kaçtı.

Geniş merdivenden yukarı, ikinci kata çıktık. Önce evin yaşam alanlarının olduğu kanadına baktık. Ebeveyn yatak odası lüks ama sadeydi, ikimiz için de ayrı banyolar ve içinde kolayca kaybolabileceğim bir giyinme odası vardı. Bebek odası bebek mavisine boyanmıştı, bir duvarı çoktan balonlara asılmış ayıcık figürlü duvar kâğıtlarıyla kaplanmıştı. Hediye edilen her şeyi ve daha fazlasını sığdıracak kadar büyüktü.

"Tiernan..." diye boğuk bir sesle fısıldarken nefesim kesilmişti.

"Şşş. İki sürpriz daha var." Beni evin diğer kanadına doğru sürükledi. Bu dizginlenemeyen mutluluk hissi bana çok yabancıydı. İçimde biriken bu büyük sevinçle her an patlayacakmış gibi hissediyordum.

Tiernan koridorun sonundaki çift kanatlı kapıların birkaç adım uzağındaki kapalı bir kapının önünde durdu.

Kapıyı açtı.

Burası bir sanat odasıydı.

Mekânı havalandırmak için devasa pencereler, ağır ahşap bir şövale, bir çalışma masası ve malzemelerle dolu taşınabilir çekmeceleri vardı. Tuvaller, fırçalar, kalemler ve boyalar oradaydı. İlham panoları, paletler ve farklı tonlarda lambalar.

Tiernan sanattan hiç anlamıyordu ama yine de buna zaman ve emek harcamıştı.

Bunu benim için yapmıştı.

Tüm bunları benim için yapmıştı.

Duygularıma yenik düşerek ellerimle ağzımı kapattım.

"*Bu mükemmel. Artık ağlasam olur mu?*" diye işaret ettim. "*Çünkü kendimi zor tutuyorum.*"

"Az kaldı." Parmağını havaya kaldırıp beklememi işaret etti. "Bana bir..." Saatini kontrol ederek kaşlarını çattı. "Sekiz dakika daha ver."

Bana gösterdiklerinden daha iyi bir şeyi hayal bile edemiyordum. Ama başımla onayladım ve beni tekrar koridora, çift kanatlı kapıların önüne götürmesine izin verdim.

Durup tamamen bana döndü. Elini ön cebine daldırarak avucunun içinde tuttuğu küçük bir şey çıkardı.

"*Bu ne?*"

"Tate Blackthorn'un sana ilk dansını yaşatan kişi olduğunu biliyorum. Bunu ondan geri alamam. Doğrusunu istersen almak istediğimden de emin değilim. O senin en güzel anın ve ondan ne kadar nefret edersem edeyim, seni bu kadar mutlu eden bir şeye sahip olmanı seviyorum."

Kalbim hızlandı. Nefesim düğümlendi. Tiernan'm sert bakışları içime işliyor, tüm savunma kalkanlarımı yakıp geçiyordu.

Yanılıyordu. O benim en güzel anım falan değildi. Onunla geçirdiğim her bir an, ilk dansımdan çok daha iyiydi. Kavga ettiğimiz, birbirimizi deliliğin eşiğine getirdiğimiz en kötü zamanlar bile. Çünkü hepsini birlikte yaşamıştık.

"Ama bilmeni isterim ki benim yanımda her gece ayakların ağrıyana kadar dans edeceksin. Müziği duyacak ve ondan zevk alacaksın."

Elini kaldırıp avucundaki küçük işitme cihazını gösterdi. Şeffaf, küçük bir tüp ve ucunda USB'ye benzeyen bir parça vardı.

"Doktorun, müziğin tüm nüanslarını duyamayacağını ama ses dalgalarını takip edebileceğini söyledi."

İşte o an, insanın kalbinin patlamasının nasıl bir his olduğunu anladım çünkü benimki patlamıştı ve göğsüme sıcacık bir his yayılıyordu. ^

Tiernan kulaklarıma uzandı ve o küçük cihazları yerleştirdi. Cihazlardan birinin arkasına hafifçe vurdu. Kulaklarımın içi keskin bir parazit sesiyle dolup başımı ağrıttı. Sendeleyerek geri çekilirken yüzümü buruşturdum.

Beni tutup dengelemek için ellerime uzandı. Şaşkınlık içinde ona bakakaldım. Artık duyacak mıydım?

"Seni seviyorum."

Kalbim tekledi.

Onu duymuştum.

Sesi pürüzlüydü. Boğuktu. *Güzeldi.*

"Duyacağın ilk şeyin bu olmasını istedim," diye açıkladı. "Bu yüzden tekrar söyleyeceğim. Seni. Seviyorum."

Dizlerimin üzerine çöküp zafer çığlığı atmak istedim. Kendi sesimi dinlemek. Kendi kahkahamın tadını çıkarmak.

Ama bunlardan hiçbirini yapamadan Tiernan çift kanatlı kapıları ardına kadar itti ve karşımda devasa, görkemli bir balo salonu duruyordu.

Sahnede canlı bir orkestra vardı, müzisyenler resmî kıyafetleri içinde hazır bekliyorlardı.

Kemancılar, çellistler, klarnet ve flüt çalanlar, trombonlar ve trompetler. Bas ve trampet davulları.

"Seninle dans etme şerefine nail olabilir miyim, Lila?" Başını saygıyla eğdi ve onu dudaklarını okuduğum için değil, konuştuğu için duyduğumu fark ettim.

Bu *ses*. Bu *adam*. Tanrım bana yardım et.

Tiernan bana avucunu uzattı.

Elini tuttum.

İçeri adım attık.

Orkestra tam o anda çalmaya başladı.

Müzik kulaklarımın içini doldurdu.

O uyum, sesler, içimde uyandırdığı duygular...

Hissettiklerimin yoğunluğundan nefes alamıyordum. Keyifli ve mutluluk vericiydi ama kendi duygularım boğazımda düğümlenmişti.

Beni bir valsle dans pistinde zarifçe sürüklerken kollarında titremeye başladım. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ve bu sefer onları serbest bırakmıştım. Kendimi güçsüz hissetmiyordum. Aksine, hayatım boyunca hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

"Vals mi yapıyorsun?" Kendi sesimi duydum. Kocamınkine kıyasla kelimeler ağzımda yuvarlanıyor gibiydi. Ama güzeldi. Sevmiştim. Kulağa... *nazik* geliyordu.

"Senin için yapıyorum," diye onayladı. "Yine de geçen hafta aldığım dans derslerinden bahsetmeyelim."

Sesindeki o keskinliğe kulak verdim.

Alaycı tavrındaki oyuncu tınıya.

Hep hayalini kurduğum o alçak, yatıştırıcı, erkeksi bariton sesine.

Vay canına.

"Ne çalıyorlar?" diye sordum.

Kulaklarıma ulaşan bu versiyonun şarkının tam hali olup olmadığından şüpheliydim ama bu kadarı bile yeterliydi.

"Johann Strauss'tan *Mavi Tuna* valsi." Bana gülümseyerek baktı, ben mutlu olduğum için o da mutluydu. "Tüm klasikleri elden geçireceğiz, sevgilim. Sonra da New York'taki her baloya katılıp adımlarını sergileyeceğiz," diye devam ettiği sırada kocaman karnım aramızda durduğundan ayağına basmıştım. "Pekâlâ, pratik yapmak için birkaç ayımız var."

Gülmeye çalıştım ama tüm bu heyecan sonunda vücuduma ağır geldi. Balo salonunun ortasında dizlerimin üzerine çöktüm ve kontrolsüzce hıçkırarak ağlamaya başladım.

Müzik.

Ses.

Aşk.

Bu adam bana o kadar çok şey vermişti ki. Ve biz az kalsın hiç olamayacaktık. Yollarımızı kesiştirmek için dehşet verici bir trajedinin yaşanması gerekmişti.

Tiernan yanıma çöküp kollarını bana doladı. Parmakları saçlarımın arasında kayboldu. Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken o gözyaşlarımı öperek sildi ve ben de çaresizce, onu asla bırakmak istemezcesine ona tutundum.

Tecavüze uğradığım ve vahşice saldırıya maruz kaldığım için memnuniyet duymam korkunç bir şey miydi? Hayatımın, varlığımın en dip noktası olan o saldırının, beni bugün sahip olduğum bu güzel hayata çıkan yola sürüklediği gerçeği karşısında hayrete düşmüştüm.

O olay yaşanmasaydı, kendimi burada bulamazdım. Bu adamla birlikte. Bana her zaman istediğim her şeyi ve sahip olmayı hayal bile edemeyeceğim şeyleri veren bu adamla. Ben hep çekici bir prensin hayalini kurmuştum. Uzun kirpikli, dolgun dudaklı, iri ve güzel gözlü.

Görünen o ki bunun tam tersine âşık olmuştum. Bir Nefilime[56], düşmüş bir deve, cinayetlerin izini taşıyan, elleri yara bere içindeki birine.

Hayır, o sadece âşık olduğum adam değildi.

O benim tanrımdı.

Ancak müzik sustuğunda, orkestra son notayı vurduğunda içinde durduğum odayı tamamen fark edebildim. Öncesinde her şeyi inceleyemeyecek kadar duygularıma yenik düşmüştüm.

Oda güllerle doluydu.

Her renkten ve her çeşitten.

Her köşede. Her girintideydiler. Güllerin o ağır, tatlı ve hoş kokusu burnuma doluyordu.

Beyaz. Sarı. Lavanta rengi. Şeftali. Yeşil. Turuncu. *Kırmızı.*

---

56 Tevrat ve Eski Ahit'te Tanrı oğulları olarak adlandırılan ilahi varlıklarla insan kızlarının evliliğinden dünyaya geldiğine inanılan insanüstü güçlere sahip melez ırkın adıdır. –y.h.n.

Gül korkumla yüzleşmemi sağlamıştı.

Güvenli bir alanda. Çiçeğe dair son anımı siliyor ve yerine asla unutmak istemeyeceğim bir anı koyuyordu.

Tiernan yanaklarımı avuçlarının içine alıp bana baktı. "Selam, Ay'ım."

"Selam, Güneş'im." Ellerimi onun ellerinin üzerine koyup yüzümde tutmasını sağladım. Avucuna yaslandım.

"Bu dans için teşekkür ederim."

Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim. "Bu hayat için teşekkür ederim."

56

Tiernan

KENDİ KENDİMİ YOK ETMEYE (İPTAL EDİLDİ) 68 GÜN KALA

Lila, yeni evimizde bir sahra hastanesi kurmaya yetecek kadar sağlık personeli eşliğinde doğuma girdi.

Dört hemşire, bir doğum koçu, iki kadın doğum uzmanı, bir pediatrist ve kapıda hazır bekleyen bir ambulans vardı.

Bazıları buna çılgınlık derdi, bense yeterince temkinli olmak diyordum.

"Doğum mu yapıyor yoksa içinden şeytan mı çıkarılıyor?" Personel sırayla içeri girerken Enzo kalabalığı izledi. Imma ve Chiara yan odada Lila'yla birlikteydi, ona derin ve sakinleştirici nefesler alması için histerik bir şekilde bağırıyorlardı.

"Doğum sırasında pek çok şey ters gidebilir." Onu ofisime yönlendirdim. Gerçi bir Ferrante'ye kendimi açıklamak zorunda değildim. Onun hayattaki en büyük sorumluluğu altına sıçmamaktı.

Enzo bana sen-öyle-diyorsan-küçük-prenses der gibi baktı ve bir sigara yakıp kibriti bilmiş bir sırıtışla ofisimin penceresinden dışarı fırlattı.

"Artık önümüzdeki bir ay boyunca onun yanına bile yaklaşamazsın." Parmağımla sigarayı işaret ettim.

"Siktir git. O benim kız kardeşim."

"Tüh. Eminim çocuğumuz yine de zeki olacaktır."

"Senin sayende olmayacağı kesin, Havuç Kafa."

*Cık cık*ladım. "Bütün numaran bu mu?"

"Haklısın." Çenesini dalgınca kaşıdı. "Madem bu evrendeki en çekilmez, en aşırı korumacı baba olup hepimizi rezil etmek üzeresin, o zaman benim de yeni şeyler üzerinde çalışmam lazım."

"Varlığıyla onurlandıracak demek istedin herhâlde."

Kaygısızca gülümsedi. "Yeterince açık konuştuğumu düşünüyorum."

Ofisimin penceresinin altından gelen çakıl sesi bir arabanın yaklaştığını haber veriyordu. Pencereden dışarı göz attım. Diğer araçların yolunu kapatmamak için sokağın karşı tarafına bir yemek şirketi kamyonu park etmişti.

"O ne?" Enzo kafasını yanıma uzatıp aşağı baktı.

"Hamileliği boyunca kurutulmuş jambonu çok özlemişti."

"Dur tahmin edeyim, sen de gidip koca bir domuz sürüsü mü satın aldın?"

Abisini birkaç organından mahrum bıraksam Lila'nın bana ne kadar kızacağını merak ettim.

"Hayır." Bu salağa ters ters baktım. "Ama çeşitlilik olsun diye Parma'dan on yedi farklı tür sipariş ettim."

"Dostum, o kadar kılıbıklaştın ki kafanın üzerine bir de vişne kondursak tam olacak."

"Konuşmayı kesmezsen oda kırmızıya *dönecek*," diye uyardım.

Enzo burnundan güldü. "Beni baştan çıkarmayı bırak, dostum. Ben kadınlardan hoşlanıyorum."

İnsanların kendilerine söylediği yalanlar bazen fazlasıyla aşırıya kaçıyordu. Hoş, gerçeği yüzüne vuracak kadar umursadığım da söylenemezdi.

"Tiernan." Kayınvalidem kapıyı çalmadan içeri dalarken nefes nefeseydi. "Seni çağırıyor." Bakışları oğluna kaydı. "*Sfacciato*[57]! Alnında bir delik açmadan önce şu sigarayı elinden bırak."

---

57 (İta.) Utanmaz. –*ç.n.*

"Ne sigarası, Mama?" diye sordu Enzo ağzından dumanlar süzülürken. Elindekini pencereden dışarı fırlatıp melek gibi gülümsedi.

Ağır adımlarla yan odaya geçince Lila'yı yatakta, üzerine çok küçük gelen bir gecelikle, iç çamaşırsız hâlde somurturken buldum. Tepeden tırnağa terle kaplıydı ve bitkin görünüyordu. Suyunun gelmesinin üzerinden neredeyse iki saat geçmişti. İlk bir saat o tatlı, neşeli hâlindeydi. Ancak son yarım saattir yatak odasındaki tüm kesici aletleri ortadan kaldırmak zorunda kalmıştım.

"*Gealach,*" diye selamladım. "Burada olmam konusundaki fikrini mi değiştirdin?"

Bebek doğana kadar baş ucundan ayrılmamı istemişti. Bunun sebebi doğuma tanıklık etmemden rahatsız olması değildi. Görünüşe göre, tıbbi personeli tehdit etmem ve anne karnındaki bebeğe hızlı ve acısız bir şekilde çıkması için şantaj yapmaya çalışmam "uygunsuz" ya da Imma'nın deyimiyle *screanzato*ydu. *Dengesiz.*

"*Hayır,*" diye işaret etti Lila. "*Hâlâ midenin kaldıracağını sanmıyorum.*"

Gülünç. Çıplak ellerimle yüzlerce insan öldürmüştüm.

"O zaman sorun ne?"

"*Mama'yla Imma'yı buradan uzaklaştırmanı istiyorum.*"

Ona sanki benden Wyoming'i haritadan söküp Karadeniz'e atmamı istemiş gibi baktım.

"Seni rahatsız mı ediyorlar?"

"*Annem şimdiden panikten iki kez kustu, Imma'ysa her kasılmamda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlıyor. Üstelik o kadın hemşire. İkisi de tamamen kontrolü kaybetti.*"

"Seviliyorsun, sevgilim." Alnına bir öpücük kondurmak için eğildim.

"*Sevgi abartılan bir şey.*" Beni elinin tersiyle itti. "*Kurtul onlardan.*"

"Bu iş bitene kadar oturma odasına inmelerini söylerim."

"*Hayır.*" Lila kararlı bir şekilde başını salladı. "*Onları semtte bile istemiyorum, Tiernan.*"

Ona boş boş baktım. "Ben bir katilim, sihirbaz değil. İnsanları zorla dışarı çıkarmanın tek bir yolunu biliyorum."

Bir kasılma Lila'nın tüm bedenini sarsarken vücudu bükülerek yataktan yükseldi ve o sırada ağzından, kesinlikle aşk şiiri olmadığına emin olduğum bir dizi İtalyanca kelime dökküldü. Kapalı kapının ardındaki koridorda Imma'nın hıçkırıklara boğulduğunu duydum. Chiara'ysa sanki çocuğu kendisi doğuruyormuş gibi inliyordu.

"*BİR YOLUNU BUL,*" dedi karım işaret dilinde.

Kendini dul bırakmasına fırsat vermeden derhâl oradan tüydüm ve o iki kadını kapı dışarı ettim.

Dört saat sonra oğlum, bir aslan gibi yırtarak dünyaya doğdu. Öfkeli bir kükreyişle, yumruklarını sıkmış, ayaklarıyla tekmeler savurarak o kusursuz baloncuğunun istila edilmesini protesto ediyordu.

Bir süre önce Lila, uslu duracağıma söz verirsem yanında kalmama izin vermişti.

Karımın elini tuttum ve bacaklarının arasında morumsu beyaz teniyle belirişini izledim. Yepyeni ve buruş buruştu, bakışları odaksızdı, çığlıklarına devam etmek için aldığı her açgözlü nefesle kaburgaları geriliyordu.

Büzülmüş, huysuz yüzünde özellikle dikkat çekici bir şey yoktu. Üzeri beyaz bir tabakayla kaplıydı.

Lila'nın yanlış adamı öldürdüğü günden beri, son birkaç haftadır taşıdığım şüpheyi doğrulayan şey ise kafası oldu.

Daha açık olmak gerekirse tüm kafa tasını kaplayan şaşırtıcı derecede gür saçlarıydı.

Hataya asla yer bırakmayan, nadir ve tanıdık koyu kırmızı tonu. Bordo.

Callaghanlara özgü olan.

Kırmızı. Gördüğüm tek şey kırmızıydı. Öfke tüm benliğimi ele geçirdi.

Fintan.

Tecavüzcü Fintan'dı.

Her şey bir anda anlam kazandı.

İsmi başından beri Sam Brennan'ın listesindeydi. Göz önündeydi.

Depo olayından önce onun şüphelilerden biri olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti çünkü...

Çünkü sen, hayatın boyunca onun hakkında hep en iyisini varsayan lanet bir aptalsın.

İsmini görmezden gelmiştim çünkü sık sık içmek veya yasadışı bahis oynamak için ortadan kaybolurdu. O gece yanımda olmamasında özel bir durum yoktu.

Bir kız arkadaşı vardı ama bizim işimizdeki erkekler için bunun pek bir önemi yoktu. Madde bağımlılığı sorunları vardı, yani o gece en iyi hâlinde olması da muhtemel değildi. Fintan şiddete alışkın olmayan bir korkak olsa da kesinlikle acımasız bir yanı vardı.

Raffaella'ya bir bakış atmış; onun karşı koymayacağına, onu ele vermeyeceğine veya hayatını zorlaştırmayacağına kanaat getirip hayatını mahvetmeyi seçmişti.

Her şey gün gibi ortadaydı. En başından beri bu evliliğe nasıl karşı çıktığı. Evlilik gerçekleştiğinde ne kadar öfkelendiği. Ve Lila'nın aklının yerinde olduğunu ilk duyduğunda ne kadar endişelendiği.

Son dokuz ay zihnimin önünden film şeridi gibi geçti.

Ona mektubu Fintan göndermişti, muhtemelen kapının altından kendisi atmıştı. Neden?

Cevap basitti; onu yalnız yakalamak istiyordu, böylece hem onu hem de bebeği öldürüp kurtulabilecekti. Sırrını onlarla birlikte gömecekti.

Bunu iki kez denemişti, bir kez o kavşakta ona ve Tierney'ye çarptığında ki sonrasında panikleyip suçu Angelo'nun üzerine yıkmaya çalışmıştı ve ikinci kez rıhtımda onunla buluşma ayarladığında. Ama onun yerine ben gitmiştim.

Limana o Roger denilen pisliği gönderen ve karşısına çıkan kim olursa olsun, Lila veya ben, öldürmesini emreden oydu. Çünkü ben bir kez aradan çekilirsem intikam alacak kimse kalmayacaktı.

Bundan sıyrılabileceğini sanmıştı.

Ta ki son âna kadar.

Fermanagh's'taki o kırmızı çiçekler...

Çenem kilitlendi. Renkleri alacalı bir kırmızıydı. *Eskimişlerdi.*

Lila'nın kanıyla ıslanmış o gül tacını saklamıştı.

O şeyleri Lila'yla aynı çatının altında yaşatmıştı.

Kalbim o kadar şiddetle çarpıyordu ki neredeyse kaburgalarımı parçalayacaktı.

Bununla ilgili bir olay çıkaramazdım. Ne burada ne de şimdi. Lila acıyla kıvranıp doktor bacakları arasındaki yaralı yeri dikerken olmazdı. Bir hemşire bezle şakaklarını siliyor, karımın kollarıysa az önce doğurduğu bebekle dolmayı bekleyerek açık duruyordu.

Benim bebeğim.

O benimdi.

Onu kendi evladım gibi büyütecektim ve tıpkı bana benzeyecekti.

Kimse onun kökenini sorgulamayacaktı.

Dudaklarımı terden ıslanmış alnına bastırarak, "*Gealach*, o çok güzel," diye fısıldadım. Dudaklarımın altında titredi. Geri çekilip yüzündeki nemli saçları okşayarak kenara çektim.

Hemşirelerden biri, yeni doğan bebeğimizin çok daha kuru ve biraz daha az bezgin bir versiyonunu kucağına bıraktı.

Saçları.

Gözlerimi ondan alamıyordum.

Lila biliyor muydu?

Bunun ona hissettireceklerini düşünmeye bile dayanamıyordum.

Lila burnunu çekti, parıldayan gözlerle bana bakarak bir şeyler söylememi bekliyordu. Elleri bebeğimizi göğsünde tutmakla meşgul olduğundan bana bir cevap veremiyordu.

"Harikaydın. Seninle gurur duyuyorum." Onu dudaklarından öptüm, sonra eğilip oğlumun başının tepesini öptüm. Dudaklarımı okuyabilmesi için ona geri döndüm ve olabildiğince yavaş konuşmaya başladım.

"Seni seviyorum, tatlım. Ruhumu parçalara ayırıp içine öyle bir kazındın ki artık olduğum ve gelecekte olacağım her şeyin bir parçasısın. Oğlumuza gelince." Elimi bebeğin küçücük omzuna koyup ona gülümsedim. "Şimdiden onu dünyadaki herkesten daha çok seviyorum."

Senden sonra.

O her zaman ilk sırada gelecekti.

Oğlumuzdan da. Kendimden de önce.

Yirmi dakika daha yanlarında kaldım, onlarla ilgilenip sevgi dolu sözler mırıldandım, Lila'ya jambon yedirdim ve bebeği ilk kez emzirişini izledim.

Nihayet bebek uykuya daldığında Lila bana dönüp, "*Kendine bir saniye bile ayırmadın. Neden bir duş alıp biraz kestirmiyorsun?*" dedi.

"İyiyim böyle," dedim, tüm hücrelerim Fintan'ın peşine düşmek için can atsa da. "Burada kalmaktan mutluyum."

Muhtemelen şu an kıtanın öbür ucuna varmıştı. Gerçi bu ona pek yardımcı olmayacaktı.

Gülümseyerek başını salladı.

"Bir şeye ihtiyacım olursa Mama ve Imma hemen buraya gelirler. Madem o uyuyor, benim de uyumam en mantıklısı. Lütfen. Git dinlen. Benim için."

"*Ona* bir isim verdin mi?" Başparmağımı Lila'nın kızarmış yanağında gezdirdim.

Lila, yanındaki beşikte uyuyan o pembe, asık suratlı şeye baktı. "Gennaro, sanırım." Pembe dudaklarında şefkatli bir gülümseme belirdi. "Tam bir Gennaro gibi görünüyor, değil mi?"

Bana kalırsa daha çok bir Fintan'a benziyordu.

Ayrıca bu kadar belirgin bir İtalyan ismini taşıyamayacak kadar İrlandalı duruyordu.

Yine de, "Evet," dedim. "Gennaro. *Nero*[58]. Mükemmel."

Onu, bir insanın sevilmesi gerekenden biraz daha fazla seviyordum. Trajik kaderini avuçlarına alıp kabullendiği ve onu bir zafere dönüştürdüğü için.

"Nero, avizeden sarkmayı kes," diyerek ismi duygusuzca test ettim. "Nero, o silahı elinden bırak. Altı yaşından önce ateşli silah yasak. Evet. Kulağa hoş geliyor."

Lila ışık saçan bir ifadeyle sırıttı. "Dünya için Nero olacak ama benim için Enni. Onu, ailemin beni asla korumadığı her şekilde koruyacağım."

Ona inanıyordum. O, kendisinin hak ettiği gibi bir anne olacaktı.

"Git artık." Çenemi okşamak için elini uzattı. İçgüdüsel olarak dokunuşuna doğru eğildim.

"Emin misin?"

"Kesinlikle," diye onayladı.

Başımı sallayıp onu bir kez daha öptüm ve kapıyı arkamdan kapattım.

---

58 Nero (Neron), tarihteki en sert ve dengesiz imparatorlardan biridir. Buna gönderme yapılıyor. *–ç.n.*

"Efendim." Koridora adımımı atar atmaz ayak işlerime bakan çocuklardan biri belirdi ve adımlarıma eşlik etmeye başladı.

"Şoförlerinize ihtiyacınız var mı? Askerlere? Birilerini çağırmalı mıyım?"

Başımı iki yana salladım. "Arabayı çalıştır. Yalnız çıkıyorum."

Ne duş alacaktım ne kestirecektim ne de işeyecektim.

Çıkış yolunda Lila'nın yanına giden Imma, Chiara ve Tierney'yle burun buruna geldim. Elleri yemek tepsileri, pelüş ayıcıklar ve el örgüsü battaniyelerle doluydu.

"Bizim neşe kaynağı nasıl?" diye sevinçle bağırdı Tierney.

"Kendiniz görün," diye cevap verdim gizemli bir tavırla, kapıya doğru ilerlerken onları selamlamak için bile durmadım.

Beş dakika sonra arabamdaydım, babamın evine doğru sürüyordum. Fintan'ın telefonu hâlâ oradaydı. Biliyordum çünkü ailemdeki herkes gibi onun telefonunda da bir takip cihazı vardı.

Nasıl deniyordu? Birini seviyorsan serbest bırak. Ancak kökleşmiş güven sorunların olduğundan, yedi gün yirmi dört saat kızını nereye koyduğundan da emin ol.

Onu Lila'nın başına dikmiştin.

Lila'yı her hafta onunla vakit geçirmeye zorlamıştın.

Onun koruyucusuydu. Düğünümüzden sonra. Hastanede. Onunla yalnız kalmasına izin verilen tek adamdı.

Dolambaçlı kırsal yoldan sapıp arabayı kenara çektim, sürücü kapısını iterek açtım ve midemde ne varsa ayakkabımın üzerine kustum.

Ağzımı kolumun tersiyle silip birkaç derin nefes alarak kendimi sakinleşmeye zorladım. Hayatım boyunca hiç bu kadar kendimi kaybetmiş hissetmemiştim.

Koltukta kendime çekidüzen verip motoru tekrar çalıştırdım ve sürmeye devam ettim.

Sürüşümün on beşinci dakikasında *bluetooth*tan bir arama geldi.

Ekranda Fintan yazıyordu.

Demek ki Tierney yeni yeğeniyle tanışmıştı.

Şaşırmadım. Kız kardeşimin en sevdiği kardiyosu çene çalmaktı.

Yeşil tuşa bastım. Ne sikime basmayacaktım ki?

Abim, "Göründüğü gibi değil," dedi tiz bir sesle.

Onun sinirlerini bozmak için bir anlığına sessiz kaldıktan sonra donuk bir sesle, "Eğer seni öldürmeden önce babalık testi yaptırarak ölümünü uzatmak istiyorsan buna karşı değilim. Ama karıma tecavüz etmenin üzerine bir de yalan söylediğini öğrenirsem iki kat daha fazla öfkeleneceğimi bilsen iyi edersin. Ve zaten pek cömert bir havada değilim," dedim.

Asla öfkelenmezdim. Öfke anlamsız bir duyguydu ve ben duygular konusunda nam salmış bir pintiydim. Ama şu an öfkeden delirmiş durumdaydım. Çaresizliğin o tiksindirici, yabancı hissiyle zehirlenmiştim.

Ona zarar vermişti.

Benim kanımdan olan biri.

Lila hayatının geri kalanı boyunca her gün oğlumuzun gözlerine, yüzüne ve *saçlarına* bakacak, bekâretini ondan koparıp alanın bir Callaghan olduğunu bilecekti.

"Ö-öyle demedim... yani, söyleyeceğim şey..." Kendi kelimelerine takılıp kaldı. "Ben yaptım. İnkâr etmiyorum." Fintan hıçkırarak ağlamaya başladı ve hattın diğer ucundan bir cam kırılma sesi duydum. "A-ama dinle beni. S-sadece *dinle*."

Kelimeleri yuvarlıyordu. Sarhoştu. *Yine*. Normalde bu beni endişelendirirdi. Şimdiyse tek derdim, ben işini bitirme şansı bulamadan o sefil karaciğerinin iflas etmemesiydi.

Bu siktiğimin onuru benim hakkımdı.

Bir spor çantasının fermuar açılma sesini duydum. Aceleyle içine tıkıştırılan kıyafetleri. Bir kaçış planı yapacak öngörüye bile sahip değildi. Biz nasıl aynı DNA'yı taşıyorduk?

"Kafam yerinde değil, Tiernan. Gerçekten. Yardıma ihtiyacım var. Bir düşün. Igor seni ve Tierney'yi içinden çıkarırken annemin kanayan bir hayvan gibi deşilişini izledim. Sadece üç yaşındaydım. Küçücük bir çocuktum. Babam beni bulduğunda annemin kan gölünün içinde oturuyordum."

"Acıklı hikâyen, sana karıma tecavüz etme hakkını vermez." Sesimi düz ve sakin tutarak içimdeki kükreyişi bastırdım. "Hepimizin kafası yerinde değil. Seni ayrıcalıklı kılan bir şey yok."

Ekranda bir kısa mesaj belirdi.

TIERNEY:
Ona yarım saatlik bir avans verdim. Av öylece oturup katledilmeyi bekleyecekse avlanmanın ne keyfi kalır?

TIERNEY:
Bu arada bebek çok tatlı. ♥♥♥

"Onun senin karın olacağını b-bilmiyordum!" diye sızlandı Fintan. "Ona karşı bir şeyler hissetmenden b-bahsetmiyorum bile. Bu onu i-ilk ve son görüşüm olur sanmıştım. Hem onun hakkında ne dediklerini biliyorsun!" diye geveledi. "Zihinsel e-engelinin çok ağır olduğunu söylemişlerdi. Etrafında neler o-olup bittiğini anlayamayacak kadar aptal olduğunu." Hıçkırdı.

Anahtarlar şıngırdadı. Yere düştü. Tekrar yerden alındı.

Hiçbir şey söylemedim.

"Lütfen ama *lütfen* işlerin bu noktaya gelmesini asla istemediğime inan."

"Bana itiraf etmek için yedi ayın vardı. Neden etmedin?"

Sessizlik. Babamın ve Fintan'ın malikânesine yaklaşıyordum.

"Başka bir yoldan halledebileceğimi düşünmüştüm."

"Ama halledemedin. Şimdiye kadar okyanusun öbür ucunda olmalıydın. Neden gitmedin?"

"B-bir şekilde hallolur diye düşündüm... yani... eğer bebek kızıl saçlı doğmasaydı..." Sesli bir şekilde yutkundu. "Sarışın olabilirdi. Ya da kahverengi saçlı. Ya da ne bileyim..." Bir sessizlik daha. "Bu, aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmek zorunda değil. Bunların hepsi siz birlikte olmadan önce oldu. O günden beri ona dokunmadım ve asla, *asla* dokunmayacağım. Zaten o *hatırlamıyor* bile." Bu son kelimeyi söylerken boğazı düğümlendi ve tekrar hıçkırık krizine girdi. "Yemin ederim, Tiernan, kimseyi incitmek istememiştim. Sadece zararsız bir eğlenceydi. Çok sarhoştum. Cidden, körkütük sarhoştum. Onunla evleneceğini... ona âşık olacağını bilseydim... *Tanrı şahidim olsun, asla* yapmazdım." Sesi kusmanın eşiğindeymiş gibi geliyordu. "Sen benim kardeşimsin. Seni seviyorum. Sen her zaman benim bir numaram oldun. Lütfen. Bunu kimsenin bilmesine gerek yok. Ben kesinlikle söylemem. Ve... ve... Lila!" diye bağırdı. "Onu ve bebeği düşün, öğrenirlerse nasıl yıkılırlar. Çok iyi anlaşıyoruz. Bana güveniyor."

Doğru, güveniyordu.

Onu Lila'yla yalnız bıraktığım tüm o anları tekrar düşündüm.

Eğer araba sürmüyor olsaydım kendi suratımı yumruklardım.

"Ne istersen yaparım. Rehabilitasyona giderim. Gerekirse uzağa taşınırım." Burnunu sesli bir şekilde çekti. Bu bok yığınıyla aynı DNA'yı taşıdığıma inanamıyordum. "Hiç yaşanmamış gibi davranabiliriz. Tüm dünyanın bildiği kadarıyla... zaten hiç yaşanmadı. Sadece ben, Tierney ve sen biliyoruz."

"Neredeyse bebeği kaybettiği o kaza..." dedim cümlenin gerisini havada bırakarak.

Fintan ne demek istediğimi anladı. "Ben... o kazaya ben yol açtım. Ama onlara Lila'yı öldürmemelerini, sadece bebeği hedef almalarını söyledim..." diye sızlandı. "Yemin ederim."

"Kim?" diye sertçe sordum. Onlar artık ölü sayılırdı.

"Eskiden borçlu olduğum tefeciler." Duraksadı. "Onlara bebeği öldürmeyi başarırlarsa beş milyon ödeyeceğimi söyledim."

Tudor tarzı, beyaz tuğlalı malikânenin önünde durup motoru kapattım. Gözlerimi yumdum.

O senin kardeşin.

Eve dönüş yolunu bulduğunda seni o toparlamıştı.

Sana İngilizceyi o öğretmişti.

Hayatın yaşamaya değer olmadığını düşündüğünde seni intihardan o kurtarmıştı.

Sana elinde kalan hayattan nasıl keyif alacağını o öğretmişti.

Eğer o olmasaydı, Igor'u öldürdükten sonra kendini öldürürdün. Lila'ya sahip olmazdın. Ya da Nero'ya. Bu hayata.

"Lütfen." Sesini tekrar duydum. Gözlerimi açtım ve ikinci katın penceresine baktım, onu yatak odasının perdesinin arkasından beni dikizlerken buldum.

"Tiernan, affet beni. Senin kız arkadaşına asla dokunmazdım. Hele karına hiç. Senin için önemli olan herhangi bir insana da. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım. Hiç. O gece kendimi kaybettim. Sarhoştum. Çok sarhoştum. Senin gözünü çıkardıkları yetmiyormuş gibi bir de bizi davetli olarak çağırma cüretini gösterdikleri için Camorra'ya diş biliyordum. Ferrantelerin seni davet etmesinin tek sebebinin başına gelenlerle hava atmak için olduğunu biliyordum. Sanki sen bir sirk maymunuymuşsun gibi."

Bu muhtemelen doğruydu. Yine de oraya gitmiştim, Tate Blackthorn'la olan meselemi çözme fırsatını kaçıracak kadar gururlu biri değildim. O olaydan aylar öncesinden beri yasal işlerime çomak sokup duruyordu.

"Küçük kardeşime yaptıklarına karşılık onlara verdiğim bir *siktirip gidin* cevabıydı bu. Bir kerelikti. *Sadece* bir kereye mahsustu. Bana inanmak zorundasın."

Tek bir lanet olası kelime bile etmedim.

"Alex Rasputin'i babasının yaptıkları için affettin. Onun canını bağışladın. Eminim kalbinde bir başka kardeşi daha affedecek yer vardır. Düzeleceğim. *Ayılacağım.* Bu günahın tövbesini edeceğim. Sana yemin ederim. Yapacağım. Ve dünyadaki en iyi amca olacağım."

"Sana inanıyorum," dedim nihayet. "Şimdi içeri giriyorum. Beni silahsız karşılayacaksın. Temel ihtiyaçlarının olduğu bir spor çantasını hazır edeceksin. Seni Connecticut'taki bir rehabilitasyon merkezine götüreceğim. Ve tam bir yıl boyunca bir rahibe kadar ayık kalmadan o kıçını oradan çıkarmayacağım. Sonrasında İrlanda'ya taşınacaksın ve seni bir daha asla görmeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

"E-evet," diye geveledi hıçkırıklara boğularak. "Teşekkür ederim, kardeşim. Çok teşekkür ederim. Seni hayal kırıklığına uğratmayac–"

Aramayı sonlandırdım ve arabamdan inip ön kapıya doğru ilerledim. Kapının önünde sadece Fintan'ın spor arabası park hâlindeydi. Yazık, babasına ya da Maggie'ye veda edecek vakti olmayacaktı.

Ön kapının kilidini açıp içeri girdim. Birkaç dakika sonra Fintan, elinde bir spor çantasıyla merdivenden indi. Son basamağa geldiğinde durdu.

Karşı karşıya geldiğimizde ağırbaşlı ve bitkindik.

Berbat görünüyordu. Yüzü lekeler içindeydi ve şişmişti, gözleri kan çanağına dönmüş, saçlarıysa birbirine karışmıştı.

Onun karıma dokunduğunu; o tatlı, narin uyluklarını zorla açtığını, tecavüz ettiğini, ona zorla sahip olduğunu, tohumlarını içine akıttığını, ona vurduğunu, dudağını, şakaklarını ve yanaklarını patlattığını düşünmemek için kendimi zorladım...

Burun deliklerim genişledi.

Onun sayesinde hayattasın.

Bunu hatırla.

Avuçlarımı yukarı çevirerek kollarımı iki yana açarken ifadem sakin, duruşumsa rahattı.

"Bağışlandın. Gel ve affını al, kardeşim."

Nefesi hızlandı, aramızdaki gerilim tam da üzerinde durduğumuz bu antrede bir kasırga gibi büyüyordu. "Bu kadar mı?"

"Kendimi öldürmek istediğimde beni kurtarmıştın," dedim. "Canını bu seferlik bağışlayacağım. İkincisi olmayacak."

Tüm vücudu boşaldı. Kararlılığı kırıldı ve aceleyle kucağıma atılıp kollarını boynuma doladı, omzumda hıçkırıklara boğuldu. "Aman Tanrım. Tiernan. Tanrım. Bu sırrı aylardır içimde tutmak... beni canlı canlı yedi. Dayanamıyordum."

Spor çantası yere düştü. Onu bir anlığına tuttum; o tanıdık alkol, deri ve en sevdiği kolonyasının kokusunu içime çektim.

Sol elimin avuç içini sakinleştiren bir tavırla başının arkasına koydum.

Dudaklarımı kulağına bastırdım.

Sağ elimle silahımı çektim.

"Her zaman aptal bir ödlektin, Fin. Ama karıma yaptıklarının yanına kâr kalacağını düşünmen, işte bu sefer gerçekten kendini aştın."

Omurgasına bir kurşun sıktım. Önümde dizlerinin üzerine çöktü. Geri çekilip titreyişini ve kasılmalarını, titreyen parmaklarıyla sırtını tutup arkasından boşalan o kıpkırmızı sıvıyı dehşet içinde izleyişini seyrettim.

Yüzündeki o şaşkınlık ve hayal kırıklığı, ona neden yalan söylediğimin asıl kanıtıydı. Ona o anlamsız, aptalca umudu neden verdiğimin.

"K-kardeşim..." diye kekeledi zayıf bir sesle.

"Sen benim kardeşim değilsin. Alex benim kardeşim. Her zaman oydu. Sen değil." Yerdeki bitkin gövdesinin etrafında dönmeye başladım. "Şimdi sorular soracağım ve sen de cevaplayacaksın. Seni her hâlükârda öldüreceğim. Eğer doğruyu

söylersen seni öldürmem dakikalar sürer. Yalan söylersen saatler. Anlaşıldı mı?"

Hızla, histerik bir şekilde başını salladı.

"Neden yaptın? Unutma. Sadece doğrular."

"Yemin ederim sana yaptıklarından dolayı yaptım," diye inledi, çok kan kaybediyordu. Yalan söylüyordum. Yaklaşık on beş dakika içinde zaten ölecekti. Yine de bu süreci onun için acı verici kılacaktım.

"Ama bir de... o kadar güzeldi ki, Tiernan. Onu izlemek neredeyse acı veriyordu."

"Bunu en başından beri planlamış mıydın?"

Başını iki yana salladı.

"*Kelimeleri kullan*, şerefsiz." Adımlarıma ara verip kulağını yakaladım ve onu kafasından koparıp aldım.

Vücudu bükülürken acıyla uludu. "H-hayır," diye bağırdı soluk soluğa. "B-bir plan yoktu. Sadece oradaydı. Muhteşemdi. Yapayalnızdı. Kimse ona dikkat etmiyordu. Benden başka kimse."

"Onu ormanın içine kadar takip mi ettin?" diye üsteledim.

Bana tereddütlü bir bakış attı, muhtemelen birazdan ondan başka bir parçayı daha koparacağımı biliyordu. Bu konuda yanılmıyordu da.

"Bana cevap ver," dedim.

"E-evet," derken dişleri takırdadı. "Dışarı çıktı, ben de peşinden gittim. İlk başta onu odalardan birinde sıkıştırıp sadece biraz dokunurum diye düşünmüştüm, d-daha fazlası değil. Mahzenden çıkıp sahile yönelerek beni şaşırttı."

"Üzgün müydü?" Diz çöküp pantolonunun düğmelerini açtım. Kendi kardeşimin aletine dokunmak bu hayattaki yapılacaklar listemde yoktu. Ancak ilahi adalet bunu gerektiriyordu.

Fintan işin nereye varacağını anlayarak yüzünü buruşturdu.

"O... o kendinden geçmişti."

"Sana karşı koydu mu?" Körelmiş bıçağımı cebimden çıkardım. Dehşet içinde bıçağa baktı.

"*Koydu mu?*" diye kükredim.

"Evet," diye itiraf etti. "Dişiyle tırnağıyla savaştı. Birkaç darbe indirmeyi başardı. Kaburgamı çatlattı."

Onun cansız aletini avucumun içine aldım ve taşaklarını tek hamlede kesip attım. Her yere kan fışkırdı.

Çığlığı ozon tabakasında bir delik daha açtı. Siktiğimin eziği.

Fintan kan tükürerek, "Sen Vegas'tayken hastane odasında işini bitirmeye çalıştım," derken gözlerinde vahşi bir nefretle bana bakıyordu. "Ama o pislik kayınbiraderin Enzo, orada aylaklık ederek bana engel oldu. Bir türlü siktir olup gitmedi. Odada olmadığı zamanlarda bile kapının hemen ardındaydı."

Sonuç olarak, Enzo'yu New York'ta tutarak doğru şeyi yapmıştım. Lila'mı kurtarmıştı.

"Yaklaşık üç dakika içinde öleceksin," diye bilgilendirdim onu düz bir sesle. Yüzündeki renk yavaş yavaş çekildi. "Kan kaybından. Artık kurtuluşun yok. Son bir soru."

Gözlerinden saf bir nefret saçarak bana baktı.

"Sor bakalım." Kendi ölümüyle yüzleşmiş birinin şaşırtıcı sakinliğiyle konuşuyordu. "Ruhum bedenimi terk edip sana cehennemde yer ayırmadan önce son bir cevap vereyim, evlat."

Alaycı bir şekilde kıkırdadım. "Senin referans mektubuna ihtiyacım yok. Orada yerim çoktan ayrıldı. Sorum şu..." Duraksadım, alacağım cevaba karşı kendimi hazırladım. "Kanadı mı?"

"Ha?"

"Ona tecavüz ettiğinde kanadı mı?"

"Ah, evet." Yüzüne huzurlu, psikopatça bir gülümseme yayıldı. "Kanadı. Yüzü aldığı darbelerden kan içindeydi. O bakire ve kuru hâliyle içine girerken de amı kanadı. Güzellik abidesi gibiydi. Kısacık bir an sonraysa çirkin ve berbat bir enkazdan ibaretti–"

Boynumdaki haç kolyeyi öptüm; kendim için değil, Lila için.

Cennetteki annemden özür diledim.

Ve öz kardeşimi yüzünün tam ortasından vurdum.

Mokasen ayakkabımın ucuyla onu yana doğru yuvarladım ve alnının ortasında o kan fışkıran deliğe tükürdüm. Bir numara tuşlayıp gözlerimi cesetten ayırmadan telefonu kulağıma yapıştırdım. Telefon daha bağlantı sesi gelmeden açıldı.

"Lyosha, bir şeyi üstlenmene ihtiyacım var."

Sessizliği, durumu ânında kavradığını anlatıyordu.

Fintan'ın Lyosha'nın köstebeği olduğundan uzun zamandır şüpheleniyordum. Her şey şimdi yerine oturuyordu. Fintan'ın daha fazla borca batmadan kumar oynamaya devam etmek için paraya ihtiyacı vardı, Alex de benden haberdar olmak için bu bilgilerin karşılığında o parayı ödüyordu.

Fintan alkolden ve kumardan asla vazgeçmemişti. Sadece tüm sırlarımı ve planlarımı Bratva'ya satmış, kazandığı parayı da bağımlılığına devam etmek için kullanmıştı. Alex, hayatımın en mahrem detaylarını işte böyle biliyordu, düğün gecemizde Lila'nın beni vurması dâhil. Bana nasıl dikiş atıp iyileştirdiğini. Ona âşık olduğumu.

Bu aynı zamanda, ben onun canını almak için Vegas'a gelmeden önce Fintan'ın Alex'e haber uçurduğu anlamına geliyordu. Eğer işler farklı gitseydi, şu an ölü olan bendim.

Zaten benim ölmem Fintan için en ideal sonuçtu. İrlanda operasyonunun tüm kontrolünü, parayı ve saygınlığı eline alacaktı ve Lila'nın uğradığı tecavüzün intikamını alacak kimse kalmayacaktı.

Fintan bana mümkün olan her şekilde ihanet etmişti.

"Ne zaman ve nerede?" diye sordu Alex.

"Adresi şimdi mesaj atıyorum. Buranın biraz toparlanması gerekiyor."

"*Temizlikçilerimi*... getireceğim, *Koshchei*." Gülümsediğini sesindeki tınıdan hissedebiliyordum.

Günün sonunda o, bana Fintan'ın olduğundan çok daha fazla kardeşlik yapmıştı.

SON SÖZ

Tiernan

KENDİ KENDİMİ YOK ETME PROJESİNİN BAŞARISIZLIKLA SONUÇLANMASININ 22. GÜNÜ

Fintan'ın cesedi üç ay sonra Nevada, Mead Gölü'nde su yüzüne çıktı.

Gizemli kayboluşu süresince bir Bratva dondurucusunda tutulduğu için cesedi kusursuz durumdaydı. Tabii ondan kestiğim organlar dışında.

Bratva, yeraltı dünyasında bu ölümün sorumluluğunu üstlendi ve bunu Igor'un ölümüne misilleme olarak sundu.

"Tyrone'u öldürmek gereksiz olurdu. O zaten babam onun karısını katlettiği gün öldü," diye açıklamıştı Alex adamlarına, benim hattın diğer ucunda olduğumdan habersizlerdi. "Ama Fintan, Tiernan'm gerçekten sevdiği biriydi. Onu tam can evinden vurdum. Artık ödeştik ve birlikte iş yapmaya hazırız."

Şimdiyse güzel karımı kabul edildiği yerel üniversitenin önünde, arabamın içinde bekliyordum. Kapılardan âdeta süzülerek çıktı, Nero kanguruyla göğsüne bağlıydı. Beni gördüğünde o kusursuz yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

Hızla iki arkadaşını öperek veda etti, sırt çantasını omzuna atıp Mercedes'e doğru hızlı adımlarla yürüdü. Arkamda hatalı park etmemden şikayet eden bir araç kuyruğu oluşmuş, korna çalıp duruyorlardı. Bekleyebilirlerdi. Hava durumu çiseleme

olabileceğini söylüyordu ve karımla oğlumun ıslanmasına izin verecek değildim.

Arabadan indim ve Nero'yu kangurudan çıkarmasına yardım edip onu çocuk koltuğuna bağladım. Derin bir uykudaydı, gür kızıl saçları rüzgârda uçuşuyordu.

Lila'nın dudağına uzun, tatlı bir öpücük kondurdum. "Ders nasıldı?"

"*Harikaydı. Öğretmenim senin portreni bir galeride sergilemek istiyor. Kanın akrilik boya olduğunu sanıyor ve ne kadar gerçekçi göründüğü konusunda beni övüp duruyor.*" Lila eğlenmiş görünüyordu.

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana." Yolcu koltuğunun kapısını açıp binmesine yardım ettim.

Direksiyonun başına geçip arabayı çalıştırdım.

"*Fintan meselesini duydun mu?*"

Saldırganının Fintan olduğunu ona söylememek içimi yiyip bitiriyordu ama Gennaro doğduktan sonra o kadar mutluydu ki o yarayı bir kez daha deşmek acımasızlık gibi geliyordu. Onun bildiği kadarıyla mesele kapanmıştı. Ve gerçekten de öyleydi.

Başımla onayladım. "Duydum."

"*Sence Alex onu neden öldürdü? Aranızdaki husumeti bitirmiş gibiydiniz.*"

Ona tek bir yalan söyleme hakkı tanıdım kendime. Evliliğimiz boyunca minicik, tek bir beyaz yalan. Sadece onu ve Gennaro'yu korumak için.

"Vegas'ta olanlardan ve Igor'dan sonra itibarını kurtarması gerekiyordu. Benim rızam vardı."

"*Buna üzülüyor musun?*"

"Olacağı varmış," dedim geçiştirerek. "İşimizin bir parçası."

Eve vardığımızda Lila, Nero'yu beşiğine yatırdı ve odadan çıkmadan önce bebek telsizini yanına aldı. Imma mutfakta bir orduyu doyuracak kadar yemek hazırlıyordu. Lila'nın annesi ve

abileri akşam yemeğine gelecekti ama hâlâ bir saatimiz vardı, ben de o saati neyle dolduracağımızı çok iyi biliyordum.

Balo salonuna doğru yan yana, sessizce yürüdük. Kapıları açıp odanın ortasına ulaştık. Müziğe gerek yoktu. *Baby shower* gününde ona verdiğim sözü tutuyordum ve her akşam dans ediyorduk.

Sessiz bir melodiyle hareket etmeye başladık, tek müziğimiz birbiri için çarpan kalp atışlarımızdı.

"Altı hafta," dedim. Koklear implant ameliyatı olacaktı. Her şey ayarlanmış ve hazırdı. "Heyecanlı mısın?"

Başını salladı. "Duymak pratik olacak ama artık buna ihtiyacım varmış gibi hissetmiyorum."

"Müzik dinlemek senin hayalindi," diye hatırlattım.

Lila işitme cihazlarını sık sık taksa da her zaman kullanmıyordu. Haftada iki kez konuşma terapisine gidiyor ve Ulusal İşitme Engelliler Derneği'ne katılıp bağışlar konusunda gönüllü olarak yardım ediyordu.

Birlikte salındık, omuzlarıma sıkıca sarılıp vücudu benimkine yaslandı ve neye ihtiyacı olduğunu bana hissettirdi.

"Düşünüyorum da..." Dudaklarını yalarken göz kapakları ağırlaşmıştı.

"Düşünmek her zaman iyi bir başlangıçtır," dedim ağır ağır. "Ne düşünüyorsun, *Gealach*?"

"Bir dans daha etmek istediğimi."

"Öyle mi?" diye sırıttım.

"Yatay bir dans."

"Anlıyorum."

"Üzerimizde hiç kıyafet olmadan." Alt dudağını ısırıp sırıttı. "Üzerinde çalıştığım bir sonraki tablo için ihamımı bulmama yardımcı olur."

"Pekâlâ." Bu isteğini ciddi ciddi değerlendiriyormuş gibi yaptım. "Sanatçı sensin. Ben kimim ki süreci sorguluyorum?"

Eğilip dudaklarını sertçe öptüm, onun kusursuzluğunda boğulurken nefes almak için bile olsa yüzeye çıkmadım.

Lila

ALTI HAFTA SONRA

Gül kurusu balo elbisem malikânenin basamaklarında hışırdıyordu. Eteğimin ucuna basıp neredeyse öne doğru kapaklanacaktım. Boğazımdan bir kıkırtı yükseldi ve bu kez sesi duydum.

Kahkahalarla sarsılarak avucumu ağzıma bastırdım.

Kocam, "Ölüleri uyandıracaksın," diye mırıldandı yanımda ve sonra beni balayı usulü kucağına alıp ikinci kata taşımaya başladı.

Sesi muazzamdı. Alçak, boğuk ve derindi. Aksanı da bu seksiliğe katkıda bulunuyordu. Onu saatlerce dinleyebilirdim.

"Peki bu senin neden umurunda?.." diye somurttum.

"Pek çoğunun ölümünden ben sorumluyum ve peşime düşerler."

Kıkırdarken onu daha iyi görebilmek için başımı geriye attım. Artık dudaklarını okumama gerek yoktu ama bu bir alışkanlıktı. Koklear implant duyabildiğim anlamına geliyordu ancak sesler hâlâ boğuktu ve düşük desibeldeydi. Bu ameliyatı olduğum için pişman değildim. Sağır olmanın yanlış bir tarafı olduğundan değildi. Bu kararı utançtan ya da önyargıdan dolayı vermemiştim. Sadece pratik olacağını düşünmüştüm.

Artık beste yapmıyordum. Odaklanacak bir ailem ve sanatım olduğu için müziğe olan saplantım ve hayranlığım azalmıştı. Ama yine de oğluma, insan ruhunun direncini ve engellerin, aslında her şeyin üstesinden gelebileceğinizi hatırlatan birer uyarıdan ibaret olduğunu hatırlatacak bir ninni yazmıştım.

"İlk müzikli balon nasıldı?" Tiernan bana bakıp sırıttı.

Kollarımı boynuna doladım, balo gibi davetlere katılmanın onun alışılmış hobilerinden çok uzak olduğunu gayet iyi biliyordum. İnsanlar bariz bir şekilde göz bandına bakıyordu. Ayrıca çoğu kişi Camorra Prensesi'yle İrlanda Mafyası'nın Kralı'nın New York'un havalı partilerinde boy göstermesinden pek memnun görünmüyordu ama umurumda değildi.

Dans etmeyi seviyordum.

Kocamla dans etmeyi seviyordum.

Hem hayat, bizi gerçekten sevmeyen insanların hakkımızda ne düşündüğünü kafaya takmayacak kadar kısaydı.

İsteyen konuşabilirdi. Yaşım hakkında. Bizim yanlış olmamız hakkında. Onun gizemli geçmişi. Benim baskıcı annem.

Biz mutluyduk. Önemli olan da buydu.

"Harikaydı," diye mırıldandım.

"Güzel."

"Ve yarın her şeyi en baştan tekrar yapmak istiyorum." Kucağındayken ayaklarımı sallayınca bıkkınlıkla gözünü devirse de dudaklarında hoşgörülü bir sırıtış belirdi.

İkinci kata geldiğimizde Tiernan dikkatlice beni tekrar ayaklarımın üzerine bıraktı. Oğlumun odasına doğru sessizce ilerleyip beşiğine göz attım.

Mışıl mışıl uyuyordu ama ben kapıyı açar açmaz koridorun ışığı içeri sızınca kıpırdanmaya başladı.

Esneyerek kundağının içinde gerinmeye çalıştı, çabalarının anlamsız olduğunu anlayınca homurdandı. Göğsüm bir sıcaklıkla dolup taştı.

"Geliyor musun?" Tiernan arkadan omzumun arkasına bir öpücük kondurdu, ereksiyonu popoma değiyordu.

Başımı kaldırıp nazikçe yanağına dokundum ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Yatağa girmeden önce onu emzireceğim sanırım. Beni bekle."

Homurdandı.

"Çıplak bir şekilde," diye ekledim.

O hoşnutsuz ifade yüzünden silinip gitti. Başımın arkasını öptü. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. İyi uykular, ufaklık." Ben Enni'yi kucağıma alırken o da başını öpmek için eğildi.

Tiernan gittikten sonra Gennaro'yu sallanan sandalyeye götürüp yerleştim ve elbisemin tek omzunu aşağı indirdim. Enni'nin ağzı, sütün kokusunu takip ederek gözlerini bile açmadan meme ucumu buldu. Açlıkla memeye asılıp emmeye ve onayladığını belli eden mırıltılar çıkarmaya başladı.

Gelecek hafta onu Napoli'de, tüm Ferrante kardeşlerin vaftiz edildiği kilisede vaftiz edecektik. Bu Vello'ya yaptığım bir iyi niyet gösterisi değildi, onun ne istediği zerre umurumda olmazdı. Bu annem içindi, Secondigliano'ya dönmek için her zaman bir bahane arıyordu. Aramızdaki şeyler mükemmel olmasa da –muhtemelen hiçbir zaman olmayacaktı– ilişkimizde o şefkatli yetişkin rolünü ben üstlenmiştim. Çünkü ben soyadı Ferrante olanların doğuştan tıkıldığı o hapishaneden ve onun getirdiği her şeyden kaçmayı başarmıştım, annemse hâlâ o altın kafesinden, çocuklarının tacizci babalarının pençesinden bir bir sıyrılışını izliyordu.

Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirerek gülümsedim.

Ah, *Tiernan*.

Bana ateş etmeyi, dans etmeyi, travmalarımın üstesinden gelmeyi öğreten zeki kocam, benim ne kadar akıllı olduğumu gayet iyi biliyordu. Yine de Fintan'ın ortadan kayboluşunun ne anlama geldiğini anlamadığımı sanmıştı.

Gennaro'nun Fintan'dan olduğunu biliyordum.

Saçları bunu ele veriyordu elbette ama başka ipuçları da vardı.

O soluk, yonca yeşili gözler.

Bronzlaşmadan önce kızaracağının sözünü veren o açık renkli ten.

Çenesindeki o hafif çukur –kardeşlerin bir ortak özelliği daha– gözden kaçması imkânsızdı.

Tiernan'ın Enni'yi ilk gördüğündeki sabırsızlığını fark etmiştim. Fintan'a gitmek istemişti. O zamanlar benim için doğru olanı yapacağını ummuştum.

Yaptı da.

Ben doğum yaptığım gün Fintan ortadan kayboldu.

Maggie ve Tierney, "Muhtemelen madde bağımlılığı yüzündendir," diye tahmin yürüttüler. Tiernan hiçbir şey demedi. Abisi için şaşırmış ya da endişelenmiş görünmek için en ufak bir çaba bile sarf etmedi.

Alex'in bunun suçunu üstlenmesine sevinmiştim. Tiernan'ın ondan bunu isteyecek kadar ona güvenmesine de.

Bu mezara götüreceğim bir sır olacaktı. Fintan olduğunu bildiğim gerçeği.

Tiernan'ı, Enni'yi, kendimi ve evliliğimizi korumak için.

Bu sırada iyi şansımın tadını çıkarıyordum. Gennaro, kocamın birebir kopyasıydı.

Peki ya Tiernan?

Hamileliğimin otuz ikinci haftası civarında hafızamın yerine geldiğini asla bilmeyecekti.

Doğru zamanı kollamış, Fintan hakkındaki gerçeği kendi başına bulmasını beklemiştim.

Ve eğer o, Fintan'ın işini bitirmemiş olsaydı...

Bunu bizzat ben yapardım.*

- SON -